EVRİMCİLERİN

YANILGILARI

HARUN YAHYA

Birinci baskı: Ağustos 1999
İkinci baskı: Kasım 2001

KÜLTÜR
YAYINCILIK

Çatalçeşme sk. Üretmen Han
No: 29/7 Cağaloğlu -İstanbul
Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı:Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org
www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Son yıllarda Türkiye'de çok önemli bir gelişme yaşanmaktadır. On yıllardır bazı çevreler tarafından bilimsel bir gerçek gibi gösterilmeye çalışılan evrim teorisi ve ona dayanan materyalist felsefe, büyük bir bilimsel hezimetle karşı karşıyadır. Türkiye'nin dört bir yanında, kitaplar, konferanslar, dergiler, bilimsel sergiler ve medya yayınları aracılığıyla duyurulan bu gerçek, çok büyük bir etki uyandırmaktadır. Canlıları Allah'ın yarattığı gerçeği, karşı konulamaz bir biçimde, bu gerçeği inkar eden evrim teorisine karşı galip gelmektedir.

Elbette bu durum, on yıllardır evrim teorisinden destek bulmuş olan ateistleri sıkıntıya sokmuştur. Sıkıntının ötesinde bu çevreler ciddi bir panik atmosferi ve bozgun psikolojisi yaşamaktadır. Bu psikolojinin etkisiyle, yıkılan teorilerini ayakta tutmaya çabalamakta, ama bunu yaparken de çok galiz yanılgılar sergilemektedirler. Bir yalanı savunmaya çalıştıkları için, yazdıkları her yazı ve yaptıkları her konuşma, hem ciddi bilimsel hatalar hem de ciddi muhakeme bozuklukları içermektedir.

Biz evrimcilerin bu yanılgılarını şimdiye dek defalarca gözler önüne serdik. Bu amaçla da çeşitli kitaplar ve kitapçıklar yayınladık. Evrimcilerin düzenledikleri bazı konferansları, dergilerinde ya da gazetelerinde yazdıkları yazıları ya da ders kitaplarına sızdırmış oldukları hatalı bilgileri ele aldık ve tüm bunların neden birer yanılgı olduklarını açıkladık.

Elinizdeki kitap, daha önce yayınlanmış olan bu kitapçıkların bir bütünüdür. İlk iki kitapta 1998-1999 yılları arasında Türkiye'deki evrimci ve materyalist çevrelerin öne sürdükleri temel iddialar ele alınmış ve cevaplandırılmıştır. (Bazı iddialar birbirinin tekrarı niteliğinde olduğu için, bazı cevaplarda da benzerlikler vardır.) Üçüncü kitapta ise Türkiye'deki orta dereceli okullarda okutulan fen ya da biyoloji kitapları ele alınmış ve bu kitaplarda yer alan evrimci iddiaların yanlışlığı sergilenmiştir.

Tüm bu yazdıklarımız, evrimcilerin ne denli büyük bir yanılgı içinde olduklarını ve kullandıkları mantıkların sığlığını göstermek açısından son derece önemlidir. Bu nedenle bu kitaptaki yanılgıları ve bunların açıklamalarını dikkatle okumanızı tavsiye ederiz. Evrimciler bundan sonra da birtakım iddialar öne sürebilirler, ama bu kitapta, tüm bu iddialara zemin hazırlayan mantıkların neden son derece çarpık olduğunu görme imkanı bulacaksınız. Bilim adına ortaya çıkan bazı kişilerin gerçekte bilime tamamen ters inançlara sahip olduklarına, kimi zaman gerçeği bile bile reddettiklerine, kimi zaman da kavramaktan aciz kaldıklarına şahit olacaksınız.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanısıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki Peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimizin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini tüm dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslübun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

EVRİMCİLERİN YANILGILARI

GİRİŞ

Yeryüzündeki karmaşık hayat nasıl ortaya çıkmıştır?

Yüz binlerce farklı türdeki canlı ve bu canlıların en üstünü olan insan, nasıl var olmuştur?

Bu sorular dünya üzerinde hayat sürmekte olan her insanı ilgilendirir. Çünkü bu sorulara doğru cevap verip vermemek, bir insanın tüm yaşamını kökünden etkileyecektir.

Bu soruların farklı cevaplarına baktığımızda ise, iki temel açıklama ile karşılaşırız. Bunlardan birincisi doğruluğu bilim, akıl ve vicdan yoluyla açıkça anlaşılan "tüm canlıları Allah'ın yarattığı" gerçeğidir. İkinci açıklama ise, evrenin ve canlılığın, hiçbir bilinçli ve amaçlı müdahale olmadan, tesadüfler sonucu ortaya çıktığını ve sonra da uzun bir değişim süreci geçirdiğini iddia eder. Bu açıklamanın ismi evrimdir.

Tüm bilimsel veriler bizlere iki temel gerçeği göstermiştir:

1) Canlılık, tesadüflerle ortaya çıkamayacak ve gelişemeyecek kadar kompleks, düzenli ve dengelidir.

2) Canlılıktaki bu komplekslik ve düzenlilik, ancak bilinçli bir yaratılış ile açıklanabilir. Bu yaratılış üstün güç sahibi olan Allah'a aittir.

Bunlar, modern bilimin elde ettiği son bulguların ışığında ortaya çıkan gerçeklerdir. Evrim teorisini ortaya atan Charles Darwin'in zamanında ise bilim çok daha geriydi ve söz konusu bulgular elde yoktu. Darwin, mikrobiyolojiden ve genetikten habersizdi. Canlıların ne denli kompleks yapılara sahip olduklarını kavrayamamıştı. Bu nedenle birbirlerine kolayca dönüşebileceklerini sanıyordu. Öyle ki, ünlü kitabı *Türlerin Kökeni* nde balinaların, denizlere sık giren bazı ayıların hızlıca evrimleşmeleri sayesinde ortaya çıktıklarını öne sürmüştü. Darwin'in bu tür "inci"leri, daha sonraki yıllarda *Türlerin Kökeni*'nin yeni baskılarından çıkarıldı.

Bilim ilerledikçe Darwin'in diğer iddiaları da anlamsızlaştı. Darwinizm'e yapılan revizyonlar da teoriyi çıkmaza girmekten kurtaramadı. Bu nedenle bugün, evrim teorisi, bilimsel yönden savunulması imkansız, çelişkili bir iddialar yığınına dönüşmüştür. Dünyaca ünlü bir mikrobiyolog olan -ve herhangi bir dini inanca sahip olmayan- Michael Denton'ın deyimiyle, evrim, "kriz içine girmiş bir teori"dir.[1]

Teoriyi hala ayakta tutan iki temel etken ise, bu teoriyi bir dogma haline getirmiş olan bazı bilim adamlarının bağnaz tutumları ile teoriyi ideolojik yönden gerekli bulan toplumsal bazı güçlerin propaganda araçlarıdır.

Söz konusu iki etken, uzunca bir süredir Türkiye'de de faaliyet halindedir. Ancak özellikle bu yıl, seslerini daha çok duyurmaya ve ölmek üzere olan Darwinizme doping yapmaya çalışmaktadırlar. Çünkü Türk toplumu, bir süredir yaratılış gerçeği ile aydınlanmaktadır. Evrim teorisinin bilimsel geçersizliğini ve yaratılış gerçeğini anlatan

kitaplar, yayınlar ve konferanslar, bilimin gerçek sonuçlarını Türk halkına göstermektedir. Bu ise, evrime bir dogma olarak inanan ya da onu ideolojik olarak zorunlu görenler açısından kabul edilemez bir durumdur.

Bu kitabın bir bölümünde söz konusu çevrelerin yaratılış gerçeğine karşı çıkmak ve evrim teorisini savunmak adına ortaya koydukları bazı girişimleri ele alacak ve bunlardaki yanlışları, gafları ve kasıtlı çarpıtmaları inceleyeceğiz.

Bu girişimlerin hemen hepsi, Bilim Araştırma Vakfı camiası tarafından yayınlanan evrim ve yaratılış konulu yayınlara, ya da Bilim Araştırma Vakfı tarafından düzenlenen "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası konferanslar dizisinin birincisi olan 4 Nisan 1998 tarihli konferansa tepki olarak gelişmiştir. Ancak bu tepkiler o kadar zayıf, hatta bazen komik temellere dayanmıştır ki, savunma iddiasında oldukları evrim teorisinin bilimsel geçersizliğini kendileri istemeden de olsa ortaya koymuşlardır.

İlerleyen sayfalarda bu tepkileri, iddiaları ve yanılgıları sırasıyla inceleyeceğiz. Önce *Bilim ve Ütopya* dergisinin 3 Haziran 1998 günü İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün desteğiyle düzenlediği "Evrim Kuramı" adlı konferansı, ardından yine söz konusu derginin evrimle ilgili bazı yayınlarını, sonra da Prof. Reşat Kayalı'nın konu hakkında yazdığı bir makaleyi ele alacağız. Ama bundan önce, tüm bu tepkilerin ortak noktalarını oluşturan birkaç temel konuya değineceğiz.

YARATILIŞ VE BİLİM

Evrimcilerin teknik iddialarına ve yanılgılarına cevap vermeden önce, çok sık dile getirdikleri temel bir konuyu açıklamak gerekir: Yaratılışın bilimsel bir temeli olmayan, sadece dini inançlardan kaynak bulan bir "dogma" olduğu iddiası.

Konuyu ciddi ve önyargısız bir biçimde ele aldığımızda tam aksine, yaratılışın bilimsel kriterlerle kanıtlanan bir gerçek, evrimin ise bilimsel kriterler tarafından yalanlanan hayali bir senaryo olduğu karşımıza çıkar. Evrim teorisi ve yaratılış, her ikisi de canlılığın kökeni hakkında iki zıt açıklamaya sahiptir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1) Evrime göre, canlılık tamamen doğal sebeplerle, yani herhangi bir düzenleyici akıl ve amaç olmaksızın, tesadüfler sonucunda doğmuş ve yine tesadüflerle gelişmiştir. Canlılık ortak bir ataya sahiptir ve tüm canlılar, tesadüfi değişimler sonucu bu ortak atadan gelerek farklılaşmışlardır.

2) Canlılık tesadüflerle açıklanamayacak kadar kompleks ve düzenlidir. Ve böyle kusursuz bir düzenlilik ancak üstün ve güçlü olan bir Yaratıcının eseri olabilir. Bu yaratıcı herşeye hakim olan Allah'tır.

Görüldüğü gibi, yaratılış gerçeği akılla ve temel mantık kurallarıyla tamamen uyum içindedir. Mantık ve bilim dışı olanın ise, canlıların varlığını bilinçsiz rastlantılara bağlayan evrimcilerin iddiaları olduğu açıktır.

Kısacası, evrimcilerin sürekli tekrarladıkları "yaratılış bilimsel değildir" iddiası, anlamsızdır. Yaratılışa, yani tüm canlılığı Allah'ın yarattığına inananlar evrimci iddiaları çürütürken her zaman için bilimsel verileri öne sürmekte, fosil kayıtlarından, mikrobiyolojiden, anatomiden deliller göstermektedirler. Yani bilimsel verilere dayanmaktadırlar.

Bilimsel verilere dayanmayan, aksine spekülasyon ve demagojiye başvurarak insanları yanıltmaya çalışanlar ise her zaman için evrimciler olmuştur.

Yaratılışın Açık Delilleri

Yaratılışın bilimsel bir gerçek olduğunu belirttik. Ancak çalışmalarımızda genellikle "yaratılış gerçeği" ifadesini kullanıyoruz. Çünkü modern biyolojinin, mikrobiyolojinin, biyokimyanın ve paleontolojinin elde ettiği tüm bulgular, yaratılışı doğrulamaktadır. Bu nedenle de yaratılış, açık delillerle ispatlanmış bir gerçektir.

Yaratılışı doğrulayan bilimsel bulguları ortaya koymak için, öncelikle biyolojinin tarihinden biraz söz etmek gerekir. Bugün biyoloji, canlılığı en alt basamaklarına kadar incelemiş ve canlılardaki tüm temel sistem ve organellerin detaylı bir teşhisini yapmıştır. Ancak bundan birkaç yüzyıl önce durum böyle değildi.

17. yüzyıla kadar canlılar sadece çıplak gözle gözlemlenebiliyordu. Bu nedenle de canlıların bugün farkında olduğumuz kompleks yapıları bilinmiyordu. Amino asitlerden, proteinlerden, bakterilerden ve hücrelerden kimsenin haberi yoktu. Bu yüzden, canlılığın çok basit nedenlerle ortaya çıkabileceği sanılıyordu. Örneğin uzunca bir zaman, böceklerin etrafa saçılan yemek artıklarından "oluştuğu" düşünülmüştü. Bunun saçma bir düşünce olduğu, böceklerin mikroskop altında incelenmesiyle anlaşıldı. Çünkü yemek artıklarından bir anda oluştukları sanılan bu hayvanların bedenlerinde, inanılmaz derecede kompleks (detaylı ve düzenli) yapılar vardı.

İlk ilkel mikroskoplardan sonra güçlü ışın mikroskopları yapıldı. Bu yüzyılda ise elektron mikroskopları üretildi. Bu sayede canlı hücresi, hücrenin çekirdeğindeki DNA ve DNA'nın yapı taşları en ince ayrıntısına kadar incelendi. İncelendikçe de tüm bu yapılarda daha önceden hiç kimsenin ummadığı kadar büyük bir komplekslik olduğu görüldü.

Bu ise, canlılığın tesadüflerle oluştuğunu öne süren evrim teorisi için kesin bir yıkım demekti.

Neden mi?... Çünkü bir yerde çok detaylı, çok kompleks ve çok düzenli bir yapının bulunması, bu yapının mutlaka birisi tarafından oluşturulduğunu gösterir.

Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Ressam bir arkadaşınızın resim atölyesine gittiğinizi düşünün. Ortada kimseyi bulamadığınızı ve arkadaşınız gelinceye kadar etrafı gezindiğinizi varsayın. Atölyenin orta yerinde de birçok boya kutusunun açık olarak durduğunu ve boyaların yere dökülmüş olduğunu farz edin. Bu durumda eğer yerdeki boyalara bakar ve ortada düzensiz bir renk karmaşası olduğunu görürseniz ne düşünürsünüz?

Büyük olasılıkla, bu kutulardaki boyaların yanlışlıkla yere döküldüğü ve boyaların da tesadüfi olarak rastgele dağıldığını aklınıza gelir.

Oysa, eğer boya karmaşasının ortasında bir Mona Lisa portresi varsa, bu durumda herşey çok berraklaşır. Çünkü açıktır ki böyle bir portre kesinlikle rastgele dağılan boyalar tarafından oluşturulamaz. Ortada çok detaylı bir "tasarım" vardır. Tasarım olduğuna göre de, bu tasarımı gerçekleştiren biri olmalıdır. Yerdeki renk karmaşasının bir karmaşa olmadığından, atölyedeki ressamlar tarafından düzenlendiğinden artık eminsinizdir. O ressamları hiçbir zaman görmeseniz bile, varlıklarından ve dizayn yeteneklerinden kuşku duymazsınız.

Bu örnekteki mantık, evrim teorisinin neden bilimsel olarak geçersiz hale geldiğini ve yaratılışın ise neden bilim tarafından doğrulanan bir gerçek olduğunu gösteren mantıktır. Canlılar o denli kompleks yapılara sahiptirler ki, bu komplekslik için gereken dizayn, bir Mona Lisa resmi için gereken dizayndan milyonlarca kat daha fazladır. Bu, canlılığı tesadüf ve şansla açıklamaya çalışan evrim teorisinin sonunun geldiğini gösterir.

Evrim teorisi ortaya atıldığında pek çok kişiye bilimsel bir gerçek gibi görünmüştü. Çünkü o zaman canlılardaki dizaynın en somut örneklerinden biri olan hücre ve hücre parçacıkları bilinmiyordu. Genler ve kalıtım hakkında ise ne Lamarck'ın ne de Darwin'in

hiçbir bilgisi yoktu. Bu cehalet nedeniyle, canlılığın ortaya çıkmasının ve canlıların evrimleşmesinin çok kolay açıklanabilir bir süreç olduğunu sanmışlardı.

Zaten evrim teorisi hep cehalet sayesinde zemin bulabildi. Darwin'den kısa bir süre önce yaşamış olan ve "spontane jenerasyon" (canlıların, cansız maddelerden aniden ortaya çıktıkları teorisi) olarak anılan evrim modeline öncülük eden J. B. van Helment, bir deney önermişti. Helment'e göre, bir parça kirli paçavra ve biraz buğdayı alır, bunları büyük bir kavanoza kapatır, sonra da karanlık bir yere koyup bekletirseniz, kavanozun içinde farelerin oluştuğunu kolaylıkla görebilirdiniz!

Evrim teorisini ortaya atanlar, her zaman için bu tür ilkel argümanlara dayandılar. Ancak 20. yüzyılın ikinci yarısında gelişen mikrobiyoloji, canlılıktaki olağanüstü kompleksliği ortaya çıkararak, evrim teorisini savunulamaz hale getirdi. Bu komplekslik, canlılarda açık bir dizayn, yani yaratılış olduğunu gösteriyordu.

Evrim Dogması

Peki, madem bilimin ortaya koyduğu gerçek budur, o halde evrim teorisi neden hala ayaktadır? Neden hala bilim adamlarının önemli bir bölümü teoriyi savunmakta ve yaratılışı kabul etmekten ısrarla kaçınmaktadırlar?

Bu sorunun cevabı, bilimle değil, felsefeyle, hatta inançla ilgilidir. Çünkü söz konusu bilim adamlarının evrimi kabul etmekte gösterdikleri ısrarın nedeni, evrim dogmasını bir inanç olarak kabul etmiş olmalarıdır. Pek çok insanın, bilim adamlarının bile terk edemedikleri saplantıları ya da batıl inançları olur, evrim de bunlardan biridir.

Evrime karşı duyulan bu tutucu ve katı sadakatin altında yatan asıl neden ise, yaratılışı kabul etmenin bu kişilerin gözünde korkunç bir düşünce oluşudur. Dizayn teorisinin önde gelen çağdaş savunucularından biri olan Amerikalı mikrobiyolog Michael J. Behe, bunu şöyle açıklar:

Son kırk yıl içinde, modern biyokimya hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. Bunun için harcanan emek ise gerçekten çok büyüktü. On binlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar...

Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: "Dizayn!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilimin tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Bu zafer, on binlerce insanın "Eureka (buldum)" çığlıklarıyla bu büyük buluşu kutlamalarına yol açmalıydı...

Ama hiçbir kutlama yaşanmadı, hiçbir sevinç ifade edilmedi. Aksine, hücrede keşfedilen büyük karmaşıklığın karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu. Konu halka açık bir ortamda gündeme getirildiğinde, çoğu bilim adamı bundan rahatsız oluyorlar. Kişisel diyaloglarda ise biraz daha rahatlar; çoğu keşfettikleri açık gerçeği kabul ediyor, ama sonra yere bakıp başlarını sallıyorlar ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyorlar.

Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Neden ortaya çıkan açık dizayn entelektüel eldivenlerle kenarından tutuluyor. Çünkü, bilinçli bir dizaynı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara.[2]

İşte evrim teorisinin gerçek dayanağı budur; ateizm. Evrimin en önemli birkaç çağdaş savunucusundan biri olan İngiliz biyolog Richard Dawkins, "ateist olmayı bilimsel yönden mümkün hale getirdiği için" Darwin'i överken, bu gerçeği ortaya koymuş olur. Ateizm var olduğu sürece ona sözde bilimsel bir dayanak gerekecektir ve evrim de bu nedenle savunulacaktır. Bilime ne kadar aykırı olursa olsun...

Türkiye'deki evrimci çabalara baktığımızda ise, bu bağnaz tutumun pek çok örneğine rastlayabiliriz.

EVRİM KURAMI KONFERANSINDAKİ YANILGILAR

Evrim teorisi Türkiye'de uzun süredir belirli çevreler tarafından savunulur, bilimsel bir gerçek gibi lanse edilir ve topluma kabul ettirilmek istenir. Belirli medya kuruluşlarında periyodik olarak evrimle ilgili haberler yayınlanır. Bazı yayın organları ise kendilerini adeta bu dogmayı savunmaya adamışlardır. Bu basın kuruluşlarına bakıldığında, hepsinin evrim teorisi tarafından desteklenen ateist, natüralist ve materyalist felsefelerin bağlıları oldukları görülür.

Öte yandan, üniversitelerde de geniş bir "evrimci bilim adamları" kadrosu vardır. Bu öğretim üyeleri, bilimsel gelişmeleri yeterince takip edememeleri ya da bu gelişmelerin gösterdiği sonuca bağnaz bir biçimde sırt çevirmeleri nedeniyle, hala 19. yüzyılın pozitivist mantıklarıyla düşünürler. Evrimi bu nedenle asla vazgeçilmez bir gerçek sanırlar. Yaratılış kelimesini duyduklarında ise birtakım yersiz fobilere kapılırlar ve "Ortaçağ karanlığı" gibi spekülasyonlara sarılırlar.

Evrim teorisinin ardındaki bu iki temel destek, yani bazı medya organları ve öğretim üyeleri, son dönemlerde elbirliği yaptılar. Amaçları, Türkiye'nin gündeminde giderek daha da önemli bir yere oturan yaratılış gerçeğine ve bu konuda yapılan bilimsel çalışmalara cevap verebilmekti.

3 Haziran 1998 tarihinde, *Bilim ve Ütopya* dergisinin girişimiyle İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde düzenlenen "Evrim Kuramı" adlı konferansın amacı da buydu. Konuşmacılar sık sık yaratılışa ve yaratılışçılığa atıfta bulundular ve bunun bir "dogma" olduğunu öne sürdüler. Bu iddianın geçersizliğine önceki sayfalarda değindik.

Ancak konuşmacılar yaratılışı eleştirmekte gösterdikleri ısrarı, evrim teorisinin "delillerini" ortaya koymakta göstermediler. Tüm konferans boyunca konuşmacıların evrimin delil olarak öne sürdükleri bulgular, aşağıdaki birkaç maddeyi geçmedi:

1) Sürüngenler ile kuşlar arasında geçiş formu olarak tanıtılan kuş fosili Archæopteryx.

2) At serileri.

3) Miller deneyi.

4) Homoloji.

5) Canlılardaki gen benzerlikleri.

6) İngiltere'de Sanayi Devrimi dönemindeki kelebek popülasyonundaki renk değişimi.

7) Genlerdeki farklılaşmalar sonucunda bir türde meydana gelen çeşitlenme.

"Evrim Kuramı" konferansında sayılan üstteki hayali "delillerin" her biri, geçersizlikleri çoktan ispat edilmiş ve evrim teorisine hiçbir destek sağlayamayacak bilgilerdi.

Dahası bu sözde delillerin hiçbirinin evrimi destekleyemeyeceği, aşağıdaki kitap veya kitapçıklarda defalarca detaylarıyla anlatılmıştı:

- *Canlılar ve Evrim*, (Bilim Araştırma Grubu), Bedir Yayıncılık, 1986
- *Evrim Aldatmacası:Evrim Teorisi'nin Bilimsel Çöküşü ve Teorinin İdeolojik Arka Planı* (Harun Yahya), Vural Yayıncılık, 1997
- *Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği* (Harun Yahya), 1998
- *Materyalizmin Sonu* (Harun Yahya), 1998
- *Evrimin Mikrobiyolojik Çöküşü:Moleküler Biyoloji Evrim Teorisini Hücre Düzeyinde Nasıl Geçersiz Kılıyor?* (Harun Yahya), 1998
- *Yaratılış Gerçeği* (Harun Yahya), 1998

Bilim Araştırma Vakfı tarafından 4 Nisan'da düzenlenen "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı konferansta da başta Archæopteryx olmak üzere, yukarıdaki sözde "delil"lerin bir kısmı Prof. Dr. Duane Gish ve Prof. Dr. Kenneth Cumming gibi dünyaca ünlü uzmanlar tarafından ele alınmış ve geçersizlikleri ispat edilmişti.

Bu delillerin neden geçersiz olduklarını, ilerleyen sayfalarda detaylı olarak yeniden açıklayacağız. Şimdilik çok kısa bazı bilgiler verelim:

1) Yaşı 150 milyon yıl olarak hesaplanan bir kuş türü olan Archæopteryx, "Evrim Kuramı" konferasında, "ağız kısmı sürüngen özellikleri taşıyan", ama tüylere sahip olan yarı kuş-yarı sürüngen bir canlı olarak tanıtıldı. Oysa Archæopteryx'in ağzında dişler ve kanatlarında pençeler bulunması, bu hayvanın "yarı-sürüngen" olduğunu göstermez. Bugün halen yaşayan bazı kuş türlerinin de kanatlarında pençeleri vardır. Soyu tükenmiş bazı kuş türlerinin dişleri bulunmaktadır. Dahası, Archæopteryx'in anatomisi üzerinde yapılan incelemeler, hayvanın bir "yarı-kuş" değil, rahatlıkla uçabilen normal bir kuş türü olduğunu göstermiştir. Öte yandan, "kuşların atası" sayılan Archæopteryx'ten 75 milyon yıl daha eski kuş fosilleri bulunmuştur.

2) "Evrim Kuramı" konferansında sözü edilen at serileri evrimcilerin en eski ve köhne masallarından biridir. Bu seride sıralanan havyanlar arasında büyük anatomik farklılıklar olduğu ve bu canlıların bir diğerinin atası olamayacakları çoktan anlaşılmış bulunmaktadır.

3) "Evrim Kuramı" konferansında Miller deneyi, amino asitlerin tesadüfi oluşumunu kanıtlayan güvenilir bir veri olarak gösterilmiştir. Oysa Miller deneyinde kullanılan "ilkel atmosfer" modelinin gerçeğe uymadığı anlaşılmış, gerçek atmosfer modelleriyle yapılan deneyler ise başarısızlığa uğramıştır. Dahası Miller'ın deneye pek çok yapay müdahalede bulunduğu bilinmektedir. Nitekim deneyinden on yıllar sonra Miller de dürüst bir itirafta bulunarak deneyinin geçersizliğini kabul etmiştir.

4) Konferansta evrim delili olarak öne sürülen embriyolojik homoloji iddiası evrim teorisinin çok gerilerde kalmış, ilkel ve yanlış bir iddiasıdır. Çoktan terk edilmiştir ve çarpıtmalara dayandığı bilinmektedir.

5) Canlılarda benzer genlerin bulunması, konferansta öne sürüldüğünün aksine, hiçbir şekilde evrime delil oluşturmaz. Nitekim hiçbir ciddi evrimci bu tür anlamsız bir iddia ile ortaya çıkmamaktadır.

6) Konferansta gösterilen bir başka sözde delil, İngiltere'deki sanayi devrimi sırasında kelebek popülasyonunda meydana gelen değişmedir. Oysa bunun yeni bir türün ortaya çıkmasıyla, yani evrimin temel iddiasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Buradaki doğal seleksiyon, sadece zaten var olan iki türün nüfusları arasında yeni bir denge meydana getirmiştir.

7) Konferansta ayrıca, "çeşitlenme" (varyasyon) olarak bilinen genetik olayın, evrimin delili olduğu iddia edilmiştir. Oysa bir türün genlerindeki küçük farklılıkların o türün içindeki çeşitlenmeleri belirlediği, yaratılışçı bilim adamları tarafından da kabul edilen bir bilgidir. Ancak bu çeşitlilik, bunların rastlantısal olaylarla birbirlerinden evrimleştiklerini göstermez. Bu çeşitliliğin evrim sonucunda meydana geldiğine dair evrimcilerin hiçbir somut delili yoktur. Evrimcilerin yaptığı yalnızca, var olan gerçekleri kendi hayali mekanizmalarına, hayali senaryolarına malzeme yapmaya çalışmaktır. Türlerdeki çeşitlilik (varyasyon), ancak yaratılıştaki bir çeşitliliğin göstergesi olabilir.

Dahası evrimin iddiası, "türlerin kökeni" ile ilgilidir, çeşitlenmenin ise bununla hiçbir ilgisi yoktur.

Bu gerçekler, daha önce de belirttiğimiz gibi, Bilim Araştırma Vakfı camiasının çalışmalarıyla defalarca ortaya konmuştu. Ancak "Evrim Kuramı" konferansında söz alan evrimci bilim adamları, yine de bu modası geçmiş, "fosilleşmiş" bilgileri bir kez daha gündeme getirdiler ve evrimin ispatı olarak sundular. Bu arada küçük bir "illüzyon" da yaptılar: Üstteki geçersiz "delil"leri anlattıktan sonra, "bunlar evrim teorisinin ilk anda akla gelen binlerce delilinden yalnızca bir kısmıdır" dediler. Oysa kendilerinin de bildiği gibi, "delil" olarak gösterilebilecek zaten başka hiçbir şey yoktu.

Eğer gerçekten böyle binlerce delil olsaydı, kuşkusuz söz konusu bilim adamlarımız, modası geçmiş, hatta birçoğunu evrimcilerin bile terk ettikleri bu iddiaları kullanma yanılgısına düşmezlerdi.

İlerleyen sayfalarda "Evrim Kuramı" konferansına katılan söz konusu bilim adamlarının yaptıkları konuşmaları sırasıyla inceleyecek ve içine düştükleri yanılgıları ve yapmaya çalıştıkları bazı "illüzyon"ları gözler önüne sereceğiz

MEHMET SAKINÇ'IN KONUŞMASINDAKİ YANILGILAR

Konferansın ilk konuşmacısı olan Doç. Dr. Mehmet Sakınç, konuşmasının önemli bir bölümünü jeolojiye ayırdı. Dünyadaki karaların nasıl bir değişim süreci geçirdiği konusunda jeolojik bulguları anlattı. Bunlar, "türlerin kökeni" ile yani evrim teorisinin temel konusuyla ilgisi olmayan, dolaylı konulardı. Ancak Sakınç, konuşmasının "bilimsel" imajını korumak için olacak, bu jeolojik konuların detaylarına girme ihtiyacı hissetti. Çünkü o da biliyordu ki, konu canlıların evrimine gelince anlatabileceği pek bir şey yoktu.

Konu kaçınılmaz olarak söz konusu hayali evrim sürecine gelince, Sakınç, beklendiği gibi, evrimcilerin on yıllardır öne sürebildikleri -ama geçersizliği ispat edilmiş- yegane fosile başvurdu: "Archæopteryx".

Yaşı 150 milyon yıl olarak hesaplanan bu kuş türü, Sakınç'a göre, "ağız kısmı sürüngen özellikleri taşıyan", ama tüylere sahip olan yarı kuş-yarı sürüngen bir canlıydı. Yine Sakınç'ın iddiasına göre Archæopteryx ancak çok az uçabiliyordu. Kanatlarını daha çok sinek yakalamak için kullanıyordu.

Oysa Archæopteryx'i evrimi ispatlayan bir ara geçiş formu olarak göstermek için öne sürülen bu iddialar, tümüyle geçersizdi.

Hayali Ara Form Archæopteryx

Evrimciler, "tek kanatlı" ya da "yarım kanatlı" canlılara ait fosillerin neden bulunamadığı sorusu karşısında özellikle bir canlıdan söz ederler. Bu, hala ısrarla savundukları az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan Archæopteryx isimli fosil kuştur.

Evrimcilere göre günümüz kuşlarının atası olan Archæopteryx, 150 milyon yıl önce yaşamıştı. Teoriye göre Velociraptor veya Dromeosaur ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardı. Archæopteryx, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk canlıydı. Bu hikaye, hemen hemen her evrimci yayında anlatılır.

Oysa Archæopteryx'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler, bu canlının kesinlikle bir ara geçiş formu olmadığını, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu göstermektedir.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci çevrelerde çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun yani göğüs kemiğinin olmaması canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak **1992 yılında bulunan yedinci Archæopteryx fosili** evrimci çevreler arasında çok büyük şaşkınlık uyandırdı. Zira bu son bulunan Archæopteryx fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde bu yeni bulunan fosil şöyle anlatılıyordu:

Son bulunan yedinci Archæopteryx fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, ama **göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor**.[3]

Bu bulgu, Archæopteryx'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, Archæopteryx'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. Archæopteryx'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı **bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu**".[4]

Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısısını korumalarıdır.

Archæopteryx'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı olduğunu, yani vücut ısısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

Evrimcilerin Geçersiz İddiaları: Archæopteryx'in Dişleri ve Pençeleri

Evrimcilerin, Archæopteryx'i ara-geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, Taouraco ve Hoatzin'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuşturlar. Dolayısıyla Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu söyleyerek kasıtlı bir aldatmaca yapmaktadırlar. Oysa dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların Archæopteryx'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek Archæopteryx ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

İşin en önemli yanı ise, **Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının**, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan **dinozorların diş yapılarından çok farklı olması**dır. Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin yaptığı ölçümlere göre, Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.[5]

Aynı araştırmacılar, aynı zamanda Archæopteryx ile onun sözde ataları olan dinozorların bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve arada hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.[6]

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otorite olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu Tarsitano, Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.[7]

Tüm bunlar, Archæopteryx'in bir ara-geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir.

Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri

Evrimciler on yıllardır Archæopteryx'i kuşların evrimi senaryosunun en büyük delili olarak gösterirken, son dönemlerde bulunan bazı fosiller bu senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koydular.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, **Confuciusornis** olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. Archæopteryx ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da modern kuşlarla aynı olan bu kuşun kanatlarında, Archæopteryx'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen Archæopteryx'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, Archæopteryx'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri de çürütüyordu doğal olarak.[8]

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yıl yaşındaki **Liaoningornis** isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[9] Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, Liaoningornis'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.[10]

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise **Eoalulavis** oldu. Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha genç yani 120 milyon yıl yaşında olduğu söylenen Eoalulavis'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.[11]

Böylece Archæopteryx ve diğer arkaik kuşların birer ara-geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve Archæopteryx benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin Confuciusornis veya Archæopteryx'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Kısacası Archæopteryx'in birtakım özgün özellikleri, bu canlının bir "ara form" olduğunu göstermemektedir. Nitekim bugün evrim teorisinin ünlü savunucularından Harvard paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge de, Archæopteryx'in farklı özellikleri bünyesinde barındıran bir "mozaik" canlı olduğunu, ama asla bir ara form sayılamayacağını kabul etmektedirler.[12]

Hayali Kuş-Dinozor Bağlantısı

Archæopteryx'i ara form olarak göstermeye çalışan evrimcilerin iddiası, başta da belirttiğimiz gibi kuşların dinozorlardan evrimleştiğidir. Oysa dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, şöyle der:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.[13]

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda **utanıyor olacaktım**"[14] demektedir. Kısacası, yegane temelini Archæopteryx'e dayandırmaya çalışan "kuşların evrimi" senaryosu, sadece ve sadece evrimcilerin ön kabullerinin ve hayal güçlerinin bir ürünüdür.

Atın Evrimi Senaryosu

Görüldüğü gibi "Evrim Kuramı" konferansında söz alan Doç. Dr. Mehmet Sakınç'ın evrimin en önemli kanıtı olarak gösterdiği Archæopteryx'in, gerçekte bu tür bir özelliği yoktur. Hayvan sadece soyu tükenmiş bir kuş türüdür ve asla evrimcilerin zihinlerinde canlanan hayali ara-geçiş formlarından değildir.

Doç. Dr. Mehmet Sakınç'ın uzun uzun anlattığı Archæopteryx'ten sonra değindiği bir başka "evrim delili" ise "at serileri"ydi. Sakınç bu konuda detaylı bir bilgi vermedi, sadece Archæopteryx'e ayırdığı uzun dakikaların sonunda "daha binlerce bulunmuş ara-geçiş formu vardır, örnek olarak at serilerini verebiliriz" gibi bir atıfta bulundu.

Peki acaba at serileri, yani atın evrimini ispatlamak amacıyla oluşturulan fosil şemaları, gerçekten Sakınç'ın iddia ettiği gibi bir evrim delili midir?

Hayır... Öyle ki bir zamanlar çok popüler olan at serilerini bugün evrimcilerin önemli bir kısmı da kabul etmiyor. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin **geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir**. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri **bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta**, sonra da soyu tükenmektedir. **Ara formlar bilinmemektedir**.[15]

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli açmazı dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük çıkmazını, "ara-geçiş formları çıkmazı"nı gündeme getirmiştir.

Atın evrimi şemalarının sergilendiği "İngiltere Doğa Tarihi Müzesi"nin yöneticilerinden ünlü evrimci paleontolog Colin Patterson da, hala müzenin alt katında duran bu sergi hakkında şunları söyler:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali, bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, **yalnızca spekülasyon olduklarını** düşünüyorum.[16]

Peki "atın evrimi" senaryosunun dayanağı nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan düzmece şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış "Eohippus" (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan "Hyrax" isimli hayvanın aynısıdır.[17]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. Eohippus ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus Nevadensis ve Equus Occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[18] Bu, günümüz atı ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi diye bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının en açık kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında at serileri hikayesinin aslını şöyle anlatır:

Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.[19]

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymuştur. Bu durum, evrim teorisinin ciddiye alınamaz bir teori olduğunu göstermesi ve savunucularının amaç ve yöntemlerini gözler önüne sermesi açısından oldukça önemlidir.

"Balıkların Evrimi" Senaryosu

Doç. Dr. Mehmet Sakınç'ın konuşmasının sonunda atıfta bulunduğu bir diğer evrimci efsane ise "balıkların evrimi"ydi. Sakınç, uzun uzun anlattığı Archæopteryx'in "binlerce örnekten sadece birisi" olduğunu iddia etti ve "atların evrimi" gibi "balıkların evrimi"nin de ispatı olan birçok ara-geçiş formunun bulunduğunu öne sürdü. Oysa, "balıkların evrimi" de, hiçbir bilimsel dayanağı olmayan evrimci bir masaldan başka bir şey değildi.

Aslında evrimci literatüre baktığımızda, "balıkların evrimi" için gösterilen bir ara-geçiş formu iddiasıyla karşılaşmayız. Omurgasız canlıların balıklara dönüştüğü iddiasını desteklemek için kullandıkları herhangi bir fosil yoktur. Bu nedenle Sakınç'ın "balıkların evrimi" derken atıfta bulunduğu kavramın, balıkların karaya doğru evrimi, ya da bir başka deyişle "sudan karaya geçiş" olduğunu kabul ediyoruz. Çünkü bu konuda evrimcilerin delil olarak kullanmaya çalıştıkları bazı fosiller vardır.

Ancak bu fosiller de, aynı diğerleri gibi, aslında hiçbir biçimde evrimci iddiaları desteklemezler.

İlk örnek olarak Coelacanth balığı fosiline bakabiliriz. Bu fosil, Evrimcilerin fosilleri yorumlama biçiminin ne kadar taraflı olduğunu göstermesi bakımından da evrim tarihinde önemli bir yer tutar.

Evrimcilere göre hayat ilk önce suda başladı ve iki milyon yıl boyunca da suda devam etti. Bazı denizlerin sularındaki azalmalar nedeniyle bazı balıklar "bir şekilde" karaya çıktılar ve kara ortamına uyum sağladılar. Evrimciler, anatomik olarak imkansız olan bu değişimi destekleyebilmek içinse fosil kayıtlarına sarıldılar.

Söz konusu senaryoya göre, ayaklar kullanılarak yapılan ilk hareket, sığ sulak alanların dip kısımlarında yürüyen amfibiyan benzeri canlılar tarafından gerçekleştirilmişti. Coelacanth balığının da dahil bulunduğu Crossopterygian üst takımına bağlı balıklar ise, uzunca bir süre bu yürüyüş biçimiyle hareket eden bir ara-geçiş formu olarak tanımlanmışlardı. Bu fosil canlının yüzgeçlerinin yuvarlak yapısının ilkel bir ayak görevi gördüğü ve bu canlının biraz daha evrimleşerek bir amfibiyan olan kuyruklu su kurbağasına (Ichthyostega) dönüştüğü söyleniyordu.

Sadece fosil kayıtlarında rastlanan bir canlı olan Coelacanthlar üzerine yapılan bu anatomik yorumlar 1930'lu yılların sonuna dek bütün bilim çevrelerinde tartışmasız kabul edilmişti. Hatta birçok kaynakta bu balığın ilkel bir yürüme şekline sahip olmasının yanında, ilkel bir akciğere, gelişmiş bir beyne ve karaya çıkmaya hazır bir dolaşım ve

sindirim sistemine sahip olduğu söylenmekteydi. Coelacanth fosili, sudan karaya geçişi ispatlayan en somut ara-geçiş formu olarak sunuluyordu.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara-geçiş formu olarak tanıtılan Coelacanth ailesinin canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! Yok olmuş bir ara-geçiş formu olarak sunulan canlının "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "Yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım" demişti.[20] İlerleyen yıllarda, Coelacanth başka bölgelerde de defalarca yakalandı. 1939'te Chalumnea Nehri açıklarında ve Madagaskar kıyılarında, 1952 ve 1953'te Komor Adaları'nda olmak üzere kırktan fazla canlı Coelacanth ele geçti. Son bulgu ise 1998 yılında bilim adamlarının karşısına çıktı.

Ancak asıl büyük şok, balığın anatomisinin incelenmesiyle ortaya çıkan sonuçlardı. Çünkü Coelacanth'ın canlısı, evrimcilerin hayvanın fosiline dayanarak yaptıkları taraflı yorumların tümünü yalanlıyordu.

Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan **Coelacanth'ın**, gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve **180 m. derinliğin üzerine hemen hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu** anlaşıldı.[21] Bu balıkların yakalanmasıyla beraber bilim adamlarının o güne kadar spekülasyon yapmakta ne kadar ileri gidebilecekleri de anlaşılmış oldu. Coelacanthlar iddia edildiği gibi ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahiptiler. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi. Ayrıca iddia edilenin tersine balık büyük bir beyin hacmine de sahip değildi, balığın büyük bir kafatası içinde ufak bir beyni vardı.[21]

Bunun üzerine, Coelacanth'ın evrimci yayınlardaki popülaritesi bir anda yok oldu. Francis Hitching bu durumu şöyle açıklıyor:

Eski formlarından hiçbir farklılık sergilemeyen, doğal deniz ortamına tam adapte olmuş ve karaya çıkmaya hiç eğilim göstermeyen birkaç düzine Coelacanth ele geçirilince, bu tür, derhal ara-geçiş formu olarak gösterildiği ders kitaplarından çıkarıldı.[22]

Hayali Ara Formlar

Ancak evrimciler efsaneyi yaşatmaya kararlıydılar. Coelacanth'ın, omurgalıların atası sayılan kuyruklu su kurbağasının atası olmadığı anlaşılınca, bu kez onun yerine, onunla bazı ortak özellikler taşıyan Rhipidistian takımının bir üyesi olan Eusthenopteronlar sudan karaya geçişe delil oluşturan ara-geçiş formu olarak öne sürüldü.

Oysa Eusthenopteronlar ile kuyruklu su kurbağası arasındaki anatomik karşılaştırmalar, bunların aralarında derin farklılıklar olduğunu gösteriyordu. Bu da, bu iki tür arasında bir ara-geçiş formu daha bulunmasını gerektiriyordu. Eusthenopteron,

normal bir balıktı ve kuyruklu su kurbağasına birçok yönden benzemiyordu. Maria Genevieve Lavanant, Eusthenopteron'un bu özelliğine şöyle değiniyor:

Yakın bir geçmişte tartışma yeniden açıldı. Yüzgeçlerin daha ayrıntılı incelenmesi, Eusthenopteron'un yüzgeçlerinin, bütün balıklarda bulunan yüzgecin bir benzeri olduğunu ortaya koydu.[23]

Oysa bir balık olan Eusthenopteron ile kuyruklu su kurbağası Icthyostega arasındaki bu teorik ara-geçiş formuna dair hiçbir iskelet bulunamadı. Bugün evrimciler, hala bu iki tür arasında bir ara-geçiş formu bulunmasını bekliyorlar.

Ancak bu sonuçsuz bekleyiş, bazı evrimcilerin sudan karaya geçiş hakkında başka teorilere sarılmalarına neden oldu. Bazıları, kara canlılarının ataları olarak akciğerli balıkları kabul ettiler. Solungaçlarına ek olarak akciğerlerini de kullanabilen bu balıklara verilen genel ad "Dipneuma"dır. Bu balıklardan Amerika, Afrika ve Avusturalya denizlerinde üç ayrı tür yaşamaktadır.

Bu balıkların ilkel amfibiyenlere evrimleştikleri, aslında 1850'li yıllardan beri düşünülmekteydi. 1950'li yıllara gelindiğinde ise, çok istisnai bir örnek olmaları sebebiyle ara-geçiş formu olarak kabul görmekten uzaklaştılar. Bu tarihte kara canlılarının ataları oldukları düşüncesini artık hiç kimse desteklemiyordu.[24] Maria G. Lavanant bu durumu şöyle açıklıyor:

1930'lardan bu yana Dipneumalar varsayımı yavaş yavaş bir yana bırakıldı. 1950'li yılların sonunda yayınlanan bir paleontoloji klasiği yıllığında çift solunumlu hayvanlar grubu, dört ayaklıların kökeni olamayacak kadar özel bir durum olarak niteleniyordu.[25]

Ayrıca bulunan hayvan kalıntılarının 350 milyon yıllık olduklarının kabul edilmesi ve bu süre içerisinde hiçbir değişikliğe uğramamış olmaları, bunları ara-geçiş formu statüsünden tamamen uzaklaştırdı. Bu hayvanlar, iki tür arasında "geçiş" oluşturup, sonra da yok olmuş formlar değil, çok eski zamanlardan beri yaşamakta olan orijinal bir "tür"düler.

Kısacası, evrimcilerin sudan karaya geçişe delil olarak göstermeye çalıştıkları tüm sözde ara-geçiş formları birer birer çürüdü. Bugün amatör seviyedeki evrimci yayınlarda, örneğin lise kitaplarında ya da *Yeni Başlayanlar İçin Evrim* türü kitapçıklarda, bu hayvanların hala ara-geçiş formu olarak gösterildiğini görebilirsiniz. Ancak bu, evrimcilerin sadece konu hakkında yeteri kadar bilgi sahibi olmayan insanları aldatmak için izledikleri bir yöntemdir. Buna karşın, hiçbir ciddi bilimsel platformda, bu hayvanlar delil olarak kullanılmazlar. Evrimciler, bir gün bulunacağını umut ettikleri o müthiş ara-geçiş formunu beklemeye devam etmektedirler. Bekleyiş sırasında üstte değindiğimiz sahte delillerin hala belli-belirsiz gündemde tutulmaya devam edilmesi ise, teorinin yaşatılması için gerekli görülen taraflı bir propagandadır sadece.

Türkiye'deki bilim çevresi adına üzücü olan şey ise, Doç. Dr. Mehmet Sakınç'ın, "Archæopteryx'ten başka daha binlerce ara form fosili vardır, örneğin balıkların evrimi konusunda" cümlesini söyleyerek, bu bilim dışı propagandaya katılmış olmasıdır.

Blöf Yoluyla Bilim!

"Evrim Kuramı" konferansının ilk konuşmacısı olan Sakınç'ın ortaya koyduğu "evrim delilleri" üstte incelediğimiz gibi tümüyle geçersiz iddialardan ibaretti. Ancak Sakınç'ı dinleyenlerin önemli bir bölümü, bundan habersizdiler elbette. Sakınç, kendisine avantaj sağlayan bu durumu ilginç bir biçimde kullandı.

Sakınç, daha önce de belirttiğimiz gibi, konuşmasında sadece Archæopteryx üzerine yoğunlaştı. Konuşmasının en sonunda ise, Archæopteryx'in "binlerce örnekten sadece birisi" olduğunu söyledi ve "atların evrimi"nin ve "balıkların evrimi"nin ispatı olan birçok ara-geçiş formunun bulunduğunu öne sürdü. Ancak ne yazık ki Sakınç'ın konuşması, bu sayısız ara formdan söz etmek için yeterli değildi! (Oysa elindeki yegane "delil" olan Archæopteryx'in hikayesini anlatmak için çok uzun bir zaman harcamış, Archæopteryx'in nasıl bulunduğundan, hangi müzelerde korunduğundan, hangi "Alman banker" tarafından satın alındığından oluşan detaylı bir Archæopteryx efsanesi anlatmıştı.)

Sakınç'ın diğer sayısız ara-geçiş formunu anlatmaya vakti yoktu, ama bu konuda kendisini dinleyen izleyicilere çok önemli bir kolaylık gösterdi. Ellerine bir çekiç alıp doğaya çıkabilirler ve rastladıkları kayaları kırıp içlerinden çok sayıda ara formu kolaylıkla bulabilirlerdi!... Hatta Sakınç'a göre, konferansın düzenlendiği İstanbul Üniversitesi çevresindeki kayalarda bile kolayca çıkarılabilecek ara-geçiş formları vardı.

Yani 130 yıldır dünyanın dört bir yanında yapılan araştırmalarda bulunamamış olan ara-geçiş formları, İstanbul Üniversitesi'nin bahçesinde çekiçleriyle birkaç darbe vuracak olan öğrenciler tarafından kolaylıkla bulunabilirdi. Sakınç'ın bu kendinden emin sözlerini dinleyen öğrencilerin bir kısmı, belki de bu sözlerle ikna oldular. Ama ne yazık ki kendilerini ikna eden şeyin, "bilim" değil de "blöf" olduğunun farkında değildiler.

AYKUT KENCE'NİN KONUŞMASINDAKİ YANILGILAR

"Evrim Kuramı" adlı konferansın ikinci konuşmacısı olan Prof. Dr. Aykut Kence, evrimi destekleyen bilimsel veriler göstermeye çalışmak yerine, daha çok yaratılışı suçlayan iddialar ortaya attı. Kence'nin konuşmasına hakim olan temaya göre, evrim bilimsel bir teoriydi, oysa yaratılış bilim dışı, dini bir dogmaydı.

Ancak Kence, farkında olmadan, aslında evrimin bizzat kendisinin bir din olduğunu ispatlayan açıklamalarda bulundu! Kence'ye göre evrim teorisi, biyoloji biliminin asla inkar edilemez temeliydi. Bunu desteklemek için de çağın ünlü evrimcilerinden Theodosius Dobzhansky'den bir alıntı yaptı. Şöyle demişti Dobzhansky: "Biyolojide, evrimin ışığı altında olmadıkça hiçbir şeyin anlamı yoktur."

Kence, bu ifadenin evrimin bir bilim olduğunun ispatı olduğunu sanıyordu. Oysa evrimcilerin bu ve buna benzer ifadeleri, evrimin bir inanç olduğunun ispatıdır. Çünkü söz

konusu söylem, evrim teorisinin asla terk edilemez, asla vazgeçilemez, değişmez bir dogma olarak kabul edildiğini gösterir. Öyle ki, bu bakış açısı içinde evrim bir tür dindir.

Evrim Dini

Evrimin bir din gibi kabul gördüğü, evrimci bazı "ideologlar" tarafından açıkça ortaya konmaktadır. Bunların en ünlüleri, Julian Huxley ile Aykut Kence'nin kendisinden alıntılar yaptığı evrimci Dobzhansky'dir. Bu iki isim, "evrimsel hümanizm" adı verilen akımın öncüleridir. Bu inanç, Julian Huxley'in 1958'de yayınladığı *Religion Without Revelation* (Vahiysiz Din) adlı kitabında ifade edilmiştir. Aynı konu, Mary Midgely'nin 1986'da yayınlanan *Evolution as Religion* (Bir Din Olarak Evrim) adlı kitabında ve Marjorie Grene'nin *The Faith of Darwinism* (Darwinizm İnancı) adlı makalesinde (*Encounter*, 1959) ele alınmıştır.

Aykut Kence'nin kendisine birkaç kez atıfta bulunduğu Dobzhansky ise, söz konusu evrim dinini, Fransız evrimci Teilhard de Chardin'den yaptığı bir alıntıyla şöyle ifade etmektedir:

Evrim bir teori, bir sistem ya da bir hipotez midir? Hayır, o bunların hepsinden öte bir şeydir. Evrim, kendisinden kuşku duyulmayan yegane ilkedir ki, tüm teoriler, tüm sistemler, tüm hipotezler, ciddiye alınabilir ve doğru olabilmek için ona dayanmak zorundadırlar. Evrim, tüm gerçekleri aydınlatan bir ışık, tüm çizgilerin kendisinden çıkması gereken bir ana çizgidir. İşte, evrim budur.[26]

Görüldüğü gibi, Aykut Kence'nin referansı olan evrimciler, evrim teorisini "herşeyi aydınlatan bir ışık" olarak tanımlamakta ve var olan başka herşeyin bir ön kabul olarak evrimi benimsemesi gerektiğini savunmaktadırlar. Burada evrim kavramına metafizik bir anlam verildiği ve bu kavramın temel ve değişmez bir dogma olarak kabul edildiği açıktır.

DNA'nın Gösterdikleri

Aykut Kence, konuşması sırasında, evrimin bir bilim olduğunu öne sürüp, sonra da evrimi bir din olarak kabul eden insanlardan alıntılar yapmak dışında, birkaç iddiada daha bulundu. Bunlardan biri, canlı DNA'larının ortak bazı özellikler taşımasını evrimin delili olarak göstermesiydi.

Kence, konuşmasında özetle, farklı canlıların DNA'larında ortak bazı bölümler olduğunu ve bu durumu açıklamanın tek yolunun da, tüm canlıların ortak bir atadan geldiğini kabul etmek olduğunu iddia etti.

Oysa, biraz dikkatli bir göz, bu iddianın tamamen taraflı ve ön yargılı olduğunu görebilir. Çünkü canlıların DNA'larında benzerlikler olması için, bu canlıların birbirlerinden

evrimleşmiş olmaları gerekmez. Bu durumun açıklaması yaratılıştır. Canlılarda ortak bazı özelliklerin oluşu, bu canlıları var edenin aynı Yaratıcı yani Allah olduğunu gösterir.

Kence aynı şekilde yine "evrimin delili" olarak, şeker hastaları için kullanılmak üzere üretilen insülinin yakın bir zamana kadar domuzlardan elde edildiğini belirtti ve yine domuz ve insan bedenleri arasındaki dolaylı ilişkiden yola çıkarak, ortada evrimsel bir bağ olması gerektiğini öne sürdü.

Dikkat edilirse tüm bu örnekler, hiçbir şekilde evrimi ispatlayıcı örnekler değildir. Bu örnekleri evrim teorisiyle ilişkilendirmek için, önce evrimi kabul etmek, sonra da bu örnekleri evrim içinde bir yere oturtmak gerekir. Bu mantıkla, herşey evrime delil gösterilebilir. "İnsanlarda kan vardır, domuzlarda da kan vardır. Öyleyse insanlar domuzlardan türemiştir" denilebilir. Oysa bu benzerlikler, az önce de belirttiğimiz gibi, ancak bu canlıları var edenin aynı Yaratıcı olduğunun kabul edilmesiyle açıklanabilir. Bir başka deyişle, canlıların DNA'ları arasında benzerlikler olması ya da benzeri bazı hormonlara sahip olmaları, başlı başına hiçbir şey ispat etmeyen noktalardır.

Ne yazık ki Aykut Kence hiçbir delil niteliğini taşımayan bu örnekleri evrimin büyük birer ispatı olarak göstermiştir ya da, daha kötüsü, bunları gerçekten evrimin büyük birer ispatı sanmaktadır. Oysa çok açık

Fosil Kayıtları Evrimi Destekler mi?

Aykut Kence, ikinci turdaki kısa konuşmasında, canlılığı yaratanın Allah olduğuna inananları eleştirir ve evrimi hararetle savunurken, Darwinizm'i sözde destekleyen ikinci bir "büyük bilimsel delil" gösterdi: Kence'ye göre, yer katmanlarındaki fosil kalıntılarının belirli bir sıra izlemesi, evrimin en büyük deliliydi. Bu iddiasını, şöyle ifade etti:

"Evrim teorisini geçersiz mi kılmak istiyorsunuz? O zaman gidin, Kambriyen devrinin fosilleri arasında insan fosilleri de bulun! Bunu yapan adam evrim teorisini geçersiz kılmış olur, bu buluşu için Nobel ödülü bile alır."

Konferansı izleyenlerin bir bölümü, Aykut Kence'nin bu sözlerle evrim adına çok büyük bir kanıt koyduğunu sandılar belki. Çünkü Kence'nin iddialı çıkışı, bu izlenimi veriyordu. Oysa, her zaman olduğu gibi, söz konusu "fosil kayıtları sıralaması"nın evrime kazandırdığı hiçbir şey yoktu aslında. Kence, eldeki kayıtları evrim teorisine göre bir şekilde yorumluyor ve hayali bir evrim şemasına oturtuyor, sonra da bunu evrimi ispatlayan bir delil gibi gösteriyordu.

Aslında fosil kayıtları konusundaki söz konusu yorum, evrimcilerin çok uzun bir zamandır savundukları, ancak sadece taraflı ve hayali bir çıkarımdan ibaret olan bir yorumdur.

Bunu şöyle özetleyebiliriz: Dünyadaki fosil kayıtlarına baktığımızda, en eski tarihlere ait fosil katmanlarında sadece omurgasız canlıların var olduklarını görürüz. Örneğin en eski fosil tabakası olan (yaklaşık 550-600 milyon yıl) Kambriyen tabakada, sadece deniz

anaları, trilobitler, salyangozlar gibi omurgasız canlıların fosilleri vardır. Biraz daha geç tarihlere doğru ilerlediğimizde ise, bu kez omurgalı balıklarla karşılaşırız. Günümüze doğru daha da yaklaştığımızda ise sürüngenler, kuşlar ve memelilerin fosillerini buluruz. İnsana ait fosiller ise, tüm bunların ardından, çok daha genç tabakalarda ortaya çıkar.

İşte evrim teorisinin tüm paleontolojik temeli, üstte anlattığımız duruma hayali bir yorum oturtmasına dayanır. Bu yoruma göre, madem fosil kayıtlarında önce omurgasızlar, sonra balıklar, sonra sürüngen, kuş ve memeliler vardır, öyleyse bunlar birbirlerinden evrimleşerek oluşmuş olmalıdırlar. Evrimci yayınlarda sık sık yer verilen "evrim şemaları"na baktığınızda, genellikle bu yorumu görürsünüz. İlk başa tek hücreli canlıları yerleştiren evrimciler bu canlılardan bir ok çıkarır ve omurgasızlara götürürler. Omurgasızlardan çıkan oklar, balıklara, balıklardan çıkan oklar sürüngenlere, onlardan çıkan oklar ise kuşlar ve memelilere gider. Bunları gören insanlar da, çok mantıklı, dahası bilimsel bir teori ile karşı karşıya olduklarını sanırlar.

Peki gerçekten de bu evrim şeması bilimsel kanıtlara sahip midir?

Kesinlikle hayır!... Çünkü fosil tabakalarında belirli bir sıra olması, evrim teorisinin iddiasını ispatlamaz. Çünkü Allah, canlıları yaratırken belirli bir sıra izlemiş, önce deniz canlılarını, sonra sürüngenleri, sonra kuşları ve memelileri yaratmış, dünyayı böylece düzenledikten sonra da insanı yaratmış olabilir.

Görüldüğü gibi, canlıların dünya üzerinde ortaya çıkışlarının belirli bir sıra izlemesi, evrimin gerçekleştiğine bir delil olarak kullanılamaz.

Eğer evrimciler teorilerini savunmaya kalkacaklarsa, sırayla ortaya çıkan bu canlı gruplarının birbirinden türediğini gösteren kanıtları bulmaları gerekirdi. Yani omurgalılarla omurgasızlar arasında "yarı evrimleşmiş canlılar", yarım kanatlı, yarım kafataslı anormal türler, yarı kuş-yarı dinozor, yarı balık-yarı sürüngen gibi ara-geçiş formları bulmaları gerekirdi.

Çünkü evrimin iddiasına göre türler arasındaki evrim çok yavaş ve aşamalı bir biçimde gerçekleşmiştir. Yani bazı omurgasız canlılar, milyonlarca yıl süren bir süreç içinde, küçük değişikliklerle balıklara dönüşmüşlerdir. Balıklardan sürüngenlerin evrimleşmesi de yine milyonlarca yıl sürmüştür. Eğer bu evrim gerçekten olduysa, o zaman "yarı omurgasız-yarı balık", "yarı balık-yarı sürüngen" ya da "yarı sürüngen-yarı kuş" gibi milyonlarca farklı tür ve sayıda ara formun yaşamış olması gerekmektedir.

Oysa Darwin'den bu yana geçen 130 yıl boyunca dünyanın dört bir yanında yapılan sayısız araştırmanın hiçbirinde, tek bir ara-geçiş formu bile bulunamamıştır. İddialara göre bu ara-geçiş formlarının milyonlarcasını bulmamız gerekmektedir. Oysa milyonlarca omurgasız fosili, milyonlarca balık fosili, milyonlarca sürüngen, kuş ya da memeli fosili bulunmasına rağmen, tek bir ara form fosili bile bulunamamıştır. Evrimcilerin ortaya çıkarabildikleri tek ara form iddiası, geçersizliğini önceki sayfalarda incelediğimiz Archæopteryx'tir.

Yani, ünlü ABD'li fosil bilimci ve biyokimyager Prof. Dr. Duane Gish'in ünlü kitabında açıklıkla ortaya koyduğu gibi, fosiller evrimi reddetmektedirler. (Bkz. Duane Gish,

Evolution: The Fossils Say No, El Cajon, California: Master Books, 1978; Duane Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No*, California, El Cajon:ICR, 1995)

Fosil kayıtları, evrimi bu şekilde yalanlamakla kalmaz, aynı zamanda yaratılışı da doğrulamış olurlar.

Çünkü fosil kayıtları, ortada hiçbir ara-geçiş formu olmadığını göstermekle, canlıların dünya üzerinde bir anda ve eksiksiz bedenlere sahip olarak ortaya çıktıklarını ispatlamaktadır. Bu ise, canlıları yaratanın ve yeryüzüne yerleştirenin Allah olduğunu doğrular.

Tüm bunlar göstermektedir ki, "Evrim Kuramı" konferansında söz alan Aykut Kence'nin fosil kayıtlarında dayanak yaptığı evrimci yorumlar, temelsiz ve dayanaksızdır. Allah'ın varlığına inananlar, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya koymak için, Aykut Kence'nin öne sürdüğü gibi Kambriyen devre ait insan fosilleri bulmak durumunda değillerdir. Çünkü Allah'ın varlığının sayısız delili vardır. Ancak anlaşılan evrimciler, bilimsel olarak çökmüş bulunan teorilerini toplum gözünde yaşatabilmek için bu tür blöflere başvurmak durumundadırlar.

HALUK ERTAN'IN KONUŞMASINDAKİ YANILGILAR

"Evrim Kuramı" konferansında söz alan üçüncü konuşmacı, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Dekan Yardımcısı ve Biyoloji Bölümü Öğretim Üyesi olan Doç. Dr. Haluk Ertan'dı. Ertan, "Evrimin Moleküler Kanıtları" başlıklı konuşmasında, Darwinizmin en çok çıkmaza girdiği konuyu, yani mikrobiyolojiyi ele almaya ve "kanıt" göstermeye çalıştı. Oysa gösterebildiği yegane "kanıt", geçersizliği çoktan anlaşılmış olan ve zaten evrimin mikrobiyolojik düzeydeki iddialarının yüzde birini bile karşılayamayan Miller deneyi idi.

Haluk Ertan konuşmasına "Evren statik midir, yoksa devinimli, yani hareketli midir?" sorusunu ele alarak başladı. Anlaşılan mikrobiyoloji konusunda Miller deneyi dışında anlatabilecek hiçbir şeyi olmadığının farkında olan Ertan, konuşmasını evrenin genişlemesi gibi dolaylı konularla "doldurma" ihtiyacını duymuştu. Evrenin sürekli bir genişleme içinde olduğunu anlattıktan sonra da, bunun bir "evrim" olduğunu öne sürdü. Konuşmayı dinleyenlerin bir bölümü de, henüz biyolojik evrim konusuna girilmemiş iken, evrenin de evrimleştiği yönündeki materyalist felsefenin mesajlarını almış oldular.

Oysa belirtmek gerekir ki, evrenin genişleme içinde olmasının evrim teorisiyle hiçbir ilgisi yoktur ve bu astronomik gerçek, Darwinizm'e hiçbir dayanak sağlamaz. Aksine yaratılışın milyonlarca delilinden biridir. Çünkü evrendeki genişlemenin fark edilmesi, Big Bang teorisinin geliştirilmesine yol açmıştır. Bu teori ise, evrenin bir başlangıcı olduğunu kabul ettiği için, yaratılışa açık bir delil oluşturur. Nitekim Big Bang'in geniş kabul görmesinden önce oldukça popüler olan statik evren modeli, Darwinizm'in de en önde gelen savunucuları olan materyalistler tarafından savunulmuştur.

Doç. Dr. Ertan, evrenin yapısı ile ilgili yaptığı evrimci spekülasyonların ardından, asıl konuyu, yani evrim teorisinin mikrobiyolojik düzeydeki iddialarını ele aldı. Bu konuyu açıklamak için evrim teorisinin henüz kapsamlı bir model oluşturamadığını, yüzyılın başında Oparin gibi evrimci mikrobiyologlar tarafından ortaya atılan açıklamaların ise yeterli olmadığını söyledi. Tüm bunlar, evrim teorisinin bazı yetersizliklerinin dürüst bir itirafı gibi duruyordu. Ancak konu hakkında biraz bilgi sahibi olan birisi, Ertan'ın itirafının, evrim teorisinin mikrobiyolojik düzeyde içine düştüğü krizle karşılaştırıldığında "buzdağının üstü" kadar bir anlam ifade ettiğini görebilirdi.

"Mikrobiyolojik Evrim" Neden Mümkün Değil?

Haluk Ertan, mikrobiyolojik evrim ile ilgili iddialarına, bir evrim şeması göstererek başladı. Şema, evrim teorisinin yaşamın kökeni ile ilgili olarak kurguladığı senaryoyu gösteriyordu. Önce tesadüfen aminoasitler oluşmuşlardı. Sonra bu aminoasitler yine tesadüfen sentezlenerek proteinleri meydana getirmişlerdi. Öte yandan aynı malzemeden yine tesadüfler sonucu RNA ve DNA molekülleri oluşmuştu. Bu moleküller ve proteinlerin birleşimiyle de hücreler ortaya çıkmıştı. Bu "bilimsel" şema, mikrobiyoloji hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kısım dinleyiciler için kabul edilebilir bir senaryoydu belki. Ama aminoasitler, proteinler, RNA, DNA ve hücrenin yapısını bilenler, böyle bir senaryonun gerçekleşme ihtimalinin hiçbir şekilde olmadığını bilirler. Örneğin sadece 500 aminoasite sahip tek bir protein molekülünün bile tesadüflerle oluşma ihtimali 10^{950}'de (10'un yanına 950 tane sıfır gelmesiyle oluşan sayı) birdir. Bu ise imkansız demektir; çünkü matematikte 10 üzeri 50'den daha küçük olan ihtimaller, "sıfır ihtimal" olarak kabul edilirler.

Mikrobiyolojik evrim senaryosunun neden bu denli imkansız olduğunu gösterebilmek için, bu senaryonun basamaklarından sadece birini, protein oluşumunu ele alalım.

Bir Protein Nasıl Oluşur?

Önce proteinin ne olduğunu kısaca açıklayalım. Protein, genellikle düşündüğümüzden çok daha fazla bir anlam ifade eder. Bedenimizi oluşturan maddenin çok büyük bölümü proteindir. Ancak birbirlerinden çok farklı proteinler vardır. Örneğin yediğimiz şekeri vücudun kullanabileceği türde enerjiye döndüren şey, "hexokinaz" isimli bir proteindir. Deri, "kollajen" ismi verilen çok miktardaki proteinden oluşur. Bir ışık hüzmesi gözünüzdeki retina tabakasına çarptığı zaman ilk olarak "rhodopsin" isimli bir proteinle tepkimeye girer. Gördüğümüz gibi proteinlerin vücutta çok değişik işlevleri vardır ve bunlar sadece kendi işlerini görebilirler.

Peki acaba bir protein neye benzer? Protein, moleküler bir yapıdır. Aminoasit ismi verilen çok daha küçük yapıdaki moleküllerin kendi aralarında bir zincir oluşturacak şekilde birleşmelerinden oluşur. Bir proteinde 50 ila 1000 aminoasit vardır. Dahası, bu aminoasitler, 20 ayrı tür aminoasitin arasından seçilirler. Ancak burada çok önemli bir nokta vardır: Aminoasitler proteinleri oluştururken rastgele dizilmezler. Aksine, her proteinin belirli bir aminoasit dizilimi vardır ve bu dizilimde tek bir aminoasitin yeri bile değişse, protein işe yaramaz bir yığın haline gelir.

Proteinleri yazıya benzetebiliriz. Eğer aminoasitleri harflere benzetirsek, bir proteinin de birkaç yüz harften oluşmuş bir paragraf olduğunu düşünebiliriz. Bizler 29 harfi yan yana dizerek anlamlı cümleler oluştururuz. Aynı şekilde 20 çeşit aminoasit de değişik sıralarda birleşerek değişik proteinleri oluştururlar. Ancak dikkat edilirse buradaki dizilim mutlaka ve mutlaka bilinçli bir "dizici" gerektirmektedir. Çünkü anlamlı bir yazının ortaya çıkması için, mutlaka yazıyı oluşturan harflerin bilinçli bir şekilde seçilmeleri ve art arda dizilmeleri gerekir.

İsterseniz bu konuda basit bir deney yapabilirsiniz. Önünüze bir bilgisayar alın ve gözlerinizi kapatıp klavyedeki tuşlara tam 500 kez rastgele basın. Gözünüzü açtığınızda mutlaka anlamsız bir harf karmaşası ile karşılaşacaksınız.

Bu yöntemle asla anlamlı bir yazı, hatta anlamlı ve uzun bir kelime dahi oluşturamazsınız. Bu deneyi isterseniz bir milyon kere tekrarlayın, sonuç değişmez.

Peki madem proteinler bu kadar karmaşık yapılardır, o halde nasıl oluşurlar?

Canlı bedenlerinde proteinler, hücrenin içinde yer alan DNA'da yazılı duran şifrelere göre yapılırlar. Ama asıl sorun, bu mekanizma oluşmadan önce, ilk proteinlerin nasıl oluştuğudur. (Tabi DNA'daki bu şifrenin kim tarafından yazıldığı da ayrı bir konudur.) Proteinlerin üstte belirttiğimiz inanılmaz derecedeki kompleks yapıları, elbette, bunların bilinçli bir irade tarafından oluşturulduklarını ispatlar. Bu irade ise üstün güç sahibi bir Yaratıcı olan Allah'a aittir. Bu kesin ve inkar edilemez bir gerçektir.

Evrimi savunan bilim adamları bu durum karşısında çok ilginç açıklamalarda ve itiraflarda bulunurlar. Türkiye'nin en tanınmış evrimcilerinden biri olan Prof. Ali Demirsoy, canlılık için en gerekli enzimlerden (protein yapımında kullanılan parçacıklardan) sadece birisi olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşma olasılığını şöyle itiraf etmektedir:

Özünde bir Sitokrom-C'nin dizilişini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu, tüm evrende bir defa oluşacak kadar az bir olasılığa sahiptir denilebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O zaman birinci varsayımı irdelemek gerekir.[27]

Demirsoy, üstteki satırlarının ardından, "bilimsel amaca daha uygun" olduğu için kabul ettiği bu olasılığın ne denli gerçek dışı olduğunu şöyle itiraf eder:

... Sitokrom-C'nin belirli aminoasit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır -maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek.-[28]

Bu satırlarda açıkça görüldüğü gibi, sadece proteinlerin ya da enzimlerin nasıl oluştukları sorusu, tesadüfle kesinlikle açıklanamayan ve bir Yaratıcının yani Allah'ın var olduğunu ve canlılığı yaratıp düzenlediğini gösteren açık bir delildir. Ancak evrimi bir inanç haline getirmiş olanlar, bu gerçeği kabul etmeyi kendi açılarından "amaca uygun" bulmamaktadırlar. Bu nedenle "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı" kadar saçma bir alternatifi kabul etmeyi tercih etmektedirler.

Aslında protein oluşumu bundan da zor bir iştir. Çünkü şimdiye kadar ele aldığımız örnekler, hep iki boyut üzerinde düşünülmüştür. Oysa aminoasit dizilimi üç boyutlu bir uzayda oluşur. Bu birleşim kelimelerdeki gibi "dümdüz" bir şekilde olmaz, aminoasitler birbirlerine değişik bağlantı yerlerinden bağlandıkları için, tüm yapı katlanmış bir üç boyutlu yapı haline gelir. Bu ise zaten imkansız olan tesadüfi dizilim iddiasını daha da imkansız hale getirmektedir.

İmkansızlığın Senaryosu

Üstte sözünü ettiğimiz imkansızlık, sadece tek bir proteinin oluşması ile ilgilidir. Oysa tek bir canlı hücresinin oluşabilmesi için, bunun gibi on binlerce proteinin bir anda ve yan yana, tesadüfen oluşabilmeleri, sonra da birbirleri ile uyumlu bir biçimde birleşmeleri gerekir.

Bunun ilkel dünya koşullarında nasıl tesadüfen gerçekleşmiş olabileceğini düşünmeye çalışalım.

Eğer yukarıda sözünü ettiğimiz imkansızlık gerçekleşse, yani "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı" kadar düşük bir olasılık gerçeğe dönüşse ve tesadüfen bir protein oluşsa bile, bu hiçbir işe yaramayacaktı.

Bu bir tek proteinin, ilkel dünya atmosferi gibi tehlikeli bir ortamda başına hiçbir şey gelmeden kendisi gibi aynı şartlarda tesadüfen oluşacak milyonlarca proteinin daha oluşumunu beklemesi gerekecekti... Ta ki hücreyi meydana getirecek binlerce uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yan yana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla binlerce, milyonlarca yıl hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece uyumlu ve bağlantılı bir biçimde, bir plan ve düzen içerisinde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, kısacası tüm bu imkansız olaylar gerçekleşseydi bile meydana gelen molekül yığını hayatın kökeni olabilir miydi?

Hayır... Biz yine de bir an için bu imkansızları kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak evrim yine çökmektedir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbir şey kalmayacak, herşey en başa dönecekti. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da bunun ölümüyle birlikte sona erecekti.

Genetik sistem ise kendi içinde inanılmaz bir kompleksliğe sahiptir. Sistem yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, üretimde kullanılacak aminoasitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bu ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte tam teşekküllü bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, inanılmaz derecedeki kompleks yapısıyla, bir anda oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda oluşmuşsa, bunun anlamı nedir?

Bu soruyu bir de örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından gelişmiş bir arabaya benzetebiliriz. (Hatta hücre, motoru ve tüm teknik donanımına rağmen arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir.) Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürsünüz? Acaba ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı sonucuna mı varırsınız? Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür müydü?

Elbette ki, normal bir zeka seviyesine sahip her insan, arabanın bilinçli bir dizaynın, yani bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir.

Tekrar hücreye dönersek, şunu söyleyebiliriz: Kompleks bir yapının durup dururken, bir anda bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir varlık tarafından yaratıldığını gösterir. Hele hücre kadar karmaşık bir yapıda, bu durum apaçık ortadadır. İşe yarar anlamlı bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali sıfırken, bu hayali proteinlerden yüzlerce değişik çeşitteki binlercesinin biraraya gelip hücreyi oluşturmasının ne derece imkansız olduğunu ifade edebilecek bir kelime bulmak oldukça zordur.

(Bir an için arabanın mekanik bir birleşim, hücrenin ise organik bir birleşim olduğu akla gelebilir. Ancak bu yanlış bir bilgidir, çünkü proteinler de mekanik bir düzene sahiptirler. Proteini oluşturan aminoasitler kimyasal bir reaksiyon sonucunda birleşmezler, mekanik olarak dizilirler. Böyle bir dizilimin "kendiliğinden" olması ihtimali, bir araba parçalarının kendiliklerinden birleşmeleri ihtimali gibidir.)

Evrim teorisi, işte bu nedenle mikrobiyolojik düzeydeki karmaşıklık karşısında kesin ve tartışılmaz bir biçimde çöker. "Mikrobiyolojik Evrim" sözü, bu nedenle bir safsatadır. Yaratılış ise, yine aynı nedenle -ve daha binlerce somut delille- kesin ve apaçık bir gerçektir.

Doç. Dr. Haluk Ertan'ın "Evrim Kuramı" konferansında sözünü ettiği "Evrimin Moleküler Kanıtları" ise, yine aynı nedenle hiçbir zaman var olmamış hayali kanıtlardır.

Nitekim Ertan ortaya hiçbir "kanıt" koyamamış ve sadece yarım yüzyıllık eski bir evrimci fiyasko olan Miller deneyinden söz edebilmiştir.

Miller deneyi günümüzde, evrimci bilim adamları arasında dahi geçerliğini kaybetmiş bir konudur.

1998'in Şubat ayında yayınlanan ünlü evrimci bilim dergisi *Earth*'deki "Yaşamın Potası" isimli makalede şu ifadeler yer alır:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların şu an ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul ediyor olmalarıdır. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller deneyi) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farzettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, aminoasitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi? Miller'ın kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini hızla ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte... "Polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil"...

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, hayatın başlangıcını izah etme açısından hiçbir sonuca götürmeyeceğini kabullenmiş durumdadır. Böyle bir durumda, yerli evrimcilerin bu deneye dört elle sarılmaları evrimin sefaletinin, onun savunucularının çaresizliğinin açık bir göstergesidir.

National Geographic'in Mart 1998 sayısındaki, "Yeryüzünde Yaşamın Ortaya Çıkışı" adlı makalede ise, Miller deneyi hakkında tarihi bilgi verildikten sonra, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan ziyade, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar.

Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyorlar.

Bu bilgiler, evrimci yayınlar içinde otorite olarak kabul edilen bilimsel dergilerin son birkaç ayki sayılarında yer alan en yeni açıklamalardır. Sayın Ertan ise hala 40 yıl öncesinin çürümüş izahlarıyla ortaya çıkmakta, yeni bulguları ve bilimsel gelişmeleri göz ardı etmektedir.

Şimdi söz konusu deneyden biraz bahsedelim.

Miller Deneyi

Bilim tarihine Miller deneyi olarak geçen deneyin sahibi olan Stanley Miller, Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey ile birlikte 1940'ların sonunda birtakım mikrobiyolojik araştırmalara girişmişti. Hedefi, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada canlılığın kendiliğinden ve tesadüfen oluşabileceğini göstermekti. Bu amaçla canlıların en küçük yapı taşları olan aminoasitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini ispatlayan bir deney yapmaya karar verdi.

Miller bu amaçla, ilkel dünyanın oluşumunda var olduğunu tahmin ettiği -ancak daha sonraları gerçekçi olmadığı anlaşılacak olan- bir atmosfer ortamını laboratuvarında kurdu ve çalışmalarına başladı. Deneyinde ilkel atmosfer olarak kullandığı karışım amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşuyordu.

Miller, metan, amonyak, su buharı ve hidrojenin doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerini biliyordu. Bunları birbirleriyle reaksiyona sokmak için dışardan enerji takviyesi yapmak gerektiğinin de farkındaydı. Bu enerjinin ilkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini öne sürdü. Bu varsayıma dayanarak da, yaptığı deneylerinde yapay bir elektrik deşarj kaynağı kullandı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, öte yandan da bu sıcak ortama elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapı taşlarını oluşturan 20 çeşit aminoasitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük de bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarıymış gibi lanse edildi.

Bu deneyin kendi teorilerini kesinlikle doğruladığına inanan evrimciler, bundan aldıkları cesaretle hemen senaryo üretme işine giriştiler. Miller sözde, aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini ispatlamıştı. Buna dayanarak, sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Oluşturulan senaryoya göre, ilkel atmosferde meydana gelen aminoasitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "her nasılsa" bir şekilde oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek ilkel hücreyi meydana getirmişlerdi. Senaryonun en büyük dayanağı ise Miller'ın deneyiydi.

Miller Deneyini Geçersiz Kılan Noktalar

Neredeyse elli yaşına giren bu deney, birçok yönden geçersizliği kanıtlandığı halde, bugün hala canlılığın sözde kendiliğinden oluşumu hakkındaki en büyük kanıt olarak evrimci literatürdeki yerini korumaktadır. Oysa Miller deneyi ön yargılı ve tek taraflı evrimci mantığıyla değil de gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, durumun evrimciler açısından hiç de o kadar umut verici olmadığı görülür. Çünkü hedefini, ilkel dünya koşullarında aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak olarak gösteren deney, birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller, deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak aminoasitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, aminoasitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri, oluşmalarından hemen sonra imha ederdi.

Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı, vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında, bu çeşit bilinçli düzeneklerin var olduğunu

düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit aminoasit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır. Kimyager Richard Bliss bu çelişkiyi şöyle izah ediyor:

Miller'ın aletlerinin can alıcı kısmı olan "soğuk tuzak", kimyasal tepkimelerden biçimlenmiş ürünleri toplama ödevi görüyordu. Gerçekten bu soğuk tuzak olmadan, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı.[29]

Evrim hakkındaki eleştirel çalışmalarıyla tanınan Henry Morris de, durumu şöyle açıklıyor:

Miller, aygıtlarına, aminoasitleri oluştuğu anda yakalayacak bir ilave yaparak onları üretildikleri ortamdan ayırmıştır. Eğer böyle yapmasaydı, aynı atmosferik şartlarda o aminoasitler hemen parçalanacaklardı. Halbuki Miller'ın bu koruyucusuna benzeyen bir araç ilkel yeryüzünde yoktu.[30]

Nitekim Miller, aynı malzemeleri kullandığı halde soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir aminoasit bile elde edememişti.

Miller'ın amacı aminoasit elde etmekti ve kullandığı yöntem ve düzenekler, bu aminoasitleri elde edebilmek için özel olarak ayarlanmıştı. Ancak, ilkel atmosferde bu tür metod, düzen ve ayarları sağlayacak bir zekanın varlığını kabul etmek ise, herşeyden önce evrimin kendi mantığıyla çelişmekteydi.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. Bu gerçeği, 1980'li yılların ortalarına doğru konuyla ilgilenen bazı jeologlar ortaya çıkardılar. Buna göre, Miller yapay ortamında olması gereken azot ve karbondioksiti göz ardı ediyor, bunların yerine metan ve amonyak kullanmayı tercih ediyordu.

Peki evrimciler neden ilkel atmosferde ağırlıklı olarak metan (CH_4), amonyak (NH_3) ve su buharının (H_2O) bulunduğu konusunda ısrar etmişlerdi? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir aminoasitin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin M. Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırararak kopya ettiler. Onlara göre dünya, metal, kaya ve buzun homojen bir karışımıydı. Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot (N_2), karbondioksit (CO_2) ve su buharından (H_2O) oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.[31]

Ünlü jeolog Philip Abelson da metan/amonyak modelinin geçersiz olduğunu şöyle vurgular:

Metan ve amonyak gazlarını içeren bir ilkel atmosfer hipotezinin sağlam temellerden yoksun olduğu ortaya çıktı ve gerçekten de çürütüldü. Artık jeologlar bir başka alternatif görüş benimsediler. Atmosfer ve okyanuslar, volkanlardan çıkan gazlardan oluşmuşlardı.[32]

Sonuç olarak, ilkel dünya atmosferinin Miller'ın tahmin ettiğinden çok daha farklı gazlardan meydana geldiği ortaya çıkmıştı. Peki bu gazlar kullanılarak yapılacak deneylerde aminoasit elde edebilmek mümkün müydü? Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen'in araştırmaları bu soruya gerekli yanıtı verdi. Ferris ve Chen karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir atmosfer ortamında Stanley Miller'ın deneyini tekrarladılar. Ve bu gaz karışımıyla bir tek molekül aminoasit bile elde edemediler.[33]

Miller'ın deneyine duyulan güven oldukça sarsılmıştı. Buna rağmen bilim çevreleri ve ilgili medya Ferris ve Chen deneyini basına duyurmamaya özen gösterdiler. Miller deneyi gündemde tutulmaya devam etti. Ancak deneyden tam 33 yıl sonra, 1986 yılında Stanley Miller, amonyağın yüksek miktarlarda kullanıldığı ilkel atmosfer deneylerinin gerçekçi olarak nitelendirilemeyeceğini bizzat kendisi açıklayarak şöyle dedi:

Metan (CH_4), Azot (N_2), çok az miktarlardaki amonyak (NH_3) ve su buharından oluşmuş bir atmosfer, ilkel dünya için daha gerçekçi bir atmosferdir. Çünkü amonyak gazı okyanuslarda çözüneceğinden atmosferde çok miktarlarda bulunamazdı.[34]

Böylece, uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi, kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, aminoasitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde aminoasitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Bu gerçek, jeolojik incelemelerde bulunan ve yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan dünyanın en eski taşlarından anlaşıldı. Taşlarda, okside olmuş demir ve uranyum birikintileri vardı.

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da vardır. Yapılan çalışmalar, güneşin o dönemde evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını yaydığını göstermiştir. Bu ışınların, ilkel atmosferdeki su buharını ve karbondioksiti (fotodisosiasyon yoluyla) ayrıştırarak oksijen açığa çıkarmaları ise kaçınılmazdır. Bu da ilkel atmosferdeki oksijen miktarının göz ardı edilemez oranlarda olduğu anlamına gelmektedir. Charles Davidson'ın hesaplarına göre ilkel atmosferde en az 200 milyar ton oksijen bulunmalıdır.[35] Bu miktardaki oksijen ise aminoasitlerin oluşmasına kesin olarak engel olacaktır.[36]

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılar. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti.

Diğer taraftan, -henüz ozon tabakası var olmadığından- çok yoğun miktarlardaki ultraviyole ışınlarına karşı korumasız olan dünya üzerinde herhangi bir organik molekülün yaşayamayacağı da açıktır.

Kısaca hem bol miktardaki oksijen hem de yoğun ultraviyole ışınları evrimcilerin önünde aşılmaz engeller olarak dikilmişlerdir.

4- Miller deneyinin sonucunda sadece canlılık için gerekli olan aminoasitler elde edilmemiş, bunlardan çok daha fazla miktarda canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitler de oluşmuştu. Aminoasitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda dextro aminoasit çıkmıştı. Bu aminoasitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü dextro aminoasitler canlı yapısında kullanılamayan aminoasitlerdi. Amerikalı biyologlar Richard Bliss ve Gary Parker bu noktayı şöyle açıklarlar:

Miller deneyinde sadece hayat için gerekli molekülleri (levo aminoasitler) elde etmekle kalmamış, aynı anda evrime müdahale eden dextro aminoasitlerden oluşmuş uzun bir zincir de elde etmişti.[37]

Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki aminoasitlerin oluştuğu ortam canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller deneyinin, canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamak gibi bir iddiası olamaz. Olay, aminoasit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar deneyinden başka bir şey değildir. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları aminoasitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da aminoasit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak şekilde tasarlanmıştır. Aminoasitlerin yapısında bulunan üç-beş elementten başka, ilkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle aminoasitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, oluşan aminoasitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir. Ancak bu sorun da aminoasitleri oluştukları anda ortamdan ayıracak bir başka yapay düzenekle (cold trap) halledilmiştir.

Aslında bu deneyle evrimciler, bir anlamda evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, aminoasitlerin tesadüfen değil, ancak bütün koşulları özel olarak ayarlanmış kontrollü bir ortamda, bilinçli müdahaleler sonucunda elde edilebileceğini gözler önüne sermiştir.

Aminoasitlerin Oluşumu Rastlantılarla Açıklanamaz

Miller deneyinin bu derece tutarsız ve gerçeklerden uzak olmasına karşın evrimciler sanki ortada hiçbir sorun yokmuş gibi gözü kapalı bir inatla deneyin, canlılığın rastlantılar

sonucu ilkel atmosferde oluşabileceğini ispatladığını savunurlar. "Evrim Kuramı" konferansındaki konuşmasında uzun uzun Miller deneyini anlatan Doç. Dr. Haluk Ertan da aynı yolu izlemiştir.

Elli seneye yakın bir süredir Miller deneyinin evrim teorisinin en temel kanıtı olarak baş köşede durması, aslında evrimcilerin bunca zamandır, bu ilkel deneyin ötesinde elle tutulur hiçbir aşama kaydedemediklerinin göstergesidir. Canlılığın kökenine açıklama getirme konusunda evrimcilerin elleri o kadar boştur ki, Miller'ın bu geçersiz deneyi bile onlar için büyük bir umut ve heyecan kaynağı olmuştur.

Miller'ın ardından başka birçok evrimci araştırmacı da benzer deneylerle adlarını evrim tarihine yazdırma gayretine girdiler. Miller, deneylerinde üç çeşit aminoasit elde edebilmişti. Geri kalanları da bir şekilde elde etmek evrimci çevrelerde büyük sükse yaratacaktı. Bu amaçla araştırmacılar işi Miller'dan da ileri götürüp, çok daha karmaşık ve kontrollü düzenekler kurdular. Deneylerinde ilkel koşullarda bulunma ihtimali olmayan yardımcı etkenlere başvurdular. Değişik gazlar, katalizörler, enerji kaynakları, basınç dalgaları gibi faktörler kullandılar. Sonuçta da 20 çeşit aminoasitten geriye kalanlarını bilinçli, planlı ve kontrollü bir şekilde laboratuvarlarda sentezlediler. Kısaca ilkel dünyada aminoasitlerin şans eseri oluştuğu iddiasını, hiçbir aşaması şansa bırakılmayan bu deneylerle sözde kanıtlamış oldular. Oysa bu deneylerin, başka herhangi bir kimyasal bileşiği (örneğin aspirini) laboratuvarda üretip, "Demek ki bu bileşik ilkel koşullarda da tesadüfen, kendi kendine oluşabilir" demekten daha farklı bir mantığı yoktu.

Kaldı ki, ilkel dünyada aminoasitlerin bir şekilde oluştuklarını farzetsek, hatta ilkel dünyanın bir aminoasit çorbası olduğunu varsaysak bile, böyle bir durum canlılığın kendiliğinden ortaya çıkması için en ufak bir başlangıç dahi teşkil etmez. Çünkü canlılık aminoasitlerin çok ötesinde bir karmaşıklığa sahiptir.

Buna karşın evrimciler, "İşte, madem ki aminoasitler kendiliğinden oluşuyor, öyleyse neden aminoasitler kendi kendilerine birleşip proteinleri, proteinler de tesadüfen birleşip organelleri, organeller de bir şekilde biraraya gelip yine proteinlerden oluşmuş bir zarla çevrilerek hücreyi oluşturmasınlar?" şeklinde basit ve yüzeysel mantıklar öne sürerek, kendilerince canlılığın oluşumunu açıkladıklarını sanırlar. Bu, yolda yürürken yerde bir tuğla görüp bu tuğlanın zamanla çoğalacağına, çoğalan tuğlaların biraraya gelerek bir bina oluşturacaklarına, bu binaların da çoğalıp çeşitlenip düzenli bir şehir kuracaklarına ihtimal vermekten çok daha anormal ve akıl dışı bir bakış açısıdır. Üstelik yerde rastlanan sıradan bir tuğlanın bile kendi kendine tesadüfen oluşmuş olamayacağı açıkken...

Kendileri de bu gerçeklerin farkında olan araştırmacıların çoğu, evrimci açıklamaların avuntu ve göz boyamadan başka bir şey olmadığının farkındadırlar. Moleküler biyoloji alanında tanınmış bir araştırmacı olan Klaus Dose şöyle der:

Hayatın kökleri üzerindeki 30 yıllık kimya ve moleküler evrim araştırmaları, problemin çözümünden çok, durumun ciddiyetini anlamamıza yol açtı. Şu andaki teoriler ve deneylerin hepsi ya başarısızlıkla sonuçlanıyor ya da görmek istemediklerimizi ortaya çıkarıyor.[38]

Dose diğer birçok bilim adamı gibi, Miller ve diğer araştırmacıların yaptıkları deneylerin bilimsel olarak çok fazla bir değerinin olmadığını düşünmektedir. Zira, Miller yeni bir şey bulmamıştır. Ondan önce de aminoasitleri laboratuvarda oluşturmanın yöntemleri bilinmekteydi. 1913 yılında Loeb, karbonmonoksit, karbondioksit, su buharı ve amonyaktan oluşan bir karışıma elektrik deşarjı uygulayarak 20 aminoasitten birisi olan glisini elde etmişti. Çalışmasında evrimsel bir bağlantıdan da bahsetmemişti. Az sayıda atomdan (karbon, hidrojen, oksijen, fosfor) oluşan aminoasitleri, amonyak, metan gibi organik gazlardan elde etmenin yolları zaten biliniyordu.

Miller ve benzeri deneyler ele alınırken, evrimcilerin gözlerden saklamak istedikleri çok önemli bir noktaya dikkat etmek gerekir: Bir reaksiyonun laboratuvar ortamında, özel olarak ayarlanmış koşullarda gerçekleşmesi ile dış dünyanın kontrolsüz doğal şartları içinde gerçekleşmesi birbirinden tamamen farklı olaylardır. Eğer bir aminoasiti oluşturan atomlar, özel şartlarda, kontrollü bir şekilde, aminoasit üretmek amacıyla birbirleriyle tepkimeye sokulurlarsa, elbette her kimyasal madde gibi aminoasit de elde edilir. Ancak bu işlem, aminoasiti tesadüfen elde etmek demek değil, aminoasidi bilinçli olarak üretmek anlamına gelir. Evrimcilerin aminoasitleri ya da canlılarda mevcut diğer bazı organik molekülleri elde etmek için yaptıkları deneyler, aslında bu bilinçli üretimden başka bir şey değildir. Ve aslında, tesadüfi evrim kavramına değil, bilinçli yaratılışa delil oluştururlar.

Yukarıda saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen, evrimciler aminoasitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine nasıl oluşabildikleri sorununu, Miller deneyi ile geçiştirmeye çalışırlar. Bu geçersiz deneyle, bugün bile, bu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim vererek insanları yanıltmaya devam etmektedirler.

Ne yazık ki "Evrim Kuramı" konferansını dinlemeye gelenler de aynı yanıltma ile karşılaşmışlardır.

IŞIK BÖKESOY'UN KONUŞMASINDAKİ YANILGILAR

Konferansın dördüncü konuşmacısı, genetik konusunda uzman olan Prof. Dr. Işık Bökesoy'du. Bökesoy, oldukça kapsamlı bir konuşma yaparak dinleyicileri canlı genler, kromozomlar, kalıtım gibi konularda aydınlattı. Ancak konu evrim teorisine gelince, bu konuda elle tutulur bir iddia öne süremedi. Anlattıkları, genetik biliminin evrim teorisine herhangi bir dayanak sağlamayan kuralları ile ilgiliydi.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, genetik ve evrim, teorinin ortaya atılışından beri birbiriyle çelişen kavramlar olmuştur. Genetik bilminin kurucusu Polonyalı rahip Gregor Mendel ve evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin birbirlerinin çağdaşıdırlar. Darwin, canlıların çevre şartlarının etkisiyle değişip diğer canlılara dönüşebilecekleri teorisini ortaya atarken, diğer bir yandan Mendel, canlıların çevre etkisiyle değişmeyeceklerini deneysel olarak ispatlamıştır. Darwin'in fikirleri ispatlanmamış, tamamen spekülasyona

dayanan bir teori olarak kalırken, Mendel, uzun ve sabırlı bir çalışmayla kendi sonuçlarını doğrulamıştır.

Ancak Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabı basıldıktan hemen sonra tükenip diğer baskıları yapılırken ve bilim dünyasını etkisi altına alırken, Mendel'in çalışmalarının bilim dünyasında fark edilmesi ancak 35 yıl sonra gerçekleşti. Çünkü genetik, Darwinizm'i çürütüyordu ve evrimciler bunu kabullenmemek için uzun süre direndiler. Ancak sonunda Mendel'in bulgularını kabul etmek ve kendi teorilerini buna göre değiştirmek zorunda kaldılar. Bunu yaparken de, genetik biliminin evrimi çürüttüğünü göz ardı ettiler, ve dahası genetiğin bazı bulgularını evrimin lehinde yorumlamaya çalıştılar.

Evrim Kuramı konferasında söz alan Prof. Dr. Işık Bökesoy'un konuşmasında da, evrimcilerin bu yanıltıcı yaklaşımı en açık biçimde sergilendi. Evrimi tamamen çürüten genetik biliminin bulguları tamamen çarpıtılarak, evrim teorisini destekliyormuş gibi gösterilmeye çalışıldı. Genetik bilimiyle ilgili olan üç konu, varyasyon, mutasyon ve doğal seçme, evrim teorisi çerçevesinde yorumlanmaya çalışıldı. Oysa birazdan da göstereceğimiz gibi genetik bilmi ve genetiğin yukarıda saymış olduğumuz tüm alt kolları, evrim teorisinin daha ilk baştan yanlış olduğunu gösteren en önemli delilleri bizlere sunarlar.

Varyasyon

Varyasyon, bir canlı türüne ait grupların, seçici eşleşme gibi faktörler nedeniyle birbirlerinden farklılaşmalarıdır. Bu, gözlemlenebilir bir olaydır ve yaratılışçı bilim adamları tarafından da kabul edilir. Ancak varyasyon ile asla ve asla türlerin kökeni açıklanamaz.

Prof. Işık Bökesöy ise, konuşmasında bazı varyasyon örnekleri vermiş, sonra da bunları evrimin delili gibi göstermiştir. Oysa varyasyonlar ile evrim arasındaki fark, başta evrim teorisinin en önde gelen birkaç çağdaş savunucusundan biri olan Stephen Jay Gould olmak üzere, Darwinizm'in teorisyenleri tarafından da kabul edilmektedir.[39]

Önce varyasyonun ne anlama geldiğini açıklayalım. Varyasyonun nedeni olan rekombinasyon, eşeyli üremede ebeveynlerin genlerinin birbiriyle karışması ve böylece bir genetik çeşitlenmenin ortaya çıkmasıdır. Evrim konferansında da ele alınan bu olaya, genetik bilminde "crossing-over" ismi verilir. Anne ve babanın kromozomlarının rastgele bir biçimde birbiriyle karışması, doğacak olan canlının genetik zenginliğini arttırır ve böylece ona değişik özellikler verir. Doğan çocukların anne-babalarını andırmaları, ancak onların kesin bir kopyaları olmamalarının nedeni budur. Bu, canlılarda genetik bilgiyi zenginleştiren ve canlının hayatta kalmasını kolaylaştıran önemli ve faydalı bir olaydır.

Genlerin birbiriyle bu şekilde karışmasının keşfi, Gregor Mendel'in genetik bilmine yaptığı en büyük katkı olarak kabul edilir. Mendel, ancak ölümünden sonra sansasyon yaratan çalışmasında bahçe bezelyesinde yedi çeşit özelliğin diğer nesillere

aktarılmasındaki kuralları incelemişti. Mendel'in elde ettiği bulgu şuydu: Değişik cinsteki bezelyelerin özellikleri diğer bir cinsle birleştirildiğinde bazen saklı kalarak, aktarılmıyordu. Ancak bu özellikler hiçbir zaman kaybolmuyor, sonraki nesillerde ortaya çıkıyordu. Bu belirme ve karışma, daha önceden hesaplanması mümkün olan belli ihtimal hesaplarına dayanan bir şekilde gerçekleşiyordu. Bu da bir tür içinde "varyasyon", yani çeşitlenme meydana getiriyordu.

Varyasyon, bir tür içinde sınırlı bir çeşitlilik sağlar. Bu değişiklikler sınırlıdır, çünkü değişiklik sadece zaten var olan genetik bilgiyi kendi içinde çeşitlendirir. Genetik bilgiye herhangi bir ekleme yapmak mümkün değildir. Sadece var olan bilgi kendi içinde değişir ve bu değişikliğin sınırları da belirlenmiştir. Şimdi vereceğimiz birkaç örnek, evrimciler tarafından sanki canlıları evrimleştirebilen bir güç olarak gösterilmek istenen varyasyonların, sadece bir tür içinde sınırlı değişiklikler sağlayabileceğini anlamamıza yardımcı olacaktır.

Geçmişten günümüze vahşi orman horozundan türetilmiş birçok cins tavuk bulunmaktadır. Ancak günümüzde yeni cinslerin oluşumu durmuştur, zira artık orman tavuğunun genetik bilgisindeki değişimin sınırına ulaşılmıştır ve yeni cins tavuk üretilememektedir.

Bitki teknolojisinde de aynı durum söz konusudur. Şeker pancarı bu konuda iyi bir örnektir. 1800'lü yıllardan başlayarak şeker pancarı üreticileri iyi cins şeker pancarlarını birbirleriyle türeterek yeni cinsler oluşturmuşlardır. 75 yıllık bir çalışmanın sonucunda şeker pancarının içerdiği şeker oranının %6'dan %15'e yükseltilmesi mümkün olmuştur. Ancak bir süre sonra şeker pancarındaki iyileşme durmuş ve şeker oranı daha fazla yükseltilemez hale gelmiştir. Peki neden?

Bunun cevabı çok basittir; çünkü şeker pancarının genetik bilgisinin izin verdiği değişimin sınırına ulaşılmıştır ve bunun ötesinde artık bu bilginin çapraz çifleştirme yöntemiyle geliştirilmesi mümkün olmamaktadır. Bu örnek, genetik bilgideki değişimlerin bir sınırı olduğunun en önemli göstergelerindendir.

Aynı şekilde Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabında bahsettiği ve evrime delil olarak gösterdiği ispinoz kuşları da aslında az önce bahsettiğimiz genetik varyasyona iyi bir örnektir.

Galapagos Adaları'nda yaşamakta olan birçok çeşit ispinozun atalarının başlangıçta çok az sayıda olduğu bir gerçektir. Güney Amerika ana karasından rüzgarlarla gelen bazı ispinozlar, Galapagos Adaları'na yayılmışlardı. Bu bir grup ispinoz kuşu içinde aslında geniş bir genetik çeşitlilik potansiyeli bulunmaktaydı. Günümüzde yaşayan ispinozlar, bunların soyundan gelmektedir. Bu ispinozların genlerinde taşımış oldukları genetik çeşitlilik, günümüzde Galapagos Adaları'nda görmüş olduğumuz birçok cinsi oluşturmuştur. Genetik biliminden habersiz olan Darwin, bu olayı evrimin kanıtlarından birisi olarak yorumlamıştı. Oysa bugün bizler biliyoruz ki aslında bu olay tek bir türün içindeki genetik çeşitliliğin rekombinasyon ve izolasyon (genetik olarak izole olma) gibi etkenlerin sonucundan başka bir şey değildir.

Sonuç olarak, şunu söyleyebiliriz ki varyasyonlar, bir türün genetik sınırları içinde bazı sınırlı değişikliklere yol açarlar. Yeryüzünde değişik ırkta insanların olması veya anne-baba ve çocuklar arasındaki farklılıklar varyasyonlarla açıklanabilir. Ancak hiçbir şekilde genetik bilgiye yeni bir parçanın eklenmesi söz konusu değildir. Örneğin bir kedi türünü ne kadar kendi içinde türeterek zenginleştirmeye çalışırsanız çalışın, kediler hep kedi olarak kalacak, bunlar asla köpeklere dönüşmeyeceklerdir. Veya bir deniz memelisinin sahip olduğu üstün sonar sisteminin rekombinasyonlarla ortaya çıkması mümkün değildir. Varyasyon, insan ırkları arasındaki farklılıkları açıklayabilir, ama maymunların insana dönüştüğü iddiasına hiçbir dayanak sağlamaz.

Kısacası varyasyonlar kesinlikle yeni türler oluşturamazlar. Dolayısıyla evrimcilerin iddia ettiği gibi canlıları evrimleştiren faktörlerden biri olması söz konusu değildir.

Hayali Evrim Mekanizmaları

Işık Bökesoy, "Evrim Kuramı" konferansında yaptığı konuşmada, varyasyon sınırları içinde kalan iddiaları bir yana bırakılırsa, evrim teorisini desteklemeye yönelik iki temel mekanizmadan söz etti. Neo-Darwinist yaklaşımın temel dayanakları olan bu iki hayali evrim mekanizması, mutasyon ve doğal seleksiyondur.

Neo-Darwinist teori, bu ikisinin birbirlerini tamamlayan mekanizmalar olduğunu iddia eder. Buna göre canlılar, mutasyonlarla farklılaşırlar. Bu farklılıkların yararlı olanları ise doğal seleksiyon mekanizması tarafından seçilir ve yaygınlaştırılır. Bunun sonucunda da ortaya yeni bir tür çıkar.

Bu hikayeyi biraz incelediğimizde ise, aslında ortada hiçbir evrim mekanizmasının olmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadırlar.

Doğal Seleksiyonun Evrimleştirme Gücü Var mı?

Darwin, "doğal seleksiyon" adını verdiği önermesiyle türlerin kökenini bulduğunu düşünüyordu. Bir türün kökeni daha ilkel bir başka türdü. Yeni türler de doğal seleksiyonla ortaya çıkıyorlardı.

Aslında, Darwin'in doğal seleksiyon önermesi kendisinden önce Lamarck'ın, 'kazanılan özelliklerin nesilden nesile aktarılması' şeklinde açıkladığı evrimci mantıkla aynıydı. Lamarck'a göre, canlıların yaşamları sırasında uğradıkları değişiklikler kalıcıydı ve yeni nesillere kalıtsal olarak aktarılabiliyordu. Örneğin, daha önce de belirttiğimiz gibi, zürafalar başta ceylan benzeri hayvanlardı, fakat yüksek dallara erişmek için harcadıkları çaba yavaş yavaş boyunlarını uzatmıştı. Bu teoriye kendisini şiddetle inandıran Lamarck,

oldukça iddialı konuşmaktan çekinmiyordu: Bir sülalenin sağ kollarının nesiller boyunca kesilmesi sonucunda yeni doğan bireylerin kolsuz doğacağını öne sürmüştü.

1870 yılında İngiliz biyolog Weismann, yaşam sırasında kazanılmış özelliklerin bir sonraki nesle aktarılmasının imkansız olduğunu ve Lamarck'ın teorisinin yanlış olduğunu ispatladı. Yeni gelişmeler şunu gösteriyordu: Canlılar bir sonraki nesle kazandıkları özellikleri değil, yalnızca genlerini aktarabiliyorlardı.

Lamarck kadar uç örnekler kullanmasa da, Darwin'in doğal seleksiyon tezinin dayandığı temel de kazanılan özelliklerin gelecek nesillere aktarılmasını öngörüyordu. Bu ise az önce bahsettiğimiz gibi imkansızdı. 19. yüzyılın sonlarında Mendel'in ortaya çıkardığı kalıtım kanunları, hemen ardından genlerin ve kromozomların yapısının keşfi böyle bir modeli kökünden iptal ediyordu.

Lamarck çok açık önermeler öne sürdüğü ve iddialı bir çıkış yaptığı için kendini hızlı tüketmişti. Darwin ise Lamarck'ın mantığının aynısını daha üstü örtülü ve esnek bir üslupla dile getirerek kendi takipçilerine yoruma açık bir zemin hazırladı. İşte evrimcilerin, temelde çürük bir mantığı savunmasına rağmen doğal seleksiyon kavramını günümüze dek taşımaya cesaret edebilmelerinin altındaki neden teorinin sunuluşundaki bu esneklikti.

Endüstri Devrimi Kelebekleri

(Bu örnek "Evrim Kuramı Konferansı"nda Işık Bökesoy tarafından da evrimin bir delili olarak gösterilmiştir.)

Doğal seleksiyon ile evrimleşme teorisinin günümüzdeki önde gelen savunucularından birisi Douglas Futuyma'dır. 1986 yılında yayınladığı *Evrim Biyolojisi* isimli kitabı doğal seleksiyon teorisini en açık biçimde anlatan kaynaklardan biri olarak kabul edilir. Futuyma'nın kitabında evrime çok önemli delil olarak gösterdiği örnekler incelendiğinde ise, bunlardan hiçbirisinin, bir türün bir başka türe dönüşmesini ispatlamadığı görülür. Bu konuda verdiği örneklerin en ünlüsü, endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır. Evrimin bu sözde 'büyük delili', İngiltere'deki kelebeklerin renklerindeki değişimle ilgilidir: Anlatıldığına göre, 1850'li yıllarda İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli güve kelebekleri, onlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama şansları çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalırlar.

Evrimciler tarafından sıklıkla, doğal seleksiyon yoluyla evrimleşmeye kanıt olarak gösterilen bu durumun herhangi bir şekilde evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı oldukça açıktır. Herşeyden önce, endüstri devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireylerin var olduğuna dikkat etmek gerekir. Yani

doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Genetik materyale herhangi bir bilgi eklenmesi söz konusu değildir. Dolayısıyla, kelebekler 'tür değişimi'ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir. Bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerine yeni ilaveler yapılması, yani yeni yaşamsal sistemleri oluşturacak apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekmektedir.

Sonuç olarak, doğal seleksiyon evrimcilerin iddia ettikleri gibi canlıya, herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en 'büyük'delil de, İngiltere'deki endüstri devrimi kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir. Ünlü evrim ideoloğu Fransız zoolog Pierre Grasse, *Evolution on Living Organisms* adlı kitabının 'Evrim ve Doğal Seleksiyon' bölümünü şöyle bitirir:

J. Huxley ve diğer biyologların evrimin doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla işlediği teorisi, demografik gerçeklerin, genotiplerin bölgesel dalgalanması ve coğrafi dağılımların bir gözleminden başka bir şey değildir. Çoğunlukla ele alınan türler on binlerce sene hiç değişmeden kalmaktadır. Koşullara bağlı olarak meydana gelen dalgalanmalar, genlerin önceden değişmesiyle beraber ele alındığında evrime delil olarak kullanılamaz; ve bunun en güzel delili de milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yaşayan fosillerdir.[40]

Pierre Grasse'ın da itiraf ettiği gibi fosil kayıtları, çok uzun zaman geçmesine rağmen hiçbir şekilde evrim geçirmemiş hayvanların fosilleriyle doludur. Bu canlıların bu kadar uzun zaman dilimleri içerisinde nasıl olup da evrim geçirmedikleri sorusu ise, evrimcilerin asla açıklayamadıkları bir çelişkidir.

Mutasyonların Etkisi

Önceki satırlarda, Neo-Darwinist teorinin, doğal seleksiyonu mutasyonlarla birlikte işleyen bir mekanizma olarak sunduğunu belirtmiştik. Bu ikili mekanizmanın ilk parçasının, yani doğal seleksiyonun geçersizliğini inceledikten sonra, şimdi mutasyonlara daha yakından bakabiliriz.

Mutasyonlar, canlılardaki genetik bilgide meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmeler olarak tanımlanabilir. Bunlar hücrelerin çekirdeğinde bulunan DNA'yı etkilerler ve buna zarar verirler. Mutasyon meydana getiren her aracıya "mutajenik faktör" denir. Mutajenik faktör, genellikle kimyasal etkiler veya parçacık ışınımı şeklindedir.

Mutajenik faktörlere örnek olarak hardal gazı, nitrik asit gibi kimyasal maddeler sayılabilir. X-ışınları veya bir nükleer santraldan sızan radyasyon ise ışınımsal mutajenik faktördür. Işınım mutasyonu, radyoaktif bir elementten yayılan parçacıkların DNA bazları üzerinde yaptıkları hasardır. Yüksek enerji taşıyan kararsız parçacıklar, DNA bazlarına çarptıkları zaman bunların yapısını değiştirirler ve çoğu zaman hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım değişikliklere sebep olurlar.

DNA'nın yapısı ve özellikleri incelendiğinde herhangi rastgele bir etkinin, böyle hassas bir mekanizmaya zarar verebileceği anlaşılır. Bu sebeple mutasyonların bir canlıyı evrimleştirerek ileriye götürme gücü yoktur. Konu hakkında bilgi sahibi araştırmacılar da bu görüşü doğrulamaktadırlar. B. G. Ranganathan bu konuda şöyle der:

Mutasyonlar, küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Mutasyonların bütün bu dört özelliği, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek raslantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek, veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[41]

Mutasyon sonucunda geriye dönülmez hasarlar oluşur ve genetik yapısı değişikliğe uğramış canlı, genetik hasarın büyüklüğüne bağlı olarak önceden tahmin edilemeyecek değişimlere uğrar. Eğer mutasyonla meydana gelen hasar, kalıtım (eşey) hücresinde ise bu, bir sonraki nesle de aktarılır.

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceklerini, dört ana maddede açıklamak mümkündür:

1- Mutasyonların net etkisi zararlıdır; mutasyon rastgele meydana geldiği için hemen hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve karmaşık olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez aksine tahrip eder. Bu açıdan bir canlıyı mutasyona uğratmak, mükemmel bir bilgisayarın mikroçipini kopartıp atmaya veya bu parçayı bilgisayarın başka herhangi bir köşesine monte etmeye benzer. Nasıl bu şekilde bir fayda değil de ancak hasar elde edilebiliyorsa, aynı şekilde mutasyonlar da genetik materyalde oldukça ciddi hasarlara yol açarlar.

2- Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni parça eklenmez. Mutasyonlar var olan genetik materyaldeki kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Bu sebeple mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organel ya da yeni bir özellik kazandırmazlar.

3- Canlıların beyin, göz, üreme organları gibi karmaşık organları veya simbiyoz (diğer bir tür hayvanla ortak yaşam), kamuflaj gibi özellikleri, mutasyonla kesinlikle açıklanamaz. Bir gözü retinadan göz kapaklarına kadar oluşturan kırka yakın küçük organelin mutasyonla ortaya çıktıklarını öne sürmek, akıl dışı bir iddiadır. Gözün işlevini görmesi için bu parçaların tümünün bir anda var olmuş olmaları gerekir ki, bu herhangi bir bilinçsiz müdahale ile mümkün değildir.

4- Mutasyonun bir sonraki nesile aktarılabilmesi için, üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir. Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen

değişim bir sonraki nesile aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Mutasyonların etkisini kavramak için, canlıların ne denli gelişmiş ve hassas birer organizmaya sahip oldukları üzerinde durmak gerekir. En ilkel organizma olarak kabul edilen tek hücreli bir canlı bile en ileri derecede özelleşmiş, kendi kendine yetebilen, mükemmel bir yapıdır. En basit bir hücre, kendi enerjisini üretebilen, kendini savunabilen, besleyebilen, kendini çoğaltabilen bir yapıya sahiptir. Böyle mükemmel bir yapıya dışarıdan yapılacak en küçük rastgele bir müdahale, en ileri derecede gelişmiş bu yapının kaçınılmaz olarak bozulmasına sebep olacaktır.

Örneğin DNA'ya dışarıdan yapılacak herhangi bir etki, DNA'nın sentezlediği proteinlerin hatalı üretimine yol açar. DNA en basit yaklaşımla bir kalıba benzetilebilir. Bu kalıbın şekline uygun olarak proteinler üretilmektedir. Bu kalıbın üzerinde meydana gelecek herhangi bir değişiklik, bu kalıba dayanılarak yapılan malzemenin de bozuk olmasına yol açacaktır. DNA kendisini kopyaladığında, oluşan her yeni hücre bu hatalı genetik koda sahip olacaktır.

Proteinlerin hatalı olarak üretilmeleri ise bunların canlı için büyük önem taşıyan hayati fonksiyonlarını yerine getirememelerine sebep olur. Bir proteinin yapısını teknik olarak incelediğimiz zaman, bunun ne kadar karmaşık bir yapı olduğunu ve üzerinde yapılan en küçük bir değişikliğin bile buna ancak zarar vereceği anlaşılabilir.

Hücreyi oluşturan ortalama bir protein, her birinin molekül ağırlığı 34.000 olan, bileşiminde 288 aminoasit bulunan, 12 farklı aminoasit türünden oluşur. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan Mycoplasma Hominis H39'un bile 600 ayrı çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. En mükemmel derecede görevini yerine getiren bu proteinlerden herhangi birinin dışarıdan gelecek bir etkiyle bozulması, hücrede kalıcı hasara yol açar. İnsandaki binlerce çeşit proteinden her birinin özelleşmiş bir görevi yerine getirdiği düşünülürse, DNA'da meydana gelen değişimlerin yıkıcı etkisi daha açık olarak anlaşılabilir.

Örneğin insan vücudunda hücrelere oksijen taşıyan "oksihemoglobin" isimli proteinin fonksiyonunu yerine getirememesi, hücrelere kan taşınamamasına ve böylece insanın nefes alabildiği halde ölmesine yol açar.

Mutasyonlar ayrıca canlının şeklini bozan hasarlara ve çeşitli kanserlere de yol açarlar.

Mutasyonların canlılara sadece hasar verdiklerinin en önemli kanıtı ise, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Gelişmiş canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Örneğin bir gen, hem boy uzunluğunu, hem de canlının göz rengini kontrol ediyor olabilir. Mikrobiyoloji uzmanı Denton, insan gibi yüksek yapılı organizmaların genlerinin bu özelliğini şöyle izah eder:

Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derece farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği Drosophila

Melanogaster'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye sahiptir. Pleiotropik etki ismi verilen bu olay hakkında Ernst Mayr "Yüksek organizmalarda pleiotropik olmayan herhangi bir genin bulunuşu şüphelidir" der.[42]

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik sayesinde, tesadüfi bir mutasyon sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen bozukluk, birden fazla organa etki edecektir. Böylece mutasyon sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır. Eğer bu etkilerin biri çok nadir rastlanacak bir tesadüf sonucunda yararlı da olsa, diğer etkilerin kaçınılmaz zararı bu faydayı mutlaka yok edecektir. Kısacası, mutasyonlar hiçbir şekilde bir canlının yararına olamaz.

Sonuç

Tüm bunlar, doğada evrim teorisinin öne sürdüğü gibi hiçbir "evrimleştirici" mekanizma olmadığını göstermektedir. Prof. Işık Bökesoy'un bir genetikçi olarak gösterdiği üç mekanizma, yani varyasyon, mutasyon ve doğal seleksiyon, asla türlerin kökenini açıklayamaz.

Prof. Işık Bökesoy'a tavsiyemiz, bir genetikçi olduğuna göre, yapısını sürekli olarak incelediği DNA'nın "kökeni" konusunda biraz olsun düşünmesidir. Bu denli kompleks bir yapının tesadüflerle ortaya çıkmasının mümkün olup olmadığı konusunda samimi bir değerlendirme yapması ve DNA'da var olan açık dizayna daha ön yargısız bir biçimde yaklaşmasıdır. Konferansta, kendisine yöneltilen "DNA'daki olağanüstü komplekslik, bir dizayn edici olmadan nasıl ortaya çıkmış olabilir?" sorusunu cevaplamaktan kaçınmıştır, ama aynı soruyu kendi vicdanında sorabilir ve belki o zaman yüzleşmekten kaçındığı gerçeği görebilir...

YAMAN ÖRS'ÜN KONUŞMASINDAKİ YANILGILAR

"Evrim Kuramı" konferansının son konuşmacısı olan Felsefe Profesörü Yaman Örs (AÜ Tıp Fakültesi Deontoloji Anabilim Dalı Başkanı), "Bilimsel Felsefe Açısından Evrim ve Evrimleşme Kavramı" başlıklı konuşmasında, evrim teorisini desteklemeye yönelik herhangi bir bilimsel bulgudan söz etmedi. Yaman Örs'ün konuşması, daha çok, yaratılışın bilim dışı olduğunu iddia etmek ve bazı evrimci argümanların mantığını savunmaktan ibaretti.

Yaratılışın bilimsel olmadığı yönündeki yanlış ve temelsiz iddiaları önceki sayfalarda cevaplandırmıştık. Bu nedenle burada sadece Örs'ün evrim teorisini savunmaya çalışan iddialarını ele alacağız.

Zaman Yanılgısı

Örs, konuşmasının başında evrim teorisinin test edilemediği yönündeki itirazları cevaplarken, bir evrim ideoloğundan alıntı yaparak şöyle dedi: "Evrimi test etmek mi istiyorsunuz, uygun bir karışımı suya atın, birkaç milyon yıl bekleyin, birkaç hücre oluştuğunu göreceksiniz."

Örs'ün başvurduğu ve evrim teorisinin de en temel sığınma noktalarından birisi olan bu argümanın temelinde, zamanın imkansızı başarabilecek bir güç olduğu varsayımı yatar. Buna göre, kimyasal bir karışımın tesadüfen aminoasitleri, proteinleri, DNA ve RNA'yı, diğer hücre parçacıklarını ve sonuçta canlı bir hücreyi oluşturmaları kısa bir zaman aralığında imkansızdır. Ancak zaman uzadıkça, örneğin milyonlarca yıla çıktıkça, bu imkansız olasılık, birdenbire mümkün hale gelir.

Evrimciler bu zaman faktörünü "faydalı tesadüflerin birikmesi" olarak açıklarlar. Yani bir yapı, faydalı bir tesadüfle olumlu bir özellik kazanacak, aradan birkaç bin yıl geçtikten sonra bir faydalı tesadüf daha ona eklenecek, birkaç on bin yıl sonra bir tanesi daha gerçekleşecek ve sonuçta milyonlarca yıl içinde bu yararlı tesadüfler birikerek büyük ve olumlu bir değişim meydana getireceklerdir.

Pek çok insan, bu mantığı fazla incelemeden kabul eder. Oysa bu mantığın içinde çok basit, ama temel bir aldatmaca vardır. Bu aldatmaca, "faydalı tesadüflerin birbirlerine eklenmeleri" tezinde yatar. Oysa faydalı tesadüfleri, birbirlerine eklenmeleri için bekletecek bir mekanizma doğada yoktur.

Bununla ne demek istediğimizi, evrimcilerin de başvurduğu bir örnekle açıklayabiliriz. Önceki sayfalarda, bir proteinin tesadüfler sonucu sentezlenmesi olasılığından söz ederken, bir evrimci bilim adamından alıntı yapmış ve bunun "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar az" olduğunu belirtmiştik.

Ancak evrimciler bu tür çelişkiler karşısında yine zaman iddiasına sığınırlar. Ve şu tür bir mantık öne sürerler: "Maymun tuşlara bastığında, her harf için 29'da 1 doğru yapma şansı vardır. Bir kere doğru tuşa bastığında, bu doğru tuş doğal seleksiyon yoluyla seçilir. Bir sonraki tuş için yapacağı hatalar da yine doğal seleksiyon yoluyla seçilir. Böylece, milyonlarca yıl süren bir eleme süreci içinde, maymun insanlık tarihini yazabilir."

Evrimcilerin savundukları tüm zaman iddialarının temelinde de buradaki mantık yatar.

Oysa az önce belirttiğimiz gibi bu yaklaşımda çok basit bir aldatmaca vardır: Doğada, maymunun bastığı tuşlardan hangisinin doğru olduğunu belirleyip seçecek bir mekanizma yoktur! "Tamam bu harf doğru oldu, şimdi bunu koruyarak bir sonraki basamağa geçelim" diyecek bir bilinç yoktur.

Dahası, doğada tuşlara basacak bir maymun bile yoktur. Çünkü tuşlara basmak da bir bilinç ister. Evrimcilerin argümanı, ancak bir daktilonun tuşlarının rüzgar, yağmur, deprem gibi doğal etkilerle hareket ettiği olmalıdır.

Buradaki mantığı Yaman Örs'ün öne sürdüğü "birkaç milyon yıl beklerseniz, bir hücre tesadüfen oluşur" örneğine uygulayalım. Bu örnek; binlerce yıllık bir süreç içinde tesadüfen bir aminoasit oluşabileceği; yüz binlerce yıl sonra tam da aynı yerde başka aminoasitler meydana gelebileceği; bunların sayılarının yüzleri bulabileceği; sonra da bunların bir sürü hatalı dizilim yaptıktan sonra doğru bir protein meydana getirecek şekilde dizileceği, bu yolla oluşacak binlerce proteininin de yine, milyonlarca yıl boyunca hatalı eşleşmeler yaptıktan sonra, günlerden bir gün doğru olan eşleşmeleri yapıp bir hücre oluşturabilecekleri varsayımına dayanır.

Dikkat edilirse, burada da elde edilmiş faydalı tesadüflerin korunması mantığı vardır. Yani bir irade, "aminoasitlerin bu şekilde dizilimleri olmadı, sil baştan yapıp bir daha dizilmelerini bekleyelim" demelidir. Oysa aminoasitler, bir protein için gerekli olan dizilimi ya da doğru dizilimin bir bölümünü "tutturduklarının" bilincinde olamazlar. Doğada da bu tür bir irade yoktur. Dolayısıyla eğer iki aminoasit faydalı bir biçimde yan yana gelseler bile, bu onlara eklenecek yeni tesadüfler için bir zemin oluşturmayacaktır. Çünkü aminoasitler birleştikleri gibi ayrılabilirler de.

Hücrenin tesadüfen oluşması senaryosunu bu gerçekçi zeminde incelediğimizde ise, tam bir safsata ile karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Hücrenin ve hücreyi oluşturan milyonlarca küçük yapı taşının tesadüfen oluşmaları ve düzenli bir biçimde dizilmeleri, dev bir kentin herhangi bir inşa edici güç olmadan, doğal yollarla oluşmasına benzetilebilir. Yağmur, toprak ve ısı tesadüfler sayesinde birleşerek milyonlarca tuğla oluşturacak, sonra bu tuğlalar, rüzgar, deprem, sel gibi etkilerle yanyana ve üst üste dizilip evleri meydana getirecek, yolları ve kaldırımları ortaya çıkaracaklar, sonunda da kocaman bir kent tesadüfen var hale gelecektir.

Size birisi böyle bir iddia bulunursa, onun akli dengesinden kuşkulanırsınız. Peki bu şehrin kısa bir zamanda değil de, birkaç milyon yıl içinde oluştuğunu öne sürerse bir şey değişir mi?

Elbette değişmez. Safsata safsatadır ve imkansız da, ne kadar uzun bir zamana yayılırsa yayılsın, imkansızdır.

Ne yazık ki Yaman Örs'ün "Evrim Kuramı" konferansında ortaya attığı, "Birkaç milyon yıl bekleyin, bir hücre oluşur" sözü de, bilim adı altında ortaya atılmış bir safsatadan başka bir şey değildir.

Deniz Sahili ve Dizayn

Yaman Örs'ün konuşmasında yer alan bir başka yanılgı ise, doğadaki dizaynın varlığını reddetmeye yönelik bir örnekti. Örs, bu amaçla bir deniz sahilindeki taş ve

kumların düzenli dizilişlerinden söz etti. Bir sahile baktığımızda, büyük taşların sahilin en gerisinde yer aldıklarını, daha ufak çakılların denize daha yakın olduğunu, iri kumların daha aşağıda, daha ufak kumların ise en aşağıda olduğunu görebilirdik. Ve denizin doğal düzenleyici etkisinin bilincinde olmayan bir kişi, bu sahili gördüğünde buradaki düzenin insan eliyle oluşturulduğunu düşünebilirdi. Yani ortada bir dizayn yokken, dizayn olduğu izlenimine kapılabilirdi.

Yaman Örs, bu örneği doğanın geneline de uyguladığı ve aslında doğal süreçlerle meydana gelebilecek düzenlemelerin bir "dizayn" ürünü sanılabileceğini ileri sürdü.

Ancak biraz dikkatli bir göz, Yaman Örs'ün verdiği örneğin çok yanıltıcı bir örnek olduğunu kolaylıkla görebilir. Çünkü Örs'ün örnek verdiği düzenlilik, yani sahildeki taşların sıralanması, çok zayıf bir düzenliliktir. Doğal nedenlerle açıklanabilmesinin nedeni de budur. Ancak eğer düzenlilik çok daha belirgin ve kompleks hale gelirse, bu bir Yaratıcının varlığını bize kanıtlar. Bu olağanüstü düzenliliği yaratan üstün güç sahibi olan, herşeyi bilen Allah'tır. .

Örneğin eğer Örs'ün örnek verdiği kumsalda, kumdan yapılmış ve oldukça da düzgün kaleler bulunsaydı, kimse bunların doğal nedenlerle oluştuğunu öne süremezdi. Varılacak yegane sonuç, bu kumdan kalelerin sahilde oynayan çocuklar, yani bilinçli "dizayn edici"ler tarafından yapıldığı olurdu.

Bu iki örnek, bize bir yerde dizayn olup olmadığına karar vermek için gerekli kıstasın ne olduğunu da gösterir. Eğer gözlemlediğimiz düzenlilik çok karmaşık ve kompleks ise, bir dizaynın var olduğundan emin olabiliriz.

Örneğin bir dağın yüzeyinde belli-belirsiz bir insan çehresi olduğunu fark ederseniz, bunun bir dizaynın mı, yoksa bir tesadüfün mü sonucu olduğuna karar veremezsiniz. Ancak ABD'deki Rushmore Dağı'nı gördüğünüzde, dizayn çok açık bir biçimde kendisini belli eder. Çünkü bu dağın yüzüne kazınmış olan dört ABD Başkanının yüzleri, hiçbir tesadüfle açıklanamayacak kadar kompleks ve detaylı bir düzenliliktir.

Doğada gözlemlediğimiz dizayn ise, inanılmayacak kadar kompleks ve detaylı bir düzenliliğe sahiptir. Bu, Amerikalı mikrobiyolog Michael Behe'nin tanımıyla "indirgenemez bir komplekslik"tir (irreducible complexity). Örneğin bir insan gözü, kırktan fazla küçük parçacıktan oluşmuştur ve bu parçacıkların tek bir tanesi bile olmasa ya da çalışmasa göz , işe yaramaz hale gelir. Bu denli kompleks bir yapının, amaçsız ve tesadüfi mutasyonlarla açıklanması ise kesinlikle imkansızdır.

Bunların her birini Allah büyük bir ilimle yaratmıştır.

Önceki sayfalarda ele aldığımız ve yanılgılarını gösterdiğimiz "Evrim Kuramı" konferansı, İstanbul Üniversitesi Fen Fakülkesi ile *Bilim ve Ütopya* dergisinin ortaklaşa düzenledikleri bir organizasyondu. Bu organizasyon ile evrim teorisini savunmaya çabalayan söz konusu dergi, aynı zamanda Haziran 1998 sayısında da konuya geniş yer ayırdı.

Evrim teorisini kapak konusu yapan *Bilim ve Ütopya*, bir makale ve üç ayrı araştırma yazısı ile evrim teorisini savunmaya ve yaratılışı çürütmeye çalışmıştı. Ancak

ne yazık ki tüm bu yazılar; bilgisizlik, bilgisizlikten kaynaklanan bir yüzeysellik ve demagoji ile doluydu. Aşağıda bu yazılardan bazılarını inceleyeceğiz.

Ender Helvacıoğlu'nun Makalesindeki Hatalar

Söz konusu derginin yayın yönetmeni Ender Helvacıoğlu, "Bilim ve Dogma Arasında Tarafsız Kalınabilir mi?" başlığıyla yazdığı makalede, 19. yüzyıldan miras kalan köhne bir bilim-din çatışması zihniyetini seslendirdi. Makaleye göre, dini bilgilerin hepsi zamanla bilim tarafından yalanlanmış ve bilim ateizmi haklı çıkarmıştı. Helvacıoğlu'nun terminolojisinde "bilim" ateizmi, "din" ise hurafeleri ifade ediyordu.

Bu, az önce de belirttiğimiz gibi 19. yüzyılda geliştirilmiş ilkel bir pozitivist zihniyettir ve 20. yüzyıldaki tüm önemli bilim felsefecileri tarafından da terk edilmiştir. Helvacıoğlu ise bu gerçeğin farkında olmamanın getirdiği bir kafa karışıklığı içindedir. Bu nedenle yaratılışı bilime aykırı sanmaktadır.

Oysa, belirtmek gerekir ki;

I) Yaratılış, bu kitabın başında da belirttiğimiz gibi, tamamen bilimsel bir açıklamadır. Canlıların nasıl ortaya çıktığı sorusuna bir cevap verir ve bu cevabın doğruluğu, bilimsel bulguların araştırılması ile test edilebilir. Helvacıoğlu bu gerçekten habersiz olduğu için, şöyle yazmaktadır:

Yaratılış, gözlemlenebilir mi, deney konusu yapılabilir mi, doğrulanabilir mi, yanlışlanabilir mi, tartışılabilir mi, değiştirilebilir mi, geliştirilebilir mi?

Buradaki mantık, tümüyle hatalıdır. Çünkü bir gerçeğin tespit edilebilmesi için gözlemlenmesi ya da deney yoluyla test edilmesi gerekmez. O konunun doğruluğunu ya da yanlışlığını gösterecek "bulgular"ın olması yeterlidir.

Örneğin evrenin nasıl oluştuğu sorusuna cevap veren -ve *Bilim ve Ütopya* çevresi tarafından da kabul gören- Büyük Patlama (Big Bang) teorisi, bilimsel bir teoridir. Oysa elbette ki Big Bang gözlemlenemez ve deney yoluyla test edilemez. Big Bang'i bilimsel bir teori olarak onaylamamızı sağlayan şey, onun varlığını gösteren "bulgular"dır. Örneğin evrenin sürekli genişleme halinde olduğu bir bulgudur. Bundan yola çıkarak mantık yürüttüğümüzde ise, evrenin bir zamanlar tek bir noktada toplanmış olması gerektiği sonucuna varırız. Bu da bizi Big Bang'e ulaştırır. Kimse Big Bang'i görmemiştir, göremeyecektir, ya da laboratuvarda test edemeyecektir. Ama bulgular Big Bang'i kabul etmek için yeterlidir.

Helvacıoğlu'nun farkında olmadığı nokta, evrimin de gözlemlenemez ve test edilemez bir teori olduğudur. Evrimciler, evrim sürecinin deney ve gözleme tabi tutulamayacak kadar uzun bir süreç içinde geliştiğini öne sürerler. Dolayısıyla evrimin tek kaynağı da, aynı yaratılış gibi, bulguya dayalı mantık yürütmedir.

Dolayısıyla iki teoriden hangisinin doğru olduğunu anlamanın yolu, bilimsel bulgulara bakmaktır. Bilimsel bulgular ise, bize bir Yaratıcının yani Allah'ın varlığını çok açık ve kesin olarak göstermektedir.

Bu gerçeği onaylamak, kesinlikle bir "dogmatizm" değildir. Çünkü varılan sonuç somut bulguların ispat ettiği bir gerçektir. Asıl dogmatizm ise, bilimsel hiçbir bulgu tarafından desteklenmemesine rağmen evrime bir din gibi inanan materyalistlerin ve natüralistlerin tavrıdır.

Bu konulara bu kitabın önceki sayfalarında daha ayrıntılı olarak değinmiştik. O nedenle, aşağıda Helvacıoğlu'nun diğer yanılgılarını ele alacağız.

II) Ender Helvacıoğlu makalesinde Darwinizm'in modern bilimsel bulguları açıklamakta yetersiz kaldığını, ancak yeni geliştirilecek evrim modelleriyle bunların açıklanacağını öne sürmüştür. Başka evrim yanlısı kalemler tarafından da dile getirilen bu görüş, aslında evrim teorisinin içine düştüğü durumu anlayamamanın getirdiği bir sığlıktan başka bir şey değildir.

Çünkü modern bilimin ortaya koyduğu sonuçlar, sadece Charles Darwin'in evrim modelini değil, onun bir uyarlaması olan neo-Darwinizm'i ve bambaşka bir evrim modeli olan "sıçramalı evrim" teorisini de çökertmektedir. Çünkü tüm bu evrim modellerinin ya da ortaya atılması muhtemel her türlü evrim modelinin temel varsayımı, canlılığın bilinçli bir Yaratıcı olmadan, tesadüfler sonucu doğduğu ve geliştiğidir. Modern bilim ise, özellikle de mikrobiyoloji ve biyokimya, tam da bu iddiayı geçersiz kılmaktadır. Canlılığın tesadüflerle açıklanamayacak kadar kompleks olduğu bir kez ispat edildiğine göre, artık hiçbir evrim modeli bilimsel bir dayanak bulamaz. Tesadüfen oluşması imkansız olan bir yapı da bir Yaratıcının varlığını ispatlar. Bu Allah'ın kusursuz yaratmasıdır.

Öte yandan, "evrim teorisi şu anda canlılığın kökenini açıklayamıyor, ama ilerde bir gün açıklayacak" gibi bir avuntuya inanmak, hiçbir şekilde bilimsel bir yaklaşım değildir ve evrim teorisinin bir dogma olduğunun da açık bir ispatıdır. Bilime inanan insan, bilimin şu anda gösterdiği verileri temel alır, ilerde bilinmeyen bir tarihte ortaya çıkacağını umduğu hayali bulgulara dayanmaz.

III) Ayrıca makalenin bazı satırlarında Ender Helvacıoğlu'nun bilim ve din konularında yeterli bilgi birikimine sahip olmadığı ve bu nedenle de çok sığ ve yanlış olan bazı kalıplaşmış sloganlar kullandığı görülmektedir. Örneğin "evrenin ve canlıların Allah'ın 'Ol' demesiyle yaratıldığına karşı çıkan bilim adamları"na atıfta bulunurken, "Leonardo da Vinci, Kopernik, Kepler, Galile, Cuvier, Lyell ve Darwin gibi öncü bilim adamları"ndan söz etmektedir.

Oysa bu isimlerden sadece ikisi, yani Lyell ve Darwin, dini kaynaklara karşı çıkmışlar ve dini reddetmişlerdir. Öte yandan Leonardo da Vinci, Kopernik, Kepler, Galile ve Cuvier Allah'a inanan, dindar insanlardır. Hatta Cuvier (1769-1832), yaratılış gerçeğini ısrarla savunmuş, döneminin evrimcileri ile de bu konuda tartışmalara katılmıştır. Yine Helvacıoğlu'nun sık sık övgüyle atıfta bulunduğu Newton da dindardır ve şu sözlerin

sahibidir: "Bu müthiş güzellikteki gezegenler, güneş sistemi ve yıldızlar, ancak herşeyin üzerinde mutlak hakim, sonsuz bir akıl ve güç sahibi olan Allah tarafından yaratılmış olabilir."[43] Modern bilime öncülük eden bilim adamlarının yine büyük bölümü de Allah'a inanan insanlardır.[44]

Anlaşılan Helvacıoğlu, bilimle ilgilenen herkesin, kendisi ve *Bilim ve Ütopya* çevresi gibi ateist ve diyalektik materyalist olması gerektiğini sanmaktadır. Bu konuları biraz daha ayrıntılı incelerse, büyük bir yanılgı içinde olduğunu görebilir.

Helvacıoğlu'nun bir diğer hatası, kullandığı "dünyanın düz olduğu, evrenin merkezinde olduğu türünden dinsel dogmalar ve Batlamyus modeli" ifadesinde yatmaktadır. Helvacıoğlu, hangi bilginin dini kaynaklardan, hangi bilginin ise din-dışı kaynaklardan geldiğinin bilincinde değildir. "Dünyanın düz olduğu ve evrenin merkezinde olduğu" düşüncesi, bir "dini dogma" değildir. İlk kez Yunanlı astronom Batlamyus tarafından, o dönemin bilimsel bulgularına dayanılarak ortaya atılmış olan kozmoloji modeline dayanmaktadır. Batlamyus'un ortaya attığı model, o dönemlerde yapılan astronomik hesaplar tarafından doğrulandığı için asırlar boyu bilimsel bir gerçek olarak kabul edilmiş, bunun üzerine de Katolik Kilisesi tarafından benimsenmiştir. Kilise'nin bu modeli kabul etmesi, herhangi bir vahiy bilgisine değil, sadece dönemin "bilimsel" görüşüne dayanmaktadır. Zamanla bu model kilisenin öğretileri ile birleşmiş ve bu nedenle bazıları tarafından "dinsel dogma" sayılmaya başlanmıştır.

Kaldı ki, Hıristiyanlık tarihini ilgilendiren bu konunun, hiçbir şekilde İslam'ın ve Müslümanların üzerinde bir bağlayıcılığı yoktur. Kuran'da bu tür bir astronomi modeli değil, modern bilimin bulgularına tamamen uygun bir astronomi modeli verilmektedir.

Üç "Bilimsel" Makaleye Cevap

Bilim ve Ütopya dergisinde, üstte ele aldığımız makalenin dışında, evrim teorisini savunma amaçlı üç ayrı makale daha yayınlandı. Bunlardan ikisi, Çin'de yayınlanan *Beijing Review* adlı dergiden yapılmış iki ayrı tercüme, üçüncü ise "Evrenin ve Yaşamın Evrimi" başlıklı bir yazıydı.

Belli ki *Bilim ve Ütopya* dergisi bu makalelerle, tehlike altında gördüğü evrim teorisini savunmak ve temize çıkarmayı hedeflemişti. Ancak konu hakkında biraz bilgi sahibi olan bir okur, bu makalelerin bu amaca hiçbir şekilde hizmet edemediğini görebilir. Çünkü bu makalelerde evrimi ispatlama yönünde hiçbir delil ortaya konmuş değildir. Sadece ve sadece evrim teorisinin varsaydığı, ancak hiçbir zaman ispatlanamayan "evrim süreci" masalları tekrarlanmıştır. Dahası, bu makalelerde yer alan "Kambriyen Patlaması" gibi bazı konular, aslında evrimi çürüten açık delillerdir. *Bilim ve Ütopya*, farkında olmadan kendi tezlerini çürüten bilgiler aktarmıştır.

Bu makalelerin kaynağı olan Çin dergisi *Beijing Review*, bilimsel bir yayın değil, sıradan bir aktüalite ve magazin dergisidir. Ancak *Bilim ve Ütopya* çevresi bu dergide

yazılan makaleleri büyük bir evrimsel buluş sanarak yayınlamıştır. Şimdi sırasıyla bu makalelerin içeriğine bakalım.

Kambriyen Patlaması: Evrimin Değil, Yaratılışın Delili

Bilim ve Ütopya'nın kapak konusu yaparak yayınladığı "Evrimde Devrim" başlıklı haber, Kambriyen adı verilen jeolojik döneme ait fosillerle ilgilidir. Bu dönem, çok hücreli ve omurgasız canlıların dünyada aniden belirdikleri dönem olarak bilinir ve bu ani ortaya çıkışı ifade etmek için de "Kambriyen Patlaması" terimi kullanılır. Ancak işin ilginç yanı, *Bilim ve Ütopya*'nın evrimi destekleyen bir delil gibi sunduğu -hatta belki de sandığı- Kambriyen Patlamasının, evrim teorisini çıkmaza sokan ve yaratılışa delil oluşturan en önemli bilimsel gerçeklerden biri oluşudur.

Kambriyen Devrine ait tabakalarda bulunan canlılar, hiçbir ataları olmaksızın birdenbire fosil kayıtlarında belirirler. Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz kirpileri, yüzücü kabuklular, deniz zambakları ve diğer kompleks omurgasızlara aittir. Bu canlıların çoğunda da, göz gibi son derece gelişmiş organlar ya da solungaç sistemi, kan dolaşımı gibi yüksek organizasyona sahip organizmalarda görülen sistemler bulunur. Fosil kayıtlarında bu canlıların atalarının olduğuna dair herhangi bir işarete rastlanmaz.

İşte canlılığın nasıl olup da böyle birdenbire binlerce hayvan çeşidiyle dolup taştığı ve hiçbir ortak ataya sahip olmayan ayrı türlerdeki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Bu sebeple evrimci kaynaklar, Kambriyen Devrinin öncesine, içinde hayatın başlangıcının oluştuğu ve "bilinmeyenin gerçekleştiği" 20 milyon yıllık hayali bir dönem koyarlar. Bu dönem "evrimsel boşluk" olarak adlandırılır. Ancak bugüne kadar hiç kimse, bu evrimsel boşluğun ne olduğunu açıklayamamıştır.

İngiliz evrimci biyolog Richard Dawkins bu konuda şu itirafta bulunmaktadır:

... 600 milyon yıllık Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler. Tabii ki, bu ani ortaya çıkış, yaratılışçıları oldukça memnun etmektedir.[45]

Bilim ve Ütopya'nın haberinde konu edindiği Çin'in Yunnan bölgesinin güney bölümündeki Chengjiang bölgesinde bulunan fosiller de yine evrimin değil, yaratılışın delilidirler. Bu bölgelerde uzun araştırmalar yapan İsveçli evrimci paleontolog Stefan Bengston, bu durumu şöyle itiraf eder:

Eğer canlılık tarihinde herhangi bir olay, insanın yaratılışı mitine benzetilecekse, o da çok hücreli organizmaların ekolojide ve evrimde baş aktör haline geldikleri okyanus

yaşamındaki ani farklılaşma dönemidir. Darwin'i şaşırtan -ve utandıran- bu olay bizi hala şaşırtmaktadır.[46]

Bilim ve Ütopya ise, hiçbir evrimcinin açıklayamadığı, dahası yaratılışa delil oluşturan Kambriyen Patlaması'nı "evrimin büyük delili" gibi göstermeye çalışmaktadır. Bunu, ya vahim bir cehaletin, ya da daha vahimi, ucuz bir göz boyamanın ürünü olarak kabul etmekten başka bir açıklama yapmak zordur.

Evrimi savunacak kişiler sırf bu konuda Çin literatürünün biraz olsun dışına çıkıp, bu konuda otorite sayılan Batılı kaynaklara başvurmalıdırlar. Aksi takdirde, tüm evrimcileri köşeye sıkıştıran ve yaratılışa açık bir delil oluşturan Kambriyen Patlaması'nı anlatıp, sonra da bunu evrimin delili saymak gibi komik durumlara düşmeye devam edeceklerdir.

Çin'de Bulunan Sözde "İnsan Atası" Fosilleri

Bilim ve Ütopya'nın *Beijing Review*'den tercüme ederek yayınladığı ikinci makale ise, insanın hayali evriminden söz ediyordu. Makalenin ana fikri, insanın "atalarının" Afrika'da olduğu kadar Çin'de de bulunmuş olduğu şeklindeydi Bu amaçla, Çin'de bulunan başlıca iki sözde "insanımsı" türün adı geçiriliyordu: Lufengpithecus ile Lungoppo'dan çıkarılan ve "Wushan Adamı" olarak isimlendirilen bir dizi fosil.

Bilim ve Ütopya bu fosilleri büyük bir evrimsel buluşu duyururmuşcasına tanıttı. Oysa evrimin diğer sözde delilleri gibi, bu fosiller de hiçbir şekilde evrim efsanesini doğrulamıyordu. Bunları kısaca ele alalım ve neden insanın evrimine delil olmadıklarını görelim.

Günümüzden 6-7 milyon yıl önce yaşadığı söylenen Lufengpithecus günümüz orangutanlarına çok benzeyen bir iskelet ve kafatası yapısına sahiptir. Yani bu canlı, aslında bir orangutan çeşitidir. Orangutan ve Lufengpithecus arasındaki benzerlik, evrimciler tarafından yapılan hayali sınıflandırmalar sonucunda bile kendisini belli etmektedir.

1970 ve 80'li yılların başında Lufengpithecus türü, "Ramapithecus lufengensis" olarak isimlendirilmekteydi. Bunun sebebi, Lufegensis'in Ramapithecus ile hemen hemen aynı morfolojik özelliklere sahip olmasıydı. Ancak Ramapithecus'tan biraz daha ince, narin bir yapıya sahipti.

Evrim konusunda biraz bilgisi olanlara, Ramapithecus ismi yabancı gelmeyecektir. Zira evrim yanılgıları ve sahtekarlıkları tarihini bilenler, Ramapithecus'un uzun süre insanın atası olarak gösterildiğini, ancak 1982 yılında onun aslında bir orangutan çeşitlemesi olduğunun anlaşıldığını hatırlayacaklardır. Ramapithecus, o yıl, evrimci paleontolog David Pilbeam'in Pakistan ve Türkiye'de bulunan fosiller ışığında yaptığı araştırmalar sonucunda hayali insanın evrimi şemasından çıkartılmıştır. Bir yanılgı olduğu anlaşılan Ramapithecus'a, Ramapithecus Lufegensis olarak tanımlanacak, yani bunun bir alt türü olacak kadar benzeyen bir canlı olan Lufengpithecus'un da insanın evrimi

şemalarına sokulmasının hiçbir anlamı yoktur. Ramapithecus'la beraber bu canlı da, insanla hiçbir ilgisi olmayan bir varlık olarak, orangutanlar sınıflandırması arasındaki yerini almalıdır.

Nitekim Ramapithecus'un düşüşüyle beraber, Lufengpithecus fosilleri de evrimciler tarafından bu şekilde tekrar yorumlanmıştır. Günümüzde bu tür, dişisi ve erkeği arasında çok belirgin vücut iriliği farklı olan (maymunlardaki gibi) ve soyu tükenmiş maymunlarla bilinmeyen bir şekilde ilişkili olan bir çeşit maymun olarak nitelendirilmektedir.[47]

Günümüzde Lufengpithecus'u hala insanın ataları sınıfına dahil edenler ise, bir kısım Çinli paleontropologlardır. Bu ise birçok Batılı araştırmacı tarafından anlamlı bulunmakta ve bu ısrarcılığı ideolojik sebeplere bağlamaktadırlar: Komünist Çin rejimi, insanlığın atalarının Afrika'da olduğu kadar, Çin'de de bulunduğunu "ispatlamak" istemektedir.

Bilim ve Ütopya 'daki yazıda, ayrıca Homo habilis türünden olduğu belirtilen Wushan Adamı fosili ve Longgupo fosillerinin de ismi belirtilmektedir. Bunlar da aslında maymundan başka bir şey değildirler.

1.8-2.0 milyon yıl öncesine ait olduğu söylenen Longgupo kalıntıları, parçalanmış bir çene kemiği ve bir tane kesici dişten oluşur. Fosili bulan Çinli ve Amerikalı evrimciler, bu fosillerin "Homo" (yani "insanımsı") sayılamayacak kadar ilkel olduklarını söylemişlerdir.[48] Bu fosilin Homo habilis türüne ait olduğunu iddia eden bazı Çinli araştırmacılar ise, Batılı araştırmacılar tarafından yalanlanmaktadırlar. Batılı araştırmacılara göre "Longgupo çene kemiği, erken bir Çin insanımsısına değil, aslında geç bir Çin maymununa aittir".

Batılı araştırmacılara göre "Wushan Adamı", Ramapithecus benzeri bir orangutan olduğu anlaşılan Lunfegopithecus'la neredeyse aynıdır. Wushan Adamı'nın Lungfegopithcus'la yapılan karşılaştırmalı analizleri, bunların aynı tür olabilecek kadar birbirlerine benzediklerini göstermektedir. Lungoppo'daki Wushan Adamı fosilleriyle daha önceki Lufengpithecus fosilleri arasındaki en önemli fark ise, aralarındaki 5 milyon yıllık zaman dilimi gibi görünmektedir. Bu ise aslında bu maymun türünün 5 milyon yıl gibi uzun bir süre içinde hiçbir evrim geçirmediğini gösterir ve dolayısıyla evrimin aleyhinde güçlü bir delil oluşturur! *Bilim ve Ütopya*, yine evrimi çürüten bir konuyu "evrim delili" diye sunmaktadır.

"Evrenin Evrimi" Masalı

Bilim ve Ütopya'da yer alan üçüncü evrimci makale, Rennan Pekünlü isimli yazarın yazdığı "Evrenin ve Yaşamın Evrimi" adlı yazıydı. Pekünlü, elinden geldiğince karmaşık ve uzun tutmaya çalıştığı makalesinde evrenin oluşumundan başlayarak canlılığın doğumu ve evrimi hikayesini anlatmaya çalıştı. Ancak makalenin kendisi de tam anlamıyla bir "hikaye" idi. Çünkü varsaydığı evrim sürecini destekleyen hiçbir bulgu ortaya koymadan, sadece uzun bir senaryo anlattı.

Aslında bu yöntem, evrimciler tarafından sıklıkla kullanılan ve pek çok insanın da evrimi bilimsel bir gerçek sanmasına yol açan bir göz boyama yöntemidir. Evrimci

yazarlar ellerine kalemlerini alır ve evrim sürecinin aşama aşama nasıl geliştiğine dair detaylı senaryolar yazarlar. (Bu konuda kendilerine öncülük eden en önemli ustaları ise, "doğanın diyalektiği" konusunda geniş bir hayal gücü ürünü literatür bırakmış olan Engels'tir.) Canlılığın suda başladığını, ilk önce omurgasızların sonra balıkların oluştuğunu, sonra bazı balıkların karaya çıkarak sürüngenlere dönüştüğünü, bazı sürüngenlerin uçarak kuş haline geldiklerini, bazılarının memelileri oluşturduğunu anlatırlar. Tamamen hayal gücünün bir ürünü olan -ve prense dönüşen kurbağa masalından daha fazla bilimsel olmayan- bu senaryo, memelilerin en üst basamağı olan insanın nasıl maymundan türediğinin anlatılmasıyla son bulur.

Rennan Pekünlü de bu klasik evrimci yöntemi tekrarlamakta ve detaylı bir masal anlatmaktadır. Bu masalın en önemli geçiş noktalarını ise, birkaç "bilimsel" görünümlü cümle oluşturmaktadır. İşte birkaç örnek:

Ortaya çıkan üçüncü büyük gelişme, karada yaşayan bitki ve hayvanların türemesiydi; fernler ve amfibianlar... Bir sonraki devrim, sürüngenleri ortaya çıkardı... Sonraki devrim bu engeli aştı. Memeliler ve çiçekli bitkiler ortaya çıktı.

Sürüngenleri ve memelileri ortaya çıkardığı söylenen "devrim"leri bir cümle ile belirtip geçmek kolaydır. Ama sorun, bu "devrim"lerin gerçekten oluştuğunu ispat edebilmektir. Bunu yapabilmek için de, böyle bir "devrim"in biyokimyasal ve anatomik yönden nasıl mümkün olabileceğini göstermek, sonra da bu "devrim"in ispatı olacak ara-geçiş formlarının fosillerini ortaya koymak gerekir. Oysa evrim teorisi bunların her ikisini de yapamamaktadır. Aksine, tüm bulgular, bu tür "devrim"lerin imkansız olduğunu ve zaten asla yaşanmadığını göstermektedir.

Makalede Pekünlü'nün söz konusu "devrim"lerin nasıl yaşanmış olabileceği sorusuna değindiği varsayılabilecek tek bir pasaj vardır. Pekünlü, canlılığın moleküler seviyede nasıl doğmuş olabileceği sorusunu şu kaçamak ifadelerle cevaplamaktadır:

Deneyler, bazı kimyasal karışımların, şimşek flaşı gibi yoğun erkeye açık kaldıklarında, organik proteinlerin yapı taşları olan aminoasitleri doğal olarak oluşturduğunu göstermiştir.

Burada söz konusu edilen "deneyler", tüm biyokimyada evrim teorisinin yegane dayanağı olan tek bir deneydir: 1950'lerde yapılan Miller Deneyi. Bu deneyde Stanley Miller ilkel atmosfere benzediğini iddia ettiği bir karışıma elektrik vererek bazı aminoasitleri sentezlemiştir. Ancak bu deneyin geçersiz olduğu, deneydeki yapay atmosferin dünyanın ilkel atmosferiyle hiçbir ilgisi bulunmadığı, Miller'ın bazı yapay mekanizmaları devreye soktuğu sonradan ortaya çıkmıştır. Deney daha gerçekçi şartlarda defalarca tekrarlanmış, ama hiçbir sonuç alınamamıştır. Sonunda Miller'ın kendisi de deneyin geçersizliğini itiraf etmiştir. (Bu konuyu kitabın önceki sayfalarında, çok daha detaylı bir biçimde incelemiştik.)

Kaldı ki, bazı aminoasitlerin oluşması da tek başına hiçbir şey ifade etmez. Önemli olan, protein sentezidir. Aminoasitler bir binayı oluşturan tuğlalara, proteinler ise binaya

benzerler. Eğer doğal yollarla tesadüfen bir tuğla ortaya çıksa bile, bir bina bilinçli bir dizayn olmadan asla ve asla oluşamaz.

Evrimciler Miller deneyi ile sadece birkaç tuğla oluşturmuşlardır, bina değil. Ancak, az önce de belirttiğimiz gibi, Miller deneyi de bilimsel açıdan geçersizdir; bilinçli bazı müdahaleleri içermiştir. Dolayısıyla bir tuğlanın, yani aminoasitin bile tesadüfen oluşması ihtimali, sıfırdır.

Sonuç

Eğer *Bilim ve Ütopya*, ya da bir başkası, evrim teorisini savunmaya niyetliyse, bunu masallar anlatarak, bir jeolojik döneme "evrimde devrim" gibi boş isimler vererek yapamaz. Teorinin iddialarını detaylı bir biçimde ortaya koymalı ve bu detayları destekleyen delilleri açıklamalıdır. Ama dünyanın dört bir yanındaki evrimci bilim adamlarının bulamadığı bu delilleri *Bilim ve Ütopya*'nın bulması elbette ki mümkün değildir. Var olmayan bir şey, doğal olarak, bulunamaz.

Bu nedenle, *Bilim ve Ütopya*'ya tavsiyemiz, herhangi bir dayanağı olmadığı halde büyük bir ısrarla savundukları evrim teorisini ve genel olarak materyalizmi, bir an için olsun vicdan ve sağduyu ile tartmaları ve varacakları sonuçlardan korkmadan özgürce düşünmeleridir. Kendilerine hayat vermiş olan Allah'ın apaçık varlığını, belki o zaman fark edebilirler.

REŞAD KAYALI'nın Makalesindeki Yanılgılar

Yaratılış gerçeğinin Türkiye'de büyük bir etki uyandırması ve başarıyla anlatılması karşısında oluşan tepkilerden bir diğeri, Prof. Reşad Kayalı'nın, aylık ekonomi dergisi *Power*'ın Mayıs 1998 sayısında yayınlanan "BAV'dan Laiklere Sevgilerle" başlıklı makalesiydi. Prof. Kayalı, söz konusu makalesinde, 4 Nisan 1998'de İstanbul'da düzenlenen birinci "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" konferansına atıfta bulundu. Ancak Kayalı, BAV'ın "yaklaşımındaki profesyonelliğe hayran kaldığını" ve konferansın bir "propaganda zaferi" olduğunu belirtmesine rağmen, evrim ve yaratılış konularında gerçeklere aykırı bazı yorumlar ve iddialar kullanmaktan çekinmedi.

Prof. Kayalı'nın yorum ve iddialarındaki yanlışlıkları maddeler halinde inceleyebiliriz:

1) Prof. Kayalı, makalesinde "Darwin'in evrim teorisinin tümüyle safsata olduğu ispatlanmış olsa bile, bu tek tanrılı dinlerin kitaplarındaki yaratılış teorisinin doğru olduğunu göstermez" demektedir. Oysa burada önemli bir çarpıtma ve göz boyama vardır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, kitabın önceki sayfalarında da açıkladığımız gibi, evrim teorisinin safsata olduğunun ispatlanması, yaratılışın doğru olduğunu da ispatlar. Çünkü evrim teorisi dar kapsamlı bir bilimsel tez değildir. Hayatın, bir Yaratıcı olmadan ortaya çıktığını iddia eder ve bu iddiayı destekleyecek her türlü farklı yorumu içerir.

Yaratılış gerçeği ise yeryüzündeki canlılığın bir Yaratıcının müdahalesi olmadan ortaya çıkmış olamayacağını bütün delilleriyle birlikte ortaya koyar. Bu nedenle "evrim teorisi çökerse başka bir teori bulur ve yaratılışı reddetmeye devam ederiz" demek, ya cehalet ürünüdür ya da evrim teorisinin çöküşüne rağmen konu hakkında yeterince bilgisi olmayanları yaratılıştan uzak tutmak için ortaya atılmış bir aldatmacadır. Bugün bilim dünyasındaki herkes bilir ki, evrim teorisinin şu ya da bu versiyonunu kabul etmeyen insan, kaçınılmaz olarak bir Yaratıcının yan Allah'ın varlığını kabul eder.

Evrim canlılığın tesadüfler sonucu ortaya çıktığını, yaratılış ise bilinçli bir tasarımın ürünü olduğunu savunmaktadır ve bunlardan birisinin mümkün olmadığının ispatlanması, doğal olarak diğerinin doğruluğunu gösterir.

2) Prof. Kayalı, üstteki gerçekten haberdar olduğu için, "yaratılış" kavramının alanını genişletmekte ve Hıristiyan dünyasındaki eski bazı yaratılışçı tezlerin yanlışlığını dile getirerek, bu kavramı yanlışlamaya çalışmaktadır. Oysa bir bilimsel anlayışı savunanlardan bazılarının yanlış yorumlarda bulunmaları, o tezin de yanlış olduğu anlamına gelmez. Örneğin bir kimyagerin yanlış bazı kimyasal yorumlarda bulunması, kimya biliminin doğruluğunu ortadan kaldırmaz.

Nitekim Kayalı bu konuda örnek olarak sadece 17. yüzyılda yaşamış olan Rahip James Usher'ın yorumlarının yanlışlığından söz edebilmektedir. Rahip James Usher, 17. yüzyılın bilim anlayışı içinde Kitab-ı Mukaddes'i yorumlamış ve dünyanın yaşının 6 bin yıl olduğunu hesaplamıştır. Bu hesabın sonraki yüzyıllarda bulunan fosiller tarafından yalanlanması, yaratılışın doğru olmadığını ve bir Yaratıcının var olmadığını elbette ki göstermez. Sadece, yaratılışı savunanlardan birisinin bilgi eksikliği nedeniyle yanlış bir iddiada bulunduğunu gösterir. Nitekim bugün hemen hiçbir yaratılışçı bilim adamı, Usher'ı ve hesaplamalarını savunmamaktadır.

Kaldı ki, Rahip Usher'ın dünyanın yaşı ile ilgili hesapları Hıristiyan kaynaklarına dayanarak yapılmış hesaplardır. Bu hesapların, dünyanın yaşı konusunda bu tür bir bilgi vermeyen Kuran'la bir ilgisi yoktur. Dolayısıyla Kuran'a dayalı bir yaratılış anlatımını savunan Müslümanların da, Usher'ın hesaplarına dayanılarak eleştirilmesi anlamsızdır.

3) Öte yandan, Prof. Kayalı'nın kendi tezini savunurken kullandığı delillerin acemiliği de şaşırtıcıdır. Prof. Kayalı, Rahip Usher'ın dünyanın yaşının yaklaşık 6 bin yıl olduğu konusundaki görüşlerini çürütmeye çalışırken, "Bugün bilimsel mevcut yöntemlerle fiziksel antropolojinin temel malzemesini teşkil eden fosillerin yaşını doğru olarak hesaplama imkanına sahibiz ve elimizde yaşı 7000-8000 olarak saptanan birçok fosil mevcut" diye yazmaktadır. Oysa elimizde bulunan fosillere biçilen tarihler, 7-8 bin yıl bir

yana, 500-550 milyon yıl önce yaşandığı düşünülen Kambriyen devre kadar gitmektedir. (Paleontologlar arasında, bu tarih hesaplamalarında kullanılan yöntemlerin güvenilirliği konusunda anlaşmazlık vardır ve bazıları fosillerin çok daha yakın tarihlere ait olduğunu savunurlar.) Prof. Kayalı eğer fiziksel antropoloji konusunda yorum yapacaksa, bu konudaki literatürü yüzeysel de olsa gözden geçirmesinde yarar vardır.

Zaten bugün evrim teorisinin hala bilimsel bir gerçek sanılmasının en büyük nedeni, konu hakkındaki bilimsel gelişmelerden habersiz olan ve hala 19. yüzyıl fikir yapısı ile düşünen bazı çevrelerin, bu teoriye eksik ve hatalı bilgilerle sahip çıkmalarından başka bir şey değildir. Teorinin içine düştüğü durumun farkında olan bilim adamları ise, ya teoriyi reddetmekte ya da onu savunmaya çalışmadan bir tür inanç gibi kabullenmektedirler. Bu nedenle bugün evrim teorisi Batı dünyasında bilimsel düzeyden çok, felsefi düzeyde savunulmaya çalışılmaktadır.

4) Dikkat edilirse Prof. Kayalı, yaratılışçılığı eleştirirken sadece ve sadece Hıristiyan yaratılışçıları ya da Hıristiyan ve Yahudi dini kaynaklarını (Kitab-ı Mukaddes'i) eleştirebilmektedir. Buna karşın Kuran'a ve Kuran'daki yaratılış anlatımına karşı hiçbir itiraz getirememektedir. Oysaki kuşkusuz BAV'ın savunduğu ve gündeme getirdiği yaratılış gerçeği, Kitab-ı Mukaddes'ten değil, Kuran'dan kaynak bulmaktadır.

Kitab-ı Mukaddes ve Kuran'daki yaratılış anlatımları bazı açılardan paralel olmasına rağmen, Kitab-ı Mukaddes'te, bu kitaba insan sözü karışması sonucunda oluşan hurafeler, efsaneler ve dolayısıyla hatalar vardır. Dünyanın yaşının birkaç bin yıl ile sınırlı olduğuna dair iddialar da Kitab-ı Mukaddes'e aittir ve Kuran'da hiçbir dayanakları yoktur.

Bu nedenle Prof. Kayalı ve benzeri kalemlerin itirazları, ancak Kitab-ı Mukaddes'e sonradan girmiş söz konusu hurafeleri ya da yanlış yorumları hedef alabilir. Ne var ki Prof. Kayalı bu konuda da bir çarpıtmaya başvurmakta ve "din kitaplarının tarihi gerçekleri yansıttığını savunmak Darwin'i eleştirmekten çok daha zordur" diyerek, Kuran ve Kitab-ı Mukaddes'i aynı kefeye koymaktadır. Oysa ne kendisinin ne de kendisiyle aynı dünya görüşünü paylaşan bir başkasının, Kuran'daki yaratılış anlatımının bilimle uyuşmadığını gösterecek en ufak bir delilleri dahi yoktur. Aksine, Kuran'ın bilimsel konularda verdiği tüm bilgilerin modern bilim tarafından doğrulandığı bilinen bir gerçektir.

5) Prof. Kayalı, başta da belirttiğimiz gibi, BAV'ın düzenlediği "Evrim Teorisi'nin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" adlı konferansı bir "propaganda zaferi" olarak yorumlamakta ve buradaki başarıya "hayran kaldığını" belirtmektedir. Bilinmelidir ki, buradaki başarının sırrı, evrim teorisinin zaten son derece çürük bir iddia, yaratılışın ise çok açık bir gerçek olmasının bir sonucudur. Prof. Kayalı'nın sözünü ettiği konferansta; canlı bir hücrenin tesadüflerle oluşmasının imkansız olduğu; hatta tek bir protein molekülünün bile şans eseri meydana gelemeyeceği; paleontolojik bulguların da canlıların eksiksiz halde ve birdenbire ortaya çıktığını ispatladığı anlatılmıştır. Tüm bunların ortaya koyduğu açık gerçek ise, canlıların tümünü bilinçli bir Yaratıcının yani Allah'ın yarattığıdır.

Bu konudaki deliller o denli kesin ve ikna edicidir ki, temiz bir akıl ve sağduyu ile düşünen herkes yaratılışın doğruluğunu kabullenmektedir. Bu nedenle de yaratılış gerçeğini savunanlar her zaman için başarıya ulaşacaklardır ve bunu reddetmeye kalkanlar ise her zaman için başarısızlığa uğrayacaklardır.

6) Prof. Reşad Kayalı'nın makalesinde ortaya çıkan bir diğer gerçek ise, Kayalı'nın -ve muhtemelen onunla aynı felsefeyi paylaşan çevrelerin- canlılığın gerçek kökenini ortaya çıkarmaya yönelik bilimsel çalışmalardan rahatsız olduğudur. Kayalı'nın hedef aldığı olaylar, bir bilimsel konferans ve TV ekranlarında yayınlanmış bilimsel içerikli röportajlardır. Bu ise, söz konusu yaklaşımın sahiplerinin, bilimden ve bilimsel çalışmalardan rahatsız oldukları, bilimin gelişminin engellenmesine çalıştıkları anlamına gelir. Çünkü bilim, onların bağlı oldukları felsefeleri yalanlamaktadır.

7) Özetle, Prof. Kayalı'nın makalesinden çıkan sonuçlar şunlardır:

a - Prof. Kayalı "Darwin'in evrim teorisinin çürütülmesi, tek tanrılı dinlerin yaratılış teorisinin doğru olduğunu göstermez" derken evrim teorisinin çürüdüğünü kabul etmektedir. Evrim teorisinin temeli, canlılığın bir Yaratıcı olmadan tesadüfler sonucu ortaya çıktığı iddiasından ibarettir. Buna göre, evrimin çökmüş olması canlıları yaratan bir yaratıcının varlığını ortaya koyar. Yani, Kayalı'nın da istemeden de olsa kabul ettiği gibi bugün modern bilim Allah'ın apaçık varlığını ispatlamış durumdadır.

b - Prof. Kayalı, bazı Hıristiyan yaratılışçılara ve Kitab-ı Mukaddes'teki yaratılış anlatımına itirazlar getirirken, Kuran'daki yaratılış anlatımına hiçbir itiraz getirememektedir. Bu ise, Kayalı'nın istemeden de olsa kabul ettiği gibi Kuran'daki yaratılış anlatımının, hiçbir itiraza yer bırakmayacak biçimde doğru olduğunu gösterir.

c - Yani Prof. Kayalı'nın istemeden de olsa kabul etmek zorunda kaldığı gibi, bir Yaratıcı vardır ve bu Yaratıcı yüce Allah'tır.

SONSÖZ

Türkiye'de son dönemde gündeme gelen yaratılış gerçeğine karşı oluşan tepkileri bu kitap boyunca inceledik. Yaratılış gerçeğini yalanlamayı ve evrim teorisini savunmayı amaçlayan bu çabaların hepsi, gördüğümüz gibi, tamamen temelsiz, çürük ve geçersiz iddialardan ibarettir.

Dahası, evrim teorisini savunmak adına ortaya çıkanlar, o denli büyük gaflar ve yanılgılar sergilemektedirler ki, konu hakkında son derece yüzeysel bir kültüre sahip oldukları hemen anlaşılmaktadır. Evrimi çürüten gerçekleri "evrim ispatı" sanarak ortaya çıkmalarının, geçersizliği defalarca ispat edilmiş sözde evrim delillerini hala heyecanla savunmalarının nedeni, söz konusu yüzeysellik ve bilgisizliktir.

Bu çevrelere tavsiyemiz, eğer evrim adına ortaya çıkacaklarsa, bu konudaki literatürü biraz incelemeleri ve kavramaya çalışmalarıdır.

Ancak literatürü incelediklerinde pek de hoşlanmayacakları bir tablo ile karşılaşacaklarını şimdiden haber vermek gerekir. Çünkü evrim teorisi tüm bilim dünyasında "kriz içindeki bir teori" haline gelmiştir. 1920'lerde, 40'larda, 50'lerde kesin bir zafer kazandığı sanılan teori, son 30-40 yılın bilimsel ilerlemeleri karşısında hızlı bir çöküş sürecine girmiştir. Çünkü elde edilen her yeni bulgu, evrim teorisi tarafından açıklanması mümkün olmayan gerçekleri ortaya koymaktadır. Bu bulguların hepsi, doğada bir "dizayn" olduğunu göstermektedir.

Evrim teorisinin Batı dünyasındaki savunucuları ise, bu gelişmeler karşısında ya susmayı ya da natüralist felseye sığınıp, yaratılış gerçeğini "bilimsel olmamakla" suçlayarak kendilerini avutmayı tercih etmektedirler.

Bu insanların en büyük yanılgıları, bir zamanlar -özellikle 19. yüzyılda- bilimin temeli sanılan materyalizm ve natüralizm felsefelerinin artık bilimin kendisi tarafından reddedilmekte olduğunu kavrayamamalarıdır. Aynı yanılgının Türkiye'deki evrimciler arasında da sürdüğünü görmekteyiz.

Evet, materyalizm ve natüralizm tüm dünyada çökmektedir. Bilim, kendisine giydirilen bu zoraki kalıpları yıkmakta ve Allah'ın açık varlığını ilan etmektedir. Bu karşı konulamaz, engellenemez ilerleme, kuşkusuz Türkiye'yi de etkileyecektir.

Bu ilerlemeye karşı koymak ve 19. yüzyılın köhne felsefelerini topluma empoze etmek isteyenler ise, şimdiden kaybedilmiş bir davanın peşinde koşmaktadırlar.

GİRİŞ

1998 yılı içinde Türk halkını "evrim teorisi sahtekarlığı"nın iç yüzü hakkında bilgilendirme amacı taşıyan ve bu amacına da fazlasıyla ulaşan bilimsel düzeyde pek çok faaliyet gerçekleşitirilmiştir. Milli ve manevi değerlerine bağlı, sağduyu sahibi çevrelerin bu faaliyetlerine karşılık olarak 1998 ve 1999 yılı içerisinde materyalist çizgiye sahip bazı yayın organlarında, hakaret ve saldırı üslubu taşıyan çeşitli yazılar yayınlanmıştır. Yazıları hazırlayanlara, bunların yayınlanma tarihlerine ve genel üsluplarına bakıldığında, aynı ideolojik doğrultuya sahip çevrelerin organize bir kampanyasıyla karşı karşıya olunduğu hemen dikkat çekmektedir.

Cumhuriyet gazetesinin 23 Temmuz 1998 tarihli nüshasındaki, **Şevket Ruacan**'ın görüşlerinin aktarıldığı "Evrim Karşıtı Toplantılar Bilim Dışı" başlıklı bir yazıyla başlayan bu kampanya, daha sonra *Milliyet* gazetesinin 30 Temmuz 1998 tarihli nüshasında, yine **Şevket Ruacan** imzasıyla "Evrimin Neresindeyiz?" başlıklı bir makale, ardından *Cumhuriyet* gazetesinin Bilim ve Teknik isimli ekinde "*Evrim Kuramı ve Bağnazlık*" başlıklı bir yazı, ***Bilim ve Ütopya*** isimli aylık derginin Ağustos 1998 tarihli nüshasında **Ender Helvacıoğlu** imzasıyla yayınlanan "Evrim Kuramı ve Aydınlanma Mücadelesi" başlıklı yazı, **Doğu Perinçek**'in başını çektiği ***Aydınlık*** dergisinin 16 Ağustos 1998 tarihli sayısında **Nezahat Güventürk** imzalı "Evrim Teorisinin Çöküşü" başlıklı bir makale ile devam etmiştir.

Kampanyanın bir uzantısı olarak ise, *Bilim ve Teknik* dergisinin Ekim 1998 sayısindaki, sayısız göz boyama, aldatmaca ve propaganda metodları içeren, evrimci spekülasyonların klasik örneklerinin sergilendiği dokuz ayrı evrimci yazı, *Evrensel Kültür* dergisinin Ekim 1998 sayısında **İrfan Unutmaz** imzasıyla yayınlanan "Evrim Teorisi ve Yaratılış Paradoksu" başlıklı yazı, *Bilim ve Ütopya* dergisinin Ekim 1998 sayısında yer alan **Ümit Sayın**'ın "Yaratılmayış: Yaşam Nasıl Başladı" başlıklı yazısı, aynı derginin Kasım 1998 sayısında yine Ümit Sayın'ın "Uçtu Uçtu Dinozor Uçtu" yazısı ile aynı derginin Aralık 1998 sayısında **Alaeddin Şenel**'in "Evrim Aldatmacası mı? Devrin Aldatmacası mı?" ve **Rennan Pekünlü**'nün "Aldatmacanın Evrimsizliği" başlıklı yazılarıyla devam etmektedir.

Yazıları hazırlayanlar, bilim dünyasını temsil eden, modern bilimin sözcülüğünü yapan ve bu konuda otorite olan birer kişilik edasıyla bunları kaleme almışlardır. Makalelerin tümünde evrim teorisinin bilimsel olduğu sayısız kereler tekrar edilmiştir.

Söz konusu yazıları hazırlayan yazarlar, bu makalelerde okuyucuya evrim teorisini tüm dünyaca kabul edilmiş bilimsel bir gerçek olarak empoze etmeye çalışırlarken her fırsatta, dine ve yaratılışa olan kin ve öfkelerini -kimi zaman Peygamber Efendimize hakaret etmeye çalışacak cürette bir üslupla- dışarı vurmuşlardır.

Yazıları hazırlayanların, milli ve manevi değerlerimize yönelik olarak yapmış oldukları bu tür iftira ve saygısızlıkların temelinde hiç kuşkusuz inançsızlıkları yatmaktadır. Bu inançsızlıklarını ise evrim teorisine dayandırmaktadırlar. Evrimle ilgili

bilimsel gerçeklerin topluma anlatılması karşısında hep bir ağızdan ve panik içinde cevap vermeye çalışmalarının tek nedeni budur.

Kalıplaşmış evrimci demagojileri içeren söz konusu yazılar, ön yargılı, şartlanmış ve kapalı bir okuyucu kitlesini hareketlendirmeye yönelik telkin niteliğindedir. Yaptığı bilimsel faaliyetlerle, tarihin bu en büyük bilimsel sahtekarlığını gözler önüne seren **Bilim Araştırma Vakfı** da söz konusu yazılarda birtakım ideolojik çevrelere hedef olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Saldırgan bir üslubun hakim olduğu ve Bilim Araştırma Vakfı'nın evrim teorisi hakkındaki uluslararası konferanslarının da konu edildiği bu yazılarda, çaresizlikten kaynaklandığı anlaşılan saygısız, seviyesiz ve saldırgan ifadeler de göze çarpmaktadır.

Bu kitapta evrim teorisini kanıtlamaya yönelik öne sürülen sözde delilleri ele alarak, bunların modern bilim tarafından nasıl geçersiz kılındığını ve evrimcilerin hala ne kadar büyük yanılgılar içinde bulunduklarını gözler önüne sereceğiz. Bu arada evrimcilerin küçük ideolojik çıkar ve beklentiler doğrultusunda nasıl körü körüne, akıl ve bilim dışı bağnaz bir anlayışı savunduklarını, taraflı, ön yargılı ve şartlanmış psikolojilerinden ötürü en basit konularda bile nasıl çarpık ve tutarsız mantıklar öne sürdüklerini göreceğiz. Körü körüne inandıkları materyalist felsefeyi savunabilmek için ne tür aldatmaca, göz boyama tekniklerine başvurduklarını, bilimsel kaynakları nasıl çarpıttıklarını, kullandıkları psikolojik telkin ve etkileme metodlarını, propaganda yöntemlerini de birlikte inceleme imkanı bulacağız.

İlerleyen sayfalarda, yukarıda bahsettiğimiz yayınlarda yer alan evrimci iddiaların cevaplarını bulacaksınız. Birden fazla yazıda yer alan benzer iddialara, tekrar olmaması açısından, tek bir yazının cevabında değinilecektir.

BİLİM ve ÜTOPYA
Dergisi Ekim 1998
Sayısındaki Yanılgılar

Bilim ve Ütopya dergisinin Ekim 1998 sayısında "Yaratılmayış: Yaşam Nasıl Başladı?" başlıklı bir yazı yayınladı. Yazıda, yer alan temel yanılgıları şu maddeler halinde inceleyebiliriz.

Evrim Teorisini Çarpıtma ve Göz Boyama Teknikleriyle Her Açıdan Sorunsuz ve Kanıtlanmış Gösterme Yanılgısı

Ümit Sayın yazısında, sanki evrim teorisi çok makul ve mantıklıymış ve hiçbir aşamasında hiçbir sorun yokmuş gibi bir hava oluşturmaya çalışmıştır. Yazısının başından sonuna kadar, evrimcilerin bugüne kadar hiçbir şekilde kanıtlayamadıkları ve **halen de kendi aralarında sürekli ihtilaf halinde bulundukları** sayısız **varsayım, spekülasyon** ve **senaryo** arasından beğendiği birkaçını kurgulayıp kendi "özgün" evrim teorisini yazmıştır.

Ümit Sayın öncelikle bilmelidir ki, bu yöntemle ancak bilimsel birikimi zayıf bir okuyucu kitlesine karşı inandırıcı olabilir. Öte yandan, en ateşli evrimciler bile artık bu derece pürüzsüz bir senaryoyla ortaya çıkamamaktadır. Ümit Sayın'ın kaleme aldığı evrim senaryosunun her cümlesi, gerçekte evrimciler arasında bile yıllardır birer ihtilaf konusudur. Bu durum, batılı evrim literatürünü düzenli izleyen kimselerin yakından bildikleri bir gerçektir.

Örneğin, evrimci *Earth* dergisinin *Şubat 1998* sayısında yer alan "Life's Crucible" (Hayatın Potası) başlıklı makalede beş evrimci bilim adamının, hayatın başlangıcı hakkında birbirleriyle bütünüyle çelişen farklı varsayımları ve senaryoları konu edilmiştir. Bu makalede, San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın şu sözleri, Ümit Sayın'ın sorunsuz, toz pembe evrim senaryosuna güzel bir cevap teşkil etmektedir:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz **en büyük çözülmemiş problemle** karşı karşıyayız: **Hayat yeryüzünde nasıl başladı**.[1]

Aynı makalede, Ümit Sayın'ın kaynak gösterdiği San Diego Scripps Araştırma Enstitüsü'nden biyokimyacı Gerald Joyce da, hayatın ortaya çıkışı hakkında birbirinden çok farklı yorumlar olmasının eldeki kanıt ve bilgi yokluğundan kaynaklandığını şöyle itiraf etmekteydi:

Niçin herkes bu kadar şiddetli haykırıp feryat ediyor. **Eldeki bilgilerin kıtlığı** yüzünden.[2]

Ancak bütün bu gerçeklere rağmen, Ümit Sayın'ın hayal mahsulü hikayesini okuyan ve bu gerçeklerden habersiz olan bir kimse evrimin adeta her aşamasında aydınlığa kavuşmuş bilimsel bir süreç olduğu izlenimine kapılabilirdi. Bu nedenle, söz konusu makaledeki temel bilimsel yanılgıları da belirtmekte yarar vardır.

Miller Deneyini Hayatın Başlangıcının Sözde Evrimci Kanıtı Olarak Gösterme Yanılgısı

Ümit Sayın, Harold Urey ve Stanley Miller tarafından 1953 yılında yapılan deneyin, aminoasitlerin ilkel atmosfer şartlarında kendi kendine oluşabileceklerini, dolayısıyla canlılığın yeryüzünde tesadüfler sonucu ortaya çıkabileceğini ispatladığını iddia etmiştir.

Burada çok önemli bir noktayı belirtmekte yarar var: İlkel dünyadaki tüm göllerin ve denizlerin aminoasitlerle dolu olduğunu farz etsek bile, daha ileriki bölümlerde de detaylı olarak göreceğimiz gibi, bu aminoasitlerin uygun sayı, çeşit ve sıralamada dizilerek tek bir faydalı protein molekülü dahi oluşturabilmelerinin mümkün olmadığı, olasılık hesaplarıyla, fizik ve kimya kanunlarıyla ortaya konmuştur. Dolayısıyla, ilkel dünyada aminoasitlerin bulunduğu varsayılsa bile, bunun canlılığın oluşabilmesi açısından hiçbir anlamı ve etkisi yoktur. Çünkü, aminoasitlerin proteinleri oluşturması, proteinlerin hücrenin organellerini meydana getirmesi, organellerin hücre sıvısı içinde biraraya gelip son derece kompleks bir zarla çevrilerek canlı bir hücre oluşturmaları, moleküllerin kendi kendilerine yapabilecekleri rastgele kimyasal reaksiyonların sınırlarının çok ötesinde, akıl almaz karmaşıklıktaki olaylardır. Bizzat evrimci otoriteler bile evrimin daha işin başındaki bu büyük açmazını, "bir hurdalıktaki demir yığınlarının çıkan bir kasırga sonucunda bir Boeing 747 oluşturmasının imkansızlığı"na benzeterek dile getirmişlerdir.[3] Ünlü Rus evrimcisi A. I. Oparin de göz ardı edilemeyen bu gerçeği söyle ifade eder:

Maalesef **hücrenin meydana gelişi** evrim teorisinin bütününü içine alan **en karanlık noktayı** teşkil etmektedir.[4]

Kaldı ki ilkel dünyada aminoasitlerin bile oluşabilmeleri mümkün değildir. Miller, aminoasitlerin kendi kendilerine ilkel dünya şartlarında tesadüflerle oluşabileceğini kanıtlayabilmek amacıyla yaptığı deneyiyle, gerçekte böyle bir olayın kesinlikle mümkün olamayacağını bizzat kendi elleriyle ortaya koymuştur.

Miller deneyinin bilimsel açıdan geçersizliğine ve bizzat Miller'in bunu itiraf ettiğine kitabın birinci bölümünde detaylı olarak değinmiştik. Bu nedenle burada tekrar etmeyeceğiz.

Burada önemli olan nokta Miller deneyinin bugün zaten tüm evrimcilerin terk ettiği bir deney olmasıdır. Ümit Sayın eğer, birtakım iddialarına kaynak gösterdiği *National Geographic* dergisinin Mart 1998 sayısındaki "The Rise of Life on Earth" makalesini daha dikkatli okusaydı, yazısında canlılığın tesadüflerle ortaya çıkışı iddiasına en büyük delil olarak sunduğu Miller deneyini Batılı evrimcilerin nasıl çoktan terk ettiklerini görecekti. Söz konusu dergide şu ifadeler yer alır:

Pek çok bilim adamının bugün, ilkel atmosferin Miller'in öne sürdüğünden farklı olduğuna dair kuşkuları var. İlkel atmosferin hidrojen, metan ve amonyak yerine karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar

için kötü haber. Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı yoğunlukta. Bilim adamları bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını **hayal etmeyi bile güç buluyorlar**.[5]

Yine Ümit Sayın, eğer evrimci literatürün popüler yayınlarından *Earth* dergisinin Şubat 1998 sayısındaki "Life's Crucible" başlıklı makaleyi görmüş olsaydı, aylardır zar zor toparladığı yazısının temel direği olan Miller deneyinin evrimciler arasında bile geçerliliğini yitirdiğine şahit olacaktı:

Bugün Miller'in senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların şu an ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller deneyinde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'in farzettiği atmosfer varolsaydı bile, aminoasitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'in kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini hızla ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç geçirmekte, "Polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil." demektedir.[6]

Görüldüğü gibi içinde bulunduğumuz 1998 yılının evrimci kaynakları Miller deneyini tarihin tozlu raflarına kaldırmış durumdadırlar. Miller deneyi'nin yanı sıra, (Ümit Sayın'ın yazısını bütünüyle dayandırdığı) Cyril Ponnamperuma ve benzerlerinin 70'li yıllardan kalma metan-amonyak modelleri de aynı şekilde hiçbir anlam taşımamaktadır. Çünkü bu gazların ilkel atmosfer şartlarını yansıtmadığı, yukarıdaki kaynaklarda da belirtildiği gibi, anlaşılmıştır.

Ümit Sayın'ın, metan-amonyak dışındaki gazlarla yapılan deneylerde aminoasit elde edildiği gibi bir iddiayı da laf kalabalığı arasına sıkıştırması, evrimci aldatmaca ve göz boyama tekniğine çok güzel bir örnek teşkil etmektedir. Zira ilkel atmosferde metan ve amonyak bulunmadığının anlaşılmasıyla Miller'den sonra, daha önce bahsettiğimiz iki bilim adamı Ferris ve Chen, ilkel dünyada bulunduğu tespit edilen karbondioksit, hidrojen ve su buharından oluşan bir karışımla deney yapmışlar, ancak tek bir aminoasit bile elde edememişlerdir.

Aminoasitlerin yanı sıra, diğer organik maddeler ve nükleik asitler için de Ümit Sayın tüm yazısında uzun uzun metan-amonyak ve bunların (amonyum siyanit, hidrojen siyanit, siyanoasetilen gibi) türevleriyle yapılmış geçersiz ve anlamsız deneyleri anlatmıştır. Metan-amonyak içeren ilkel atmosfer modeli bugün evrim literatüründen bile çıkarılmışken, ne yazık ki Ümit Sayın hala sayfalarca metan ve amonyakla yapılan deneyleri evrimin delili olarak göstermeye çalışmaktadır.

Bu durum Ümit Sayın'ın, hala 30-40 yıl öncesinin terk edilmiş izahlarıyla evrimi savunmaya çalıştığını açıkça ortaya koymaktadır.

Evrimin Çelişkilerini Çifte Standart

Yöntemiyle Örtbas Etme Yanılgısı

Evrimcilerin iddialarını kanıtlamak için kullandıkları klasik bir çifte standart yöntemi vardır. Hayat için gerekli olan aminoasitler oksijenli bir atmosferde okside olup bozulacaklardır. Bu durumda oksijen bulunan ilkel atmosferde evrim diye bir şey gerçekleşemez. Fakat ilkel atmosferde oksijen olmadığı varsayılsa bu sefer de ozon tabakası oluşamayacağından yeryüzüne yüksek şiddette ulaşan ultraviyole ışınları aminoasitleri parçalayacaktır. Bu olasılıkların her ikisi de evrimciler için bir problemdir. Ümit Sayın bütün bunları çok iyi bildiğinden, her iki durumun da evrimi çıkmaza sokacağı bu problemi, ilginç bir çifte standartla çözülmüş gibi göstermeye çalışmıştır.

Başta, ilkel dünyada yaşamın kendi kendine oluşabilmesi için mutlaka "oksijen" bulunması gerektiğini, aksi takdirde ozon tabakası oluşamayacağı için, serbestçe yeryüzüne ulaşan ultraviyole ışınlarının yaşama izin vermeyeceğini şöyle ifade etmektedir:

Oksijen varsa, uzaydan gelen ultraviyole ışınları ve kozmik ışınlar sayesinde **ozon (O_3) oluşup**, atmosferde bu kozmik ışınlara karşı yaşamın başlaması için bir **kalkan** görevi yapacaktır. **Kozmik, radyoaktif ışınların, ultraviyole ışınlarının girdiği yerde yaşam oluşamaz**, çünkü bu ışınlar taşıdıkları moleküler enerji sayesinde, hem organik moleküllerde kararsızlık, **parçalanma oluştururlar**, hem de primordial RNA'ya (veya daha sonra DNA'ya) **zarar verirler**.[7]

Kısacası Ümit Sayın oksijen olmadığı takdirde ultraviyole ışınlarının yaşam için gerekli bütün molekülleri tahrip edeceğini, dolayısıyla oksijenin ilkel dünyada mutlaka bulunması gerektiğini belirtmiştir. Ozonu oluşturacak oksijen yoğunluğunun oldukça yüksek miktarlarda olması gerektiği de bilinen bir gerçektir. Bu gerçekten de çok doğrudur. Çünkü bugün bütün bilim adamları ilkel dünyanın "okside edici", yani oksijen bakımından çok zengin bir atmosfere sahip olduğunu tespit etmişlerdir. Bugün genel kabul gören tespit budur:

3.5 milyar yıldan daha yaşlı olduğu tahmin edilen kayalarda bulunan okside olmuş demir cevheri miktarları, o zamanki oksijen seviyesinin kabul edilenden en az 110 en fazla 1 milyar kere daha fazla olması gerektiğini göstermiştir.[8]

Dünyanın, 3.7 milyar yıl yaşındaki kayaların döneminden bu yana oksijenli bir atmosfere sahip olduğu belirtilmektedir.[9]

Ancak Ümit Sayın bu gerçeği gündeme getirirken farkında olmadan evrimin çok büyük bir yarasına dokunmuştur. Çünkü oksijen bulunan bir atmosfer evrimin daha doğmadan ölmesi anlamına gelir. Zira oksijenli ortamda aminoasitler daha oluşur oluşmaz okside olup bozulacaklardır. Aminoasitler olmazsa proteinler, proteinler olmazsa da canlılık hiçbir şekilde olamaz. Zaten evrimciler de, eski dünyada oksijen bulunduğu anlaşıldıktan sonra hiçbir anlamı kalmayan ilkel atmosfer deneyleriyle uğraşmayı bırakmışlardır. Az önce bahsettiğimiz evrimci Stanley Miller bunların başında gelir. Ümit Sayın'ın yazısı boyunca anlattığı ve kaynak gösterdiği **1960 ya da 70 model** metanlı,

amonyaklı, oksijensiz, aminoasit, organik madde ve nükleik asit deneyleri işte bu türden, yani yıllar önce terk edilmiş deneylerdir. Bugün, Ümit Sayın gibi, bilgisi ve birikimi 1970'lerde donmuş kimseler dışında, hiçbir evrimci çıkıp da bu uydurma deneyleri savunmaya kalkmaz.

Ümit Sayın, oksijenle ilgili söz konusu açıklamalarından birkaç sütun ileride bu sefer de, "İlk dünya atmosferinin **çok az oksijen** içerdiği... böylece ilk yaşam koşullarında oksitlenmenin minimumda olduğu" ifadesini kullanmaktadır.

Başta, yaşamın var olması için ultraviyoleye kalkan görevi görecek ozonu oluşturacak **yüklü miktarlardaki oksijeni zorunlu gösteren** (düşük oksijen yoğunluğu ultraviyoleye kalkan görevi görecek ozonu oluşturamaz) Ümit Sayın, az sonra sanki az önceki satırları yazan kendisi değilmiş gibi bu sefer de oksijenin ilkel dünyada çok az olduğunu söylemektedir. Yazısının başında kabul ettiği bir şeyi yazısının devamında işine gelmediği için reddetme gibi bir çarpıtma yöntemi, en koyu evrim taraftarlarında bile görülmemiş bir tavırdır.

Özetle, ilkel atmosferde oksijenin olmaması durumunda ultraviyolenin tahribi, oksijen olması durumunda da oksidasyon sorunu evrimcilerin asla içinden çıkamadıkları bir **paradokstur**. Ancak Ümit Sayın zaten paradokslarla dolu bir yazı kaleme aldığı ve kendi yazdığını birkaç sütun sonra reddettiği için bu sorunu da kolaylıkla aşmıştır (!).

Son Derece Kompleks Moleküller Olan Proteinlerin Kendi Kendine Oluşabileceklerini Öne Sürme Yanılgısı

Ümit Sayın yazısında, "aminoasitler ve bunların bileşimi olan **proteinler kendi kendine okyanuslarda, göllerde oluşmuştur**" şeklinde bir hezeyanı bilim adına öne sürmüştür.

Aminoasitlerin, ilkel atmosfer koşullarında sentezlenemeyeceğini yukarıda açıklamıştık. Ümit Sayın bu asılsız iddiasına bir de proteinlerin kendi kendine oluştukları safsatasını eklemiştir.

Ümit Sayın biyokimyadan uzaktır, çünkü yeryüzündeki en kompleks moleküllerden biri olan proteinlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini rahatlıkla söyleyebilmektedir. Proteinlerin oluşumunu Miller gibi evrimciler dahi çözümsüz bir problem olarak görürken Ümit Sayın bir çırpıda "proteinler bir şekilde oluştu" deyip konuyu geçiştirebilmektedir. Biraz biyoloji bilgisi olan bir kimse;

- proteinlerin en küçüklerinin dahi yüzlerce aminoasitin belli sayıda, uygun çeşitte ve **özel bir sıralamada** dizilmelerinden meydana geldiğini,

- **tek bir aminoasitin** fazla, eksik ya da yerinin farklı olmasının o proteini işlevsiz hale getireceğini,

- bir proteinde bulunan aminoasitlerin yalnızca **sol-elli** olanlardan oluşması gerektiğini, tek bir sağ-elli aminoasitin araya karışmasının bile o proteini işe yaramaz hale getireceğini,

- aminoasitlerin aralarında yalnızca **peptid bağı** denen özel bir kimyasal bağla bağlanması gerektiğini, diğer kimyasal bağların proteinin yapısını bozacağını,

- proteine işlevini kazandıran unsurun onun **üç boyutlu yapısı** olduğunu, bu üç boyutlu yapının çoğu zaman hücre içindeki ribozomda protein sentezi yapılırken, **özel enzimlerin** yardımıyla gerçekleştiğini, bu yapının birçok protein çeşidinde kendi kendine oluşamayacağını bilir.

Lise düzeyinde matematik bilgisine sahip olan bir kimse, yukarıda saydığımız koşulların tek bir tanesinin bile kendi kendine tesadüfler sonucu gerçekleşmesine olasılık hesaplarının izin vermediğini bilir. Kaldı ki tüm bu koşulların aynı anda ve birlikte gerçekleşmesi ihtimali **aklın kavrama sınırlarının çok ötesinde astronomik rakamlara** ulaşmaktadır. Kontrollü bir deneme-yanılma mekanizmasının -yani aminoasitleri bir şekilde biraraya getirip rastgele birleştiren, bu dizilim işe yaramadığında hatalı zinciri bozup yeni bir rastgele ihtimali deneyen bilinçli bir mekanizmanın- bulunduğunu varsaydığımız bir ortamda, 500 aminoasitlik ortalama bir protein molekülünün doğru dizilimi yakalama ihtimali, 10^{950}'de bir ihtimal olarak hesaplanmıştır. Bu, teorik şartlar için hesaplanmış ihtimaldir. Gerçek şartlarda ise bir protein molekülünün tesadüfen oluşma ihtimali "**0**"dır.

10^{950}, 1 rakamının yanına **950** sıfırın gelmesiyle oluşacak astronomik bir sayıdır. Bu sayının büyüklüğünü kıyaslamak için örnek verirsek, evrendeki tüm atomların etrafında dönen elektronların sayısı yaklaşık 10^{75} olarak hesaplanmıştır.

Lise düzeyinde kimya bilgisi olan bir kimse, proteinlerin birer polipeptid olduğunu, polipeptidlerin peptid bağlarından oluştuğunu, peptid bağı oluşurken su açığa çıktığını, açığa su çıkaran reaksiyonların su içinde gerçekleşebilmelerinin kimyanın **"Le Chatelier" yasasına aykırı** olduğunu, hatta var olan peptid bağlarının dahi su içinde tersinir reaksiyona gireceğini yani bağların bozulacağını, dolayısıyla **denizlerde, göllerde protein sentezinin mümkün olamayacağını** anlar.

Son olarak eğer Ümit Sayın, yeterli bir evrim bilgisine sahip olsaydı, evrimcilerin bile proteinlerin suda oluştuğunu iddia etmediklerini, suda oluştuğu iddia edilen aminoasitlerin nerede nasıl olup da kuru bir ortam bularak protein oluşturduklarının evrimin önemli bir açmazı olduğunu bilirdi.

Kısacası eğer Ümit Sayın;

(a) aminoasitlerin azot ve karbondioksit içeren bir atmosferde oluşamayacaklarını,

(b) oluşsalar bile oksijen tarafından oksitleneceklerini,

(c) denizlere girip oksijenden kaçsalar bile suda peptid bağları yapamayacaklarını,

(d) bir an için peptid bağları yaptıklarını kabul etsek bile suyun bu bağları hemen parçalayacağını,

(e) denizden tekrar karaya kaçarak suyun parçalayıcı etkisinden kaçsalar bile bu defa karada ultraviyole ışınları tarafından parçalanacaklarını,

(f) bir an için parçalanmaktan kurtulduklarını varsaysak bile proteinler için gerekli olan uygun sıralamayı tutturamayacaklarını,

(g) sıralamayı tuttursalar bile sadece sol-elli aminoasitleri biraraya getirerek sağ-elli olanları bir kenara ayırabilmelerinin imkansız olduğunu,

(h) bir şekilde bu sağlansa bile oluşan proteinleri çoğaltacak (protein sentezi benzeri) bir mekanizma olmadıkça bunların hiçbir işe yaramayacağını ya bilmemekte ya da bilmezden gelmektedir.

Bu yazara ve onunla aynı anlayışta olan evrimcilere bakacak olursak, atmosferdeki azot, karbondioksit, hidrojen ve su molekülleri zaman içinde tesadüfen değişerek; kusursuz biçimde renkli ve üç boyutlu görebilen, ses, tat, koku, sıcaklık algılayabilen, örneğin yediği yemeğin tadını, kokusunu, kıvamını anlayabilen, hatıraları olan ve bunları hatırlayıp sevinen ve üzülen, müzik eserleri besteleyebilen, dinlediği müzikle dans eden sanatçıları, bilim adamlarını, mühendisleri, profesörleri oluşturmuştur! Yani, evrimci anlayışa göre, bilinçsiz atom bileşikleri düşünebilmekte, görebilmekte, algılayabilmekte, sanat eserleri üretebilmekte, kendilerini oluşturan atomların yapısını, molar ağırlıklarını inceleyebilmektedirler!

Bunun; Güneş'i, Ay'ı ya da yıldızları yaratıcı olarak kabul eden ilkel putperest anlayıştan bile çok daha ilkel ve mantık dışı bir iddia olduğu ortadadır. Bu sebeple, *Bilim ve Ütopya* çevresini, biraz olsun akılcı davranmaya ve ancak ilkel kabilelerde rastlanabilecek zırvalara inanmamaya davet etmek gerekmektedir.

Yabancı Kaynakları Çarpıtarak Okuyucuyu Yanıltma Yanılgısı

Ümit Sayın'ın yazısındaki çarpıtmalardan biri de Mart 1998 *National Geographic*'ten aktardığı, "Gerald Joyce'un primordial RNA'nın kendi kendine oluşabileceğini gösterme konusunda **kesin sonuca çok yaklaştığı**"dır. Oysa derginin orijinalini okuyanlar ortada hiçbir kesin sonuç bulunmadığını, aksine Gerald Joyce'un hiçbir sonuca varmamış kişisel bir deneyinden bahsedildiğini göreceklerdir. *National Geographic*'in söz konusu sayısındaki şu ifadeler Joyce'un deneyinin ne derece kesin (!) sonuca yaklaştığını herhalde gösterecektir:

Bu RNA molekülleri gerçek manada canlı değil, çünkü **kendi kopyalanmalarını kendileri kontrol edemiyorlar.** Yine de **yakında bir gün** Joyce ve arkadaşları hiçbir yardım görmeden kendini kopyalayan bir RNA parçası bulabilmeyi **umut etmekteler**.[10]

İşte söz konusu makaledeki en kesin ifadeler bunlardır. Ümit Sayın'ın laf arasında geçirdiği kesin sonuç, birkaç heyecanlı evrimcinin umut, hayal ve beklentilerinden öte bir

şey değildir. Ümit Sayın yabancı kaynakları çarpıtarak okuyucularını yanlış bilgilendirmek ve evrim teorisine dayanak sağlamaya çalışmaktadır.

Gerçekleri Safsata, Safsatayı Gerçek Olarak Algılama Yanılgısı

Ümit Sayın, "Yaratılışçı Safsatalara Bilimin Yanıtları" başlığı altında sıraladığı maddelerde "safsata" ve "yanıt" başlıklarını yanlış yerlere koymuştur. Örneğin, **termodinamiğin ikinci kanunu olan entropinin, düzenli yapıların sürekli biçimde düzensiz düşük enerjili yapılara doğru bir akışı gerektirdiği bunun da evrimin tüm iddialarını temelinden çürüttüğü gerçeğini** herhalde dizgi hatasıyla safsata başlığı altında vermiştir.

Ayrıca 100 parçası olan bir bisiklete, bilinçsiz ve kontrolsüz enerji verildiği takdirde, ustaya ya da bilinçli bir mekanizmaya ihtiyaç kalmadan ortaya çıkacak yaklaşık 100-200 farklı kombinasyondan birinin bisikletin bütünüyle montajlanmış doğru şeklini ortaya çıkaracağını savunduğu bölümü de aynı yanlış yorumun bir ürüdür.

Aksi takdirde bu mantığa göre, bisiklet fabrikalarına büyük kazanlar yerleştirilse, her bisikletin bütün parçaları bu kazanlara atılıp belli bir enerjiyle çalkalanmaya bırakılsa, Ümit Sayın'a göre kısa bir süre içinde doğru montajlanmış bisikletler hazır hale gelecektir. Gülünç fantezilerden ibaret olan bu iddialar, *Bilim ve Ütopya* ekibinin savunduğu evrimin bilimselliği hakkında belli bir fikir vermek için yeterlidir.

DNA, Protein Gibi Kompleks ve Planlı Yapıların Proteinoid Denen Yararsız ve Anlamsız Maddelerden Oluştukları Yanılgısı

Ümit Sayın, DNA gibi dev ve son derece kompleks bir yapının oluşma ihtimalinin 10^{600}'de bir olduğunu "safsata" başlığı altında vermiştir. Gerçekten de bu safsata olarak değerlendirilebilir. Çünkü **bir DNA molekülünün tesadüfen oluşması ihtimali diye bir şey söz konusu bile değildir**. 10^{600}'de bir ihtimal, yalnızca 300 aminoasitlik bir proteinin kodlu olduğu yaklaşık 1000 nükleotidlik çok küçük bir DNA parçasının tesadüfen oluşabilme ihtimalidir. Bir DNA'da ise milyarlarca şifre bulunmaktadır.

Ümit Sayın'ın buna yanıtı ise çok daha büyük bir safsatadır: DNA ve proteinlerin, Sidney Fox adlı bir evrimcinin laboratuvarda ürettiği ve **proteinoid adı verilen molekül yığınlarından** meydana geldiğini iddia etmektedir. Oysaki proteinoidler, **gerçek proteinlerle hiçbir ilgisi olmayan, işe yaramaz ve anlamsız** molekül yığınlarından ibarettir. Bu inanılmaz iddia evrimcileri bile hayrete düşürecek niteliktedir. Çünkü proteinoidlerin proteinleri oluşturduğu bugün hiçbir profesyonel evrimci tarafından

savunulmaz. Proteinoid denen moleküller, anlamsız bir deneyin hiçbir işe yaramayan ürünleridir. Proteinler ise yüzlerce parçasından her birinin yerli yerinde olması gereken birer tasarım ve mühendislik harikası moleküllerdir. **Tek bir hataya dahi tolerans göstermeyen proteinlerin proteinoidler gibi anlamsız lekelerden meydana gelmesi herşeyden önce proteinin yapısına aykırıdır.**

Bu noktada Ümit Sayın'ın, evrimi kanıtlamaya çalışırken evrimin çok önemli bir açmazını farkında olmadan gündeme getirdiğine de dikkat etmek gerekir: Proteinler olmadan, hem de son derece özelleşmiş "DNA polimeraz" gibi proteinler olmadan, DNA ortaya çıkamaz. Fakat ne ilginçtir ki, DNA olmadan bu proteinlerin sentezlenmesi de mümkün değildir. Çünkü proteinin şifresi DNA'da kodludur. Şifre olmadan uygun dizilime sahip ilgili proteinin kendi kendine meydana gelmesi ise az önce bahsettiğimiz gibi imkansızdır. O halde **ikisinin birlikte var olması gerekmektedir.** Her ikisinin de tesadüfen meydana gelmesi, dahası bunların hiçbir bozulmaya uğramadan aynı anda ve aynı yerde tesadüfen biraraya gelmeleri imkansız kavramını bile geride bırakan bir çıkmazdır.

Görüldüğü gibi tesadüflerin çok ötesindeki bu durum açık bir yaratılışı gerektirmektedir. Yine bu durum Ümit Sayın'ın yazısına başlık yaptığı "Yaratılmayış" tezini çürütmekte, *Bilim ve Ütopya* çevresi her ne kadar tersini iddia etse de, evrim inancıyla bilimin çatıştığını, yaratılışın ise çok açık bir biçimde bilim tarafından kanıtlandığını göstermektedir.

Varsayımları, Önyargıları Gerçek Gibi Sunma Yanılgısı

Ümit Sayın evrimin kesin bilimsel sonuçlarını söyle açıklamaktadır: "Yaşam, Dünya'da denizlerde **veya** göllerde başlamış **ya da** yaşamı oluşturabilecek moleküler bilgi uzaydan düşen meteoritlerden, kuyruklu yıldızlardan gelmiştir."

Ümit Sayın'ın hayatın başlangıcını ne kadar kesin (!), net (!) ve bilimsel(!) bir biçimde açıkladığına dikkat etmek gerekir. Evrimin dünyada gerçekleşememe ihtimaline karşılık uzaya bir açık kapı bırakılmıştır. Bu açıklama aslında daha hiçbir şeyin açıklanamamış olduğunun çok güzel bir göstergesidir.

Ümit Sayın konunun derinliklerine girdikçe karşısına çıkan açmazlardan, karmaşıklıktan kaynaklanan karamsarlığını evrime olan sadakatini tazeleyerek gidermeye çalışmaktadır:

Evet yaşam bu koşullarda bir mucize gibi görünmektedir; ama kendinize, etrafınıza bakınız, bu olgu gerçekleşmiştir.

Yani, "ne kadar imkansız gözükse de, canlılar ve insanlar varsa o halde evrim de olmuştur" denilmek istenmektedir. Bu, evrimin bilim değil, ön yargıya dayalı, körü körüne bağlanılan bir ideoloji olduğunu gösteren güzel bir itiraftır.

100 Yıllık Foyası Meydana Çıkmış Evrimci Sahtekarlıkları Hala Evrimin Delili Gibi Sunma Yanılgısı

Ümit Sayın, yazısında, değişik canlıların embriyolarının geçirdiği safhaların o canlıların evrim sürecinin tekrarı niteliğinde olduğunu iddia etmiş ve buna dair bir şemaya yer vermiştir.

Ümit Sayın'ın yazısında evrimin delili olarak yer verdiği embriyoloji şeması, bundan yaklaşık **130 yıl önce, 1866 yılında** Alman evrimci **Ernst Haeckel** tarafından ortaya atılan, ama sonradan **bizzat Haeckel'in bu şemada tahrifat yaptığını itiraf etmesi üzerine literatürden çıkarılan** düzmece bir çizimdir. Gerçekte birbirinden çok farklı olan embriyolar Haeckel'in şemasında sanki benzer yapılarmış gibi çizilmiştir. Haeckel yaptığı sahtekarlığı şöyle itiraf etmiştir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki, suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, **birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar**, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunmaktadır.[11]

Söz konusu çizimlerin sahtekarlık ürünü olduğu bu derece açık olmasına rağmen evrimciler ellerindeki malzeme ve delil yokluğunu kapatmak maksadıyla Haeckel'in bu uydurma çizimlerini yayınlarında sık sık kullanmaktadırlar. Amaç her zamanki gibi konuya yabancı olanların gözlerini boyamak, sahtekarlığı **bilim kisvesi** altında empoze etmektir.

Evrimcilerin **"Rekapitülasyon Teorisi"** ya da **"Biyogenetik Yasası"** adını verdikleri bu sahtekarlık evrim teorisine uzunca bir süre hizmet etmiştir. Ancak yakın bir geçmişte, bu uydurma teorinin evrim literatüründen hatta Amerika'daki biyoloji kitaplarından çıkartılmasına karar verilmiştir. Önde gelen neo-Darwinistler bile rekapitülasyon teorisinin artık geçersiz sayıldığını şöyle ifade etmektedirler:

Bugün canlıların **embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor.**[12]

Günümüze daha yakın bir tarihte ise, Yale Üniversitesi'nde biyoloji profesörü olan evrimci Dr. Keith Thompson evrimci literatürün önde gelen yayınlarından *American Scientist* dergisinin **Mayıs-Haziran 1988** sayısında şu açıklamayı yapmıştır:

Biyogenetik yasası (rekapitülasyon teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda tüm ders kitaplarından çıkartıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.[13]

Durum böyleyken, Ümit Sayın, "Yaratılmayış, Yaşam Nasıl Başladı" başlıklı yazısının en başında, evrimin en büyük delili olduğunu sandığı Haeckel'in sahtekarlık ürünü embriyoloji şemasına yarım sayfalık geniş bir yer ayırarak, daha en başından davasını kaybettiğini ilan etmiştir.

Evrimin Açmazını Evrimin Delili Olarak Gösterme Yanılgısı

Ümit Sayın yazısının sonuna doğru kendince evrim tarihini özetlemeye kalkışınca evrimin **çok önemli bir sorununu** da fark etmeden ortaya koymuştur: "Bütün **türlerin birdenbire ortaya çıktıkları** ve aralarında evrimi göstermesi gereken **ara formların olmayışı**." Ümit Sayın'ın sıralaması aynen şöyledir: Tek hücreli canlılar, trilobitler, balıklar, amfibiyenler, dinozorlar, kuşlar, memeliler. Bunların her biri müstakil, kendilerine has, özgün canlı sınıflarıdır. Bunların hiçbir zaman birinden ötekine doğru yavaş yavaş evrimleştiğini gösteren fosil kaydı bulunmamıştır. Tek hücrenin nasıl trilobit olduğu, trilobitin nasıl balık olduğu, balığın nasıl kurbağa olduğu, kurbağanın nasıl dinozor olduğu, dinozorun nasıl kuş olduğu, birinden kademe kademe ötekine geçerken arada ne tip yaratıklar oluştuğu, oluştuysa bu garip canlıların fosillerinin nerede olduğu soruları, evrimin hiçbir zaman açıklayamadığı ve açıklayamayacağı sorulardır. **Böyle bir süreç hiç yaşanmamıştır** ki, cevabı ya da delili olsun. Her bir tür eksiksiz ve kusursuz biçimde, bugün olduğu şekliyle yaratılmıştır. Fosil kayıtları bize türlerin yeryüzünde eksiksiz, kusursuz ve başka türlerle bağlantısız bir biçimde, birdenbire belirdiklerini göstermektedir. Bunların büyük bir kısmının soyları tükenmiş, bir kısmı ise günümüze kadar ulaşmıştır. Örneğin köpek balığı 400 milyon yıl önce birdenbire denizlerde belirmiş ve günümüze kadar değişmeden gelmiştir. Aynı şey karınca, deniz anası, akrep, timsah ve diğer tüm canlılar için de böyledir. Eğer bilimsel verileri kriter alıyorsak, bu gerçekleri

kabul etmemiz gerekir. Bu gerçekler ise evrimin değil, tam tersine yaratılışın doğru olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Ara Formlar Yanılgısı

Ümit Sayın yaratılışın delillerini kendince cevaplarken, "evrimin delili olan türler arası geçiş formları"ndan söz etmeye çalışmıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu ara formlar 150 yıldır bulunamamıştır. Ümit Sayın ise kendini ve okurlarını aldatmayı seçmiştir. Bu nedenle de "blöf" yöntemi kullanmıştır: Üç tane hayali ara form saymış ve sonra da "daha yüzlerce ara form örneği vardır" demiştir. Oysa kendisi de bilmektedir ki, başka ara form örneği yoktur, ayrıca saydıkları da ara form değildir. Zaten evrim teorisini çökerten en büyük gerçek de budur.

Söz konusu yazarın ara form örneği olarak saydığı üç örnek kesinlikle ara form değildirler. Bu örneklerin ilki **Australopithecus** olarak bilinen maymun türüdür. (Yazar bu terimin **"insan maymun"** anlamına geldiğini sanmaktadır ve terimi öyle çevirmiştir, oysa terim sadece **"güney maymunu"** anlamına gelir.) Uzun yıllar bir ara form gibi gösterilmeye çalışılan bu canlının sadece bir maymun türü olduğu, İngiltere'nin en ünlü paleoantropologlarından Lord Solly Zuckerman liderliğinde bir ekibin yıllar süren çalışmaları sonucunda tescillenmiştir. (Bu kitabın ilerleyen sayfalarında Australopithecus'ları ve diğer sözde "insanımsı" maymunları daha detaylı olarak inceleyeceğiz.)

İkinci sözde ara form olan **Archaeopteryx**'in bütünüyle bir kuş türü olduğu, sürüngenlerle hiçbir ilgisi bulunmadığı ise iskeleti (özellikle göğüs kemiği) ve tüyleri üzerinde yapılan son incelemelerle anlaşılmıştır ve bu canlının bir ara form sayılamayacağı, artık **Alan Feduccia, Stephen Jay Gould, Niles Eldredge** gibi en ünlü evrimciler tarafından bile kabul edilmektedir. Archaeopteryx'in bir ara form olmadığı, özgün bir kuş türü olduğu kitabın ilk bölümünde detaylı olarak incelenmişti.

Bir balık türü olan ve balıklar ile amfibiyenler arasında ara geçiş formu gibi gösterilen **Eusthenopteron**lar ise hiçbir ara form özelliği göstermezler. Evrimci paleontolog Robert Carroll bu nedenle **"erken amfibiyenlerle balıklar arasında ne yazık ki ara form fosiline sahip değiliz"** demek zorunda kalmaktadır.[14]

Ucuz Propaganda Yöntemlerine Başvurma Yanılgısı

Ümit Sayın yazısının ardına kendince etkileyici bir görünüm yaratmak maksadıyla son bir göz boyama daha eklemiştir. Evrimi eleştiren eski tarihlerde basılmış birkaç kitabın **kısa** bir listesini verdikten sonra, *"Bilim insanlarının Yaratılışçılar'a yanıt olarak yazdıkları kitaplardan bazıları"* başlığı altında 20 civarında kitap içeren **daha uzun bir liste** yerleştirmiştir. Kendince, "evrimcilerin çok daha fazla yayını var, demek ki evrim daha doğru" gibi basit bir mantığa gitmiştir. Halbuki yalnızca son birkaç yılda bile, evrim teorisinin bilimin tüm dalları tarafından geçersizliği ortaya konmuş bir safsata olduğunu, yine bilimsel veri ve yöntemlerle açıklayan Amerikalı, Alman, İsrailli, Avustralyalı bilim

adamlarının pek çok değerli eseri ve çalışması mevcuttur. Bu kitaplarda evrimin cevap verilmedik, çürütülmedik tek bir senaryosu kalmamıştır. Kaldı ki, evrim teorisinin bütünüyle uydurma bir senaryo olduğunu anlamak için binlerce kitaba, araştırmaya da ihtiyaç yoktur. Zira, daha tek bir proteinin tesadüfler sonucu oluşamaması gerçeği bile evrimi kökünden iptal etmektedir.

BİLİM ve ÜTOPYA Dergisi Kasım 1998 Sayısındaki Yanılgılar

Söz konusu derginin Kasım 1998 tarihli sayısında yine **Ümit Sayın** imzasıyla **"Uçtu Uçtu Dinozor Uçtu"** başlıklı yeni bir yazı yayınlanmıştır.

Evrim teorisinin en büyük açmazlarından biri olan fosiller konusunun ele alındığı bu yazıda, Ümit Sayın, **Kambriyen patlaması, omurgasızların kökeni, balıkların kökeni** gibi evrim teorisini **çaresiz** bırakan temel konulara dokunmayarak doğrudan doğruya **"Archaeopteryx"** isimli fosili konu edinmiştir.

Yazıda, gerek Archaeopteryx, gerekse diğer sözde ara formlar hakkında öne sürülen tezler, bugün bile evrimcilerin kendi aralarında büyük **fikir ayrılığı ve tartışma içinde oldukları,** birçoğunu ise çoktan **terk ettikleri** tezlerdir. Bu tezlerin hiçbiri hakkında ortak bir görüş, genel bir kabul bulunmamaktadır. Her evrimci bir diğerinin önerisini çürütmekte, ortada elle tutulur hiçbir açıklama bulunmamaktadır.

Ümit Sayın ise bu spekülatif tezlerden belirli birkaç tanesini biraraya toplayıp, kendinden emin ve kesin bir üslupla aktararak moral bekleyen taraftarlarına ümit verici bir tablo çizmeye çalışmaktadır. Yazısının başlığından da açıkça anlaşılacağı gibi, Ümit Sayın'ın anlattıkları gerçeklerle ilgisi bulunmayan masallardır.

Ümit Sayın, bir önceki sayıdaki demagojik ve çifte standart üslubunu koruduğu bu yazısında da, evrimcilerin kendi aralarında ihtilaflı oldukları konuları kesin ispatlanmış gerçekler gibi sunmaya, her biri varsayım, senaryo, tartışma ve spekülasyondan ibaret olan konuları temel deliller şeklinde göstermeye devam etmektedir.

Miller, Fox, Ponnamperuma gibi **evrimcilerin demode deneylerini** evrimin temel delilleriymiş gibi sayfalarca anlattığı, bir bilim ve mantık fiyaskosu olan bir önceki yazısından sonra bu yazısında bunların sözünü dahi etmeden gündemi değiştirmeye çalışmaktadır.

Ümit Sayın, evrimci yazılardan topladığı şemalarla sanki Archaeopteryx konusunu uzun uzun araştırmış ve bu konuyu çok iyi biliyormuş gibi bir izlenim vermeye çalışmıştır. Ama ne yazık ki Ümit Sayın'ın, kendisinin tüm iddialarını bundan yıllar önce çürütmüş olan son fosilden **(7. Archaeopteryx fosili)** hiç haberi bulunmamaktadır. Bununla ilgili daha ayrıntılı açıklamalara girmeden önce "ara form" konusunu ele alacağız.

Ara Formlar Hakkındaki Yanılgılar

Evrim teorisine göre, bir canlı türünden diğerine geçiş milyonlarca yıl sürmüştür. Eğer evrim teorisinin bu iddiası doğru olsaydı, bir tür diğerine evrimleşirken çok sayıda "ara form" yaşamış olurdu.

Örneğin eğer bir balık türü gerçekten sudan karaya doğru evrimleştiyse, yavaş yavaş akciğer sahibi olmalıdır. Önce hiçbir işe yaramayan bir akciğer boşluğu, sonra bu boşluğun içinde belli belirsiz bir doku, sonra bu dokunun içinde oluşmaya yüz tutacak kesecikler, bu dokuya atmosferle bağlantı sağlayacak bir nefes borusu gelişmelidir.

Evrim teorisi, tüm bu organların balıkta yavaş yavaş oluştuğunu, canlının milyonlarca yıl garip bir yaratık olarak yaşadığını ve en son aşamada gerçek bir akciğer ortaya çıktığını iddia etmektedir. Aynı şekilde solungaçlar da yine böyle bir kademeli süreçle kaybolmalıdır. (Kaldı ki bir su canlısının karadan suya geçişi için gerekli değişiklikler, solungaç-akciğer dönüşümünden çok daha fazladır.)

Eğer evrim yaşanmışsa, milyonlarca yıl yaşamış olan bu ara formların sayısız fosil örneği bulunmalıdır. Görünümü ve vücut fonksiyonları itibariyle **yarı balık-yarı sürüngen, yarı kuş-yarı sürüngen gibi garip yaratıkların** her paleontolojik kazıda mutlaka ele geçmesi lazımdır. Ayrıca, evrimciler evrimin bugün de devam ettiğini söylediklerine göre, ara form özelliği taşıyan bu garip yaratıkların **bugün de** her yerde yaşamaları ve bunların sayısının normal canlılardan kat kat fazla olması gereklidir.

Oysa, teorinin eskiden yaşadığını iddia ettiği ara formlara ait **hiçbir iz, hiçbir fosil** bulunmadığı gibi, bugün yaşayan canlılar içinde de ara form özelliği taşıyan tek bir tür canlı bile mevcut değildir. Evrimcilerin iddia ettiği yarı sürüngen-yarı kuş benzeri garip yaratıklar hiçbir zaman yaşamamıştır. Daha önce yaşamış ve bugün yaşayan tüm türler her yönleriyle **eksiksiz ve mükemmeldirler** ve fosil kayıtlarında **bir anda** belirmişlerdir.

Ünlü İngiliz paleontolog Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf etmektedir:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; **kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar** görürüz.[15]

Paleontolojinin en önde gelen isimlerinden olan Ager'in bu sözleri evrimcilerin "ara form" hayallerini yıkmıştır. Evrimcilerin kimi çareyi mevcut yaşayan türlerden birbirine benzeyenleri bulup birini diğerinin atası ilan etmekte, kimi de Ümit Sayın gibi **laf kalabalığı** yapmakta ve **Latince deyimlerle** göz boyamaya çalışmakta bulmuştur.

Ümit Sayın, fosil kayıtlarında ara form bulunmadığı şeklindeki açıklamalarımıza kendince cevap vermiş olmak için, çeşitli canlı türlerinin Latince isimlerini arka arkaya sıralayarak "İşte ara formlar bunlardır" iddiasında bulunmuştur. Oysaki **ara form diye saydığı türlerin hiçbiri ara form değildir.** Bunlar, Ümit Sayın gibi evrimciler

tarafından isimleri zaman zaman gündeme getirilen, ama ortaya çıkan yeni bulgularla ara form olmadıkları anlaşılan türlerdir.

Modern ve Uçucu Bir Kuş Olan Archæopteryx Hakkındaki Yanılgılar

Ümit Sayın, Archæopteryx isimli canlının, bir dinozor olduğunu ve sürüngenlerden kuşlara bir geçiş formu teşkil ettiğini iddia etmektedir:

"Archæopteryx **tam olarak uçamayan**, bir planör gibi havada süzülebilen, pençeli ayakları olan, tüylü güvercin büyüklüğünde bir sürüngen, **bir dinozordur** ve **sürüngenlerden kuşlara geçişin iyi bir örneği**ni teşkil eder."

Ümit Sayın bu iddiasına delil olarak da kuşlarda rastlanan **sternum** (gögüs kemiği) isimli kemiğe Archæopteryx fosillerinde rastlanmamasını göstermektedir.

Ümit Sayın şunu demek istemektedir: kuşların uçmaları için sternum isimli kemiğin varlığı şarttır. Bu kemik bütün kuşlarda vardır. Ama Archæopteryx fosillerinde sternum kemiği yoktur. Demek ki Archæopteryx kuş değildir. Kanatları vardır ama uçamamaktadır.

Oysaki Ümit Sayın yanılmaktadır. Archæopteryx'in sternum kemiği vardır. Bu gerçek, 1992 yılında bulunan son (7.) Archæopteryx fosiliyle ispatlanmıştır. Söz konusu Archæopteryx fosilinin **güçlü kanat çırpmayı sağlayan kemikleşmiş bir sternuma** sahip olduğu, dolayısıyla mükemmel bir biçimde uçabildiği kesinleşmiştir.[16]

Bu Archæopteryx fosili, evrimci çevreler arasında çok büyük şaşkınlık uyandırmış ve 1992 yılından itibaren Archæopteryx'le ilgili tüm değerlendirmeler yeniden ele alınmıştır. Örneğin, ünlü bilim dergisi *Nature*, 1996 yılında Archæopteryx'le ilgili şunları belirtmiştir:

Son bulunan yedinci Archæopteryx fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir **dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığını** gösteriyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, **ama göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.**[17]

Bu bulgu, Archæopteryx'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaları temelden yıkmıştır. Günümüzün en ünlü ornitoloji (kuşbilim) uzmanı olan North Carolina Üniversitesi'nden Prof. Dr. Alan Feduccia, Archæopteryx'in modern bir kuş olduğunu şöyle ifade etmiştir:

Şu sonuca varıyorum ki, Archæopteryx ağaçlarda yaşamaktaydı ve **uçucuydu, aerodinamik açıdan belirgin bir biçimde gelişmişti... Archæopteryx modern anlamda bir kuştur.**[18]

Bu ifadeler çok açıktır. Archæopteryx uçucu, modern bir kuştur. Ama son bulunan Archæopteryx fosilinden habersiz olan Ümit Sayın, yazısının tamamında "Archæopteryx kuş değildir çünkü uçamıyordu" iddiasını işlemiştir.

Ümit Sayın'ın Archæopteryx'le ilgili iddialarını çürütmek için sadece bu bile yeterlidir. Bununla birlikte Archæopteryx'in bir ara form değil normal bir kuş olduğunu

gösteren diğer delilleri bir önceki bölümlerde açıklamıştık. Hatırlatmak amacıyla burada tekrar özetle sıralıyoruz:

1992 yılında bulunan yedinci Archæopteryx fosilinde hayvanın bir göğüs kemiği olduğu saptandı. Göğüs kemiği uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Bu bulgu, Archæopteryx'in tam uçabilen bir kuş olduğunu gösteriyordu.[19]

Archæopteryx'in bir sürüngen değil, tam bir kuş olduğunu ispatlayan diğer bir kanıt, bu canlının kanatları ve tüyleridir. Archæopteryx'in kanatları, tüyleri ve anatomik yapısı üzerinde yapılan araştırmalar bu canlının **tüylerinin ve kanatlarının günümüz kuşlarınınki kadar mükemmel ve eksiksiz olduğunu**, Archæopteryx'in **tam bir uçucu kuş** olduğunu göstermiştir. Cambridge Üniversitesi'nden Dr. Palmer Douglas, Archæopteryx'in kanat tüylerinin gelişmişliğini söyle belirtmektedir:

Çarpıcı bir biçimde, 150 milyon yıl yaşındaki meşhur, geç dönem Jurasik kuşu **Archæopteryx'in kanat tüyleri, halihazırda oldukça gelişmiş düzeydedir ve aerodinamik asimetrisi ve yapısal inşası ile günümüz kuşlarıyla kıyaslanabilecek ölçüdedir**.[20]

Archæopteryx'in kanatlarının modern kuşlarınkiyle aynı olduğu evrimci Alan Feduccia tarafından da dile getirilmiştir. *Science* dergisinde yer alan bir makalesinde Alan Feduccia şunları söylemektedir:

Archæopteryx modern kuşlarda bulunan ve 150 milyon yıllık bir evrim sürecinde **yapısal ayrıntıları değişmemiş tüylere sahip. Buna tüylerin mikroskobik yapısı da dahil...**.[21]

Archæopteryx'in anatomik yapısı da onun uçabilen eksiksiz bir kuş olduğunu ispatlamaktadır. Bu konuda, Olson, Storrs ve Feduccia'nin yıllar süren araştırmaları Archæopteryx'in kas ve kemik yapısının onun kanat çırpmasına ve güçlü bir uçucu olmasına tamamen elverişli olduğunu göstermiştir.

Archæopteryx'in, karada koşarak avlanan yırtıcı bir hayvan olması gerekmemektedir. Archæopteryx'in **göğüs kemeri yapısında, onun güçlü bir uçucu olmasını engelleyecek hiçbir şey yoktur**.[22]

Archæopteryx'in tam bir kuş olduğunu gösteren delilleri çoğaltmak mümkündür. Bu gerçek, 1994 yılında Çin'in Liaoning eyaletinde bulunan ve Archæopteryx'ten daha yaşlı olan gerçek kuş fosilinin bulunmasıyla tam olarak ortaya çıkmış ve Archæopteryx'in kuşların atası olduğu iddiası tamamen terk edilmiştir.

Confuciusornis Sanctus ismi verilen bu kuşla ilgili olarak *Science et Vie* isimli dergide şu yorum yer almıştır:

Confuciusornis Sanctus adı verilen fosili inceleyen Çinli ve Amerikalı paleontologlara göre ortada birinci dereceden bir keşif söz konusuydu. Bir tavuk büyüklüğündeki bu uçucu kuş **157 milyon yıl yaşındaydı.** Her ne kadar, tarihlendirmede bazı tereddütler olsa da, yine de **Archæopteryx'ten daha yaşlıydı.**[23]

Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan Archæopteryx'den **daha yaşlı** olan bu kuş, Archæopteryx'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri tamamen çürütmektedir.[24]

Balıklardan Amfibiyenlere Evrimleşme Olduğu Yanılgısı

Ümit Sayın, tüm klasik evrimciler gibi, balıkların zamanla amfibiyenlere (kurbağa gibi hem karada hem suda yaşayan canlılar) dönüştüğünü iddia etmektedir. Bu dönüşümün başlangıcına da **Rhipidistian** ve **Cœlacanth** sınıflarına ait balıkları koymaktadır.

Rhipidistian ve Cœlacanth; Crossopterygian takımına ait balıklardır. Normal balıklardan **hiçbir farkları bulunmayan** bu canlıların evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre daha etli oluşudur. Evrimciler, bu etli yüzgeçlerin daha sonra sürüngenlerin ayaklarına dönüştüğüne inanmaktadırlar. Daha doğrusu, bir dönem inanıyorlardı.

Rhipidistian ve Cœlacanth'ın ara form zannedildiği dönemde, evrimciler, Cœlacanth'ın akciğerinin bulunduğunu dahi iddia etmişlerdir. Bu iddia pek çok evrimci kaynakta anlatılmış, hatta Cœlacanth'ı **denizden karaya çıkarken gösteren çizimler** bile yayınlanmıştır. Cœlacanth'ların soyunun tükendiğini, ürettikleri iddiaların hiçbir zaman yalanlanamayacağını zanneden evrimciler, Cœlacanth'la ilgili sayısız **senaryo** üretmişlerdir.

Evrimcilerin tüm bu iddialarının yalan olduğu 1938 senesinde ortaya çıkmıştır. **70 milyon yıl önce soyu tükendiği sanılan Cœlacanth sınıfına ait Latimeria türünün canlı bir örneği 1938 yılında Hint Okyanusu'nda yakalanmıştır.**

Yakalanan canlının anatomisi incelendiğinde varılan sonuçlar evrimciler için hayal kırıklığı olmuştur. İncelemelerde Cœlacanth'ın, **kara canlılarıyla hiçbir ilgisi olmayan gerçek bir balık olduğu, hatta derin sularda yaşadığı** anlaşılmıştır. **Evrimcilerin ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapının** ise balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştır.[25]

Bu tarihten sonra çeşitli yıllarda Cœlacanth'ların **40'tan fazla** örneği daha yakalanmıştır. Sonuçta, evrimcilerin büyük bel bağladıkları Cœlacanth literatürden çıkarılmıştır. Ne var ki Ümit Sayın, *Bilim ve Ütopya* dergisindeki yazısında **1938'de terk edilen akciğer masallarını anlatmıştır**. Üstelik, Cœlacanth balıkları için "sudan çıktığı zaman kısa süre yaşayabilir, **oksijen soluyabilir**" gibi son derece mantık dışı bir ifadede bulunmuştur. Oysaki oksijen soluma, Rhipidistian sınıfı balıklar hakkında iddia edilen bir özelliktir. **Cœlacanth'ların bu özelliği yoktur.** Cœlacanth'ların oksijen soluduğu gibi gülünç bir iddia, Cœlacanth'larla ilgili türlü masalların yazıldığı 1920'lerde bile ortaya atılmamıştır.

Cœlacanth'ların ara form olmadığı anlaşılınca, evrimciler, Rhipidistian takımının bir üyesi olan **Eusthenopteron**'ları sudan karaya geçişe delil olan ara form olarak öne sürmüşlerdir. Bu konu birinci kitapta ayrıntılı olarak incelenmiştir.

Sonuç olarak, Rhipidistian'lar da Cœlacanth'lar da tam birer balıktır. Bunlara yarı-amfibiyen demeyi gerektirecek tek bir özellikleri dahi mevcut değildir. Dolayısıyla balıklar ile amfibiyenleri birbirine bağlayacak hiçbir ara form bulunmamaktadır.

Nitekim evrimci Barbara J. Stahl, *Vertebrate History* adlı kitabında şöyle yazmaktadır:

Bilinen balık türlerinin hiçbiri, karada yaşayan dört ayaklıların atası olarak belirlenememektedir. Bu balık türlerinin çoğu **amfibiyenlerin ortaya çıkmasından sonra** yaşamışlardır. Amfibiyenlerden önce gelen balıkların, dört ayaklılarda bulunan eklem ve omurgaların herhangi birisini geliştirdiklerine dair ise **hiçbir delil** yoktur.[26]

Rhipidistian'la Cœlacanth'ı birbirine karıştıran, Cœlacanth'ı oksijen soluyan akciğerli bir balık sanan Ümit Sayın gibi evrimciler dışında, hiç kimse balıkların evrimleşerek amfibiyenlere dönüştüğüne dair bir delil olduğunu iddia etmemektedir.

Amfibiyenlerden Sürüngenlere Geçiş Olduğu Yanılgısı

Ümit Sayın, Seymouria isimli canlı türünün sürüngenlerin atası olduğunu iddia etmiştir.

Seymouria, ilk olarak 1939 yılında Teksas'ın Seymour bölgesinde bulunan ve son olarak da 1993 yılında Almanya'da iki örneği bulunan bir **amfibiyen**dir.

Ümit Sayın'ın bu canlının sürüngenlerin atası olduğu yönündeki iddiası mesnetsizdir. Herşeyden önce, Seymouria'nın yeryüzünde ilk kez **ortaya çıkışından 50 milyon yıl önce yaşamış gerçek sürüngenler** bulunmaktadır.

En eski Seymouria fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani günümüzden 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa Hylonomus ve Paleothyris isimli sürüngen türleri, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar **330-315 milyon yıl öncesine** aittir.[27]

Seymouria'dan 50 milyon yıl önce gerçek sürüngenler bulunduğuna göre Seymouria sürüngenlerin atası olamaz. Nitekim Britannica Ansiklopedisi'nin "Seymouria" maddesinde **Seymouria'nın sürüngenlerden çok sonra ortaya çıktığı** açıkça ifade edilmektedir.

Ayrıca, **Seymouria'nın pulları bulunmamaktadır**. Oysaki tüm sürüngenlerin ortak karakteristik özellikleri derilerinin tamamını kaplayan pullardır. Seymouria'nın pullarının bulunmaması, derisinin diğer bütün amfibiyenler gibi düz olması, bu canlının tam bir amfibiyen olduğunun kesin delilidir.

Bu tartışılmaz gerçek karşısında evrimciler, amfibiyenler ile sürüngenler arasında hiçbir ara form olmadığını itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Nitekim paleontolog Lewis L. Carroll, **"Sürüngenlerin Kökeni Sorunu"** başlıklı bir makalesinde şöyle yazmaktadır:

Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan **tek bir sürüngen atası örneği yoktur.** Bu ara formların olmayışı, **amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.**[28]

Elbette, Ümit Sayın'ın amacı gerçekleri ortaya çıkarmak değil de, evrim teorisini propagandalarla ayakta tutmaya çalışmak olduğu için, bu çözümsüzlüklerden hiç bahsetmemekte, elindeki birkaç makalede yer alan terk edilmiş iddiaları sanki hala geçerliymiş gibi ortaya atmaktadır. Böyle olunca da "gerçek dışı iddialarla okuyucusunu aldatan kişi" durumuna düşmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Sürüngenlerden Memelilere Geçiş Olduğu Yanılgısı

Evrimciler, sürüngenlerin, kuşlara ve memelilere dönüştüğünü iddia etmektedirler. Kuşlara geçişe delil olarak gösterdikleri Archaeopteryx'i daha önce ele almıştık. Sürüngen-memeli bağlantısı da, hem anatomik açıdan hem de fosiller yönünden bir masaldan başka bir şey değildir.

Sürüngenlerle memeliler arasındaki uçurumun örneklerinden biri, **sürüngenlerin ve memelilerin çene yapıları**dır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve tüm dişler bu kemiğin üzerine oturmaktadır. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunmaktadır.

Bir başka temel farklılık da **kulaklar**da bulunmaktadır. Tüm memelilerin orta kulaklarında **üç tane kemik** (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasına karşılık, tüm sürüngenlerde orta kulakta **tek bir kemik** yer almaktadır.

Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesi ve memeli kulağına dönüştüğünü iddia etmektedirler. Bunun nasıl gerçekleştiği sorusu ise her zaman olduğu gibi cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu dönüşüm sırasında nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur. **Yumurtlayarak üreyen, vücutları pullarla kaplı ve soğukkanlı canlılar olan sürüngenlerin, doğurarak üreyen, vücutları tüyle kaplı ve sıcakkanlı canlılar olan memelilere nasıl "tesadüflerle" dönüştüğü sorularının hiçbir cevabı yoktur.**

Bilim ve Ütopya'da "ara form" olarak sözü edilen Cynognatus ise tam bir sürüngendir ve sürüngen-memeli uçurumunu kapatacak hiçbir fosil de yoktur.

Memeliler, hiçbir "yarı sürüngen" ataları olmadan, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmışlardır. Evrimci paleontolog Roger Lewin, evrimin bu açmazını "ilk memeliye nasıl bir evrimsel geçiş olduğu, hala büyük bir sırdır"[29] sözleriyle ifade etmektedir.

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise şunları söylemektedir:

Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik zamanın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi **bir anda indirilmiştir.** Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği **yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devre ait izleri ise yok gibidir.**[30]

Kısacası fosil kayıtları evrim teorisini hiçbir şekilde desteklememekte, aksine yalanlamaktadır. Bu nedenledir ki evrimci biyolog Mark Ridley, ünlü evrimci bilim dergisi *New Scientist*'teki bir makalesinde, "**Hiçbir gerçek evrimci, ister kademeli ister sıçramalı evrim modelini savunsun, fosil kayıtlarını yaratılış fikrine karşı evrimi destekleyen bir delil olarak kullanmaz.**"[31] diye yazmaktadır.

Evrim Teorisine Körü Körüne İnanma Yanılgısı

Evrimcilerin ortak özelliği, teorilerine **dogmatik** biçimde **körü körüne** bağlı olmalarıdır. Bunlar, evrim teorisini doğrudan doğruya **ideolojik sebeplerle** benimsemekte, sonra da buna delil aramaya başlamaktadırlar.

Evrimcilerin teoriye olan inançları bilimsel gerekçelere dayanmadığı için, evrim teorisini çürüten bilimsel kanıtların ortaya konması da teoriye olan dogmatik bağlılıklarını hiç etkilememektedir. Getirilen deliller ne derece güçlü olursa olsun, evrimciler bunları mutlaka görmezlikten gelmektedirler.

Ümit Sayın da bu modelin tipik bir örneğidir. Evrim teorisine olan bağlılığı, mensubu olduğu derginin ideolojisine olan bağlılığından kaynaklanmaktadır. Bunu da yazısının her satırında, kurduğu her mantıkta, yaptığı her yorumda ortaya koymaktadır.

Örneğin yazısında, **"Archaeopteryx'in uçan bir dinozor olmasının evrim kuramının doğruluğu ve geçerliliği açısından fazla bir önemi yoktur. Hiçbir geçiş fosili bulunmasa bile bu evrim kuramını çökertmez"** ifadesini kullanmaktadır.

Benzeri mantıkta cümleleri yazısının çeşitli yerlerinde defalarca tekrarlamaktadır:

"Varsayalım ki, henüz hiçbir fosil bulamadık; bu tüm ara canlıların kaybolduğunu, doğaya karıştığını gösterir."

"Diyelim ki tüm fosiller fos çıktı! Bu bile evrim kuramını çökertmez, çünkü fosiller, Archaeopteryx ve diğer geçiş hayvanları sadece mekanizmaların izahı için gereklidir."

Yani Ümit Sayın'a göre, evrime inanmamız için bu sürecin gerçekten yaşanmış olduğunu gösterecek fosillere ve diğer delillere gerek bulunmamaktadır, kanıt bulunmasa bile evrime mutlaka **inanmak** gerekmektedir!

Oysaki, eğer bir evrim yaşanmışsa ara formlara ilişkin kanıtların fosil kayıtlarında mutlaka bulunması gerekmektedir. Bu ara formların fosilleri bulunamadığı sürece evrim teorisi **hayali bir varsayımdan öteye geçemez** ve bugüne kadar da geçememiştir.

Fransa'nın en ünlü evrimci biyologlarından biri olan, Sorbonne Üniversitesi'nde uzun yıllar evrim konusunda dersler veren ve 28 ciltlik "Traité de Zoologie"nin editörlüğünü yapan **Pierre Paul Grassé**, evrim teorisinin delil-lerinin fosil kayıtlarında aranması gerektiğini şöyle ifade etmektedir:

Doğabilimciler unutmamalıdırlar ki, evrim süreci **sadece fosil kayıtları aracılığıyla** açığa çıkar... **Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir**.[32]

Evrimciler de bu gerçeğin çok iyi farkında oldukları için yaklaşık **150 yıldan bu yana**, büyük bir hırsla yeryüzünün dört bir tarafını kazmışlar, hatta aradıkları fosilleri bulamayınca sahte fosiller üretmekten de çekinmemişlerdir.

Fosiller evrim teorisi için bu derece önemliyken Ümit Sayın, nereden kaynaklandığı belirsiz bir cesaretle, "**Diyelim ki tüm fosiller fos çıktı! Bu bile evrim kuramını çökertmez**" demektedir. "Eğer, fosil kayıtları evrimi desteklemiyorsa, o zaman evrim teorisinin delili nedir?" sorusuna ise Ümit Sayın şu cevabı vermektedir: "Değişimin nedenlerinin ve mekanizmalarının belirlenmesi **bugünkü bilgilerle mümkün değildir**, ama **100 yıla kadar** bu konuda dev adımlar atılacağına kesin gözüyle bakılmaktadır!"

Görüldüğü gibi, Ümit Sayın, evrim teorisine kanıt sunmak için **100 yıl sonraya randevu vermektedir.** Bu mantıksal hezimet, gerek *Bilim ve Ütopya* çevresinin, gerekse diğer evrimcilerin nasıl bir bakış açışına sahip olduklarını çok güzel göstermektedir. Bu kişiler, evrim teorisine körü körüne inanmakta, sonra delil aramakta, bulunamayınca da kendilerine 100 sene sonrasına kadar bir avuntu mühleti vermektedirler.

Kaynakları Çarpıtma Yanılgısı

Ümit Sayın, Archæopteryx'in kuşların atası olmadığına delil olarak ***Evrim Aldatmacası*** **isimli** **kitapta gösterilen kaynakta böyle bir ifadenin bulunmadığını** iddia etmiştir.

Ümit Sayın doğru söylememektedir. **Evrim Aldatmacası isimli kitapçıkta delil olarak gösterilen kaynakta, Archæopteryx'in kuşların atası olmadığı çok açık ve çok net biçimde ifade edilmektedir.** Söz konusu kaynakta (*Discover,* "Old Bird", 21.3.1997) fotoğrafın üstünde büyük harflerle tam olarak şu ifadeler yer almaktadır:

KUŞLARIN KÖKENİ NEDiR? BU FOSIL (LIAONINGORNIS) BUNUN DİNOZORLAR OLMADIĞINI SÖYLÜYOR. ("Whence came the birds? This fossil suggests that it was not from dinosaur stock")[33]

Bu ifadeler çok açıktır. *Discover* dergisi, **kuşların atasının dinozorlar olmadığını açıkça söylemektedir.** Benzeri cümleler yazının içinde de yer almaktadır. Yazıda, Archæopteryx'in kuşların atası olamayacağı anlamına gelen çeşitli bilgiler sunulduktan sonra ünlü evrimci ornitolog (kuşbilimci) Alan Feduccia'nin su sözleri aktarılmaktadır:

Kuşların ortak ataları dinozorlardan on milyonlarca yıl önce yaşamışlardır ve dolayısıyla DİNOZORLARLA ALAKALARI BULUNMAMAKTADIR... Bunun manası şudur: kuşların tarihi Archæopteryx'ten çok daha öncesine dayanmaktadır. Ama bizim bu dönem hakkında herhangi bir bilgimiz mevcut değildir. ("... must have lived tens of millions of years earlier and was therefore not likely a dinosaur. That means there was a much earlier period of avian history that preceded Archæopteryx, which we know nothing about.")[34]

Görüldüğü gibi, Alan Feduccia açıkça "Archæopteryx kuşların atası değildir" demektedir.

Hal böyleyken, Ümit Sayın, zor durumda kalınca tüm evrimcilerin yaptığı gibi yalana başvurmakta, **"*Discover* dergisinde, Archæopteryx kuşların atası değildir manasına gelen bir ifade yok" demek suretiyle kaynağı çarpıtmaya çalışmaktadır.**

Ümit Sayın'ın -kendi deyimiyle- anti-bilimciliğini ortaya koyan *Discover* dergisinin ilgili kısımlarını ilişikte yayınlıyoruz. Ümit Sayın, İnternet'ten bulduğu ve **isteyenlere göndermeyi vaat ettiği** uydurma belge yerine burada sunduğumuz *Discover* dergisi'nin **orijinalini** çoğaltıp yollayabilir.

Ümit Sayın, işine gelmeyen belgeleri yokmuş gibi göstermeye çalıştığı gibi, pek çok bilimsel yayını da çarpıtarak kendi gerçek dışı iddialarının kaynağı varmış gibi göstermeye çalışmaktadır. Üstelik, bu kaynakların **numaralarını** yazısının çeşitli yerlerine **serpiştirerek,** sanki iddia ve yorumlarının bilimsel delili varmış havası vermeye çalışmaktadır.

Ümit Sayın'ın yaptığı göz boyamaktan ibarettir. Okuyucunun *Nature*, *Science*, *Scientific American* gibi kaynaklara ulaşma güçlüğünü fırsat bilerek isimlerini art arda sıraladığı bu kaynakların arkasına saklanmaktadır:

"Fosillerin evet dediği, evrimi desteklediği konusunda ABD'de ve Avrupa'da tonlarca makale ve kitap yazılmıştır. *Discover, Scientific American, New Scientist, Science, Nature, National Geographic,* vb. dergilerde her yıl evrimin geçerli bir kuram olduğunu savunan, mekanizmaları her gün biraz daha gün ışığına çıkaran binlerce makale yazıldığı halde..."

Ortada evrimle ilgili birçok yayın ve makale olduğu doğrudur. Fakat bunlar, evrim teorisini ayakta tutabilmek için başvurulan birtakım **varsayımlar, senaryolar, tartışmalar ve spekülasyonlar**dan ibarettir.

Bu yayınların her sayısı **evrim teorisinin binlerce çözümsüz, ihtilaflı ve çelişkili konusuna açıklama getirmeye çalışan** makalelerle doludur.

Söz konusu makaleler evrimin mekanizmalarını gün ışığına çıkarmak şöyle dursun, bizzat **evrimcilerin çaresiz ifadeleri, itirafları ve aralarındaki fikir ayrılıkları** ile doludur. Pek çok evrimci yayında, daha önceki evrimci tezleri yalanlayan ve açmazlarını ortaya koyan makalelere sık sık rastlamak mümkündür.

Charles Dawson'larla, **Ernest Haeckel**'lerle aynı yolda olduğu anlaşılan Ümit Sayın'a hatırlatırız ki böyle ucuz yalanlarla ancak **cahil Maocuları** yanıltabilir, aklı başında kimselerin Ümit Sayın'ın sahtecilik yöntemlerine itibar etmeyecekleri açıktır.

Stanley Miller'in İtirafı Hakkındaki Yanılgı

Stanley Miller isimli biyokimyacı, 1953 yılında **metan, amonyak, hidrojen ve su buharı**nı bir kapta tepkimeye sokarak bazı aminoasitler elde etmiştir. Aminoasitlerin, hücrelerin temel taşlarından biri olması nedeniyle bu deney büyük ilgi çekmiştir.

Ne var ki, 1960'larda Preston Cloud, Philip Abelson, D. E. Nicodem gibi jeofizik ve jeokimyacıların yaptıkları araştırmalar, Miller'in deneyinde kullandığı metan ve amonyak gazlarının **atmosferde hiçbir zaman var olmadığını** ortaya koymuştur.

Bu bilim adamları, atmosferi meydana getiren volkanik gazlar içinde metan ve amonyağın bulunmadığını, ayrıca kaya katmanlarında metan ve amonyağa dair hiçbir bulgunun mevcut olmadığını, dolayısıyla **metan ve amonyak gazlarının ilk atmosferde bulunmadıklarını** belirtmişlerdir. Buna ilişkin sayısız açıklamadan üçünü aktarıyoruz:

Metan ve amonyak gazlarını içeren ilkel bir atmosfer hipotezinin sağlam temellerden yoksun olduğu ortaya çıktı ve gerçekten de çürütüldü. Artık jeologlar başka bir alternatif görüş benimsediler: Hava ve okyanuslar volkanlardan çıkan gazlardan oluştular.[35]

Eğer ilkel atmosfer volkanik dağlardan çıkan gazlardan meydana gelmişse, **o zaman metan ve amonyak gazları o atmosferde çok az bulunuyordu.** Çünkü halihazırdaki yanardağlar bu gazlardan hiç çıkarmazlar.[36]

Dünyanın atmosferinde **metan büyük miktarlarda bulunmuş olsaydı, bunun için jeolojik kanıtlar bulunması gerekirdi.** Laboratuvar deneyleri gösterdiler ki bu gazı içeren yoğun bir atmosferden kalması gerekenlerden biri de tortul killer tarafından korunmuş olan hidrofobik organik molekül oluşumlarıdır. Bunun yanında en eski kayaların anormal miktarlarda karbon ve organik maddeler içermeleri de gerekirken böyle birşeyi göremeyiz.[37]

Bu bilim adamlarının atmosferde hiçbir zaman amonyak bulunmadığı yönündeki açıklamaları önce jeologlar arasında daha sonra da tüm biyokimyacılar tarafından da kabul edilmiştir. Bunun sonucu olarak 1970'lerden itibaren Stanley Miller'in metan-amonyaklı deneyi bilim dünyasında gitgide geçerliliğini yitirmiş ve tamamen terk edilmiştir.

İlk atmosferde amonyak bulunmadığı ve dolayısıyla Miller'in deneyinin geçersiz olduğu bizzat deneyi yapan Stanley Miller tarafından da kabul edilmiştir.

Ümit Sayın, Stanley Miller'in hiçbir zaman böyle bir açıklama yapmadığını iddia etmektedir.

Oysaki, Stanley Miller, 8-12 Eylül 1985 tarihleri arasında İsveç'in Stockholm şehrinde, **İsveç Kraliyet Bilimler Akademisi** tarafından düzenlenen **"Molecular Evolution of Life"** isimli sempozyumda sunduğu bildiride şu ifadeleri kullanmıştır:

Metan, azot ve yok denecek kadar az miktarlardaki amonyak ile su buharı karışımı ilkel dünya için daha gerçekçi bir atmosferdir. Amonyak okyanuslarda çözüneceğinden atmosferde çok miktarlarda bulunamazdı.[38]

Stanley Miller'in "Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules" başlığını taşıyan bu bildirisi, sempozyumdaki tüm bildirilerin yayınlandığı *Molecular Evolution of Life* isimli kitapta tam metin olarak yayınlanmıştır. İşte **Ümit Sayın'ın var olmadığını iddia ettiği kaynak, bu makaledir.**

Şüphesiz ki, Stanley Miller'in **"ilk atmosferdeki amonyak miktarı yok denecek kadar azdı" şeklindeki açıklaması Miller'in metan-amonyak modelinden vazgeçtiğini göstermektedir. Çünkü Miller Deneyi çok yüksek miktarda amonyakla gerçekleştirilmiş olan bir deneydir. Amonyak olmadan yapılan deneylerde hiçbir aminoasit elde edilemediğine göre**[39]**, ortada Miller Deneyi diye bir şey kalmamaktadır.**

Stanley Miller, ilk atmosferde amonyak bulunmadığını sadece İsveç Kraliyet Bilimler Akademisi'ndeki sempozyumda değil, çeşitli bilim dergilerindeki makalelerinde de ifade etmiştir. Örneğin *Science* dergisinde yer alan bir makalesinde, ilk atmosferde amonyağın bulunmaması gerektiğini şöyle belirtmiştir:

Şimdiye kadar kabul ettiğimiz şartlarda, azotun kararlı olduğu bileşik amonyak olmasına rağmen, bu amonyak gazının büyük kısmı okyanuslarda amonyum iyonu ve amonyak karışımı olarak çözünecektir.[40]

Ayrıca Stanley Miller, kitaplarında ve makalelerinde, metan ve amonyak gazlarını seçişinin **belli bilimsel bir sebebi olmadığını**, bunun tamamen kişisel önyargıya dayalı bir tercih olduğunu ısrarla ve defalarca vurgulamıştır. Bunlardan ikisi söyledir:

Jeolojik ve jeofizik kanıtlar ilkel dünyanın dış kabuğunda yer almış olan şartlar hakkında herhangi bir kesin yargıya varmamız hususunda yetersiz kalırlar. Özellikle **ilkel atmosferin kompozisyonuna ilişkin yaklaşımlar tartışmalıdır. Bu nedenle, kendi önyargılarımız daha bir önem kazanır.**[41]

İlkel atmosferin içeriği hususunda herhangi bir görüş birliği yoktur. Şu belirtilmelidir ki 3.8 milyar yıldan daha yaşlı kayalar bilinmediğinden **4.6 milyar ile 3.8 milyar yıl önceleri arasındaki dünya şartları hakkında bir jeolojik kanıtımız mevcut değildir.**[42]

Tüm bu belgeler, 1953'teki Miller deneyi'nin gerçek şartları yansıtmadığının bizzat Stanley Miller tarafından kabul edildiğini göstermeye yeterlidir. O nedenle, **Ümit Sayın'a**

"Stanley Miller görüşlerinden hiçbir zaman dönmedi" gibi iddialı açıklamalar yapmadan önce ortaya atacağı iddiayı etraflıca araştırmasını tavsiye ederiz. Aksi halde, burada olduğu gibi, mahçup olması kaçınılmazdır.

Zeka Düzeyi Tartışmalı Kimseleri Akıl Hocası Edinme Yanılgısı

Burada Ümit Sayın'ın hayranlık beslediği ve kendisine akıl hocası kabul ettiği evrimcilerin zeka düzeyleri hakkında da bilgi vermek istiyoruz ki evrim teorisinin nasıl bir zihniyetin ürünü olduğu tam olarak anlaşılsın.

Ümit Sayın'ın temel kaynaklarının başında **Tim M. Berra'nın** *Evolution and the Myth of Creationism*[43] adlı kitabı gelmektedir.

Ümit Sayın "Uçtu Uçtu Dinozor Uçtu" başlıklı yazısındaki çizimlerin tamamına yakınını söz konusu kitaptan kopyalamıştır ve kaynakçasında bu kitabın ismini açıkça belirtmektedir.

Ümit Sayın'ın bu temel başvuru kaynağı baştan aşağı birbirinden gülünç zırvalarla doludur. Örneğin söz konusu kitabın 117. sayfasında yer alan **"Herşey Evrimleşiyor"** başlıklı bölümünde, evrim teorisinin en önemli delili olarak **Corvette marka arabanın tasarımındaki değişiklikler** gösterilmektedir.

Berra, kitabında, Corvette'lerin 1953, 1962, 1978, 1990 modellerinin resimlerini arka arkaya dizmiş, sonra da **"İşte Corvette nasıl evrimleşiyorsa, canlılar da böyle evrimleşiyor"** demektedir.

Bu örnekteki zeka düzeyinin hali ortadadır. **Ümit Sayın'ın akıl hocası olan Berra, sanki söz konusu modeller, mühendislerin, tasarım uzmanlarının, bilgisayarların uzun ve koordineli bir çalışması sonucu değil de dağlarda rüzgarın, yıldırımların, yağmurun, güneş ışığının etkisiyle tesadüfen gelişmiş gibi, "Corvette'in evrimi"nden** bahsetmektedir!

Şüphesiz ki, Corvette modelleri, tesadüflerle değil, bilinçli ve akıllı bir tasarımla gelişmiştir. Bu nedenle, Berra'nın verdiği örnek, evrim teorisine değil, **yaratılışa delil oluşturmaktadır.**

Evrimcilerin En Büyük Yanılgısı

Yukarıda anlatılan akılsızca yaklaşım biçimine sadece Tim Berra değil, **evrimcilerin tümü** sahiptir.

Çünkü bütün evrimciler; karbon, azot, hidrojen gibi cansız ve **şuursuz atomların tesadüfler sonucu biraraya gelip** jet motoru dizayn eden mühendisleri, elektron

mikroskobunda hücrenin yapısını inceleyen profesörleri, müzik dinleyen, folklor oynayan, ızgaranın kokusunu alan insanları meydana getirdiklerini iddia etmektedirler.

Bu çok saçma bir iddiadır.

Şuursuz atomlar düşünemezler, dizayn yapamazlar, koku hissedemezler, kokular arasındaki farkları bilemezler, biraraya gelip folklor oynayamazlar. Ne müziğin ritmini, ne ızgaranın kokusunu, ne de yoğurdun tadını bilebilirler.

Dünyanın bütün atomları biraraya getirilse, bunlar izole edilmiş ortamlarda tutulup gerekli işlemlerden geçirilse ve milyarlarca yıl beklense, bu atomlar aralarında karar vererek birleşip bir üniversite profesörünü oluşturamazlar.

Ne var ki evrimciler tüm bunların mümkün olduğuna inanmaktadırlar. Şüphesiz ki, böylesine mantıksız ve akılsızca bir iddiaya inanabilmek için, **aklı tamamen devreden çıkaran bir büyüye** kapılmış olmaları gerekir. Düşünebilen, üretebilen, aklı başında, bilinçli, ülkesine ve milletine faydalı, sağlıklı nesiller yetiştirebilmemiz için **bu büyüyü ortadan tamamen kaldırmamız şarttır.**

BİLİM ve ÜTOPYA Dergisi Aralık 1998 Sayısındaki Evrimci Yanılgılar

Bilim ve Ütopya dergisinin Aralık 1998 sayısında, Doç. Dr. Alaeddin Şenel'in "Evrim Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?" ve Rennan Pekünlü'nün "Aldatmacanın Evrimsizliği" başlıklı birer yazıları yayınlanmıştır. Yazarlar, söz konusu yazılarında, *Evrim Aldatmacası* adlı kitabımızdan ve Bilim Araştırma Vakfı'nın ülkemizin dört bir yanında düzenlediği evrim teorisi'nin geçersizliğini ortaya koyan bilimsel konferanslarından duydukları rahatsızlıkları ifade etmişlerdir.

Bu tepki, evrim teorisinin bilim karşısındaki yenilgisinin ortaya konmasından rahatsızlık duyan çevrelerin, özellikle komünist ideolojiye sahip çevreler olduğunu bir kez daha göstermiştir. Evrim teorisinin komünizmin, dolayısıyla da komünizmi ideoloji olarak benimseyen bölücü terörün temeli olduğunu, bu teori yıkılınca komünist ve bölücü ideolojilerin de yıkılacağını çok iyi bilen odaklar, yayın organları kanalıyla bir süredir yürüttükleri karalama kampanyasına devam etmişlerdir.

Bilim ve Ütopya dergisinin yazarları Alaeddin Şenel ve Rennan Pekünlü, *Evrim Aldatmacası* kitabındaki gerçeklere karşı da birtakım eleştiriler getirmiş, özellikle kitapta yer alan **"Maddenin Ardındaki Sır"** bölümünü hedef almışlardır.

Yazarların mantık örgülerindeki bozukluklar ve biyoloji konularındaki koyu bilgisizlikleri, yazılardaki iddiaların ciddiyet derecesinin de bir göstergesidir. Yazarlar, materyalizme olan dogmatik bağlılıkları nedeniyle önemli yanılgılara düşmüşlerdir.

İlerleyen sayfalarda, söz konusu yazarların evrim teorisiyle ilgili yanılgılarını inceleyeceğiz. Ardından da, maddenin aslı konusundaki yanılgılarını ele alacağız.

"EVRİM ALDATMACASI MI? DEVRİN ALDATMACASI MI?" BAŞLIKLI YAZI

Evrim Teorisinin Çürütülmesinin Yaratılışın İspatı Olduğunu Kavrayamama Yanılgısı

Alaeddin Şenel imzasıyla yayınlanan "Evrim Aldatmacası mı, Devrin Aldatmacası mı?" başlıklı yazıda, evrim teorisini çürüterek Yaratılışın ispatlanamayacağı, bunun mantık kurallarına aykırı olduğu ve düşünce tarihinde böyle bir ispatın örneğinin bulunmadığı iddia edilmiştir. Alaeddin Şenel'in ifadeleri şöyledir:

Bildiğim kadarıyla felsefe, düşünce tarihinde, hiçbir düşünür, yazarın bu yolda ulaştığı başarıya (!) ulaşamadı. Bir şeyin yok olduğunu kanıtlayarak başka bir şeyin varlığını kanıtlama mantığını ileri sürme yürekliliğini (!)kimse gösteremedi.

Görüldüğü gibi, Alaeddin Şenel, "Bunu kimse başaramadı" tarzı iddialı ifadelerle ve ünlem işaretli cümlelerle, evrim teorisinin çürütülüşünün Yaratılışın ispatı manasına gelmediğini öne sürmektedir.

Alaeddin Şenel, böyle bir görüş ortaya atmadan önce temel mantık kitaplarında biraz araştırma yapmış olsaydı daha iyi olurdu.

Çünkü, "iki seçenekten birinin doğru olmadığını göstererek diğer seçeneğin ispat edilebileceği" lise mantık kitaplarında bile yer alan en temel mantık yöntemlerindendir.

Buna mantıkta **"ayrık çıkarım"** (mantıkçılar arasında kullanılan deyimiyle, modus tolendo ponens) ismi verilmektedir. Bu temel mantıksal yöntem, mantık kurallarının geçerli olduğu her konu için olduğu gibi canlıların ortaya çıkışını açıklamak için de kullanılmaktadır.

Bu mantığı evrimciler de kabul etmektedirler. Alaeddin Şenel'in yazının yayınlandığı derginin aynı sayısında günümüzdeki evrimci bilim adamlarının en önemlileri arasında sayılmış olan Douglas Futuyma tam olarak şunları söylemektedir:

Yaratılış ve Evrim: canlı varlıkların kökeni hakkındaki bütün muhtemel açıklamalar bu ikisi arasında yer alır. Organizmalar ya bütünüyle gelişmiş bir şekilde yeryüzünde ortaya çıkmışlardır ya da bu şekilde ortaya çıkmamışlardır. Eğer bu şekilde ortaya çıkmadılarsa, kendilerinden önce var olan türlerden belli bir değişiklik süreciyle gelişmiş olmalıdırlar. Eğer bütünüyle gelişmiş şekilde ortaya çıktılarsa, o zaman gerçekten de sonsuz bir güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmalılar.[44]

Görüldüğü gibi, Douglas Futuyma da evrim teorisinin çürütülmesinin Yaratılış'ın kanıtlanması anlamına geleceğini ifade etmektedir. Bilimsel kanıtlar ise, evrim teorisinin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bunun anlamı canlıların sonsuz güç sahibi olan bir akıl tarafından yaratıldığıdır. Bu aklın sahibi ise hiç kuşkusuz herşeyin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Düzenin Ancak Düzensizlikle Anlaşılabileceğini Kavrayamama Yanılgısı

Alaeddin Şenel, evreni Allah'ın yarattığı ve düzenlediği gerçeğine karşı çıkarken, doğada düzen kadar düzensizlik de olduğunu belirtmekte ve şöyle yazmaktadır:

Günlük deneyimlerimiz kadar bilimsel saptamalar da, hem cansız doğada hem canlılarda düzen kadar düzensizliğin de bulunduğunu göstermektedir. Gök cisimleri birbirleri ile çarpışmakta, atmosfere meteorlar yağmaktadır. İnsan beyni son derece karmaşık bir örgüttür (düzendir), ama bir kurşun onu darmadağın etmektedir.

Evrende "düzenli" olarak algılanan yapılar yanında "düzensiz" olarak algılanan yapılar olduğu doğrudur. Ama bu, Alaeddin Şenel'in sandığı gibi, evrenin yaratılmadığını değil, yaratıldığının göstergesidir.

Çünkü "düzensizliğin"de bir amacı vardır; bize kıyas yoluyla "düzen" kavramını öğretir. Eğer karşılaştığımız her görüntü, her tablo, doğanın ve evrenin her parçası "düzenli" olsaydı, o zaman biz düzenin ne anlama geldiğini anlayamazdık.

Güzellik çirkinlikle, siyah beyazla karşılaştırıldığında bir anlam kazanır. Düzenliliği ise, düzensizlikle karşılaştırarak anlarız. Allah bize doğada raslantısal gibi görünen olaylar göstermekte ve bunların sonucunda ortaya "düzensizlik" çıkarmakta, bunun yanında da kendi yaratmasının ispatı olan düzenlilik örnekleri meydana getirmektedir.

Mutasyonların Düzen Meydana Getirdiğini Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel, "Rastlantıların düzensizlikten başka bir şey meydana getirmediği görüşü de doğru değildir. Raslantılar, bir düzeni bozabilecekleri gibi, onu bozup yeni bir düzen meydana getirebilirler" ifadelerini kullanmıştır.

Buna delil olarak şu açıklamayı yapmıştır:

"Gerçekten bir mutasyon, bir canlının (eski) düzenini bozup (canlı bunun sonunda yaşar kalabilmişse), söz konusu genin kopyalanması (redüplikasyon) ile o canlıda yeni bir düzen doğurabilmektedir. Ve bunu bilebilmek için moleküler biyoloji uzmanı olmak gerekmemektedir."

Eğer Alaeddin Şenel, biraz dikkatli düşünseydi ve moleküler biyoloji konusunda biraz altyapıya sahip olsaydı, **bir varsayımı desteklemek için yine aynı varsayımı delil olarak kullandığını** fark edebilirdi.

"Raslantılar düzen doğurabilir" iddiası, evrim teorisinin temel iddiasıdır. Bu raslantılar, evrim teorisine göre, mutasyonlardır. Bu durumda Alaeddin Şenel'in kurduğu

mantık, "Mutasyonlar düzen oluşturabilir, çünkü bilindiği gibi mutasyonlar düzen oluşturabilir" gibi bir kısır döngüdür.

Oysa zaten Evrim Teorisi'nin en büyük sorunlarından biri, "mutasyonlar düzen oluşturabilir" iddiasının hiçbir gözlemsel ya da deneysel bulgu ile desteklenmemiş olmasıdır. "Düzen oluşturucu mutasyon", bir canlının genetik bilgisini tahrip etmeyen, geliştiren mutasyon, yani "faydalı mutasyon" anlamına gelir. Ancak faydalı mutasyonun gözlemlenmiş tek bir örneği yoktur. Amerikalı genetikçi B.G. Ranganathan bu konuda şöyle der:

Mutasyonlar çok ender olarak meydana gelirler ve her zaman zararlıdırlar. Bu, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim kaçınılmaz olarak zararlı olacaktır. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Bir deprem şehri geliştirmez, ona yıkım getirir." [45]

Aminoasitlerin Dizilim Sırasının Önemini Kavrayamama Yanılgısı

Alaeddin Şenel'in açıklamalarındaki yargı bozukluğunun bir başka önemli örneği, bir proteinin doğal şartlarda rastlantısal olarak sentezlenmesinin çok kolay bir işlem olduğunu sanmasıdır. Bu konuda şunları yazmaktadır:

Evrimci sav, hem cansız hem canlı doğada, yalından karmaşığa, zamanla (milyarları bulan yıllar içinde; milyonlarca, belki milyarlarca tepkimeyle) evrimle, gittikçe daha karmaşık yapılara geçildiğidir. Formülleştirirsek, süreç, söz gelimi ilkin iki elementle başlamıştır; a ile b'nin birleşme olasılığı diyelim yüzde ellidir; ab oluştuktan sonra ona c elementinin takılması da elli; abc'ye d elementinin takılması da elli; ya da ona benzer olasılıklar. Tümünün bir anda oluştuğu savı ve bunun olanaksızlığı, evrimcilere yüklenemez.

Alaeddin Şenel, biraz biyokimya bilen bir insanın bile şaşkınlıkla karşılayacağı bir senaryo yazmaktadır. Alaeddin Şenel, proteinlerin, tesbih taneleri gibi birbirlerine dizilmiş aminoasit yığınlarından ibaret olduğunu sanmakta, aminoasitlerin 20 ayrı türde olduğunu, daha önemlisi bir aminoasit zincirinin protein sayılabilmesi için mutlaka belirli bir sıra dizilmesi gerektiğini bilmemektedir.

Bu; bir şiiri "harflerin rastgele yanyana gelmesi" sanıp, sonra da "Bir şiirin tesadüfen oluşması çok kolay, iki harfi yanyana atarsanız, sonra bir üçüncüyü, bir dördüncüyü yanlarına atarsanız, böylece yüzlerce harflik bir şiiri kolayca oluşturursunuz" demeye benzemektedir. Oysa, harflerin anlam kazanıp şiir olabilmeleri için belirli bir sırayla dizilmeleri gerekmektedir.

Buna benzer biçimde, aminoasit dizilerinin de bir protein olabilmeleri için belirli bir sırayla dizilmeleri şarttır. Bu belli dizilimin tesadüf sonucu ortaya çıkma ihtimali "sıfır" dır. (Örneğin 400 aminoasitin belli bir sırayla dizilme ihtimali $1/10^{520}$'dir.)

Bu gerçek, en koyu evrimciler tarafından bile kabul edilmektedir. Örneğin moleküler evrim teorisinin babası sayılan Rus bilim adamı Alexander Oparin "Proteinlerin yapısını inceleyenler için bu maddelerin kendiliklerinden biraraya gelmiş olmaları, Romalı şair Virgil'in ünlü Aeneid şiirinin etrafa saçılmış harflerden rasgele meydana gelmiş olması kadar ihtimal dışı gözükmektedir" demiştir.[46]

Aynı olasılık hesapları, David Shapiro, Harold Morovitz, Francis Crick, Carl Sagan, Lecompte du Nuoy, Frank Salisbury gibi ünlü evrimciler tarafından da yapılmış ve aynı rakamlar elde edilmiştir. Alaeddin Şenel talep ederse kendisine bu evrimci kaynakları gönderebiliriz.

Alaeddin Şenel'in anlayamadığı ikinci nokta, canlılığın oluşması için, canlılığı oluşturan parçaların tümünün birarada oluşması gerektiğidir.

Çünkü söz konusu parçaların işe yarayabilmeleri için eksiksiz olmaları gerekir. Eksik bir yapı işlev göremez ve evrimin kendi iddiasına göre de doğal şartlar içinde ayıklanır. Şenel'in haberdar olmadığı bu kavrama "indirgenemez komplekslik" denmektedir ve evrim teorisini yıkan konulardan birini oluşturmaktadır.

Alaeddin Şenel, ayrıca "Bu hesap niye evrimcilerden soruluyor da yaradancılardan... sorulmuyor?..." demektedir.

Protein senteziyle ilgili olarak yapılan olasılık hesapları, evrimciler proteinlerin tesadüfen oluştuğunu iddia ettikleri için yapılmıştır.

Kuşkusuz evrimcilerin hepsi olasılık hesapları konusunda Alaeddin Şenel kadar bilgisiz değildir. Biyokimyayla ilgilenen evrimciler, hayatın kökeni sorusunun teorileri açısından büyük bir açmaz olduğunun farkındadırlar.

Örneğin Türkiye'nin önde gelen evrimcilerinden Prof. Dr. Ali Demirsoy, Alaeddin Şenel'in oluşmasını çok kolay sandığı proteinlerden şöyle söz etmektedir:

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.[47]

Ali Demirsoy, yaratılışı kabul etmemek için, "sıfır" ihtimale sahip olan evrimi kabul ettiğini onaylamaktadır. Yani en azından ideolojik ön yargılarının varlığını itiraf etmekte, okuyucuları yanıltmaya çalışmamaktadır. Alaeddin Şenel'in, biyokimya konularında

mantık yürütmeye çalışıp hatalar sergilemeden önce, kendisinden daha bilgili olan Demirsoy gibi evrimcilere danışmasında fayda vardır.

Evrimi Kanıtlama Çabası İçinde Tutarsız Örnekler Öne Sürme Yanılgısı

Alaeddin Şenel'in mantıksal çöküntüsü evrimi desteklemek için verdiği bir diğer örnekte de rahatlıkla gözlemlenmektedir. Şenel rastlantıların bir canlı oluşturabileceğine örnek olarak bir çınar ağacının gelişimini vererek şu ifadeleri kullanmaktadır: "Gerçekten, bin yıllık bir çınarın o anki biçimini almasında milyarlarca rastlantı devreye girmiş olabilir."

En başta, bin yıllık bir çınar ağacının o anki biçiminin rastlantıyla hiçbir ilgisi yoktur. Ağacın dallarının şekli, kalınlığı, gövdesinin büyüklüğü, boyu ve buna benzer özelliklerinin tümü o ağacın hücrelerindeki DNA moleküllerinde kodlanmıştır. Ağaç da gelişim süreci boyunca DNA'sında programlanmış olan aşamalardan geçerek herhangi bir anda önceden belirlenmiş olan şeklini alır. Alaeddin Şenel'in anlamadığı nokta, bin yıllık çınarın o anki haline gelmesinin rastlantıdan değil, daha en başında o şekilde programlanmış olmasından kaynaklandığıdır. Nasıl bir insanın, örneğin sarışın, mavi gözlü, uzun boylu, dalgalı saçlı, kemer burunlu vs. gibi fiziksel özellikleri doğduktan sonra karşılaştığı rastlantılardan kaynaklanmamakta, daha tek hücre halindeyken belirlenmekteyse, aynı durum çınar ağacının biçimi için de geçerlidir.

Alaeddin Şenel'in, kullandığı bu örnek teknik olarak hatalı ve geçersiz olduğu gibi, bu örnek üzerine kurduğu mantık da yanlıştır. Şenel bu örnekle, 'belli bir zaman içinde bir şey belli bir biçimde ortaya çıkmışsa demek ki rastlantılarla o şey olabilmektedir' demeye getirmektedir. Bu örnekle, 'canlılar da bugünkü halleriyle var iseler demek ki rastlantılar bunu yapmış' şeklindeki klasik evrimci mantığa varmaya çalışmıştır. Bu gülünç mantığı da şu ifadeler ile sloganlaştırmıştır. "Ama bunlar 'olasılık' değil 'olan' şeylerdir. Olanın olasılığı olmaz, sonucu alınmış olan maçı kimin kazanacağı yolunda olasılık hesapları yapılmaz, olan olmuş, biten bitmiştir."

Evrimcilerin, "canlılar varsa o zaman evrim de olmuştur" şeklindeki bu klasik mantıkları evrimin hiçbir bilimsel açıklaması olmaması ve tamamen dogmatik bir dünya görüşü ve inanç biçimi olmasından kaynaklanır.

Hiç kimse, "canlılar hiçbir şekilde var olamaz" gibi bir iddia öne sürmemektedir. Olasılık hesapları canlıların oluşması hakkında değil, canlıların evrim gibi bir süreçle ortaya çıkıp çıkamayacağı hakkındadır. Nitekim bu hesaplar böyle akıl ve mantık dışı bir sürecin tamamen imkansız olduğunu somut olarak ortaya koymuştur. Bu da "var olan" canlılığın ancak bilinçli bir yaratılışın ürünü olabileceğini kanıtlamaktadır.

Örneğin caddelerde binlerce arabanın var olmuş olması bunların bir şekilde rastlantılarla ortaya çıkmış olduğunu göstermez. Eğer bunların tek bir tanesinin bir

tekerleğinin bile tesadüfen oluşabilmesinin olasılıkları hesaplansa ihtimal dışı olduğu görülecektir. Fakat Şenel'in mantığına göre arabalar olmuşsa olmuştur, milyarlarca rastlantı devreye girerek arabaları oluşturmuştur. Arabalar olduğuna göre olasılıktan söz edilemez. Olan olmuş, biten bitmiştir. Şenel'in mantığından hareket edersek, ortada ne bilinçli bir tasarımcı, ne bilgili ve zeki bir mühendis, ne yetenekli bir usta vardır; arabalar varsa "demek ki rastlantılar bunları oluşturabilmiş"tir (!)

Alaeddin Şenel'in, olanaksız olasılık olduğunu kabul ettiği, "çınarın o biçimiyle yeniden ve bir anda oluşturulması", bir hücrenin ilkel dünya şartlarında içerdiği binlerce karmaşık enzimiyle, milyonlarca anlamlı proteinlerden oluşan özelleşmiş organelleriyle, çekirdeğiyle, DNA'sıyla, hücre zarıyla, sitoplazmasıyla, içerdiği kompleks organizasyonla meydana gelmesinden daha düşük bir olasılık değildir. Alaeddin Şenel'in çınar için kabul etmek zorunda kaldığı gibi, bu olay da "yaratmadan başka bir şey değildir."

Çınar örneği ve yazısında verdiği diğer tutarsız, mantık dışı örnekler, Alaeddin Şenel'in yaratılışı ve Yaratıcıyı reddetmek ve imkansız olanı olanaklı göstermeye çalışmak için akıl ve mantığa karşı nasıl savaş açtığının açık bir göstergesidir. Ayetlerde bu tutumun inkarcıların karakteristik özelliklerinden biri olduğu belirtilmektedir:

Ahirete inanmayanların kötü örnekleri vardır, en yüce örnekler ise Allah'a aittir. O güç sahibi olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Nahl Suresi, 60)

Sana nasıl örnekler vererek saptıklarına bir bak, artık onların bir yola güçleri yetmemektedir. (İsra Suresi, 48)

Ayetlerden de anlaşılacağı gibi Alaeddin Şenel'in tutarsız örnekleri diğer *Bilim ve Ütopya* yazarlarında da olduğu gibi gerçeklerden gitgide uzaklaşmalarına ve kendilerini kandırmalarına yardımcı olmaktan başka bir şeye yaramamaktadır.

Zamanın İmkansızı Mümkün Kıldığını Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel'in, olanaksızlıkları "mümkün" kılabilmek için yazısı boyunca ardına sığındığı kavram "zaman"dır. Her örneğinde, "Evrim bir anda olsa imkansız, ancak uzun zaman verilirse olanaklı hale gelir" şeklinde bir mantığı savunmaya çalışmaktadır.

Herşeyden önce anlaması gerekir ki, mekanizması "rastlantılar" olan bir sürecin ister kısa zamanda, isterse uzun zamanda anlamlı, planlı ve karmaşık sistemler meydana getirmesi mümkün değildir. Canlı sistemler ise bu tür bir karmaşıklığın en uç noktasıdır.

Evrimin öne sürdüğü gibi, uzun bir zaman dilimi içinde yavaş ve küçük eklemelerle ilerleyen bir süreç ancak büyük ve anlamsız yığınlar meydana getirebilir. Her parçası birbiriyle bağlantılı, içiçe geçmiş sistemlerden oluşan hücre gibi kompleks organizasyonun, "tesadüflerin art arda parça eklemesi" şeklinde ilkel bir mekanizmayla oluşabilmesi, ne bir anda ne de trilyonlarca yılda mümkün değildir.

Bu göz boyama yöntemi, profesyonel evrimcilerin kendilerinin de gerçekte inanmadığı, ancak cahil kitleleri evrime ikna etmek için sık sık kullandıkları bir yanıltma tekniğidir.

Evrimciler, "zamanla, yavaş yavaş herşeyin mümkün olabileceği" gibi toz pembe bir tablo oluşturmakta ve evrimin bütün imkansızlıklarını bu illüzyonla örtmeye çalışmaktadırlar.

Birkaç kademeden fazla tutarlı mantık yürütmekte zorlanan kimseler, evrimcilerin oluşturdukları illüzyonlara kanabilmektedirler, ama aklı başında hiç kimsenin böyle mantıksız iddialara itibar etmeyeceği açıktır.

Labaratuvarda Yapılan RNA Sentezinin Evrimi Kanıtladığını Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel yazısının 12 no.lu dipnotunda *Evrim Aldatmacası* kitabında, evrimcilerin Urey-Miller deneyi benzeri deneylerden kaçındıklarının söylendiğini, bunun doğru olmadığını belirtmiştir. Buna delil olarak da *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisi gibi çok ciddi bir bilimsel referans (!) göstermiştir. Buradan da tarihi belirsiz bir dergiye gönderme yaparak ne derece akademik bir üslubu olduğunu (!) kanıtlamıştır.

Ayrıca, Şenel'in bahsettiği konu Urey-Miller deneyi kategorisinden tamamen farklı bir konu, bir RNA sentezidir. Urey-Miller deneyi ise aminoasit üretmeye yönelik bir deneydir. Evrimciler ilkel atmosfer koşullarında Miller deneyinde kullanılan gazların bulunmadığını ve gerçekte ilkel atmosferde bulunması gereken gazlar kullanıldığında tek bir aminoasit bile sentezlenemediğini görmüşler ve bu tür deneylerden ümitlerini kesip, vazgeçmişlerdir. *Evrim Aldatmacası* kitabında bahsedilen durum da budur.

Bunların yanı sıra, Şenel'in bilimsel cehaletle buna karşıt delil olarak öne sürdüğü RNA deneyleri aminoasitlerin ilkel atmosferde oluşabileceğinden ümidini kesmiş evrimcilerin yeni bir arayışından başka bir şey değildir. RNA'ların proteinlerinden önce oluştuğu ise Şenel'in laf arasına sıkıştırdığı gibi kanıtlanmış bir gerçek değil, tamamen varsayımdır.

Dahası RNA deneylerinden evrimcilerin beklentileri, kendini kopyalayan bir RNA elde edebilmektir. Bunu da hiç kimse başaramamıştır. Şenel'in söylediği 14 zincirlik RNA sentezi ise laboratuvarlarda sentezlenen başka herhangi bir kimyasal maddeden daha fazla bir anlam ifade etmez. Bugün laboratuvarda, kimyasal tesislerde, son derece ileri teknolojilerde, pek çok kimyager ve mühendis gözetiminde çok çeşitli kimyasal maddeler üretilmektedir. Fakat bu labaratuvar çalışmaları hiçbir şekilde bu maddelerin ilkel dünya koşullarında, kontrolsüz şartlarda, doğa olayları ile, tesadüfen, kendi kendilerine oluşabileceklerinin kanıtı değildir. Zaten bugün ilkel atmosferde var olduğu kanıtlanmış gazlarla RNA'nın hiçbir molekülü elde edilememektedir.Alaeddin Şenel'e tavsiyemiz, *Evrim Aldatmacası* kitabını ve *Bilim ve Ütopya* dergisinin daha önceki sayılarındaki

iddialara bu kitapta verilen cevapları daha dikkatli okumasıdır. O zaman bu açıklamalara da gerek kalmayacaktır.

Yoktan Yaratılışın Bilime Aykırı Düştüğünü Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel "Yoktan yaratma, bilim dünyasının kavramı değildir... Bilimsel açıklamalar, maddenin ve enerjinin yoktan var, vardan yok edilemeyecekleri varsayımlarına dayanarak işletilir. Yaratılış savında elbette bulunulmuştur; bulunulabilir. Ama bu savlar, kampüsün dışında ileri sürülmelidir" demektedir.

Alaeddin Şenel yanılmaktadır. 19. yüzyılda donmuş kalmış materyalist bir dogma olan sabit evren modelini savunmaktadır. 20. yüzyılda pek çok somut veri ile desteklenen ve bilim dünyasında büyük kabul gören Big Bang teorisi ise "evrenin yoktan yaratıldığını" ortaya koymaktadır.

Ünlü materyalist felsefeci Antony Flew, evrenin yoktan var olduğunu ispat eden Big Bang teorisin ateizmi çıkmaza sürüklediğini şöyle itiraf etmektedir:

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Mevcut kozmolojik konsensüs (Big Bang modeli), bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, St. Thomas Aquinas (Hıristiyan İlahiyatçı) tarafından savunulan, ama hiçbir zaman ispat edilemeyen bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Sadece evrenin bir sonunun ve başlangıcının olmadığını kabul ettiğimiz sürece, Evren'in şu anki varlığının mutlak bir açıklama olduğunu savunabiliriz. Ben hala bu açıklamaya inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.[48]

Kısacası, Şenel'in "kampüsün dışında tutmalı" dediği "maddenin yoktan var olması" kavramı, bugün bilim dünyasının en yaygın kabul gören teorisi olan Big Bang tarafından ortaya konulmuş bir gerçektir. Bu kavramı bilim dışı saymak ise, aynı bu ateist bilim adamı gibi bu kavramdan rahatsız olan A. Şenel'e aittir. Aslında Şenel "materyalizm dışında her türlü fikir kampüsün dışında tutulmalı" demek istemektedir. Burada materyalizm dışındaki fikirlerin "kampüsün içine" girdiklerinde, materyalizmin bunların karşısında direnemeyip tarihin çöplüğüne atılacağını hissetmenin verdiği korkuyu teşhis etmemek mümkün değildir.

Doğa Kanunlarının Yaratma Gücü Olduğunu Sanma Yanılgısı

Gerek Rennan Pekünlü, gerekse Alaeddin Şenel, doğa kanunlarının sınırsız bir güce, bir yaratma gücüne sahip olduğunu sanmaktadırlar. Bu inanç Rennan Pekünlü'nün yazısında ilginç bir biçimde ifade edilmektedir. Rennan Pekünlü, yıldızların beyaz cüceye,

nötron yıldızına ve karadeliklere doğal olarak dönüştüğünü, yine doğal olarak evrende hidrojenin helyuma dönüştüğünü anlatmakta ve sonra da şöyle demektedir: "Tıpkı çenesiz balıkların çenelilere, onların tetropodlara (dört ayaklılara), onların kara sürüngenlerine dönüştüğü gibi."

Pekünlü, bu satırlarıyla doğa kanunları ile meydana gelmesi mümkün olmayan olaylar arasındaki farkı kavrayamadığını ortaya koymaktadır. Pekünlü'nün mantığını kullanarak şöyle de denebilir: "Oksijen iki hidrojenle birleştiğinde suya dönüşür, aynen tuğlaların çimento ile birleştiğinde dev gökdelenlere dönüştüğü gibi."

Oysa elbette hidrojen-oksijen reaksiyonu doğal (doğa kanunları tarafından gerçekleştirilen) bir olaydır, ama bir gökdelenin oluşması doğal bir olay değildir. Çünkü gökdelen, sadece tuğla, çimento gibi maddi etkenlerle değil, aynı zamanda çok karmaşık bir tasarımla ve bu tasarımı uygulayan akıllı insanlarla meydana gelir. Yani doğa kanunları gökdelen meydana getiremezler, gökdelen ancak bilinçli bir tasarımla ortaya çıkar.

Bu mantığı kullanarak, bir nesnenin doğal olaylarla meydana gelmiş olup olamayacağını da anlayabiliriz. Örneğin bir bozkıra gittiğimizde, etrafta gelişigüzel bulunan taşların, kayaların, toprağın vs. orada doğal şartlarla bulunduklarını söyleyebiliriz. Ama bozkırın ortasında dev bir uçak görürsek, bu uçağın doğa kanunlarının, bu kanunlar içinde gerçekleşen rastlantıların ürünü olduğunu kabul edemeyiz. Hemen "Bu uçağı kim yaptı ve buraya koydu?" diye sorarız. Çünkü anlarız ki, uçağın kökeni, yerçekimi, kimyasal olaylar, rüzgarlar, şimşekler gibi doğal olaylar değil, bilinçli bir tasarımdır.

Evrimcilerin görmek istemedikleri nokta ise, canlıların da doğal olaylarla asla oluşamayacak kadar karmaşık yapılara sahip olduğudur. Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Sir Fred Hoyle, aynen Rennan Pekünlü gibi materyalist olmasına rağmen, bu konuda çok daha dürüst ve mantıklı bir yorum yapar ve "Tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden bir kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747'nin oluşması arasında bir fark olmadığını" belirtir.

Bir zamanlar hayatın kökeni olduğu düşünülen basitliğin bir hayal olduğu ispatlanmış bulunuyor. Bunun yerine hücrede indirgenemez bir komplekslik hakim. Sonuç olarak hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın kişiler üzerinde bir şok etkisi yaratmıştır. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardı ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok. Alaeddin Şenel, Rennan Pekünlü ve diğer tüm *Bilim ve Ütopya* yazarları ise, diğer pek çok materyalist gibi, bu "şok" tan kaçmaya, 20. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu "hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu" gerçeğini kabul etmemeye çalışmaktadırlar. İnandıkları materyalist felsefe yalnızca maddenin varlığını kabul etmeyi zorunlu kıldığı için, evrendeki tüm düzenin ve canlılığın, maddenin kendisi tarafından verildiğine inanmaktadırlar. Oysa bu materyalist inanç, bilim karşısında yenilgiye uğramış batıl bir inanıştan başka bir şey değildir.

Bilimi Materyalist Felsefeyle Özdeşleştirmeye Çalışma Yanılgısı

Bilim ve Ütopya yazarları Rennan Pekünlü ve Alaeddin Şenel, bu gerçek karşısında, inandıkları materyalist dogmayı bilime malederek bir kurtuluş aramaya çalışmaktadırlar. Bu çaba, her iki yazarın da savunduğu "bilim materyalist olmak zorundadır" iddiasında açıkça ortaya çıkar. Bu mantık Rennan Pekünlü tarafından şöyle ifade edilmektedir:

Tüm materyalist dallarının uğraş konusu özdektir (maddedir). Bilim doğası gereği materyalisttir.

Örneğin bizden önce bir insanın girip girmediğinden emin olmadığımız, bir mağara düşünelim. Bu mağaraya girdiğimizde eğer sadece toz, toprak, taşlar vs. bulursak "bu mağarada sadece gelişigüzel dağılmış maddeler var" diye düşünebiliriz. Ama eğer mağaranın duvarlarında çok büyük bir ustalıkla çizilmiş, göz kamaştırıcı resimler varsa, bu durumda "bizden önce burada akıllı bir varlık bulunmuş ve burada eserler meydana getirmiş" sonucuna varırız.

İşte 20. yüzyıl bilimi de bu yolla evrenin yaratılmış olduğunu ispatlayan sonuçlara varmıştır. Evrendeki büyük düzen, canlılardaki tasarım, maddenin kendi kanunları ile açıklanmayacak kadar komplekstir ve Allah'ın apaçık varlığını ispatlar.

Ünlü bir biyofizikçi olan Dean Kenyon, "Hayatın kimyasal detayları, moleküler biyoloji ve hayatın kökeni hakkında son yirmi otuz yıl içinde öğrendiklerimiz... hayatın kökeni hakkında materyalist bir açıklama yapmayı giderek daha fazla imkansız hale getiriyor"[49] derken bunu ifade etmektedir.

Evrimin Termodinamik Açmazını Kavrayamama Yanılgısı

Rennan Pekünlü, Dünya'nın "açık sistem" (kendi deyimiyle "açık dizge") olduğunu, bu yüzden basit moleküllerin karmaşık sistemlere dönüşebileceğini iddia etmiştir.

Ancak açık sistemin ne olduğu ve Rennan Pekünlü'nün "açık sistemler" tanımıyla nereye varmak istediğini açıklamadan önce, Termodinamiğin 2. Kanunun ne olduğunu ve bu kanunun evrim gibi bir süreci nasıl imkansız kıldığını kısaca belirtmekte fayda görmekteyiz.

Termodinamiğin 2. Kanunu ya da diğer adıyla "Entropi Kanunu", evrende var olan herşeyin zamanla doğru orantılı olarak, geri dönüşümsüz bir biçimde düzensizliğe ve bozulmaya doğru gittiğini ispatlayan bir fizik kanunudur.

Bu kanunun doğruluğu teorik ve deneysel alanlarda kesin olarak kanıtlanmıştır. Öyle ki yüzyılımızın en büyük bilim adamı kabul edilen Albert Einstein, bu kanunu, "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır.

Evrim teorisi ise, bu temel fizik kanunu bütünüyle göz ardı edilerek ortaya atılmış bir iddiadır. Teori, canlılığın oluşumunu ve milyonlarca canlı türünün varlığını açıklarken; basit, düzensiz, ilkel yapılardan zaman içinde kompleks, düzenli ve planlı yapılara doğru bir gelişim sürecini öne sürmektedir.

Oysa Termodinamiğin 2. Kanunu (Entropi Kanunu) evrim gibi bir sürecin en başından en sonuna kadar varsayılan hiçbir aşamasının gerçekleşmesinin mümkün olmadığını ortaya koymuştur. Evrimci bilim adamları da bu açık çelişkinin farkındadırlar. Örneğin Roger Lewin *Science* dergisindeki bir makalesinde evrimin bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

Biyologların karşılaştıkları problem, evrimin Termodinamiğin 2. Kanunu'yla olan açık çelişkisidir. Sistemler zamanla daha düzensiz yapılara doğru bozulmalıdırlar.[50]

Görüldüğü gibi, evrim iddiası bütünüyle fizik yasalarına aykırı olarak ortaya atılmış bir iddiadır. Termodinamiğin 2. Kanunu, evrim senaryosununun karşısına bilimsel ve mantıksal açıdan aşılması imkansız fiziksel engel koymaktadır.

Bir evrimci olan George Stavropoulos, *American Scientist* isimli evrimci dergide, canlılığın kendiliğinden oluşmasının termodinamik açıdan imkansızlığını şu ifadelerle ortaya koymaktadır:

Normal şartlarda, Termodinamiğin 2. Kanunu doğrultusunda, hiçbir kompleks organik molekül, hiçbir zaman kendi kendine oluşamaz, tersine parçalanır. Gerçekte, bir şey ne kadar kompleks olursa o kadar kararsızdır ve kesin olarak eninde sonunda parçalanır, dağılır. Fotosentez, bütün yaşamsal süreçler ve yaşamın kendisi, karmaşık veya kasıtlı olarak karmaşıklaştırılmış açıklamalara rağmen, halen termodinamik ya da bir başka kesin bilim dalı vasıtasıyla anlaşılamamıştır.[51]

Rennan Pekünlü'nün yıldızların dönüşümünü evrim teorisinin iddialarına kanıt getirmesinin mantıksız olmasının sebebi de budur.

Yıldızların enerjilerini kaybetmeleri, düzenlerini yitirmeleri, organizasyonlarının bozulması söz konusu kanunun bir gereğidir ve doğaldır. Ama cansız moleküllerin düzene girerek, organize olarak, sistemler kurarak organları, dokuları, hücreleri, canlıları, insanı medyana getirmesi, bu kanuna aykırıdır.

Evrimi Açık Sistem Çarpıtmasına Dayandırma Yanılgısı

Rennan Pekünlü ve diğer evrimciler, Termodinamiğin 2. Kanunu'nun yalnızca kapalı sistemler için geçerli olduğu, açık sistemlerin bu kanunun dışında olduğu gibi bir çarpıtmaya başvurmaktadırlar.

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemdir. Evrimciler de dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına

maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun dünya için geçersiz olduğunu; düzensiz, basit, cansız yapılardan, düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürmektedirler.

Herşeyden önce bilinmesi gerekir ki, Entropi Kanunu evrensel bir kanundur. Tüm sistemler, ister açık sistem olsun, ister kapalı sistem olsun bu kanuna tabidirler. Açık sistemlerde de Termodinamiğin 2. Kanunu geçerlidir. Tek fark şudur: Açık sistemlerde, sisteme dışarıdan ısı ve madde girdiği için geçici ve bölgesel bir düzensizlik (entropi) azalması gözlenebilir. Fakat bu düşüş hiçbir şekilde organik moleküllerin, proteinlerin, canlı hücrelerin oluşumuna imkan verecek boyutlarda olmaz.

Örneğin, sıcaklık ne kadar artarsa artsın, aminoasitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Aminoasitlerin çok daha karmaşık moleküller olan proteinleri ve proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için yalnızca enerji yeterli değildir.

Tüm bunların oluşması ve varlıklarının devam etmesi için, enerjiyi bilinçli ve planlı bir biçimde "kullanılabilir iş"e dönüştürecek mekanizmaların varlığı da şarttır.

Örneğin bir arabanın, benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılık enerjisini Güneş'ten almaktadır, fakat canlılardaki inanılmaz komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri gibi) güneş enerjisini kimyasal enerjiye çevirmektedirler.

Bu enerji dönüşüm sistemleri var olmasa hiçbir canlı varlığını devam ettiremez. Güneş'in, enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı için, yakıcı, eritici ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Görüldüğü gibi, herhangi bir enerji dönüştürücüsü olmayan, olsa bile işe dönüşecek bu enerjiyi bilinçli bir biçimde kontrol eden mekanizmaları bulunmayan bir sistem, açık da olsa kapalı da olsa evrim için hiçbir avantaj teşkil etmemektedir.

İlkel dünya şartlarında, doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu hiç kimse iddia edemez.

Kaos Kuramı Kaçışını Evrimin Delili Sanma Yanılgısı

Rennan Pekünlü, "Kaos Kuramının erke tüketici yapıları, karmaşadan düzeni yaratabilen açık dizgelerdir, öz örgütlenme yeteneği olan etkin özdeklerdir" demektedir.

Termodinamiğin 2. Yasası'nın evrimi imkansız kıldığının farkında olan bazı evrimci bilim adamları, yakın geçmişte Termodinamiğin 2. Kanunu ve Evrim Teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek maksadıyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan spekülatif iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi Belçikalı bilim adamı Ilya Prigogine'dir.

Prigogine, Rennan Pekünlü'nün ağzından düşürmediği Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan düzen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Bütün çabalarına rağmen, Prigogine termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır. Bu durum aşağıdaki ifadelerinde de açıkça görülmektedir:

Yüzyılı aşkın bir süredir aklımıza takılan bir soru var: Termodinamiğin tanımladığı ve sürekli artan bir düzensizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada canlı bir varlığın evriminin nasıl bir anlamı olabilir?[52]

Moleküler düzeyde ürettiği teorilerin, canlı sistemler için, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını bilen Prigogine bu problemi şöyle ifade etmektedir:

Kaos Teorisi moleküler seviyede tutarlı görünmekle birlikte, canlıların oldukça düzenli olan hücreleri ele alındığında, bunlardaki biyolojik düzenlilik, teorinin karşısına net bir problem olarak ortaya çıkmaktadır.[53]

İşte Rennan Pekünlü'nün tarihin derinliklerinden günümüze dek hikayesini anlattığı ve son olarak da evrimin en temel dayanağı olarak öne sürdüğü Kaos Kuramı ve buna dayalı spekülasyonların vardığı son nokta budur. Evrimi destekleyen, doğrulayan, evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıran hiçbir somut sonuç elde edilememiştir.

"Öz Örgütlenme" Masalı

Rennan Pekünlü'nün sık sık sözünü ettiği "maddenin öz örgütlenmesi" kavramı ise, hiçbir bilimsel temeli olmayan materyalist bir dogmadan ibarettir. Evrimciler, ortaya attıkları bu hayali kavramla, cansız maddenin kendi kendisini düzenleyebileceği, tasarlayabileceği gibi bir iddia öne sürerler. Oysa tüm deneyler, maddenin kesinlikle böyle bir gücü olmadığını göstermektedir. Kendisi de bir evrimci olan New York Üniversitesi Kimya Profesörü Robert Shapiro, bu konuda şu itirafta bulunr:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin kendini örgütlenmesi" olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.[54]

Yani madde kesinlikle kendini düzenleyememektedir, ama materyalistler maddenin böyle bir gücü olduğuna körü körüne inanmaktadırlar. Aynen, hiçbir gücü olmadığını bildikleri putlara körü körüne tapınan eski putperestler gibi, maddeye bir yaratma gücü atfetmekte ve ona bir anlamda tapınmaktadırlar. Materyalizm, saçmalığını gördükleri halde bağlandıkları bir tür dindir.

Aklını ve vicdanını kullanan insan ise, bu dinin saçmalığını kolaylıkla görür. Tüm maddeye hakim olan üstün Yaratıcının varlığını kavrar. O üstün Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

BİLİM ve ÜTOPYA Dergisi Aralık 1998 Sayısındaki Materyalist Yanılgılar

Önceki bölümde, *Bilim ve Ütopya* dergisinin Aralık sayısında öne sürülen evrimci iddiaları ve bunların geçersizliklerini inceledik. Ancak bu iddiaları öne süren yazarların en çok hedef aldıkları konu, evrim teorisinin de ötesinde, "maddenin aslı" konusuydu. Bizim çalışmalarımızda izah edilen maddenin sadece bir algı olduğu gerçeği, materyalist *Bilim ve Ütopya* yazarlarını son derece rahatsız etmiş, hatta korkutmuş olduğu için, özellikle bu konuyu ele aldılar.

Ancak maddenin algı olmadığı, mutlak varlık olduğu şeklindeki inançlarını sözde ispat etme niyetiyle yazı yazan *Bilim ve Ütopya* yazarları, gerçekte savundukları iddianın ne denli çürük ve gerçek dışı olduğunu sergilediler. Alaeddin Şenel'in ve Rennan Pekünlü'nün makaleleri, bu yönde çok önemli yanılgılar içeriyordu. Şimdi sırasıyla bu yanılgıları inceleyelim.

Algıların Nesnel Karşılığı Bulunduğuna Dair Bilimsel Kanıt Olduğunu Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel, *Bilim ve Ütopya* dergisinin Aralık sayısında yayınlanan "Evrim Aldatmacası mı, Devrin Aldatmacası mı?" başlıklı yazısında, dış dünyanın beynin içinde görüntü olarak algılandığını kabul etmiş, ama görüntülerin nesnel karşılığı bulunan ve bulunmayan görüntüler olarak ikiye ayrıldığını, beyindeki görüntülerin ise nesnel karşılığının bulunduğunu iddia etmiştir.

Beyindeki görüntülerin dış dünyada karşılığı bulunduğu iddiasının bilimsel delili nedir?

Bunun hiçbir bilimsel delili yoktur. Hiç kimse beyninin dışıyla ilgili bir bilgiye veya bir kanıta sahip değildir. Çünkü insanın görebildiği ve algılayabildiği herşey beynin içinde görüntü olarak bulunmaktadır. Beynin içindeki görüntülere dayanarak beynin dışında bir şey bulunup bulunmadığını bilmek mümkün değildir. Dolayısıyla, Alaeddin Şenel'in "beyindeki görüntülerin nesnel karşılığı vardır" şeklindeki sözü kuru bir iddiadan ibarettir. Bu iddiasını ispatlayacak bilimsel bir kanıt getirmesi imkansızdır.

Alaeddin Şenel, "Beynimdeki görüntülerin dış dünyada karşılığı olup olmadığını bilmiyorum ama aynı şey telefonla konuşma yaptığımda da geçerlidir. Telefonla konuşurken karşımdaki kişiyi göremem, fakat sonradan yüz yüze konuşurken bu konuşmayı doğrulatabilirim." diyerek cevap vermektedir.

Alaeddin Şenel, bu benzetmeyle şunu kastetmektedir: Eğer algılarımızdan kuşkulanırsak, maddenin aslına bakıp gerçeği kontrol edebiliriz.

Oysa bizim maddenin aslına ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. Hiçbir zaman zihnimizin dışına çıkıp "dışarıda" ne olduğunu bilemeyiz.

Telefondaki sesin karşılığı olup olmadığı telefondaki kişiye doğrulatılabilir. (Esasen telefon konuşması da, bu konuşmanın sonradan teyid edilmesi de tamamen zihinde yaşanmaktadır.) Ancak beyindeki görüntülerin karşılığı olup olmadığı kime doğrulatılacaktır? Alaeddin Şenel'in, beynin dışına ait bilgi sağlayabilecek, doğrulama yapabilecek bir bilgi kaynağı bulması mümkün değildir.

Canlılığın Cansız Maddelerden Geldiğini Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel, cansız maddenin kendi başına var olabileceğini, ama "ruh"un maddeye bağımlı olduğunu iddia etmiştir.

Alaeddin Şenel'in burada söylemek istediği şey şudur: Ruh, maddenin bir fonksiyonudur. Canlılık maddenin belli bir düzende bulunmasıdır. Yani cansız maddeler doğal şartlar içinde canlılık meydana getirebilirler.

Oysa çağdaş bilimin ortaya koyduğu sonuç, canlılığın asla cansız maddelerden üretilemeyeceği, yani hayatın maddeye indirgenemeyeceğidir.

Cansız maddelerin hayat oluşturabilecekleri iddiası, eski ve terk edilmiş bir iddiadır. Bilimsel literatürde buna "**abiogenesis**" (canlılığın cansızlıktan meydana gelmesi) teorisi denmektedir.

"Abiogenesis", biyolojinin çok geri olduğu 16. ve 17. yüzyılda bilimsel bir gerçek sanılıyordu. Böceklerin yemek artıklarından oluştuğuna, etlerin üzerindeki kurtların etin kendiliğinden kurtlanması ile ortaya çıktıklarına inanılıyordu. Söz konusu kurtların sineklerin bıraktığı mikroskobik larvalardan oluştuğu daha sonra anlaşılmıştır.

"Abiogenesis" düşüncesine Darwinizm'i ispatlayabilmek için ihtiyaç duyan evrimciler yıllarca laboratuvar şartlarında cansız maddelerden canlılık üretebilmek için uğraştılar. Ancak bu hiçbir zaman başarılamamıştır. Hiçbir deneyde bir canlı hücresi cansız maddelerin sentezlenmesiyle oluşturulamamıştır.

Bu nedenle bilim dünyasında "hayat sadece hayattan gelir" manasına gelen"biogenesis" kuralı kabul edilmiştir. Canlı bir hücrenin ancak yine canlı bir organizmadan geleceğini öngören bu kanun, yapılan bütün deney ve gözlemlerle ispatlanmıştır.

"**Biogenesis**" kanunu, canlılığın maddeye indirgenemeyeceğini ortaya koymuştur. Yani canlılık, maddenin bir fonksiyonu değildir ve maddeden ayrı bir kaynaktan gelmektedir. Dolayısıyla, can ya da ruh maddeden bağımsız olarak vardır. Alaeddin Şenel ve diğer materyalistler, bu kesin gerçeği, bedenleri yok olup çürüdüğünde, ama ruhları Allah katına alındığında daha iyi anlayacaklardır.

Alaeddin Şenel'in Muhakeme Bozuklukları

Alaeddin Şenel *Evrim Aldatmacası* isimli kitapta anlatılan gerçeklerin ne olduğunu çoğu yerde tam olarak anlayamamış ve bu nedenle bazı muhakeme bozuklukları sergilemiştir.

Bunun birinci örneği, söz konusu kitapta yer alan, "Maddesel dünya bir algılar bütününden ibarettir." ifadesini " hiçbir şey yoktur" şeklinde anlamasıdır.

Oysa "madde bir algılar bütünüdür" demek, "madde yoktur" demek değildir. Maddesel evren vardır, ama sadece bir algılar bütünü olarak vardır. (Tıpkı rüyalarımızın bir hayal olarak var olması gibi)

Bir başka örnek şudur: Alaeddin Şenel'e göre, evrenin bir algılar bütünü olduğu sonucuna varmak, evrenin nasıl işlediğini araştırmayı, yani bilimi terk etmeyi gerektirmektedir.

Bu bütünüyle gerçek dışı bir iddiadır. Elbette ki, "evren" ismi verilen algılar bütününün nasıl bir düzen içinde işlediğini anlamak, hangi kurallara tabi olduğunu öğrenmek için bilime ihtiyaç vardır.

Ama bu bilim anlayışı ile materyalist bilim anlayışı arasında çok önemli bir fark vardır. Söz konusu algılar bütününü gözlemleyerek bulduğumuz doğa kanunları, bu bütünü yaratmış olan Allah'ın kanunlarıdır.

Maddeyi mutlak varlık sanan, doğa kanunlarını maddenin kendinden kaynaklandığını düşünen ve kendilerini yaratanın da zaten doğa kanunları olduğuna inanan materyalistler ise, bu gerçek karşısında paniğe kapılmaktadır. Çünkü *Bilim ve Ütopya* yazarlarından Rennan Pekünlü'nün belirttiği gibi, *Evrim Aldatmacası* kitabında anlatılan gerçekler yalnızca evrim teorisini değil, materyalist felsefenin tüm kültür dokusunu çökertmekte, bu şekilde Kur'an-ı Kerim'in **"... Biz hakkı batılın üzerine fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder..."** (Enbiya Suresi, 18) ayeti gerçekleşmektedir.

Görme Dışındaki Duyuların da Beyinde Algılandığını Göz ardı Etme Yanılgısı

Alaeddin Şenel "nesneler insanların beyninin dışında vardır... Bıçağın görüntüsü, bıçağı kaydırdığımızı gösterdiğinde doğruyu göstermiştir. Duyduğum acı, akan kan, görüntü değildir. Sevdiğim kişi de görmüştür" demektedir.

Görüldüğü gibi, Alaeddin Şenel, görme duyusunun algı olduğunu kabul etmekte, ama bıçakla ilgili bize bilgi veren diğer dört duyuyu (dokunma, işitme, tat ve koku) mutlak gerçek sanmaktadır. Bıçağın elini kesmesi üzerine de, "bakın elimi kesti, demek ki bir algı değil" demektedir. Alaeddin Şenel'in anlamakta zorluk çektiği nokta, elindeki acı hissinin, akan kanın, kanın verdiği sıcaklık ve ıslaklık hissinin ve diğer tüm algıların da yalnızca zihinde oluştuklarıdır. Aynı şekilde, "sevdiği kişi" de Alaeddin Şenel'in zihninde oluşan bir algıdan ibarettir.

Alaeddin Şenel, tarif ettiği senaryoyu (bıçakla elini kestiğini, bu kesiğin acı hissini ve kan görüntüsünü oluşturduğunu, kendisini seven bir kişinin de bu olaya şahit olduğunu)bir rüyada da aynen yaşayabilir.

Belki rüya gördüğü sırada biri ona "bu gördükleriniz aslında bir algıdır" diyebilir. Hatta Alaeddin Şenel bu insana "ben materyalistim, böyle iddialara inanmam" da diyebilir.

Alaeddin Şenel ve onunla aynı şekilde düşünen tüm materyalistler, şu an rüyadaki söz konusu adam gibidirler. İçinde yaşadıkları algılar dünyasında, onlara "tüm bunlar birer algı ve bu algıları yaratan üstün bir Yaratıcı var" denmekte, ancak Alaeddin Şenel ve arkadaşları bu gerçeğe karşı tutucu materyalist tepkiler vermektedirler. Oysa gece gördükleri rüyalarından uyandıkları gibi, öldükten sonra şu anda içinde yaşadıkları hayaller dünyasından da uyanacaklar ve kendilerini yaratmış olan Allah'a hesap vereceklerdir.

Algıların Algı Yarattığını Sanma Yanılgısı

Alaeddin Şenel, *Evrim Aldatmacası* isimli kitaptan "Allah görüntüleri bir sıra, bir düzen içinde yaratır; bir çiçek görüntüsü yaratmadan önce bir tohum görüntüsü yaratır" cümlelerini aktarmakta ve ardından Allah'ın neden görüntüleri belli bir sırayla yarattığını sormaktadır.

Materyalistler arka arkaya gözlenen iki olaydan önce olanı sonrakinin mutlak sebebi olarak kabul etmektedirler. Oysaki ardı ardına gelen iki olayda ikinciyi birincinin oluşturduğuna dair hiçbir bilimsel kanıt mevcut değildir. Somut olarak gözlenen, iki olayın arka arkaya gerçekleşmiş olmasından ibarettir. Bunlardan ilkinin, ikincinin sebebi olduğu görüşü, maddi kanıtı bulunmayan bir iddiadan ibarettir.

Allah zihnimizde algıladığımız görüntüleri belli bir sıra içinde, yine kendisinin belirlediği doğa kanunlarına göre yaratmaktadır. Şüphesiz ki Allah bir öncelik-sonralık ilişkisi olmadan da yaratabilirdi. Örneğin çiçeği tohum olmaksızın yaratabilirdi. Sonsuz güç sahibi olan ve hiçbir şeye ihtiyacı bulunmayan Allah'ın çiçek yaratmak için tohuma ihtiyacı yoktur.

Allah'ın görüntüleri belli bir öncelik-sonralık içinde yaratmasının sebebi, Allah'ın varlığını fark eden akıllı insanlar ile algılar dünyasına aldanarak akıllı insanların uyarılarını dinlemeyenler arasındaki farkı ortaya çıkarmaktır.

Alaeddin Şenel'in "Maddi bir olayın mutlak sebebi başka bir maddi olaydır" şeklindeki düşüncesinin (yani nedensellik inancının) yanlışlığını çok basit bir örnekle ispatlayabiliriz. Alaeddin Şenel, rüyasında bir muma elini uzattığı takdirde elinin acıdığını hissedecektir. Hatta rüyasında eli su toplayıp şişebilir. Oysaki bu sadece bir rüyadır; ortada ne bir mum ne de ateş vardır. Gerçekte eli yanmadığı halde elinin acıdığını hissetmiştir. Alaeddin Şenel'in rüyasında duyduğu acı hissi bir mumdan kaynaklanmamaktadır.

Dolayısıyla acı hissi ve mum görüntüsü, iki ayrı algıdır ve Alaeddin Şenel'e ayrı ayrı algılattırılmıştır. Biri diğerinin sebebi değildir. Bu iki olayın arasında hiçbir sebep-sonuç bağı yoktur. Alaeddin Şenel, biraz düşünürse, rüya için geçerli olan bu gerçeği aslında uyanıkken de yaşadığını kavrayacaktır. Çünkü rüyada görülenler de uyanıkken görülenler de tamamen zihnin içinde oluşmaktadır. Yani her iki durumda da aynı şartlar ve aynı kurallar geçerlidir.

"Aldatmacanın Evrimsizliği" Başlıklı Yazıdaki Yanılgılar

Bilim ve Ütopya dergisinin Aralık sayısında maddenin aslı konusunu ele almaya çalışan diğer materyalist yazar ise, Rennan Pekünlü idi. Pekünlü "Aldatmacanın

Evrimsizliği" başlıklı yazısında, maddenin algılardan ibaret olduğunu reddediyor ve bunu kendince ispatlamak için bize E-5 Karayolu'nda yaya olarak dolaşmayı tavsiye ediyordu.

Rennan Pekünlü'nün bu E-5 örneği, değişik materyalistlerin kitaplarında değişik versiyonlarıyla yer almaktadır.

Örneğin materyalist felsefenin 20. yüzyıldaki en büyük savunucularından biri olan koyu Marksist George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri* adlı kitabında, maddenin varlığının büyük delili olarak "otobüs örneği"ni vermektedir. Politzer'e göre, maddenin bir algı olduğunu savunan kişiler de otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaktadırlar ve bu maddenin varlığının ispatıdır.

Bu örneği uzun uzun anlatan Politzer, sonunda "otobüs örneğinde gördük ki dünyanın nesnel bir gerçekliği vardır. Ve bu nesnel gerçeklik bizim düşüncemizin yarattığı bir yanılsama değildir" demektedir.[55]

Bir başka ünlü materyalist Johnson ise kendisine maddenin bir algılar bütünü olduğu anlatıldığında, taşlara tekme atarak onların fiziksel varlıklarını kanıtlamaya çalışmıştır.[56]

Benzer bir örnek, George Politzer'in akıl hocası olan Friedrich Engels tarafından verilmiş, Engels, "eğer yediğimiz pastalar birer algı olsaydı, açlığımızı geçirmezlerdi" demiştir.[57]

Marx, Engels, Lenin gibi ünlü materyalistlerin kitaplarında hep bu tür örnekler; "maddenin varlığını tokat yiyince anlarsınız" gibi öfke dolu cümleler yer almaktadır.

George Politzer'den etkilenerek bize E-5 Karayolu'nda yürümeyi öneren Rennan Pekünlü'ye göre, maddenin fiziksel bir varlığı olduğunun ispatı, E-5 karayolu üzerinde yaşanacak bir kaza ya da bu kazanın korkusu olacaktır! Rennan Pekünlü, E-5 Karayolu'ndan hızla geçen bir otobüsü maddenin fiziksel varlığının çarpıcı bir delili sanmaktadır.

Böyle sanmasının sebebi, görüntünün insanı aldatacak derecede gerçekçi görünmesidir. Mekan görüntülerindeki derinlik ve perspektifin kusursuzluğu, mekanda gözüken cisimlerin görüntüsünün renk, şekil, gölge olarak mükemmelliği, ses, koku ve sertlik hislerinin çok net olması ve görüntünün içinde bir mantık bütünlüğünün bulunması kimilerini yanıltabilmektedir. Bunun bir algılar bütünü olduğu unutulabilmektedir.

Ama zihinde meydana gelen algılar ne kadar eksiksiz ve mükemmel olursa olsun, bunların birer algı olduğu gerçeği değişmeyecektir.

Benzer şekilde, E-5'e ait mekan görüntüsü, trafik görüntüsü, otobüs görüntüsü, yaya görüntüsü, tüm bunlara ait sesler, perspektifler, kokular ne derece kusursuz olursa olsun bunlar sadece zihinde algılanmaktadırlar. Zihinde yaşanmaktadırlar.

İnsan, E-5'te yürürken bir kaza yaşasa da, yangında alevler tarafından sarılsa da, depremde yıkılan binaların altında kalsa da, bir trenin altında ezilse de, sürat yarışında takla atsa da bu olayların tümü zihinde yaşanmaktadır.

Şu anda elinizde tutmakta olduğunuz sayfa beyninizin içinde algılandığı gibi, savaşlar, ölümler, afetler, hastalıklar, mitingler, eğlenceler, spor müsabakaları, otobüsler, taşlar, pastalar bunların tümü beynin içinde algılanmaktadır.

İnsan, zihninin içindeki bir otobüsün önüne atladığında, bu otobüs yine onun zihninin içinde olan bedenine çarpacaktır. Eğer otobüsün önüne atlamak ölümle sonuçlanırsa, bu kez algılar dünyası tümüyle değişecektir. "Dünya" dediğimiz algılar bütünü yok olurken, "ahiret" olarak bilinen algılar bütünü başlayacaktır.

Materyalistlerin anlama güçlüğünü göz önünde bulundurarak, konuyu bir örnekle açalım.

Politzer'in otobüs kazası örneğini ele alalım. Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın, örneğin (eğer bugün yaşasa) George Politzer'in beynine paralel bir bağlantıyla bağlansa, kazadaki kişiye otobüs çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan Politzer'e de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kazadaki adam zihninde kendisine otobüsün çarptığına ilişkin ses, görüntü, sertlik hislerini almaya başladığı anda, bu hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, Politzer de almaya başlayacaktır.

Politzer de otobüsün korna ve fren sesini, otobüsün metallerinin vücuduna değmesini, çarpma şiddetini, kırık kol, akan kan ve koşuşan insan görüntülerini, kırık ağrılarını, akan kanın sıcaklığını, hastane koridorlarını ve ameliyathaneye sokuluşunun görüntülerini, yapılan iğnenin acısını, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü, bu durumun günlerce sürüşünü hissedecek, görecek ve yaşayacaktır.

Kazadaki adamın sinirleri kaç kişiye bağlansa bunların hepsi, aynı Politzer gibi, kazayı başından sonuna kadar yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur.

Doğru cevap, hepsinin trafik kazasını kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır. Bir trafik kazasına ait tüm duyuları, otobüsün sesini, sertliğini, görüntüsünü, kırık acılarını, hastaneyi, alçıyı, kolunu oynatamamasını hepsi hissettiğine ve yaşadığına göre, trafik kazasını hepsi yaşamıştır.

Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü (ses, görüntü, sertlik, koku, tat) bir cihaza kaydedilse ve bu algılar sürekli başa alınarak bir başka kişiye, örneğin Rennan Pekünlü'ye verilse, Rennan Pekünlü'ye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Pasta, taşa tekme atma ve tokat örnekleri için de durum aynıdır.

Pasta yiyince karnında pastanın şişliğini gören ve tokluğunu hisseden Engels'in (eğer bugün yaşasa) duyu organlarına ait sinirler paralel olarak Rennan Pekünlü'nün beynine bağlansa, Engels pasta yediği anda Rennan Pekünlü de pasta yiyecektir. Engels'in karnı doyduğu anda Rennan Pekünlü de doyacaktır. Hangisinin yediği pasta gerçek pastadır? Hangisinin karnı doymuştur? Materyalist felsefenin buna vereceği her cevap çelişkili olacaktır.

Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalist Johnson'ın (eğer bugün yaşasa) ayağından, gözünden, kulağından beynine giden sinirler Rennan Pekünlü'ye bağlansa

Rennan Pekünlü de taşa vuracak ve canı acıyacaktır. Johnson'ın tekme attığı taş mı, yoksa Rennan Pekünlü'nün tekme attığı taş mı gerçektir? Materyalist felsefe buna çelişkisiz bir cevap veremez.

Doğru ve çelişkisiz cevap şudur: Hem Engels hem Rennan Pekünlü pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Yine hem Johnson hem Rennan Pekünlü taşa tekme atış anını kendi zihinlerinde tüm detaylarıyla yaşamışlardır.

Hepsi birbirinin aynı olan E-5 örneği, otobüs örneği, tokat örneği, taşa vurma örneği, pasta örneği, son derece tutarsız ve ilkel mantıklardır.

Otobüsün çarpışının şiddetini de, taş darbesinin oluşturduğu acıyı da, yenen pastanın tokluk hissini de, atılan tokatın sızısını da hissetmemizi sağlayan duyu organlarımızdır. Duyu organlarının beyne gönderdiği tüm elektrik uyarıları gibi, bunlar da zihinde algılanmaktadır. Otobüs çarptığında vücudumuzun yaralandığına ve acıdığına dair hisler almamız, hem otobüsün hem de çarpmanın birer algı olduğu gerçeğini değiştirmemektedir.

Rennan Pekünlü, bu basit mantığı şimdi düşünerek kavrayamazsa, yaşlanıp öldüğünde görerek ve yaşayarak kavrayacaktır. O zaman maddenin algı mı yoksa mutlak varlık mı olduğunu çok net görecektir.

Bu gerçeği, Pekünlü'nün kendisine akıl hocası olarak kabul ettiği Lenin de görmüştür. İşçiler, ihtilaller, grevler, mitingler, ayaklanmalar, komünist devrim hepsi Lenin'in zihnindeki algılardan ibaret olduğu halde bu gerçeği inkar etmiştir. Şu anda maddenin algı olduğundan hiç şüphesi bulunmamaktadır.

Materyalistlerin Büyük Korkusu

Türkiye'deki materyalist çevrelerden maddenin bir algı olduğu gerçeğine bir süre için belirgin bir tepki gelmedi. Bu ise, bizde, bu konunun yeterince açıklanmadığı ve daha detaylı bir anlatıma geçilmesi gerektiği yönünde bir izlenim doğurmuştu. Ancak kısa bir süre sonra materyalistlerin gerçekte bu konunun gündeme getirilmesinden çok büyük bir rahatsızlık duydukları, hatta bundan büyük bir korkuya kapıldıkları açık bir biçimde ortaya çıktı.

Materyalistler yaşadıkları bu korku ve paniği, bir süredir kendi yayın organlarında, konferanslarında, panellerinde yüksek sesle ifade ediyorlar. (Önceki sayfalarda ele aldığımız iki makale, bunların birer örneğidir.) Kullandıkları endişeli ve ümitsiz üsluba bakıldığında, ciddi bir fikri kriz içine girdikleri anlaşılıyor. Felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamaya başlamışlardı. Ancak, şimdi Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin kendisini kaybetmeye başladıklarını anladılar ve çok daha büyük bir şok içindeler. Bu konunun, kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz ediyorlar.

Türkiye'deki materyalist çevrelerin yaşadıkları bu endişe ve paniği en açık biçimde ifade edenlerden birisi, materyalizmi savunmayı görev edinmiş bulunan *Bilim ve Ütopya* dergisinin yazarı ve aynı zamanda bir öğretim üyesi olan Rennan Pekünlü oldu.

Pekünlü, gerek söz konusu dergide yazdığı yazılarda, gerekse söz aldığı birtakım panellerde, *Evrim Aldatmacası* kitabını bir numaralı "tehlike" olarak gösterdi. Pekünlü'yü en çok endişelendiren konu ise, kitabın Darwinizm'i geçersiz kılan bölümlerinin de ötesinde, asıl olarak "maddenin aslı" ile ilgili kısmıydı. Okurlarına ve (oldukça az sayıdaki) dinleyenlerine "sakın kendinizi idealizmin bu telkinlerine kaptırmayın, materyalizme olan sadakatinizi koruyun" mesajları veren Pekünlü, kendisine dayanak olarak az önce de belirttiğimiz gibi, Rusya'daki kanlı komünist devriminin lideri Vladimir I. Lenin'i bulmuştu.

Lenin'in, bir asır önce yazdığı *Materyalizm ve Ampiryokritisizm* isimli kitabı okumayı herkese öğütleyen Pekünlü'nün yaptığı tek şey ise, yine Lenin'e ait olan "sakın bu konuyu düşünmeyin, yoksa materyalizmi kaybedersiniz ve kendinizi dine kaptırırsınız" şeklindeki uyarıları tekrarlamak oldu. Pekünlü, söz konusu materyalist yayın organında yazdığı bir makalede, Lenin'den şu satırları aktarıyordu:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.[58]

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, günümüzün materyalistlerini de aynı biçimde tedirgin ettiğini göstermektedir. Ama Pekünlü ve diğer materyalistler Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçeğin bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konduğunun farkındadırlar. Bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde anlatılmaktadır.

Ama yine de birçok materyalist bilim adamının "maddenin bir hayalden ibaret olduğu" gerçeğini son derece yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirdiği fark edilmektedir. Çünkü burada anlatılan konu bir insanın hayatında karşılaşabileceği en önemli, en heyecan verici konulardan biridir. Bu derece çarpıcı bir konu ile daha önce yüz yüze gelmiş olmaları mümkün değildir. Buna rağmen söz konusu bilim adamlarının gösterdikleri tepkiler, ya da konuşma ve yazılarındaki üslup, son derece sığ ve yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarını ele vermektedir.

Öyle ki bazı materyalistlerin burada anlatılanlara gösterdikleri tepkiler, materyalizme olan körü körüne bağlılıklarının onlarda bir tür mantıksal tahribat oluşturduğunu ve bu nedenle konuyu anlamaktan çok uzak olduklarını göstermiştir.

Materyalistlerin bu konuyu anlayamamalarının bilinçaltındaki asıl nedeni ise, anladıklarında karşı karşıya kalacakları gerçekten büyük bir korku duymalarıdır. Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını korku ve endişe ile sezdiler.[59]

Maddenin ve zamanın birer algı olduğu gerçeği anlatıldığında bir materyalist büyük bir korkuya kapılır. Çünkü madde ve zaman mutlak varlık olarak bağlandığı yegane iki kavramdır. Bunlar adeta tapındığı birer puttur; çünkü kendisinin madde ve zaman tarafından (evrim yoluyla) yaratıldığına inanmaktadır.

İçinde yaşadığını sandığı evrenin, dünyanın, kendi bedeninin, diğer insanların, fikirlerinden etkilendiği materyalist filozofların, kısacası herşeyin bir algı olduğunu hissettiğinde ise tüm benliğini bir dehşet duygusu sarar. Güvendiği, inandığı, medet umduğu herşey bir anda kendisinden uzaklaşıp kaybolur. Aslını mahşer günü yaşayacağı ve **"O gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdukları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip uzaklaşmıştır" (Nahl Suresi, 87)** ayetinde tarif edilen çaresizliği hisseder.

Bu andan itibaren materyalist kendisini maddenin gerçekliğine inandırmaya çabalar, bunun için kendince "delil"ler oluşturur; yumruğunu duvara vurur, taşları tekmeler, bağırır, çağırır, ama asla gerçekten kurtulamaz.

Materyalistler, bu gerçeği kendi kafalarından atmak istedikleri gibi, diğer insanların da zihninden uzaklaştırmak isterler. Çünkü maddenin gerçek mahiyeti insanlar tarafından bilindiği takdirde, felsefelerinin ilkelliğinin ve cahil bakış açılarının ortaya çıkacağının, görüşlerini anlatacak bir zemin kalmayacağının farkındadırlar. İşte burada anlatılan gerçekten bu denli rahatsız olmalarının nedeni, yaşadıkları bu korkulardır.

Allah inkarcıların bu korkularının ahirette daha da şiddetleneceğini bildirmiştir. Hesap günü Allah onlara şöyle seslenecektir:

Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Enam Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada var zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"Bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı"** (Enam Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

Türkiye'deki materyalist çevrelerde baş gösteren ve burada sadece bir kaç belirtisine değindiğimiz panik atmosferi, aslında materyalistlerin tarih boyunca karşılaşmadıkları kadar büyük bir hezimetle yüzyüze olduklarını göstermektedir. Maddenin bir algıdan ibaret olduğu gerçeği, modern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. Materyalistler körü körüne inandıkları, bel bağladıkları, güvendikleri maddesel dünyanın, içindeki herşeyle birlikte tamamen yok olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken var zannettikleri maddenin ardına sığındılar. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yüzden, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir. Madde yoktur ki maddecilik olsun.

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. **"... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır" (Enfal Suresi, 30)** ayetiyle bu gerçek bildirilir.

İşte Allah, maddeyi var zannettirerek materyalistleri tuzağa düşürmüş ve tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı ve aslında birer hayalden ibaret olan herşeyi var sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey madde olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüklenirken, aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir.

Kuran'da, **Böylece biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak**

kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar" (Enam Suresi, 123) ayeti Yaratıcımıza baş kaldıran bu gibi inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde olduklarını ve nasıl bir sonla karşılaşacaklarını en açık şekilde haber verir.

Bir başka ayette ise bu gerçek şöyle vurgulanır:

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)

İnkarcılar kendilerince tuzak kurmaya kalkışırlarken ayetteki "şuuruna varmazlar" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: Yaşadıkları tüm olayların onlara algılatılan birer hayal olduğu ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde oluşan bir görüntüden ibaret olduğu gerçeğini... Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unutarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçekle onları yüz yüze getirmiştir. Allah **"... hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır" (Nisa Suresi, 76)** ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. Ve müminleri de **"... onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez" (Al-i İmran Suresi, 120)** ayetiyle müjdelemiştir.

Allah bir başka ayetinde, **"inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır, Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur..." (Nur Suresi, 39)** şeklinde haber verir. Materyalizm de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, herşeyin bir hayalden ibaret olduğunu anlarlar.

Allah onları böyle bir serapla kandırmış, bütün bu algılar bütününü var gibi göstermiştir. "Koskoca" insanlar, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Bir algılar bütününü mutlak sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, sözde "entelektüel" anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı kandırabileceklerini (Allah'ı tenzih ederiz) sanmışlardır. Allah, bu kişilerin içine düştükleri durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir; ancak Allah'ın inkar edenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa

yapsınlar, kime başvururlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Çünkü Allah Kuran'da, **"... kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır" (Nisa Suresi, 173)** şeklinde haber vermektedir.

Materyalistler böyle bir tuzağa düşeceklerini hiç beklemiyorlardı. 20. yüzyılın bütün imkanları ellerindeyken rahatça inkarda diretebileceklerini ve insanları da inkara sürükleyebileceklerini sanıyorlardı. Allah inkarcıların tarih boyunca taşıdıkları bu zihniyeti ve uğradıkları sonu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli düzenin uğradığı sona bir bak; biz, onları ve kavimlerini topluca yok ettik. (Neml Suresi, 50-51)

Ayetlerde anlatılan gerçeğin bir anlamı da şudur: Materyalistlere sahip oldukları herşeyin bir hayalden ibaret olduğu açıklanmış, yani ellerindeki herşey topluca yok edilmiştir. Ve onlar, var zannettikleri mallarının, fabrikalarının, altınlarının, dolarlarının, çocuklarının, eşlerinin, dostlarının, makam ve mevkilerinin, hatta kendi bedenlerinin ellerinin arasından kayıp gittiğine şahitlik ederken, bir anlamda "yok olmuşlardır". Madde olmaktan çıkmış artık birer ruh haline gelmişlerdir.

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü sahip oldukları herşeyin bir hayalden ibaret olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçekle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, **"kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak" (Müddessir Suresi, 11)** ayetiyle, her insanın Kendi katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüşlerdir. İsteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi hesap gününü beklemektedirler ve o gün hepsi tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

BİLİM ve TEKNİK
Dergisi Ekim 1998 Sayısındaki
"Evrimci Propaganda Örnekleri"

TÜBİTAK'ın sürekli yayını olan *Bilim ve Teknik* dergisinin Ekim sayısında başlığı ve içeriği evrim teorisini çağrıştıran ve teoriye bilimsel bir gerçek havasını sağlamaya yönelik **dokuz** ayrı yazı yayınlanmıştır. Derginin farklı sayfalarına serpiştirilmiş olan bu yazılar sırasıyla;

- Neandertal İnsanı Konuşabiliyor muydu?
- Organların Büyüme Yarışı
- Eski Gobi Çölü Kuşu
- Bir Milyon Yaşında Homo Sapiens
- Evren Yaratıldı mı, Evrimle mi Oluştu?
- Mağaradaki Büyükbaba
- Primatı İnsana Dönüştüren Ellerimiz
- Adem'in İzinde
- Hayvanların Soyu Neden Tükenir? başlıklı yazılardır. Ancak **bu yazıların hiçbiri, gerçekte ne evrime delil oluşturan ne de evrimin temel iddialarını açıklayan yazılar değildir.**

Dergide izlenen bu evrimci politikayı, komünist bir derginin Marksist bir ekonomi sayfası hazırlamasına benzetmek mümkündür. Bu tür bir dergi,"Marx bir kez daha haklı çıktı: Dolar Alman Markı karşısında geriledi" ya da"Engels'in öngörüleri tekrar doğrulandı: Microsoft şirketi yeni bir ürün çıkardı" gibi haberler yayınlayarak kendi ideolojisini ne kadar"ispatlamış" olursa, *Bilim ve Teknik* dergisindeki yazılar da evrimi o denli ispatlayabilir.

Çünkü *Bilim ve Teknik*'teki evrimle ilgili yazıların ortak üslubu, **bazı biyoloji bilgilerinin önüne-arkasına "evrim" kelimeleri, terimleri ve sloganları serpiştirilerek** anlatılmasından ibarettir.

BİLİM VE TEKNİK, TEORİNİN TEMEL İDDİALARINI NEDEN SAVUNAMAMAKTADIR?

Bu durum karşısında *Bilim ve Teknik* dergisinin okuyucuları kendilerine şu soruları sormalıdırlar:

Acaba söz konusu dergi, evrimi savunmak için neden teorinin iddialarını açık ve net bir biçimde ortaya koyup sonra da bunları destekleyecek bilimsel bulguları getirme yolunu seçmemektedir?

Neden sadece evrimi çağrıştıran bazı cümleleri serpiştirerek ya da ilgisiz biyoloji konularından söz ederek dolaylı propaganda yapmak yoluna gitmektedir?

Örneğin, *Bilim ve Teknik* dergisi, neden canlı yaşamın nasıl olup da **tesadüfen** oluştuğunu anlatmaya çalışmamaktadır?

Neden bir proteinin nasıl meydana geldiğini, bir molekülün **tesadüfen** sentezlenme şansının ne olduğunu anlatmamaktadır?

Ya da, neden evrim teorisinin öngördüğü ara geçiş formlarının **dünyanın hiçbir yanında, hiçbir fosil tabakasında bulunamayışının** nedenini açıklamamakta ısrarlıdır?

Veya neden mutasyon ve doğal seleksiyon mekanizmaları ile canlıların **kompleks** organlarının, söz gelimi **DNA'nın, gözlerin, kulakların, kanatların** nasıl oluşabildiğini izah etmeye yanaşmamaktadır?

Evet *Bilim ve Teknik* dergisi, evrim teorisinin bu en temel konularının hiçbirine girememektedir. Aynı şekilde başka hiçbir evrimci yayın organı da bu konulardan söz etme riskini göze alamamaktadır. Çünkü bu gerçeklerin her birinin evrim teorisini çok açık bir biçimde geçersiz kıldığının farkındadırlar. Bu nedenle sürekli olarak ya ucuz propaganda yöntemlerine ya da 19. yüzyıldan kalma"evrim bilimdir, yaratılış dindir" gibi **klişeleşmiş sloganlara** başvurmaktadırlar.

Zaten bugün dünyada evrim teorisinin hala belirli bir etkiye sahip olmasının tek nedeni bu propagandadan başka bir şey değildir. Evrimciler, sadece ve sadece propagandanın gücüne dayanarak çoktan ölmüş olan teorilerini ayakta tutmaya çalışmaktadırlar.

O nedenle hem dünya çapında materyalist güç odakları tarafından yürütülen, hem de aynı odakların yerli temsilcileri tarafından taklit edilen evrimci propaganda tekniklerini iyi analiz etmek gerekmektedir.

BİLİM VE TEKNİK DERGİSİNDEKİ PSİKOLOJİK TELKİN VE ETKİLEME METOTLARI

Bilim ve Teknik dergisinin kullandığı ve dünya çapındaki evrimci yayınlara özgü diğer klasik belli başlı psikolojik telkin ve propaganda yöntemlerini şöyle inceleyebiliriz:

Bilimsellik İmajı

Evrimcilerin en sık kullandıkları propaganda yöntemi olan teoriye "bilimsellik" imajı verme yöntemini *Bilim ve Teknik* de aynen uygulamaktadır. Özellikle yabancı bazı dergilerden alıntılar yaparak bu imajı sağlamaya çalışmaktadır. *Discover, National Geographic, Science et Vie* gibi koyu evrimci dergilerden yapılan çevirilerle, okuyucuların kafasında yoğun bir"bilimsellik" imajı uyandırılmaktadır. Bu tür kaynaklara atıfta bulunularak,"bu teori bilimsel bir gerçek ve tüm bilim otoriteleri tarafından kabul ediliyor" görünümü verilmeye çalışılmaktadır.

Oysa söz konusu kaynaklarda da aslında evrimi savunmak için kullanılabilecek bilimsel veriler yoktur. Söz konusu dergilerde, sadece farklı evrimcilerin farklı senaryoları dile getirilir, bol bol spekülasyon yapılır. Ama ortada hiçbir delil yoktur.

Görsel Tekniklerle Göz Boyama Yöntemi

Derginin genel görünümü, kapak tasarımı, sayfa düzeni, kullanılan renkler, seçilen fotoğraflar okuyucuya çekici ve etkileyici gelecek bir şekilde hazırlanmaktadır. Bu tür bir ambalaj altında sunulan bilgiler de konu hakkında bilgisi olmayan kesimlerde bir güven ve teslimiyet duygusu oluşturmaktadır. Böyle teknik bir kalitenin büyüsüyle, okuyucunun aklına evrim hakkında anlatılanların bilimselliğinden ve gerçekliğinden şüphelenmek gelmemektedir.

Evrim Mesajlarını Derginin Bütününe Yayma Yöntemi

Evrimle ilgili konular derginin geneline yayılmıştır. Tek bir yerde topluca anlatılsa halk okuyup geçebilir, dolayısıyla etkisi azalabilirdi. Fakat konu derginin tümüne dağıtılınca okuyucu sık sık evrimle karşılaşmaktadır. Böylelikle daha geniş bir telkin zemini oluşturulmaktadır. Ayrıca evrim sanki her konuyla bağlantılıymış gibi de bir görüntü verilmektedir.

Okuyucunun Güvenini İstismar Etme Yöntemi

Bilim ve Teknik dergisinde halkın bilime ve bilim adamına duyduğu saygı ve güven istismar edilmektedir. Evrim teorisi bilim maskesi altında empoze edildiği için halk bütün bilim dünyası, bütün bilim adamları, profesörler evrimi savunuyor zannetmektedir; 'onlar öyle diyorsa öyledir' mantığıyla yaklaşmaktadır. Halkın bilim adına öne sürülen konuları inceleme, araştırma ve sorgulama imkanı olmamasından faydalanılmaktadır.

Yabancı Dergilerden Yapılan Tercümelerin Arasına Kendi Ateist Mesajlarını Sıkıştırıp, Bu Mesajları Söz Konusu Yabancı Yayına Mal Etme Yöntemi

Bilim ve Teknik dergisi yabancı kaynaklardan tercüme edip aktardığı makalelerin içine, bizzat kendi ifadeleriyle doğrudan ateizm propagandası içeren cümleler sıkıştırıp, bu ifadelerin orijinal metinde yer aldığı gibi bir yanıltma yaparak, aciz bir tavır içine girmiştir.

Derginin asıl amacının Allah'ı inkar etmek, ateizm propagandası yapmak olduğu, **Selçuk Alsan**'ın tercüme ettiği belirtilen,"Adem'in İzinde" başlıklı yazıda açıkça vurgulanmaktadır:

... Bu ipuçlarını izleyerek insanın **nasıl bir Yaratıcı tarafından yaratılmadan maymunlardan evrimleştiğini**, Afrika'dan dünyaya dağıldığını ve uygarlıklar kurduğu saptanabiliyor.

Ne ilginçtir ki *Science et Vie* isimli evrimci bir Fransız dergisinden aynen tercüme edilerek konulmuş bu yazının Fransızca orijinalinde **yukarıdaki ifadeler yer almıyor.** Orijinal tercümenin arasına sıkıştırılan bu bir cümlelik **Yaratıcı'yı inkar vurgusu** bizzat *Bilim ve Teknik*'in kendisiine ait... Anlaşılan yabancı bir evrimci makalenin ateizm ve dinsizlik telkinini yeterli görmeyen *Bilim ve Teknik* kadrosu, ana hedefleri olan ateist ve materyalist propagandayı bu noktada kendi ifadeleriyle pekiştirmek istemişler. Tabi ki '*Science et Vie*'ye mal ederek...

Evrimin Temel Açmazlarını Göz ardı Etme Yöntemi

Dergide evrimle ilgili son derece detay konular işlenmektedir, ancak evrim teorisinin ana konularına hiç girilmemektedir. Örneğin ilk canlı hücresi tesadüfen şöyle aşamalardan geçerek oluştu veya proteinler şu süreçler sonucunda rastlantılarla meydana geldi gibi, evrimin asıl açıklaması gereken konulara hiç değinilmemektedir. Göz ya da benzeri sayısız kompleks organın evrimle nasıl oluşabileceğinden asla bahsedilmemektedir. (Bunu yapmaları zaten beklenemez, çünkü bu konular evrimi kökünden iptal eden çok büyük açmazlardır.) Bu temel konular yerine, sanki evrimin temeli ve mekanizmaları çok net açıklanmış da birtakım detaylar kalmış gibi, bazı teferruatlarla ilgili çalışmalar, araştırmalar öne sürülmektedir. Örneğin,"Neandertal adamı konuşabiliyor muydu?" gibi bir başlık atarak; bu yanıltıcı taktik ile okuyucuya, Neandertal adamının insanın ilkel atası olduğunun çoktan ispatlandığı, geriye sadece konuşup konuşmadığı gibi bir detayın kaldığı izlenimi verilmeye çalışılmaktadır. Oysa bütün fosil kayıtları ve paleontolojik bulgular Neandertallerin bugünkü insandan hiçbir farkı olmayan, nesli tükenmiş bir insan ırkı olduğunu tartışmasız delillerle ortaya koymuştur. Neandertaller evrim süreciyle hiçbir ilgisi olmayan insanlar olduğuna göre de her insan gibi konuşmaları son derece doğaldır; bunu sorgulamak bilimsel açıdan anlamsızdır. (Nitekim söz konusu makalede de Neandertal insanının çene yapısının, bu insanların gayet normal biçimde konuşabildiklerini gösterdiği anlatılmıştır.)

Bunların yanı sıra, daha evrimin nasıl bir mekanizmayla meydana geldiği konusunda bile evrimciler iki karşıt gruba ayrılmış durumdadırlar: Bunlardan birincisi, Richard Dawkins'in öncülüğünü yaptığı 'Neo-Darwinistler', diğeri ise Stephen Jay Gould'un başını çektiği 'sıçramalı evrim' tezini savunanlar. Her iki grup da birbiriyle taban tabana çelişen zıt teoriler öne sürmektedirler. Her iki grup da birbirlerinin varsayımlarını acımasızca eleştirmekte ve geçersizliklerini ortaya koymaktadırlar. Yani daha evrimin temel mekanizmaları hakkında bile evrimciler arasında bir görüş birliği yokken, *Bilim ve Teknik* dergisi, evrimi bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek edasıyla işleyerek Türk halkını yanıltmaya devam etmektedir.

Evrimci Yalanları Bilimsel Gerçekler Arasına Sıkıştırıp Bilinç Altına Telkin Etme Yöntemi

Evrimci yayınlarda, doğru ve gerçek bilgiler evrimci yalanlarla birlikte ve iç içe sunularak yanıltıcı bir zemin oluşturulur. Biyolojik ya da tıbbi konular bir yandan gerçek veriler ve kanunlar kullanılarak anlatılırken, bir yandan da evrimci terimler, evrimci

yorum ve mantıklar sanki aynı bilimsel gerçeklerin bir parçasıymış gibi araya sıkıştırılır. Örneğin, *Bilim ve Teknik*'de, genetik hakkında birçok doğru teknik bilgi verilerek, sonra araya yerleştirilen birçok evrimci terim ve evrimci yorumlarla, genetik biliminin de evrimi kanıtladığı imajı yaratılmak istenmiştir. Bu tür yanıltma yöntemleri, dikkati zayıf, şuuru bulanık, dolayısıyla her türlü telkine açık cahil kesimlerde oldukça etkili olmaktadır.

Evrimi Yalanlayan Konuları Demagojiyle Evrimi Destekler Görünüme Sokma Yöntemi

Dergide, evrimi çürüten konular bile sanki evrimin kanıtıymış gibi çarpıtılarak aktarılmıştır. Örneğin, mitokondriyel DNA testlerinin bütün insanların tek bir anneden ve babadan türediğini gösterdiği söylenmektedir. Sonra bunun antropologların keşiflerine uyduğu belirtilmektedir. Aksine bu, Kuran'da bildirilen Hz. Adem ve eşinin varlığını kanıtlamaktadır.

Tamamen Teknik Konuları Dahi Evrimci Başlık, Slogan ve Resimlerle Süsleyerek Evrime Malzeme Yapma Yöntemi

Evrimci bir başlık ve evrimci bir sloganın altına, evrime en ufak bir noktadan bile kanıt oluşturmayan, tamamen teknik bir yazı konulmuştur. Örneğin"Primatı İnsana Dönüştüren Ellerimiz" başlığının altına"Bundan milyonlarca yıl önce bir canlı türü iki ayağı üzerinde durmayı başardı" şeklindeki beylik bir evrimci slogandan oluşan bir alt başlık yerleştirilip, bunun altında da iki sayfa tamamen elin fizyolojisiyle ilgili tıbbi bilgiler verilmiştir. Başlığın yanına da bir insan ile bir maymunun elele tutuşmuş bir fotoğrafı konulmuştur.

Böylece yazıyı okumadan geçen kimsede sanki 'her konu evrimle açıklanıyor', 'her konunun mutlaka evrimle bağlantısı var' izlenimi bırakılmak istenmiştir.

Yazıyı hazırlayan kimse bu göz boyamayı o derece yeterli bulmuş ki yazının içinde ya da sonunda konuyu evrime bağlayan o klasik evrimci sloganlardan tek bir tane bile kullanmaya gerek görmemiştir.

Evrimcilerin Tek Taraflı ve Önyargılı Çalışmalarını, Kişisel Yorumlarını ve Varsayımlarını Bilim Dünyasının Ortak Kabulü Şeklinde Yansıtma Yöntemi

Üç beş evrimci araştırmacının kişisel deneyleri ve evrimci yorumlarından oluşan çalışmalar sanki dünya çapında kanıtlanmış ve kabul görmüş bilimsel kanunlar, gerçekler havasında sunulmaktadır.

Yabancı evrimcilerin, bütünüyle varsayımlardan ve ön kabullerden oluşan çalışmaları sanki çok büyük sırları açığa çıkarmış gibi abartılı başlık ve sloganlarla verilmektedir. Örneğin"Adem'in İzinde" başlıklı yazıda iki evrimcinin,"molekül saati","mutasyon oranı" gibi hiçbir kesinliğe sahip olmayan, doğruluğu test edilemeyen yöntemlerden, varsayımlardan yola çıkarak ulaştıkları sonuçlar insanın evrimine çok büyük ışık tutuyor havasında verilmektedir.

Elbette tüm yazı boyunca sayısız evrimci telkin, slogan ve yorumla birlikte...

Bilim Dünyasının Tümünü Evrimci Gibi Gösterme, Evrim Karşıtı Sayısız Bilim Adamının Görüşlerini Örtbas Etme Yöntemi

Özellikle son 20-30 senedir evrim teorisini reddeden dünya çapında bilim adamları vardır. Bunların evrimin bilimsel geçersizliğini çok net biçimde ortaya koyan sayısız araştırmaları ve eserleri bulunmaktadır. Bunlar felsefeci ya da din adamı değil, Amerika, Almanya, İngiltere, Avustralya gibi ülkelerden biyoloji, biyokimya, mikrobiyoloji, anatomi, paleontoloji gibi bilim dallarında uzman, yıllarını bu konuya sarf etmiş akademik kariyer sahibi bilim adamlarıdır. Eğer *Bilim ve Teknik* dergisi tarafsız ve objektif bir bilim anlayışına sahip olsaydı, evrimi reddeden bu bilim adamlarının tezlerine de yer verirdi. Bilim adına çıkan bir yayın organının bir konu hakkındaki bütün karşıt tezleri ve görüşleri birlikte ortaya koyması gerekir. Fakat evrim karşıtı bilimsel tezlerden ve bunları gündeme getiren bilim adamlarından tek bir söz bile etmeyen dergi, amacının bilime hizmet değil, evrimi tamamen tek taraflı bir tutumla insanlara empoze etmek olan felsefi ve ideolojik bir çevrenin ürünü olduğunu bir kez daha ortaya koymuş olmaktadır.

"Evrim Bilimdir" Telkinini Sık Sık Vurgulama Yöntemi

Konu ne olursa olsun, evrimin artık herkesin kabul ettiği bilimsel bir gerçek olduğu, inkar edilemez olduğu, kanıtlanmış olduğu, genel kabul gören bir konu olduğu ve buna benzer ifadeler sık sık vurgulanmaktadır.

Evrim bilimsel bir gerçek olsa bu tür laf oyunlarına hiç ihtiyacı kalmazdı. Ancak bilimsel temeli olmadığı için bu tür telkinlerle ayakta tutulmaya çalışılmaktadır.

Oysa örneğin, rölativite ya da kuantum hakkındaki hiçbir yazıda bu tür bir bilim dalkavukluğuna ihtiyaç duyulmaz.

Konu evrim olunca, halkta güven uyandırmaya yönelik telkinlere duyulan ihtiyaç ise teorinin ne derece zayıf, temelsiz ve güvenilmez olduğunu ortaya koymaya yeterlidir.

Evrimi Reddedenleri -Bilim Adamı Dahi Olsa- Dogmatik, Tutucu ve Bilim Dışı Bir Çerçeveye Sokarak Karalama Yöntemi

Teoriye karşı çıkanlar yalnızca felsefi ya da dini görüşlerine karşı olduğu için reddediyorlar imajı verilmektedir.

Dogmatik yaklaşım, tutuculuk, gericilik, vs. türü tanımlamalarla... Evrimi bilimsel platformda sorgulayan ve geçersizliğini ortaya koyan insanlar da bu çerçeveye dahil edilerek, karşıt bilimsel tezler örtbas edilmeye çalışılmaktadır.

Elbette ki şu bilimsel verileri, kanunları, mantıkları, teknikleri öne sürerek evrimi reddediyorlar deyip de bunu tartışmaya cesaret edememektedirler. Çünkü tartışmayı kaybedeceklerinin baştan bilincindedirler. "Tutucu oldukları için, dindar oldukları için, dogmatik yaklaştıkları için evrime karşı geliyorlar" gibi klasik çarpıtma mantıklarına başvurmaktadırlar.

BİLİM VE TEKNİK OKUYUCULARINA TAVSİYELER

Bilim ve Teknik dergisi okuyucularına tavsiyemiz, yazılanları sorgulayarak, bilinçli bir gözle okumalarıdır. *Bilim ve Teknik*'te yer alan konuları, yukarıda belli başlı maddeler halinde sıraladığımız telkin ve propaganda yöntemlerini tek tek dikkate alarak değerlendirirlerse söz konusu taraflı ve önyargılı evrimci propagandaya bizzat şahit olacaklardır. Yazılara serpiştirilmiş evrimci slogan, göz boyama, aldatmaca, çarpıtma ve telkinlerin farkına varacaklardır.

Bilim ve Teknik'in, niçin evrimin karanlıkta tutulmaya çalışılan, evrimcilerin yıllardır aralarında ihtilaf halinde oldukları ana konularına değinmediğini, evrimin temel mantığını ve mekanizmalarını anlaşılır ve sade bir dille açıklamaya yanaşmadıklarını dergi yöneticilerine sorsunlar. Tek bir yararlı proteinin nasıl olup da astronomik olasılık engellerini aşarak ilkel dünyada meydana geldiğini, sonra ikincisinin aynı yerde ve aynı zamanda tesadüflerle oluşma şansının ne olduğunu, daha sonra hücrenin organellerinin nasıl bir süreç içinde meydana geldiğini, örneğin laboratuvarda bile cansız moleküllerden sentezlenemeyen bir ribozomun, bir mitokondrinin, bir hücre zarının, hücre zarındaki kapıların ilkel atmosferdeki hangi laboratuvarda üretildiğini açıklamalarını istesinler. Veya sadece bir gözün ne tür aşamalardan geçerek şu anki kompleks yapısına geldiğini ayrıntılı olarak anlatmalarını ya da yeryüzünde hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan aniden beliren bir trilobitin gözünü oluşturmak için tek hücrelilerin hangi süreçleri takip

ettiğini tarif etmelerini istesinler söz konusu kişilerin bunlara hiçbir yanıt ya da açıklama getiremediklerini göreceklerdir. Yanıt vermeye kalksalar bile ortaya koyacakları tezlerin evrimin hiçbir bilimsel değeri olmayan beylik varsayımlarından, senaryolarından ve laf oyunlarından öteye gidemeyeceği açıktır.

ULUSAL BASINDA
"İnsanın Evrimi"
Propagandası

24 Eylül 1998 tarihli *Milliyet* ve *Hürriyet* gazetelerinde "3 Milyon Yıl Önce" ya da"4 Milyon Yıllık Değişim" gibi başlıklarla evrim propagandası yapan haberler yayınlandı. Haberlerin kaynağı, Almanya'nın Darmstadt kentinde açılan ve sözde "insanın evrimi"ni çeşitli fosil rekonstrüksiyonları ile sergileyen bir müzeydi. *Milliyet* ve *Hürriyet*, bu müzede sergilenen maketleri kesin bir bilimsel gerçek gibi resimlemiş ve okuyucularına, "Üç milyon yıl önceki atalarımız böyleydi" mesajını vermişti. Fakat bu mesaj da yine tüm evrimci mesajlar gibi çok önemli bazı aldatmaca ve yanılgılar içermekteydi. Bu yanılgılar şunlardır:

Sahte Çizim ve Maketlerin Gerçeği Yansıttığı Yanılgısı

Gerek söz konusu gazetelerin, gerekse bu gazetelere kaynaklık eden sözde"bilimsel" kurum ya da yayınların bilimsel birer gerçek gibi öne sürdükleri bu kafatası maketleri (rekonstrüksiyonlar) gerçekte yalnızca birer **göz boyamadan** ibarettir. İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, maketlerini yaptıkları bu hayali yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Eldeki bir kaç kemik parçasından yola çıkılarak yapılan bu uydurma maketler, çizimler ve heykeller sadece ve sadece onları biçimlendiren heykeltraşın "**hayal dünyasındaki**" **yaratıkları** yansıtırlar.

Bu **hayali yaratıklara** katılan birtakım **insansı motifler, anlamlı bakışlar** ile sözde insanın geçmişte buna benzer maymunsu atalarının yaşadığı izlenimi verilmeye çalışılır. Oysa üç beş kafatası parçasından yola çıkılarak bir canlının **gözleri, burnu, kulağı, dudakları, derisi, kaşları, saçları ve tüyleri** konusunda bir yorum yapmak mümkün değildir. Canlının görünümünde asıl belirleyici ayrıntılar, zamanla yok olmuş ve fosil kayıtlarında yer almayan bu **yumuşak dokulardır**. Bu sebeple yumuşak dokuların söz konusu gazete haberlerindeki gibi, **spekülatif** bir biçimde yorumlanmasıyla rekonstrüksiyonu yapan kişinin hayal gücünün sınırları içinde herşey mümkündür.

Nitekim bu düzmece maketlerin temelindeki en önemli unsurun hayal gücü olduğu Hürriyet'in haberindeki şu ifadelerden de anlaşılmaktadır:

Yontu ustası Wolfgang Schnaubelt, bilgisayardan çıkan patronlar üzerinde çalışırken **hayal gücünü bir hayli çalıştırmak zorunda kaldığını söylüyor.**

Görüldüğü gibi ressamların ya da heykeltraşların hayal dünyasını yansıtmaktan başka bir anlamı olmayan bu maketler evrimciler ve onların çığırtkanlığını yapan basın-yayın organları tarafından insanların gözlerini boyamada kullanılmaktadır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten da bu tür hayali canlandırmaların hiçbir geçerliliği olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. **Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur.** Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla **bir maymuna veya bir filozofa** benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.[60]

Nitekim evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Örneğin Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir. Aynı fosil, *National Geographic* dergisinin Eylül 1960 sayısında ve *Sunday Times*'ın 5 Nisan 1964 sayısında birbirinden çok farklı şekilde resmedilmiştir. Aynı fosilin evrimci Maurice Wilson tarafından yapılan çizimleri ise bunlardan tamamen farklıdır.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren delillerdendir.

Evrimciler, yalnızca bu hayali yaratıkların yüz ve vücut şekillerini çizmekle kalmamakta, daha da ileri giderek, bu yaratıkların avlandıkları, aileleriyle yürüdükleri hallerini ya da sosyal yaşamlarından çeşitli kesitleri de son derece ayrıntılı biçimde tasvir etmektedirler. Tamamen birer sahtekarlık ve hayal ürünü olan bu çizimler ve resimler, hiçbir bilimsel veriye ve somut kanıta dayandırılamayan evrim teorisini ayakta tutabilmek için başvurulan en önemli telkin malzemeleridir.

İnsanın Evrimi Masalı

Kitabın çeşitli bölümlerinde, doğada canlıları evrimleştirecek hiçbir mekanizma olmadığını inceledik, sonra da canlı türlerinin bir evrim süreci sonucunda değil, bugünkü kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını, yani ayrı ayrı yaratıldıklarını gördük. Bu durumda elbette "insanın evrimi"nin de yaşanması asla mümkün olmayan bir hikaye olduğu açıktır.

Peki, ama bu hikayenin evrimcilerce öne sürülen dayanağı nedir?

Bu dayanak, evrimcilerin üzerinde hayali yorumlar yapabilecekleri fosillerin çokluğudur. Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri evrimciler için çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Evrimciler, yok olmuş maymun türlerinden işlerine gelen bir bölümünün kafataslarını ve kemiklerini küçükten büyüğe doğru dizmiş, bu seriye nesli tükenmiş bazı insan ırklarına ait kafataslarını da ekleyerek insanın evrimi senaryosunu yazmışlardır. Senaryo şöyledir: "İnsanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Bu yaratıklar zamanla evrimleşerek bir kısmı günümüz maymunlarını meydana getirmiş, evrimin diğer bir kolunu izleyen bir başka grup da günümüz insanlarını oluşturmuştur."

Oysa, bütün paleontolojik, anatomik ve biyolojik bulgular bize, evrimin bu iddiasının da diğerleri gibi geçersiz olduğunu göstermektedir. İnsanla maymun arasında herhangi bir akrabalık olduğuna dair hiçbir somut kanıt yoktur. Sahtekarlıklar, çarpıtmalar, göz boyamalar, aldatıcı çizim ve hayali yorumlar dışında...

Fosil kayıtları bizlere, tarih boyunca insanların insan, maymunların da maymun olarak kaldıklarını göstermektedir. Evrimcilerin insanın atası olarak gösterdikleri fosillerin bir bölümü, aslında günümüze çok yakın tarihlere -örneğin 10.000 sene öncesine- kadar yaşamış ve kaybolmuş eski insan ırklarına aittir. Dahası, günümüzde halen yaşamakta olan birçok insan topluluğu ise, evrimcilerin insanın ataları gibi göstermeye çalıştıkları bu soyu tükenmiş insan ırklarıyla aynı fiziksel görünüm ve özellikleri taşımaktadır.

Hepsinden önemlisi, maymunlar ve insanlar arasında sayısız anatomik farklılıklar bulunmaktadır ve bunların hiçbiri evrimle ortaya çıkabilecek türden değildir.

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen **"Australopithecus"** ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[61]

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[62]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un Dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[63] Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[64] Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[65]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından biridir. On yıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, titiz araştırmalar yürütmüş, hatta bilime yaptığı bu katkıları nedeniyle "Lord" ünvanına layık görülmüştür. Zuckerman bir evrimcidir, yani evrim konusunda yaptığı yorumların kasıtlı olarak aleyhte olabileceği düşünülemez. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri on yıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilimsel sıralama" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise,

Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyumötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara - yani duyum ötesi algılamaya ve **insanın fosil tarihinin yorumlanmasına - girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz.** Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[66]

Peki evrimi savunan bunca bilim adamının bu dogmada bu denli ısrarlı olmalarının nedeni nedir? Neden, aynı anda birçok çelişkili yargıyı kabul ederek, kendi elleriyle buldukları delilleri hiçe sayarak teorilerini yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Bunun tek cevabı, bu kişilerin evrimi terk ettiklerinde karşılaşacakları gerçekten korkuyor olmalarıdır. Evrimi terk ettiklerinde karşılaşacakları gerçek, insanı Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Bu ise, sahip oldukları önyargılar ve inandıkları materyalist felsefe açısından kabul edilemez bir düşüncedir.

Bu nedenle hem kendilerini aldatmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak dünyayı aldatmaktadırlar. Bulamadıkları fosilleri hayali resimler ya da maketler yoluyla "üretmekte" ve insanlara gerçekten evrimi destekleyen fosillerin olduğu izlenimini vermeye çalışmaktadırlar. Materyalist felsefeye kendileri gibi inanmış olan çeşitli medya kuruluşları ise, bu hayali resim ya da maketleri kullanarak, kitleleri aldatmaya, evrim masalını insanların bilinçaltına kazımaya çabalamaktadırlar.

Tüm dünyada süren bu evrimci propagandanın yerli temsilcileri ise, bir kısım köhne komünist yayın organları ile bazı günlük gazetelerdir. Yaratılış gerçeğinin, başta BAV olmak üzere, çeşitli bilinçli kesimler tarafından Türk toplumuna duyurulmasının verdiği şiddetli rahatsızlıkla, evrim propagandası yapmaya çalışmaktadırlar.

Ancak bilmelidirler ki, bir yalan, ne kadar propaganda yapılırsa yapılsın, ancak bir süre ayakta tutulabilir. Gerçek kaçınılmaz olarak ortaya çıkar ve toplum gerçekle yalan arasındaki ayrımı görür. Kaldı ki evrimci medyanın propaganda kampanyası karşısında, "meydan" boş değildir. Türkiye'de gerçeğin ne olduğunu topluma anlatmaya son derece kararlı olan kişi, kurum ve kuruluşlar vardır.

AYDINLIK DERGİSİ
16 Ağustos 1998
Sayısındaki Yanılgılar

Aydınlık dergisinin 16 Ağustos 1998 tarihli sayısında **Nezahat Güventürk** imzalı"Evrim Teorisinin Çöküşü" başlıklı bir makale yayınlanmıştır. Doğu Perinçek'in başını çektiği diyalektik materyalist dergide yer alan söz konusu makaledeki evrimci yanılgıları şöyle inceleyebiliriz:

"Evrim Teorisinin Din Olgusunun En Yumuşak Karnı" Olduğu Yanılgısı

Evrim teorisi, dinin değil, materyalist felsefenin yumuşak karnıdır. Çünkü, başta Karl Marx ve Friedrich Engels olmak üzere materyalist felsefenin en önde gelen fikir babaları tarafından da defalarca ifade edildiği gibi, evrim teorisi materyalist felsefenin temel dayanağını teşkil etmektedir. Nitekim Karl Marx, evrim teorisini ortaya atan Charles Darwin'in kitabı için "**Bizim görüşlerimizin doğal tarih temelini içeren kitap, işte bu kitaptır."** (F. Engels'e yazdığı 19.12.1860 tarihli mektup) ifadesini kullanmıştır.

Evrim teorisi, materyalist felsefenin temeli olduğu için, bu teorinin mesnetsizliğini ortaya koyan her bulgu, materyalist felsefenin ve onunla bağlantılı tüm ideolojilerin de mesnetsizliğini ortaya çıkarmaktadır. İşte *Aydınlık* dergisi ile onun paralel yayın organı *Bilim ve Ütopya* dergisinin Türk Milleti'nin dini ve manevi değerlerine karşı böylesine saldırgan bir tutum sergilemesinin ardında yatan asıl sebep budur. Bugün Türkiye'de ateist ideoloji, evrim teorisinin yıkılışı karşısında panik içinde saldırıya geçmiştir. BAV'ın bilimsel girişimlerinin hemen ardından bu dergilerde çeşitli karşı faaliyetler başlatılmış olması, materyalist, komünist çevrelerin kendi yumuşak karınlarını tehlikede gördüklerini göstermektedir.

Doğal Seleksiyon Adı Verilen Mekanizmayı Evrimleştirici Bir Doğa Kanunu Sanma Yanılgısı

Nezahat Güventürk yazısında,"Doğal Seçme Yasası ile Tanrı kelamı asla bağdaşmaz" demektedir. Bu ifadelerden, söz konusu muhabirin sadece dinler hakkkında değil, evrim teorisi ve bilim hakkında da herhangi bir bilgi sahibi olmadığı anlaşılmaktadır.

Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü olduğu iddiasını ilk ortaya atan kişi teorinin kurucusu Charles Darwin'dir. Bu kavramın evrim teorisinin belkemiğini teşkil ettiği, Darwin'in ünlü kitabına verdiği isimden de anlaşılır: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*...

Darwin, canlıların yaşamları boyunca kazandıkları her türlü fiziksel özelliğin sonraki nesillere aktarıldığını, zamanla faydalı özellikleri biriktiren bireylerin daha gelişmiş yeni türlere dönüştüğünü, zararlı özelliklerin biriktiği bireylerin ise hayatta kalma ve çoğalma imkanları azaldığı için yok olduklarını öne sürmüştü. Bu sisteme de "doğal seleksiyon" adını vermişti. Darwin kendisine çok makul gelen bu senaryoyla bütün canlı türlerinin kökenini bulduğunu düşünmüştü: Bir türün kökeni bir başka türdü.

Başlangıçta Darwin'i herşeyin sırrını çözdüğüne inandıran bu senaryo, Darwin'den sonra genetik biliminin ortaya çıkmasıyla temelinden çöktü. Genetik, canlıların

kazandıkları fiziksel özellikleri gelecek nesillere aktaramayacaklarını ortaya koydu. Aktarılan yalnızca genlerdi. Genlere dış etkenlerle (mutasyonlarla) yeni bilgiler eklenmesi, böylelikle genetik bilginin gelişmesi gibi bir durum ise mümkün değildi.

Bu durumda, Darwin'in hayali gelişme ve bu gelişimi yeni nesillere aktarma senaryosu çöktüğü için doğal seleksiyonun seçebileceği gelişmiş, evrimleşmiş bireyler diye bir kavram da kalmıyordu. Doğal seleksiyon en fazla, genetik yapısı hasar gören, sakatlanan, hastalanan bireylerin ayıklanmasını sağlayabilirdi. Bu şekilde türün en dayanıklı, en güçlü, en sağlam bireylerinin hayatta kalıp çoğalmasına ve türün mükemmelliğinin nesiller boyu korunmasına imkan tanıyabilirdi. Bu da doğal seleksiyonun geliştirici, evrimleştirici bir özelliğinin olmadığını göstermekteydi. Doğal seleksiyon ancak mevcut türlerin içindeki canlılar arasında bir ayıklanma sağlayarak türün mükemmelliğini koruyabilirdi.

Aslında doğal seleksiyon ilk defa Darwin'in ortaya attığı bir kavram değildi. Darwin'den önce de yaratılışı savunan pek çok araştırmacı ve bilim adamı, doğal ayıklanma mantığını, türlerin korunma mekanizması olarak öne sürmüştü. Bunlardan Edward Blyth daha Darwin'den 24 yıl önce bu konuyu ele almıştı. Günümüz evrimcilerinden Loren Eiseley, Darwin'in doğal seleksiyon mantığını Blyth'dan aldığını belirtir. Evrim teorisinin en ünlü savunucularından Stephen Jay Gould da Darwin'den önceki pek çok yaratılışçının doğal seleksiyon görüşünü benimsediğini kabul eder:

Darwinciler sadece, 'doğal seleksiyon işlemektedir' diye iddia edip geçemezler. Çünkü Paley de dahil herkes, bütün yaratılışçı doğa bilimciler, doğal seleksiyonu, uygun olmayan bireyleri ortadan kaldıran ve yaratılmış olan türü kusursuzca muhafaza eden bir mekanizma olarak zaten savunmuşlardır... William Paley'in 1803'te yayınlanmış" Doğal Teoloji" (Natural Theology) adındaki klasik eseri, seçici ayıklanma ile ilgili pek çok referans içerir.[67]

Görüldüğü gibi doğal ayıklanma, uygun olmayan bireyleri eleyen ve nesillerin bozulmasını engelleyen bir mekanizma olarak Darwin'den çok önceleri yaratılışçı düşünürler ve bilim adamları tarafından ortaya atılmış bir kavramdır.

Nitekim 20. yüzyılda gelişen genetik, doğal seleksiyonun yalnızca, genetik bilgisi hasara uğramış ve bu hasarlı genetik yapıyı gelecek nesillere aktararak hasta, sakat kusurlu bireylerin çoğalmasına sebep olacak canlıları ayıkladığını göstermiştir. Böylece, türlerin zaman içinde dejenere olması önlenmiş olur.

Öte yandan doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez. Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez.

Önde gelen evrimcilerden, İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nin baş paleontoloğu Colin Patterson doğal seleksiyonun herhangi bir evrimleştirici özelliğinin gözlemlenemediğini şöyle vurgulamaktadır:

Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.[68]

Sıçramalı evrimin en büyük savunucusu olan Gould da doğal seleksiyonun evrim teorisini soktuğu açmazı şöyle dile getirmektedir:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinci teori doğal seleksiyonun uygun olanı yaratmasını da istemektedir.[69]

Daha önceki bölümlerde de ayrıntılı belirttiği gibi doğal seleksiyon, canlıların, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda olanlarının hayatlarını ve nesillerini sürdürmeye imkan bulması, uygun yapıda olmayanların ise bu imkanı bulamayıp zamanla yok olmalarıdır.

Sonuçta, ortada doğa ve canlılar arasında yaratılmış mükemmel bir uyum ve denge söz konusudur. Canlıları yoktan var eden, yaratan Allah doğayı da bu canlılığın devamı ve korunması için en elverişli biçimde yaratmıştır. Eğer doğal seleksiyon kavramıyla bu iç içe yaratılmış sistemlerin mükemmel uyumu ve dengesi kastediliyorsa, bunda bir çelişki yoktur. Ancak evrimciler doğal seleksiyonu adeta kendine ait bir bilinci, aklı ve iradesi olan bir mekanizma gibi öne sürmüşlerdir. Oysa doğanın bir aklı, bilinci, dolayısıyla da bir seçim yapabilme kabiliyeti bulunmaz. Rüzgarın, fırtınanın, yağmurun, depremin, Güneş'in ne kendilerine ait ne de biraraya geldiklerinde ortaya çıkan bir akıl ve iradeleri vardır.

Ancak, canlılarda açıkça gözlemlenen üstün plan ve tasarımın bilinçli bir irade olmadan ortaya çıkması imkansız olduğundan, evrimciler onları yaratan sonsuz güç, akıl ve irade sahibi Allah'ın yaratmasını doğa gibi soyut bir kavrama mal etmeye çalışırlar. Bu şekilde, Allah'ın yaratmasını reddetmelerinden kaynaklanan mantık boşluğunu ve çelişkiyi kendi ürettikleri bu tür sahte kavramlarla kapatma çabasındadırlar. Amaç her zaman olduğu gibi Allah'ın varlığının ve yaratmasının apaçık delillerini gözlerden kaçırabilmektir. Nezahat Güventürk de, yazdıklarıyla, bu dogmatik materyalist zihniyetin canlı bir örneği olduğunu ispat etmiştir.

Evrimle Bilimi Birbirine Karıştırma Yanılgısı

Nezahat Güventürk, "İnsanlar tercihlerini ya inançtan ya da bilimden yana yapacaklardır" demektedir.

Eğer burada Nezahat Güventürk'ün "inanç"tan kastettiği "yaratılış inancı" ise, iddiası gerçek dışıdır. Yaratılış ile bilim arasında hiçbir aykırılık mevcut değildir. Bilimsel gerçekler, yaratılışı desteklemekte ve doğruluğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle "ya inanç ya bilim" gibi bir ifadenin hiçbir mantığı ve dayanağı bulunmamaktadır.

Eğer Nezahat Güventürk'ün "inanç"tan kastettiği, evrimcilerin evrim teorisine olan körü körüne bağlılıkları ise bu tesbiti çok doğrudur. Bilimsel bulgular karşısında, evrim teorisi çökmüştür. Bilim başka şey, evrim teorisi başka şey söylemektedir. İnsanlar tercihlerini ya bilimden ya da evrim teorisinden yana yapacaklardır. Hem bilimi hem evrim teorisini savunmak hiçbir şekilde mümkün değildir.

Evrim Teorisini Kanıtlanmış Bilimsel Bir Gerçek Zannetme Yanılgısı

Nezahat Güventürk, "evrim teorisinin bugün neredeyse Rölativite, Kuantum teorileri kadar sağlam ve güvenilir" olduğunu iddia etmiştir.

Bilimselliğin temelinde, ortaya atılan teorilerin ispata dayalı olması yatar. Eğer bir iddia, herhangi bir ispata dayanmıyorsa, o iddiaya son verilir. Bugün örneğin rölativite teorisi, "gözlemlenebilir" olduğundan dolayı teori olmaktan bir adım öne geçmiştir. Çünkü ispata dayanmaktadır ve bunun sonucunda da sağlam ve güvenilir bir teori olarak kabul edilmektedir.

Oysa evrim teorisi, tüm çabalara rağmen herhangi somut bir delille desteklenebilmiş değildir. Türlerin birbirlerine dönüştükleri hiçbir zaman gözlemlenmemiş, böyle bir dönüşümün yaşandığını gösterecek tek bir fosil bile bulunamamıştır. Üstelik ortaya çıkan her yeni bulgu teoriyi çürütmüştür. Bilimsel gelişmeler ışığında hiçbir delil öne süremeyince, evrimciler 19. yüzyılda ortaya atılan köhne zihniyetin içerdiği iddiaları ve çoktan çürütülmüş delilleri öne sürmek durumunda kalmışlardır.

Teknolojik gelişmeler ve yeni bilimsel veriler evrim teorisi açısından açıklanması mümkün olmayan yeni soruları beraberinde getirmiş, canlılığın kökeninin evrim olamayacağını, canlıların ancak "bilinçli" bir tasarımla yaratılmış olduklarını göstermiştir. Canlılar üzerinde yapılan bilimsel araştırmalarla ortaya çıkan kompleks sistemler, hayatın asla rastlantılarla ortaya çıkamayacağını kesin olarak kanıtlamaktadır. Nitekim günümüzde pek çok bilim adamı bu gerçeği kendi yaptıkları araştırmalar sonucunda görmüşler ve Allah inancına yönelmişlerdir. Bilim Araştırma Vakfı'nın gerçekleştirmiş olduğu konferansa katılan dünyaca ünlü bilim adamları, bu gerçeğin önemli bir ispatıdır.

Evrim Teorisinin Çöküşünün Aynı Zamanda Yaratılış Gerçeğini de Gözler Önüne Serdiğini Kavrayamama Yanılgısı

Nezahat Güventürk, söz konusu yazısında, "yaratılış'a inananlar evrim teorisini çürütseler bile yine de bu, insanları yaratılış masalına inandırmaya yetmez" demektedir.

Birincisi, yaratılış, masal değil gerçektir. Tüm bilimsel veriler, canlıların üstün bir Yaratıcının tasarlamasıyla meydana geldiğini doğrulamaktadır. Esas masal olan, çeşitli türlerde atomların uzun bir zaman içinde, tesadüfler sonucu biraraya gelerek elektron mikroskobu yapıp kendi vücudunun hücre yapısını inceleyen bilim adamlarına dönüştüğünü iddia eden evrim teorisidir.

İkincisi, evrim teorisinin yanlışlığı, elbette ki, yaratılışı ispatlayan delillerden biridir. Canlıların tesadüflerle oluşmasının imkansızlığı, canlıların oluşumunda bir tasarım, bilinç ve şuurun varlığını, bu da Yaratıcı'nın varlığını ispatlamaktadır. Başka bir deyişle, yaratılış,

hem bilimsel verilerin yaratılışı doğrulamasıyla hem de yaratılış dışındaki alternatiflerin imkansızlığıyla kesinlik kazanmaktadır.

Güventürk gibi yerli evrimciler bu gerçeklerin farkında değildirler, ama evrim teorisinin dünyaca ünlü savunucuları, evrim dışındaki tek alternatifin yaratılış olduğunu gayet iyi bilirler. Örneğin neo-Darwinizm'in çağdaş savunucularının en ünlülerinden biri olan ünlü biyolog Douglas Futuyma şöyle der:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[70]

MİLLİYET GAZETESİ
30 Temmuz 1998 Sayısındaki
Yanılgılar

Milliyet gazetesinin 30 Temmuz 1998 tarihli sayısında, Şahin Alpay ve Nilüfer Kuyaş'ın "Entelektüel Bakış" isimli sayfasında, Hacettepe Üniversitesi öğretim üyelerinden Şevket Ruacan imzalı "Evrimin Neresindeyiz?" başlıklı bir yazı yayınlanmıştır.

Evrim teorisinin klasik temelsiz iddialarının içine serpiştirilmiş olduğu yazıda, teorinin bilimsel kanıtı olarak evrimle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir mikrobik bağışıklık mekanizması, Papa II. John Paul'ün evrimci görüşleri ve bir de Amerikan mahkemesi kararı gösterilmiştir. Ruacan, okuyucuya evrim teorisini tüm dünyaca kabul edilmiş bilimsel bir gerçek olarak empoze etmeye çalışırken, herhalde, başta ABD olmak üzere Batı dünyasının kendi alanında uzman pek çok bilim adamının bugün evrim teorisinin bütünüyle bir safsata olduğu gerçeğinde birleştiğinden habersizdir. Ya da Ruacan ve yandaşları, sıkı sıkıya bağlı oldukları materyalist dünya görüşü ve ideolojiler doğrultusunda bu gerçeğe kasıtlı bir biçimde kulaklarını tıkamaktadırlar. Bilimsellik ve bilim ahlakıyla taban tabana zıt olan bu tutum, ne yazık ki ülkemizin"bilim adamı" olduklarını düşünen evrimcileri arasında oldukça yaygındır. Bu önyargılı tutumun bir yansıması olarak bugün dünyanın en ünlü evrim otoritelerinin dahi savunmaktan vazgeçtikleri birtakım demode tezler, ülkemizde bazı evrimci profesörler tarafından hala ders konusu olarak okutulmaktadır.

Şevket Ruacan'ın makalesinde yer alan beli başlı yanılgılar şunlardır:

Evrimin Kanıtlanmış Bilimsel Bir Teori Olduğu Yanılgısı

Ruacan, evrimin doğruluğu kesinlikle ispatlanmış bilimsel bir gerçek olduğu iddiasındadır. Ancak bu iddia, gerçek değil, Ruacan ve evrimci yandaşlarının inanmak ve inandırmak istedikleri bir masaldır. İşin aslında, Ruacan ve dostları da şu kaçınılmaz gerçeklerin çok iyi farkındadırlar:

1- 150 yıla yakın bir süredir yeryüzünün dört bir yanı evrimciler tarafından kazıldığı halde evrimi doğrulayan tek bir geçerli fosil kaydına rastlanamamıştır. Evrimin iddia ettiği, "türlerin birbirinden kademe kademe evrimleştikleri"ni göstermesi gereken "ara geçiş formlarına" yani, "yarı balık-yarı sürüngen", "yarı sürüngen-yarı kuş" gibi hayali canlılara hiçbir zaman rastlanamamıştır. Eğer evrimin iddiası gerçek olsaydı böyle, eksik gözlü, eksik organlı, yarım kanatlı, yarım omurgalı ve benzer kusur ve eksikliklere sahip milyarlarca canlının yeryüzü katmanlarında gömülü olarak bulunması gerekirdi. Oysa bu hayali canlılardan eser yoktur.

Evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin de bu gerçeği fark etmiş ve teorisinin en büyük açmazının bu olduğunu şu sözlerle kabul etmişti:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden doğa bir karmaşa halinde değil de tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz? Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[71]

Canlıların birden bire ortaya çıktıkları ve ara formlar bulunmadığı gerçeği, günümüzde de artık en ateşli evrimciler tarafından dahi kabul edilmektedir. Ünlü İngiliz paleontolog Derek Ager bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız: **Kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.**[72]

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve bir gün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Bir başka evrimci paleontolog T. N. George, bunun nedenini şöyle açıklamaktadır:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.[73]

Bilimsel bulgular, canlıların değişmediğini ve aniden ortaya çıktıklarını gösterirken ve en ateşli evrimci paleontologlar bile bunu teorinin en büyük çelişkisi olarak görürken, evrim teorisine itibar etmenin bilimsel düşünceye uymayacağı ortadadır.

2- Yapılan bu kazılarda elde edilen fosil kayıtları, türlerin evrimleşmediğini ve evrimle ortaya çıkmadığını açık biçimde gösterdiği gibi, yine canlı türlerinin yeryüzünde aniden ve en mükemmel yapılarıyla belirdiklerini, yani diğer bir deyimle"yaratıldıklarını" ortaya koymuştur. Örneğin, yaklaşık 530 milyon yıllık Kambriyen devri katmanlarında pek çok omurgasız fosilinin, **son derece kompleks yapılarıyla birdenbire ortaya çıktıkları** saptanmıştır. Bu canlıların önceki dönemlerde hiçbir ataya sahip olmadan bu kompleks ve mükemmel halleriyle ortaya çıkmasına kendi yorumlarıyla hiçbir açıklama getiremeyen evrimciler, konuyu, 'Kambriyen patlaması', 'Kambriyen mucizesi', hatta 'evrimsel patlama', 'evrim mucizesi' gibi başlıklarla geçiştirmeye çalışırlar. Oysa, Kambriyen patlamasının evrimin bütün tezlerini temelinden yıkan bir gerçek olduğunu en basit zekaya sahip kimseler bile anlayabilir. Bu nedenle evrimciler, kendi tezlerini çürüten bir olaya evrimci başlık atmakla gerçekleri örtbas edemeyeceklerini, yalnızca kendilerini kandırdıklarını unutmamalıdırlar.

Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz zoolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden iptal eden bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. Sanki **hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.** Tabii ki, bu ani ortaya çıkış, yaratılışçıları oldukça memnun etti.[74]

Kambriyen devri canlılarının atası olmadığı gibi, daha sonraki dönemlerde ortaya çıkan omurgalı balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, memeliler, kuşlar gibi sınıfların ve bunların içindeki türlerin de evrimsel ataları yoktur. Bu türlerin arasında evrimsel bir gelişme olduğunu gösterecek tek bir fosil bulunamamış, aksine bu canlıların yeryüzünde hep aniden ortaya çıktıkları anlaşılmıştır.

Öte yandan bulunan her fosil, türlerin ortaya çıktıkları dönemlerden bu yana hiç değişmediklerini de göstermiştir:

400 milyon yıllık köpek balığı fosili (*New Scientist*, 20.1.1984), 400 milyon yıllık deniz yıldızı fosili (Giovanni Pinna, *Histoire de la Vie des Fossiles*), 320 milyon yıllık hamam böceği fosili (*National Geographic*, Ocak 1981), 230 milyon yıllık akrep fosili (*Nature*, Mart 1985) ve son olarak bulunan 1 milyar 100 milyon yıllık solucan fosili, bu canlıların milyonlarca yıldan beri hiç değişmediğini ve bugünkü şekilleriyle ortaya çıktıklarını gösteren fosil örnekleridir.

3- Evrimcilerin "insanın evrimi" senaryosunu desteklemek için kullandıkları sözde deliller de tamamen göz boyama ve sahtekarlıklardan ibarettir. Ortada yalnızca, kimisinin nesli tükenmiş binlerce değişik maymun türünün ve yine bazı kaybolmuş insan ırklarının kafatası ve kemik kalıntılarından yola çıkılarak yapılan hayali çizimler, uydurma rekonstrüksiyonlar, ve bunların küçükten büyüğe sıralanmasıyla oluşturulmuş birtakım düzmece soy ağacı şemaları vardır.

4- Darwin'in, evrimci tezlerini ortaya attığı dönemdeki bilim anlayışının ne derece ilkel bir düzeye, hurafelere, batıl inançlara dayandığı bilinen bir gerçektir. Örneğin, Darwin, aynen selefi Lamarck gibi, canlıların hayatlarında edindikleri fiziksel özelliklerin, daha sonraki nesillere aktarıldığı gibi batıl bir inanca sahipti.

Zira genlerden, DNA'dan, kalıtım kanunlarından haberi yoktu. Dolayısıyla, öne sürdüğü evrim teorisi de bu tür ilkel bir ortamın ve çarpık bir anlayışın ürünüydü. Bütünüyle yanlış bilgiler, kabuller ve inanışlar üzerine kurulan Darwinizm'in temeli, modern bilim ve teknoloji tarafından defalarca yıkılmıştır.

Genetik kanunlarının, DNA'nın yapısının keşfi, mikrobiyoloji ve biyokimya bilimlerinin doğuşu, doğal şartların canlılar üzerinde yaptıkları fiziksel değişikliklerle bir sonraki nesillerde yeni ve daha gelişmiş türlerin ortaya çıkmasının mümkün olmadığını göstermiştir.

5- Evrimciler canlıların ilkel türlerden gelişmiş türlere iki mekanizma sayesinde evrimleştiklerini savunurlar, "doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Bugün, modern bilim bu iki mekanizmanın da hiçbir geliştirici etkisi olmadığını ortaya koymuştur. Doğal seleksiyonun gerçek anlamı şudur: "Mevcut türlerin içinde, yaşadıkları coğrafi şartlara daha uygun fiziksel özelliklere sahip olanlar, nesillerini sürdürülebilirler. Uygun fiziksel özelliklere sahip olmayanlar ise zamanla azalırlar ve nesilleri tükenir."

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez. Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez. Yani doğal seleksiyonla yeni bir tür ortaya çıkması hiçbir zaman için söz konusu değildir.

Önde gelen evrimcilerden, İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nin baş paleontoloğu Colin Patterson doğal seleksiyonun herhangi bir evrimleştirici özelliğinin gözlemlenemediğini şöyle vurgulamaktadır:

Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.[75]

Darwin'in ilkel bilim anlayışından miras kalan bu doğal seleksiyon mantığının evrimin hiçbir işine yaramadığını kendileri de çok iyi bilen evrimciler, bu anlamsız teoriyi terk etmek yerine birtakım ideolojik kaygılarla teoriyi ayakta tutmaya çabaladılar. Bu amaçla teorinin açıklarını yamamaya çalıştılar.

Doğal seleksiyona ek olarak öne sürülen ikinci mekanizma olan mutasyon da bu çabanın bir ürünüdür. Mutasyon, bir canlının DNA şifresinde radyasyon ya da kimyasal etkiler sonucu meydana gelen yer değiştirme ve bozulmalardır.

Mutasyonla yeni bir tür ortaya çıkamadığı gibi mevcut türün genetik yapısı da tahrip olur. Mutasyonların net etkisi bütünüyle zararlıdır. **Bugüne kadar bir canlının genetik**

yapısındaki bilgiyi artıran ya da geliştiren hiçbir mutasyon örneği gözlemlenmemiştir.

Mutasyonların bir canlıyı evrimleştirerek ileriye götürme gücü yoktur. B. G. Ranganathan bu konuda şöyle der:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[76]

6- Evrim herşeyden önce temel mantığını rastlantı ve tesadüflere dayandıran bir teoridir. Oysa, tesadüf ve rastlantıların canlılarda mevcut olan üstün yapı ve tasarımı, iç içe geçmiş ve hepsi birbirine bağımlı olarak işleyen karmaşık sistemleri meydana getirmesi tesadüfün kendi iç mantığına aykırıdır. Tesadüfler ancak kargaşa, karışıklık ve anlamsızlığa yol açar. Rastlantısal olaylar milyarlarca sene de sürse, denge, düzen ve dizayn meydana getiremez, tam tersine daha çok düzensizlik ve karmaşaya neden olurlar. Ancak bilinçli bir müdahale canlılardaki bu üstün tasarım ve kompleksliği sağlayabilir.

Göz, kanat, akciğer, beyin gibi ancak eksiksiz ve mükemmel biçimleriyle var oldukları takdirde işe yarayan organların eksik yapılarla işlev görmeleri mümkün değildir. İşlev görmeyen eksik organların seçilmesi değil yok olması gerekir. Dolayısıyla bunların tesadüfi bir evrim süreci ile ortaya çıktıklarını iddia etmek, akla ve bilime aykırıdır.

7- Evrim teorisi, canlılığın ilkel dünya koşullarında rastlantılar sonucu meydana gelmiş bir hücreyle ortaya çıktığını savunur. Fakat araştırmalar göstermiştir ki, değil hücre gibi son derece kompleks bir yapının, bu hücreyi meydana getiren milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile tesadüfen meydana gelmesi ihtimal dışıdır. Canlılarda bulunan ortalama bir protein molekülünün içerdiği aminoasitlerin uygun çeşit ve dizilimde birleşebilmesi tesadüflere ve doğal şartlara bırakıldığında tek bir proteinin bile deneme-yanılma sonucu oluşması için dünyanın milyarlarca yıllık yaşı dahi yeterli olmamaktadır. Hatta proteinleri oluşturan aminoasit moleküllerinin dahi ilkel atmosfer şartlarında sentezlenmesinin mümkün olmadığını bugün evrimci otoriteler bile itiraf etmektedirler.

Aminoasitlerin ilkel atmosferde tesadüfen oluşabileceklerini ispat etmeye yönelik 1953'de bir deney yapan Stanley Miller isimli evrimci araştırmacı, o deneyde kullandığı gazların gerçekte ilkel atmosfer ortamını yansıtmadığını bugün kendisi de kabul etmiş ve deneyinin geçersiz olduğunu itiraf etmiştir.

Rastlantısal yöntemlerle tek bir protein zinciri oluşturma işlemi için gerekli olan malzemeye evrendeki tüm atomlar bile yetmemektedir. Oysaki örneğin *Mycoplasma Hominis* gibi küçük bakteri türlerinde dahi 600'den fazla çeşit protein mevcuttur.

Evrimciler proteinlerin denizlerde oluştuğunu iddia etmektedirler. Ama aminoasitlerin suda birleşerek bağ kurmaları Kimya'daki Le Châtelier Yasası'na göre mümkün değildir. Le Châtelier Yasası, bağ kurmuş aminoasitlerin suda parçalanacaklarını öngörmektedir.

8- Evrimciler DNA, RNA gibi nükleik asitlerin meydana gelmesine ise hiçbir açıklama getirememektedirler. Hatta DNA'nın kompleks yapısını keşfeden Francis Crick, kendisi de bir evrimci olmasına karşın böyle bir yapının tesadüfler sonucu oluşmasının mümkün olmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Nükleik asitlerin yapıtaşları olan nükleotidlerdeki adenin, timin, guanin, sitozin ve urasil isimli baz gruplarından hiçbiri "ilkel atmosfer" denen şartlarda sentezlenememiştir. Evrimci araştırmacılar bazı sentez girişimlerinde bulundularsa da deneylerinde ilkel atmosferde bulunma ihtimali olmayan gazlar ve şartlar kullandıkları için bu deneyleri geçersiz sayılmıştır. Yeryüzündeki tüm karbon atomları denizlere aksa bile, nükleotidlerdeki riboz, deoksiriboz gruplarını oluşturmaya yetecek yoğunluğa ulaşamamaktadır. Nükleotidlerin 3 ana parçasından biri olan fosfat grubu için gerekli olan fosfor atomları ne atmosferde ne de denizlerde serbest olarak bulunmamaktadır. Polimeraz isimli özel enzim olmadan, nükleotidlerin aralarındaki 3'-5' Bağları adı verilen bağları kurmak mümkün değildir. Nükleotidlerin birleştirilmesi ve nükleik asitlerin çoğaltılması için birçok enzime, bu enzimleri oluşturan proteinlerin sentezlenmesi için de nükleik asitlere ihtiyaç vardır. Bu durumda, önce proteinlerin mi yoksa nükleik asitlerin mi oluştuğu sorununu evrim mantığı içinde çözmek mümkün değildir.

Dolayısıyla evrim teorisi daha canlılığın başlangıcı aşamasında, yani ilk canlı hücrenin en küçük proteinin ya da bunun genetik bilgisinin nasıl oluştuğu safhasında çıkmaza girmiş ve daha ileri gitme şansı olmayan bir teoridir. Canlı hücresindeki tek bir proteinin ortaya çıkışını bile açıklayamayan bir teorinin çeşitli maymun türlerine ait kafataslarını, kemikleri art arda sıralayıp "işte evrim" demesinin çocukça bir saçmalık olacağı ortadadır.

Tüm bunlardan anlaşılacağı üzere, Ruacan'ın dediğinin aksine, ne arkeoloji ne antropoloji ne de biyokimya evrimi doğrulamakta, aksine bütün bu bilim dalları evrimin tamamen geçersiz bir iddia olduğunu her alanda ortaya koymaktadır.

Evrimciler, teorilerinin bu çıkmazlarını görmek yerine, klasik demagojileriyle konuyu geçiştirmeye, kalıplaşmış cümlelerle ve Latince terimlerle bilim tarihinin en büyük yalanını hasıraltı etmeye çalışmaktadırlar.

Bütün bu gerçeklere rağmen Ruacan, yandaşı olan diğer yerli evrimciler gibi, dünya literatüründen habersiz olduğu için, daha hala 50 yıl önceki Miller deneyinin canlılığın oluşumunu ispatladığını zannetmektedir. Aynı şekilde, evrimcilerin yıllar önce literatürden çıkardıkları fosil kalıntılarının evrimin delili olduğunu ve bunlar gibi evrimcilerin bile

çoktan savunmayı terk ettikleri pek çok hayali ve düzmece senaryonun evrimi kanıtladığını düşünmeye devam etmektedir. Bu nedenle, Darwin'in dönemindekine yakın bilimsel düzeyiyle Ruacan'ın, "Evrim kuramının geçerliliğini gösteren bilimsel deliller o kadar güçlüdür ki" ifadesini anlayışla karşılamak ve kendisini bilimin geldiği son aşamalar hakkında bilgilendirmek gerektiği kanaatindeyiz.

Evrimin Yaşamı Tanımlayan En Geçerli İlke Olduğu Yanılgısı

Yazısında,"Evrim, yaşamı tanımlamakta kullanılan en geçerli ilkelerden biri, belki de en önde geleni" diyerek evrime zorlama payeler kazandırmaya çalışan Ruacan, herhalde bu ifadesiyle evrimin yaşamın kökeni hakkında öne sürdüğü senaryoları kastediyor olmalıdır.

Çünkü evrimcilerin (Ruacan dışında) yaşamı tanımlama gibi bir iddiaları yoktur. Yaşamın tanımını biyoloji, tıp gibi pozitif bilimler yapar. Evrim ise, bilimi kendi felsefi yorumlarına alet etmeye çalışan spekülatif bir dünya görüşünden ibarettir. Yaşamın kökeni hakkında ise geçerli ve gözlemlenen tek bir kanun vardır: "Biogenesis", yani canlılığın ancak canlılıktan gelebildiği kuralı. Bu, şu ana dek sürekli olarak gözlemlenmiş ve şimdiye kadar tek bir örnekle dahi yalanlanamamış bir kanundur.

Oysa evrim canlılığın cansız maddelerin rastlantısal birleşmelerinden meydana geldiğini öne sürer. Bugüne kadar,"abiogenesis" olarak tanımlanan bu hayali oluşumun gerçekleştiği hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Hatta, en son teknolojilere sahip laboratuvarlarda bile, bilinçli ve kontrollü bir şekilde cansız maddelerden yola çıkılarak canlı bir hücre sentezlenememiştir.

Tüm bunlar da bizi mantıksal olarak canlılığın en başta da "Hayat"tan gelmiş, yani üstün bir güç sahibi tarafından yaratılmış olduğu sonucuna götürür. Bu benzeri olmayan güç yüce Allah'a aittir.

Antibiyotik Direnci ve DDT Bağışıklığının Evrimin Kanıtı Olduğu Yanılgısı

Ruacan'ın evrimin bilimsel delili olarak öne sürdüğü yegane konu, mikropların antibiyotiklere karşı olan direncidir.

Mikropların antibiyotiklere karşı olan direncinin evrimi desteklediği tamamen temelsiz bir iddiadır. Bakterilerin kendi türleri içinde sayısız varyasyonlara sahip oldukları bilinen bir gerçektir. Bu varyasyonların içinde, çeşitli ilaçlara karşı direnç göstermeyi sağlayacak genetik materyale sahip cinsler bulunur. Bakteriler belli bir ilacın etkisine sürekli maruz kaldıklarında, aynı bakterinin ilaca dirençsiz varyasyonları yok olur; dirençlileri ise hayatta kalır ve çoğalma imkanı bulurlar. Belli bir zaman süreci içinde aynı bakteri türü yalnızca o antibiyotiğe dayanıklı olan bireylerden oluşmuş bir koloni haline gelir ve artık aynı antibiyotik o bakteri türüne karşı etkisiz hale gelir. Ancak bakteri yine aynı bakteri, tür yine aynı türdür.

Örneğin antibiyotik direnci bulunan sayısız E. Coli bakterisi üzerinde on yıllar boyunca yapılan incelemeler bu bakterilerin hiçbirinin başka bir türe dönüşmediğini her zaman E. Coli bakterisi olarak kaldıklarını göstermiştir.

Evrim teorisi, "mutasyonla tür değiştirme" iddiasına dayanır. Ancak bu örnekte, evrimcilerin yaptığı aldatıcı propagandanın aksine, dirençsiz olan bakterilerin mutasyonla dirençli olanlara evrimleşmesi gibi bir süreç yoktur. Bir bakteri türü gelişerek, evrimleşerek diğerine dönüşmemiştir. Aynı türün zaten birarada mevcut olan dirençli ve dirençsiz cinsleri arasında bir elenme söz konusudur.

Bir benzetmeyle açıklamak gerekirse, kürklü, sağlam yapılı ve soğuğa dayanıklı olan köpek cinsleri ile, tüysüz, sıcak iklime yatkın ve narin yapılı köpek cinslerinden eşit sayılarda içeren bir köpek sürüsü Sibirya çöllerine bırakılsa, bir süre sonra yalnızca kürklü ve soğuğa dayanıklı olanlarının hayatta kalıp çoğaldıkları, o iklimde yaşamaya fiziksel yapı olarak uygun olmayanların ise zamanla yaşamlarını yitirip, yok oldukları gözlemlenecektir. Sonuçta ortaya yalnızca kürklü ve dayanıklı olanlardan oluşmuş bir popülasyon çıkacaktır. Fakat böyle bir olaydan, kürksüz ve dayanıksız olanların zamanla evrimleşerek kürklü ve dayanıklı hale geldikleri gibi bir sonuç çıkarmanın ne derece mantık ve bilim dışı olduğu ortadadır. Çünkü başlangıçta her iki cins de mevcut olduğundan, birinin gelişerek diğerine dönüşmesi ya da diğer bir deyimle 'evrimleşmesi' söz konusu değildir.

Buna rağmen evrimciler, aynı mantıktaki bir olay olan "bakterilerdeki ilaç direnci"ni, halkın çoğunluğunun mikrobiyoloji konusunda bilgi sahibi olmayışından yararlanarak, evrimin çok büyük bir kanıtı gibi göstermeye çalışmaktadırlar.

Ayrıca unutulmamalıdır ki, bakteri örneğinde, organizmaların dış etkenlere karşı gösterdikleri direnç yine ancak organizmanın kendi genetik yapısında halihazırda bulunan genlerin içerdiği enformasyon çerçevesinde gerçekleşmektedir. Organizmanın ilaç direncine ait bu bilgi genelde DNA'nın 'plasmid' adı verilen ekstra-kromozomal parçasında kodlu bulunur. Bir organizmanın, bakteri ya da kanser hücresi olsun, ilaç ya da radyasyon karşısında direnç göstermesi ancak bu genetik şifredeki bilgi sayesinde gerçekleşebilir. Sonuçta, bakterinin rastgele mutasyonlar sonucu yeni bir özellik kazanması, ya da önceden hiç olmayan bilgileri içeren bir genetik materyal üretmesi söz konusu değildir.

Dahası, mutasyonlarla çok kısa bir sürede faydalı özelliklerin meydana gelmesi zaten evrimin kendi tezine aykırıdır. Çünkü evrimciler, kendileri bile, mutasyonlarla ancak milyonlarca yılda faydalı özelliklerin belirdiğine inanmaktadırlar.

Papa'yı ve Bir ABD Mahkemesi Kararını Bilimsel Referans Olarak Gösterme Yanılgısı

Ruacan'ın, evrimin bilimselliğine dair verdiği diğer iki vurucu (!) delilinden birincisi Papa II. Jean Paul'ün evrimi kabul etmesi, ikincisi de bir Amerikan mahkemesi kararıdır. Evrimi bilimsel kabul eden bir zihniyetin bu iki kurumu bilimsel referans (!) olarak

göstermesini de fazla yadırgamamak gerekir. Bu, evrimcilerin teorilerini savunmakta içine düştükleri aczin açık bir göstergesidir.

Bir konunun bilimselliğinin saptanacağı kurum ne papalık ne de mahkemelerdir. Mahkemeler ancak bir konunun o bölgedeki saptanmış hukuk kurallarına, yasalara uygun olup olmadığına karar verirler. Aynı konuda farklı ülkelerin mahkemeleri, farklı hatta zıt hükümler verebilir. Bu durumda Ruacan'a, hangi mahkeme kararının esas alınması hakkındaki ölçüsünü sormak gerekir. Mahkemelerin kararları evrensel değildir. Oysa bilim evrensel bir kavramdır ve bir konunun bilimselliğine yine bilimsel kriterlerle karar verilir. Mahkeme kararlarıyla ya da Papa'nın görüşüyle değil...

Din Adına Öne Sürdüğü Kulaktan Dolma, Temelsiz İddialarla Evrimi Meşru Gösterme Yanılgısı

Şevket Ruacan, karşı olduğu ya da eleştirdiği kavramlar hakkında bile yeterli bilgiye sahip değildir. Bunun bir göstergesi, yaratılışı savunan herkesin, dünyanın ve evrenin yaşının genç olduğunu savunduğunu sanmasıdır.

Oysa yaratılışı savunan bilim adamları arasında evrenin ve dünyanın yaşı konusunda farklı yaklaşımlar vardır. Bazıları evrenin ve dünyanın yaşının çok genç olduğunu savunurken, diğerleri ise bu konudaki genel kabulleri onaylarlar. Çünkü evrenin ve dünyanın yaşının büyük ya da küçük rakamlarla ifade edilmesi, yaratılışın savunduğu gerçekleri değiştirmez. Dünyanın yaşı her ne olursa olsun evrim oluşamaz ve canlılar evrimle ortaya çıkamayacak kadar komplekstirler.

Herşeyden önce, **Kuran'da dünyanın yaşı hakkında herhangi bir bilgi verilmemektedir**. Orijinalinden büyük ölçüde saptırılmış olan Muharref Tevrat'ta dünyanın yaşı hakkında verilen rakamlar ise din adına referans gösterilemez ve Müslümanlar sorumlu tutulamaz.

(Şunu da belirtmek gerekir ki Ruacan, eleştirmeye çalıştığı "genç dünya" teorisi hakkında da ciddi bir bilgi eksikliğine sahiptir. Kullandığı, "**İncil'e göre evren İÖ 22 Ekim 1650'de, yani yaklaşık 4000 yıl önce yaratılmış sayılırken..."** ifadesi, bunun bir örneğidir. Oysa, dünya üzerinde hiçbir yaratılışçı, dünyanın yaşı için MÖ 1650 gibi bir rakam öne sürmemiştir. Çünkü bu rakam, yazılı tarihin sınırları içindedir ve herkes bu tarihten önce de medeniyet olduğunun bilincindedir. Dünyanın yaşı ile ilgili tartışmalar, tarih öncesi devirleri kapsamaktadır. Ruacan, "**İncil'e göre"** diye başlayan cümlesinde, dini kaynaklar hakkında hemen hiçbir bilgisi olmadığını da ortaya koymaktadır. Çünkü İncil'de, yani Hıristiyanların kutsal kitabı olan Yeni Ahit'te dünyanın yaşına dair hiçbir açıklama yer almaz.)

Şevket Ruacan'ın, hiçbir ciddi araştırmaya gerek duymaksızın, kulaktan dolma edindiği bilgilerle yaratılış ve din konularında açıklamalar yapması kuşkusuz taşıma iddiasında olduğu akademik kimliğiyle bağdaşmayan bir tutumdur. Ayrıca bu tutumu, makalesinde hiçbir geçerli kaynak göstermeden yaptığı kişisel evrimci yorumların bilimsel ciddiyeti ve geçerliği hakkında da bilgi vermektedir.

Evrimi Reddeden Bilim Adamlarını Örtbas Etme Yanılgısı

Şevket Ruacan'ın, 1998 yılı içerisinde Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği,"Evrim Teorisinin Çöküşü, Yaratılış Gerçeği" isimli ilk ikisi İstanbul'da, üçüncüsü Ankara'da düzenlenen konferansları,"Türk ve Amerikan dini gruplarının biraraya gelmesi" gibi demagojik bir ifadeyle tanımlamasının, konferansa katılan konuşmacıların bilimsel ve akademik kimliklerini belirtmekten duyduğu endişeden kaynaklandığı açıktır. Bu

konferanslara katılan ve Ruacan'ın örtbas etmeye çalıştığı konuşmacıların her biri ABD'de paleontoloji, mikrobiyoloji, biyokimya, anatomi, jeoloji gibi bilim dallarında on yıllarca akademik araştırmalar yapmış kendi branşlarında uzman bilim adamlarıdır. Aşağıda, bilimsel kariyerlerini özetle verdiğimiz konuşmacıların akademik kimlikleri sanırız konferansın bilimsellik ve ciddiyet düzeyini yansıtmaya yeterlidir:

- Prof. Dr. DAVID MENTON (anatomi) :

Washington Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde anatomi dersleri okutmaktadır. Amerika'da 1997-1998 öğretim yılı için "yılın profesörü" ünvanını kazanmıştır. Bilim dergilerinde 30'un üstünde bilimsel makalesi yayınlanmıştır. Hazırladığı eserler halen birçok tıp fakültesinde okutulmaktadır. Amerikan Dermatoloji Akademisi tarafından büyük ödülle ödüllendirilmiştir. Evrim teorisi konusunda 100 civarında konferansa katılmıştır. Türkiye'deki konferanslarında yaptığı "The Evidence for Design in Feathers" (Kuşların Tüylerindeki Tasarıma İlişkin Kanıtlar) başlıklı konuşmasında, kuşların anatomik yapılarının belli bir tasarım ürünü olduğunu, bu tasarımın evrimle oluşamayacağını anlatmıştır. Öte yandan, kuş tüyleri ile sürüngen pulları arasındaki büyük anatomik farklılıkları anlatarak, kuşların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasının geçersizliğini açıklamıştır.

- Prof. Dr. CARL FLIERMANS (mikrobiyoloji):

Tüm dünya çapında tanınan çok önemli bir mikrobiyologtur. Ayrıca ekoloji ve limnoloji (tatlı su bilimleri) dallarında da profesörlük ünvanına sahiptir. Indiana Üniversitesi'nde mikrobiyoloji profesörü olarak görev yapmaktadır ve toplam 6 üniversite, 2 kolej ve 1 enstitüde ders vermektedir. Yayınlanmış 124 makalesi bulunmaktadır. Yaptığı bilimsel çalışmalar nedeniyle, 1997 yılında ABD hükümeti tarafından özel olarak ödüllendirilmiştir. Halihazırda Amerikan Savunma Bakanlığı'nın birçok projesini yönetmektedir. Bilim Araştırma Vakfı'nın konferanslarında yaptığı "Origin of Macromolecules" (Makromoleküllerin Kökeni) başlıklı konuşmasında, organik moleküllerin her yönleriyle karmaşık ve kusursuz olduklarını, bunların basit tesadüfler sonucu meydana gelmelerinin mümkün olmadığını anlatmıştır.

- Prof. Dr. EDUARD BOUDREAUX (kimya):

New Orleans Üniversitesi Kimya bölümü öğretim görevlisidir. 29 yıldan bu yana kimya dersleri okutmaktadır. 4 kitabı ve 30 civarında makalesi yayınlanmıştır. 54 konferansta konuşma yapmıştır. Yaptığı bilimsel çalışmalar nedeniyle 20'den fazla akademik ödüle layık görülmüştür. Bilim Araştırma Vakfı'nın konferanslarında yaptığı "Chemistry by Design" (Kimyada Tasarım) başlıklı konuşmasında, kimyasal elementlerin biraraya gelerek oluşturdukları organize yapıların açık bir tasarım ürünü olduklarını anlatmıştır.

- Prof. Dr. MICHAEL GIROUARD (biyoloji):

Akademik kariyerini Southeastern Üniversitesi'nde yapmıştır. Amerika'da 2 yıldan bu yana biyoloji dersleri okutmaktadır. Sayısız konferansa katılmıştır. Türkiye'deki konferanslarda yaptığı "Is Life Just Chemistry?" (Yaşam Sadece Kimya'dan mı İbaret?) başlıklı konuşmasında, canlılığın atom ve moleküllerin rastgele biraraya gelmesiyle oluşamayacağını, evrimin"abiogenesis" iddiasının bilime aykırı olduğunu anlatmıştır.

- Prof. Dr. DUANE GISH (biyokimya-paleontoloji):

Akademik kariyerini California Berkeley Üniversitesi ve Cornell Üniversitesi'nde yapmıştır. 1956 yılında profesörlük ünvanı almıştır. Evrim teorisiyle ilgili 10 kitap yazmıştır. 29 ülkede sayısız konferans ve sempozyumlara katılmıştır. BAV'ın konferanslarında yaptığı "Origins and The Fossil Record" (Kökenler ve Fosil Kayıtları) başlıklı konuşmasında, fosil kayıtlarının evrimi çürüttüğünü, türlerin birbirlerinden evrimleştiği iddiasının mesnetsiz olduğunu, buna ilişkin hiçbir delil bulunmadığını anlatmıştır.

- Prof. Dr. CEVAT BABUNA (jinekoloji):

Akademik kariyerini İstanbul Üniversitesi ve Chicago Northwestern Üniversitesi'nde yapmıştır. Profesörlük ünvanını 1970 yılında almıştır. İstanbul Tıp Fakültesi'nde 30 yıl süreyle jinekoloji dersleri okutmuştur. 40'ı yabancı dilde olmak üzere 200'den fazla bilimsel makalesi yayınlanmıştır. 500 civarında konferansa katılmıştır. Bilimsel çalışmaları nedeniyle sayısız ödül almıştır. Konferanslarda insanın anne karnındaki gelişiminin ancak bilinçli bir yaratılışın eseri olabilecek mucizeler ve harikalıklarla dolu olduğunu ele almıştır.

- Prof. Dr. KENNETH CUMMING (biyoloji):

Akademik kariyerini Harvard Üniversitesi'nde tamamlayarak profesör ünvanını almıştır. 1985'den bu yana ICR'da biyoloji dersleri okutmaktadır. Bilim dergilerinde sayısız makaleleri yayınlanmıştır. Birçok konferansa konuşmacı olarak katılmıştır. "Mutations" (Mutasyonlar) başlıklı konuşmasında, mutasyonların canlıların genetik yapılarını bozduğunu, bünyeye yararlı bir mutasyon mevcut olmadığını, bu sebeple mutasyonların yeni türler meydana getirmesinin mümkün olmadığını anlatmıştır.

- Prof. Dr. JOHN MORRIS (jeoloji):

Oklohoma Üniversitesi'nde jeoloji doktorası yaptıktan sonra ABD'de ve Türkiye dahil çeşitli ülkelerde jeolojik araştırmalar yürütmüştür. Evrim hakkında beş ayrı kitabı yayınlanmış ve 100'ün üzerinde konferans ve tartışmaya katılmıştır. Halen ICR'ın Başkanıdır. İstanbul'daki konferansta yaptığı "Evolution and Ideology" (Evrim ve İdeoloji) başlıklı konuşmasında, evrim teorisinin jeolojiden biyokimyaya kadar her bilim dalı tarafından çürütüldüğünü, buna rağmen gündemde tutulmaya çalışılmasının arkasında bilimsel değil ideolojik sebepler bulunduğunu anlatmıştır.

Elbette ki bilim adına ortaya çıkan ve materyalist felsefenin bir numaralı dayanağı olan evrim teorisinin iç yüzü ve bu teorinin ardındaki çarpık ideolojik beklentiler hakkında Türk gençliğinin bilinçlendirilmesi, çok önemli bir yurttaşlık görevidir. Bilim Araştırma Vakfı da bu şerefli görevin öncülüğünü üstlenmiştir. Bilim Araştırma Vakfı, sayısız bilimsel sahtekarlıkla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi gibi çarpık bir felsefi düşünce ve dünya görüşünün iç yüzünü kültürel ve bilimsel bir platformda tüm açıklığıyla Türk

Milleti'nin gözleri önüne sermekte sonuna kadar kararlı olduğunu kanıtlamıştır. Vatanını, milletini seven, milli ve mukaddes değerlerine bağlı, ülkenin bölünmez bütünlüğünü savunan her Türk vatandaşı, Bilim Araştırma Vakfı'nın bu değerli çalışmalarını takdirle karşıladığı gibi, bu hizmet ve faaliyetlere büyük bir istek ve gayretle destek olmaya çalışmaktadır

EVRENSEL KÜLTÜR
Dergisi Ekim 1998
Sayısındaki Yanılgılar

Bilim Araştırma Vakfı'nın evrim teorisi hakkındaki bilimsel gerçekleri ortaya koyması, evrimci ve materyalist çevreleri şiddetle rahatsız etmeye devam etmektedir. ***Evrensel Kültür*** dergisinin Ekim 98 sayısında **İrfan Unutmaz** imzasıyla yazılan "**Evrim Teorisi ve Yaratılış Paradoksu"** başlıklı yazı, bu rahatsızlığın ve umutsuz cevap arayışlarının örneklerinden birini teşkil etmektedir.

Söz konusu makaledeki yanılgılarla ilgili olarak aşağıdaki hususları belirtmekte yarar görüyoruz.

Evrimin Gözlemlendiğini ve Bilim Dünyasında Tartışılmadığını Sanma Yanılgısı:

Evrensel Kültür dergisinin yazarı, evrim teorisini savunmaya çalışırken,"Bilim dünyası artık evrim olgusunu tartışmıyor. Çünkü evrim olgusu cansızlar ve canlılar dünyasında öyle açık bir şekilde gözlemleniyor ki, hiçbir gerçek bilim adamı ortaya çıkıp yanlışlayamıyor" ifadelerini kullanmıştır. Bu iddia tümüyle gerçek dışıdır:

Birincisi; evrim teorisi "gözlemlenememektedir": Eğer evrim teorisi İrfan Unutmaz'ın söylediği gibi "gözlemlere" dayalı kanıtlanmış bir iddia olsaydı, adı evrim "teorisi" değil, evrim "yasası" olurdu. Bunu da herkesten önce evrimciler sahiplenirlerdi. Fakat bugün en fanatik evrimciler dahi, evrimin gözlemlenmesi mümkün olmayan bir iddia olduğunu, bu nedenle bir teori olmaktan öteye gidemeyeceğini kabul etmektedirler.

İkincisi, evrim teorisi, bugün dünyanın dört bir yanında, her biri kendi branşında uzman binlerce saygın bilim adamı tarafından reddedilen, çürütülen bir iddiadır. ABD'de, Almanya'da, İngiltere'de, Fransa'da, İsrail'de, Avustralya'da Darwinizm'i reddeden ve hayatın kökeninin rastlantılarla değil, ancak bilinçli bir "dizayn"la açıklanabileceğini savunan ve bilimsel olarak ispatlayan çok sayıda bilim adamı bulunmaktadır. Bu bilim adamlarının yazdıkları yüzlerce bilimsel kitap, evrim teorisinin iddialarının tüm bilimsel gözlem ve deneylerle, eldeki somut bulgularla çeliştiğini çok detaylı bir biçimde anlatmaktadır.

İnanmak İçin Mucize Bekleme Yanılgısı

Kuran'da tarif edilen gerçek İslam'ı tanımayan kişilerin verdikleri klasik örneklerden biri, *Evrensel Kültür* dergisinin yazarı İrfan Unutmaz tarafından da kullanılmaktadır. Söz konusu yazar, yazısında yaratılışın bir delili olmadığını iddia ettikten sonra, Allah'ın buna delil olarak "**çok değişik bir yaratığı** Londra, Moskova, New York, İstanbul ya da Mekke'nin ortasına **indirmesini**" istiyor.

Cehaletle sarf edilmiş bu satırlar, söz konusu yazarın din ve yaratılış hakkında hiçbir şey bilmediğini de ortaya çıkarmaktadır. Çünkü Allah'ın insanların Kendisini bilmeleri ve tanımaları için kullanmalarını istediği yöntem "akıl"dır. **İnsanlar, Allah'ı akıl yoluyla tanırlar.** O'nun yarattığı şeylerde O'nun varlığının delillerini görür, bunlardaki yaratılışı takdir eder, Allah'ın varlığını ve gücünü öyle anlarlar. Ancak **akletme yeteneğinden yoksun olan insanlar bu kavrayıştan yoksundurlar ve inanmak için Allah'ın mucizeler indirmesini isterler.**

İrfan Unutmaz'ın talebi de böyle bir mucize isteğidir. Bu yalnızca ona ve diğer çağdaş materyalistlere ait bir talep de değil, tarihin başından bu yana tüm inkarcılar tarafından seslendirilmiş bir taleptir. Bu gerçek Kuran'da şöyle anlatılır:

Biz Kitabı üzerine yazılı bir kağıtta göndersek ve onlar elleriyle dokunsalar bile, inkar edenler, tartışmasız: "Bu apaçık bir büyüden başkası değildir" derler. Ve derler ki: "Ona bir melek indirilmeli değil miydi?" Eğer bir melek indirilseydi, elbette iş bitirilmiş olurdu da sonra kendilerine göz açtırılmazdı. *(*Enam Suresi 7-8*)*

Bize kavuşmayı ummayanlar, dediler ki: "Bize meleklerin indirilmesi ya da Rabbimizi görmemiz gerekmez miydi?" Andolsun, onlar kendi nefislerinde büyüklüğe kapıldılar ve büyük bir azgınlıkla baş kaldırdılar. Melekleri görecekleri gün, suçlu-günahkarlara bir müjde yoktur. Ve o gün (melekler onlara) derler ki: "(Size sevinçli haber) Yasaktır, yasak." *(*Furkan Suresi*,* 21-22*)*

"İstek Dolu Sözcükler" Yanılgısı

İrfan Unutmaz, Bilim Araştırma Vakfı'nın çalışmalarını hedef alırken, bu çalışmalarda bilimsel bir yöntem kullanılmadığını iddia etmekte ve"bir bilimsel örnek verip ardından, 'bu imkansızdır, olamaz, olanaksızdır, olmamalı, nasıl yapılabilir' gibi arzu ve istek dolu sözcükler" kullanıldığını öne sürmektedir. Öncelikle belirtmek gerekir ki, Unutmaz'ın sözünü ettiği ve BAV camiasının çalışmalarında yer alan, ancak matematik hesapları ile ortaya konan somut bilimsel verilerdir. İrfan Unutmaz'ın **yalan ve çarpıtma yöntemiyle** kendinden araya sıkıştırmaya çalıştığı, "olmamalı", "nasıl yapılabilir" gibi arzu ve istek sözcükleri ise bu çalışmaların hiçbir yerinde bulunmamaktadır. Söz konusu çalışmaları

okuyan yüz binlerce kişi, bunlardaki şansa, tesadüfe, beklentiye, arzu ve isteğe en küçük pay bırakmayan bu açık, net ve keskin üslubu bizzat görmektedir.

Arzu ve istek dolu üslup ise her noktadan patlak veren teorilerinin bir gün kanıtlanacağını ümit eden evrimci çevrelerin ve bu çevrelerin İrfan Unutmaz gibi romantik ve ütopik alkışçılarının hayal dünyalarını yansıtan karakteristik üsluplarıdır.

BAV'ın çalışmalarındaki "imkansızdır", "olanaksızdır", "ihtimal dışıdır", "sıfır ihtimaldir" gibi kelimeler ise bilimsel kesinlik ifade etmektedirler ve çok somut örnekler için kullanılmaktadırlar.

Örneğin, bileşiminde 288 aminoasit bulunan ve 12 farklı aminoasit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün rastlantılar sonucunda sentezlenmesi ihtimali 10^{300} de 1'dir. Oysa matematikte 10^{50}'de 1'den küçük ihtimaller gerçekleşme şansı "sıfır ihtimal" olarak kabul edilirler. Dolayısıyla **288 aminoasitli bir protein molekülünün rastlantısal olarak oluşması teknik anlamda imkansızdır.** Benzer matematiksel imkansızlıklar, en küçük protein moleküllerinden, en kısa DNA zincirlerinin bile tesadüflerle oluşma ihtimallerine kadar geçerlidir ve evrimin iddia ettiği her aşama için bu astronomik imkansızlıklar katlanarak artmaktadır.

Bu imkansızlığı evrimciler zaman zaman kendileri de itiraf etmektedirler. Örneğin, Türkiye'nin önde gelen evrimcilerinden biri olan Hacettepe Üniversitesi profesörü Ali Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır."[77]

Profesyonel bir evrimcinin bu itirafları dahi göstermektedir ki, evrim gibi bir süreç imkansızdır. Bilinçsiz maddelerin raslantısal olarak biraraya gelip canlı hücresini ve sonra da canlı hücrelerini meydana getirmesi, doğa kanunlarına aykırıdır. "Arzu ve istek dolu sözcükler" ise, bu imkansızlığı görmelerine rağmen, "Yaratılışı kabul edemeyeceğimize göre evrim gerçekleşmiş olmalı" mantığını sürekli olarak tekrarlayan evrimcilere aittir.

Ardipithecus Ramidus'u Ara Form Sanma Yanılgısı

Evrensel Kültür dergisindeki yazıda ayrıca fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyen hiçbir ara form olmadığı gerçeği reddedilmeye çalışılmış ve buna delil olarak da iki tane fosil gösterilmiştir: Ardipithecus (Australopithecus) ramidus ve Archaeopteryx. Oysa bu iki fosilin de hiçbir ara form özelliği taşımadığı, dahası evrimcilerin az sayıdaki diğer ara form iddialarının da hiçbir geçerliliği olmadığı şimdiye kadar Bilim Araştırma Vakfı camiasının birçok çalışmasında ispat edilmiştir.

Ardipithecus (Australopithecus) **ramidus, İrfan Unutmaz'ın sandığı gibi "yarı maymun, yarı insan" bir canlı değildir.** Evrimcilerin bile böyle bir iddiası yoktur. **Söz konusu fosil, bir Australopithecus türüdür.** Australopithecus terimi "**güney maymunu"** anlamına gelir. Bu canlılar soyu tükenmiş bir maymun türüdür. Kafatası ve

iskelet yapıları ile günümüz maymunları arasında hiçbir önemli fark yoktur. Evrimciler de bunu kabul ederler. Evrimcilerin Australopithecuslar hakkındaki tek kayda değer iddiası ise, bu canlıların diğer maymunların aksine dik yürüyen canlılar olduklarıdır. Oysa bu iddia, İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, **Australopithecusların sadece soyu tükenmiş bir maymun türü oldukları** ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır. Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da Australopithecuslar'ın iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınkine benzetmektedir.[78]

Son olarak 1994 yılında İngiltere'deki Liverpool Üniversitesi'nden bir ekip, Australopithecuslar'ın iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yapmıştır. Vardıkları sonuç, Australopithecusların dört ayaklı olduklarıdır.[79]

Kısacası Australopithecuslar, insanlarla hiçbir ilgisi olmayan, nesli tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildirler. Bütün Australopithecus serileri için geçerli olan bu durum, Australopithecus Ramidus için de geçerlidir. Ramidus'un fosili California Üniversitesi'nden Tim D. White ve J. Desmond Clark başkanlığındaki bir ekip tarafından Etiyopya'da bulunmuş ve Eylül 1994'de kamuoyuna duyurulmuştur. 4.4 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu canlının hemen hemen tüm el parmak kemikleri ve 7 bilek kemiği bulunmuştur. Elleri uzun ve kavislidir. 120 cm. civarında bir boya sahip olduğu tahmin edilmektedir. Dişler maymunlarınkine benzerdir. Bebek dişleri, diğer Australopithecuslar'dan bile daha çok maymuna benzemektedir. Ramidus ile beraber bulunan diğer fosiller ise, canlının ormanda ağaçlar üzerinde yaşadığını göstermektedir. Evrimciler genel olarak bunun yakın zamana dek en eski Australopithecus türü olarak kabul edilen Australopithecus Aferensis'ten bile daha ilkel olduğunu düşünmektedirler.

Austrolopithecus Ramidus, İrfan Unutmaz'ın belirttiği gibi 1994'te tüm evrimci yayın organlarında büyük bir buluş gibi sunulmuş, ancak bu fosilin insanla maymun arasındaki "kayıp bağlantı" ile hiçbir ilgisi olmadığı anlaşıldığı için kısa sürede popülaritesini yitirmiştir. Evrimcilerin insanla maymun arasındaki uçurumu ortadan kaldırabilmeleri için, eğik yürüyen sıradan bir maymun grubu olan Australopithecuslar ile, dik yürüyen normal insanlar olan Homo erectusların arasını doldurmaları gerekmektedir. Bu aranın Ramidus gibi diğer Australopithecuslar'dan bile daha maymunsu bir canlı tarafından doldurulabileceğini sanmak ise, ancak cahil materyalistlere düşmektedir.

Archaeopteryx'i Ara Form Sanma Yanılgısı

İrfan Unutmaz'ın ara form olarak göstermeye çalıştığı ikinci fosil ise, ünlü Archaeopteryx fosilidir. Unutmaz, gerçekte 150 milyon yaşında olmasına karşın, 190 milyon yıl yaşında sandığı ve adını yazmayı bile bilmediği bu canlının "yarı kuş-yarı sürüngen bir canlı" olduğunu iddia etmekte ve bunun da çok açık bir gerçek olduğunu sanmaktadır. Oysa yine Bilim Araştırma Vakfı camiasının çalışmalarında defalarca gösterildiği gibi, Archaeopteryx günümüzün uçucu kuşlarından hiçbir uçuş yeteneği eksikliği olmayan arkaik bir kuştur. Canlıyı ara form gibi göstermeye çalışan evrimci iddialar, Alan Feduccia, Larry Martin gibi dünyanın en ünlü ornitologları tarafından reddedilmektedir. Evrim teorisinin yaşayan en önde gelen isimlerinden Harvard Üniversitesi paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge bile, bu canlının bir ara form sayılamayacağını kabul ederler. Archaeopteryx'in ara form olduğu iddialarının geçersizliğini açıkça ortaya koyan bilgiler kitabın ilk bölümünde yer almaktadır. İrfan Unutmaz, ilgili bölümü okuyup oradan Archaeopteryx hakkındaki gerekli bilgileri edinebilir.

İrfan Unutmaz'ın konu hakkındaki bilgisizliği Archaeopteryx için öne sürdüğü "ön ayakları ilkel sürüngen özelliğindedir ve kanata dönüşümünü henüz tamamlamamış durumdadır" şeklindeki komik iddiasından da açıkça bellidir. Archaeopteryx'in kanatlarını "ilkel sürüngen ayağı" olarak tanımlamak en taraflı evrimcilerin bile kalkışmayacağı bir cehalettir. Canlının kanatlarının mükemmel yapısı, özellikle de günümüz uçucu kuşlarında da var olan asimetrik tüy yapısı, evrimci yayınlarda da kabul edilir, hatta evrimciler tarafından yapılan rekonstrüksiyonlarda bile ifade edilir. Nitekim evrimcilerin Archaeopteryx'in kanatları hakkında söyleyebildikleri tek şey, kanatların ön kısmındaki tırnaklardır. Bunun dışında kanatların hiçbir "ilkel" özelliği olduğunu iddia etmezler. Oysaki söz konusu tırnaklara günümüzde yaşayan Hoatzin gibi kuşlarda da rastlanır, dolayısıyla bunlar hiçbir şekilde "ilkellik" belirtisi değildirler.

Kuşların Dinozorlardan Evrimleştiğini Sanma Yanılgısı

İrfan Unutmaz'ın paleontoloji ve anatomi konularındaki derin bilgisizliğinin bir başka göstergesi, dinazorların kalça kemiklerindeki farklılıklardan yola çıkarak, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine bir dayanak sağladığını zannetmesidir. Saurischian (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) ve Ornithischian (kuş-benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlardan söz etmekte, sonra da Ornithischian'ların "kuşların atası" olduğunu sanmaktadır. Anlaşılan İrfan Unutmaz, "kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" kavramını duyar duymaz sevince kapılarak "kuşların ataları"nı bulduğunu düşünmüştür.

Oysa söz konusu **kalça kemeri farklılığı, kuşların atalarının dinozorlar olduğu iddiasına hiçbir destek sağlamamaktadır.** Çünkü Ornithischian (kuş-benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar, diğer anatomik özellikleri açısından hiçbir şekilde kuşlara benzemezler. Örneğin kısa bacaklara, dev gövdeye, zırha benzer dev pullu bir deriye sahip olan (hatta savaş tanklarına benzetilen) Ankylosaurus, Ornithischian grubuna bağlı bir kuş benzeri kalça kemerli dinozordur. Buna karşılık, bazı anatomik özellikleri ile kuşlara benzetilebilecek olan, uzun bacaklı, kısa ön ayaklara sahip ince yapılı Struthiomimus (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) grubuna dahildir.[80]

Kısacası, kalça kemeri yapısı hiçbir şekilde dinozorlar ile kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil oluşturmamaktadır. "Kuş benzeri kalça kemerli dinozorlar" tanımı, sadece benzerlikten kaynaklanan bir tanımdır ve iki canlı grubu arasındaki diğer büyük anatomik farklılıklar, bu benzerliği evrimci bir bakış açısıyla yorumlamayı imkansız kılmaktadır. Nitekim bu nedenle dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Fediccua, şöyle der:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dörtayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.[81]

Nitekim dinozorlar ile kuşlar arasındaki geçişi gösterecek hiçbir ara form fosili de yoktur. Kuşlar da, dinozorlar da yeryüzünde bir anda ve mükemmel yapılarıyla birlikte ortaya çıkmışlardır. Bir başka deyişle; yaratılmışlardır. Tümünü yaratan yüce Allah'tır.

Piltdown Sahtekarlığını Örtbas Etme Çabası

Evrensel Kültür dergisinin evrim uzmanı İrfan Unutmaz, evrim teorisini savunma amacıyla kaleme aldığı makalesinde bir de çok ilginç bir tutarsızlık örneği sergileyerek, evrimci bilim adamları tarafından gerçekleştirilen en büyük bilim sahtekarlığını, yani **Piltdown Adamı fosilini temizlemeye çalışmıştır**. Bu fosilin, Charles Dawson adlı amatör bir evrimci bilim adamı tarafından insanın evrimi efsanesini desteklemek için üretildiği, bir insan kafatasına bir orangutan çenesi eklenmesiyle yapıldığı bilinen tarihsel bir gerçektir. İrfan Unutmaz ise "Yaratılışçıların bu olayı sahiplenmeleri çok anlamsız" demekte ve ardından da neden"anlamsız" olduğunu kendince şöyle açıklamaktadır: "Öncelikle bir bilim adamı kendini yanıltmak için böyle bir işlem yapmaz. Sonra bu sahtekarlığı ortaya çıkaran yine bilim, devre dışı bırakan da yine bilim."

İrfan Unutmaz'ın "açıklama"sında öne sürdüğü "mantığın" tutarsızlığı açıkça ortadadır. Unutmaz, " bir bilim adamı kendini yanıltmak için böyle bir işlem yapmaz" demektedir. Zaten BAV çalışmalarında savunulan nokta, Charles Dawson'un kendisini aldatmak için değil, evrim teorisi adına tüm bir bilim dünyasını aldatmak için bu

sahtekarlığı düzenlediğidir. Öte yandan İrfan Unutmaz'ın "sahtekarlığı ortaya çıkaran yine bilim, devre dışı bırakan da yine bilim" demesi de bütünüyle mantık dışıdır. Çünkü sorun sahtekarlığı ortaya çıkaranın bilim olması değil, onu deşifre eden, ortaya çıkaran ve sonuçta evrimin gerçek yüzünü ortaya koyan kurumdur.

BAV, Piltdown Adamı örneğinde de, benzeri evrim sahtekarlıklarında da, bunların **bilimi yanlış yönlendirmek isteyen evrimciler** tarafından ortaya atıldığını, ama sonunda bizzat bilimsel yöntem tarafından ortaya çıkarıldığını anlatmaktadır. Evrim teorisi de bilimi yanlış yönlendirmek ve materyalist felsefenin varsayımlarına uydurmak için ortaya atılmış bir 19. yüzyıl dogmasıdır, ama modern bilimin bulguları karşısında çökmektedir.

Evrimci Dergilerin Yanlış Yorumlandığını İddia Etme Yanılgısı

İrfan Unutmaz yazısında BAV camiasının çalışmalarında, *Nature, Discover, New Scientist* gibi evrimci bilim dergilerinden yapılan alıntılardan söz etmiştir. BAV'ın bu dergilerin evrimi reddettiklerini iddia ettiğini öne sürmüş ve sonra da "Yaratılışçıların dediği gibi olsa evrim diye bir şey kalmazdı" denmiştir. Burada da yine çok ilkel bir polemik vardır. BAV camiasının çalışmalarında zaman zaman gerek İrfan Unutmaz'ın saydığı dergiler, gerekse *Scientific American, National Geographic, American Scientist, Science et Vie* gibi başka evrimci yayınlar kaynak gösterilmektedir. Ancak, hiçbir zaman bu dergilerin evrim teorisini reddettikleri savunulmamakta, aksine bu yayınların evrimci oldukları özellikle vurgulanmaktadır. **İrfan Unutmaz'ın anlayamadığı nokta ise, bu dergilerin evrim yanlısı olmalarına rağmen, evrim iddialarını geçersiz kılan bazı bilimsel bulguları da zaman zaman dile getirmeleri, teoriyi sorgulamaları ve evrimcilerin açmazlarına, ihtilaflarına ve itiraflarına da objektif bir biçimde yer vermeleridir.**

Örneğin Archaeopteryx'in ilkel bir kuş olmadığını ispatlayan en önemli bulgulardan biri, 1992 yılında bulunan yedinci Archaeopteryx fosilidir. Bu fosilde, daha önceden Archaeopteryx'te olmadığı sanılan ve bütün modern kuşlarda yer alan sternum (göğüs) kemiği bulunmuştur. Uçuş kaslarının bağlı olduğu bu kemiğin varlığının anlaşılması, Archaeopteryx'in ilkel ve tam uçamayan bir kuş olduğu yönündeki iddialara da ağır bir darbe indirmiştir. Evrimci iddiaları yalanlayan bu bilgi, İrfan Unutmaz'ın saydığı evrimci bilim dergilerinde de yayınlanmıştır. Bu dergiler böyle bir bulgu ile karşılaşmaktan mutlu olmamışlardır belki, ama bilimin gereklerini düşünerek bu bilgiyi yayınlamışlardır. Aynı şekilde İrfan Unutmaz'ın savunmaya çalıştığı Piltdown Adamı sahtekarlığı da söz konusu dergilerde yayınlanmıştır.

Anlaşılan İrfan Yılmaz, Piltdown Adamı sahtekarlığına bile sahip çıkabilecek kadar gözü kapalı bir evrimci olduğu ve bilim dünyası hakkındaki bilgisizliği nedeniyle diğer evrimcileri de kendisi kadar gözü kapalı ve bağnaz sandığı için, *Nature, Discover, New Scientist* gibi dergilerin asla ve asla evrimci iddiaları çürüten, tartışan, sorgulayan bilgiler yayınlamadığını sanmaktadır. Kulaktan dolma öğrendiklerini bir kenara bırakıp da söz konusu dergileri takip etse **evrim teorisinin büyük bir kriz içinde olduğunu**, teoriyi savunan hiçbir bilimsel bulgu ortaya konamadığını ve teorinin iddialarının birer birer çürütüldüğünü görebilir.

Jeolojik Katmanların Evrime Delil Oluşturduğunu Sanma Yanılgısı:

İrfan Unutmaz yazısında kendince çok önemli bir paleontolojik kanıt ortaya koyarak, "yaratılış yanlısı bir uzman... çok sözü edilen Kambriyum (doğrusu Kambriyen) tabakalarında bir memeli fosili bulabilirdi ve evrim teorisini bütün yapısıyla anında çökertebilirdi" demektedir. Buradaki iddiasının altında, canlı gruplarının yeryüzü tabakalarında belirli bir sıra ile bulunmasını evrim ispatı sanma yanılgısı yatar. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayan evrim taraftarlarınca sık sık dile getirilen bu iddia, tamamen ön yargılı bir bakış açısından doğmaktadır.

Canlı gruplarının fosil kayıtlarında belirli bir sırayla belirdikleri doğrudur. En eski kompleks canlı fosillerini barındıran Kambriyen tabakada omurgasız deniz canlılarının fosilleri vardır. Daha genç tabakalarda balıklar ve amfibiyenler daha sonra ise sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi kara canlıları yer alır. Evrimciler de bu sıralamaya dayanarak bu grupların birbirinden evrimleştiğini iddia ederler.

Oysa bu farklı canlı grup ve türlerinin birbirinden evrimleştiklerinin kabul edilmesi için, bu canlıları evrimleştirecek doğa mekanizmalarının ne olduğu açıklanmalı ve bu kademeli dönüşümü gösterecek "ara form"ların fosilleri bulunmalıdır. Ancak canlıları evrimleştirebilecek hiçbir doğal mekanizma yoktur. Bir canlı türünün bir başkasına evrimleşebilmesi için, genetik bilgisinin değişmesi ve gelişmesi gerekir. Neo Darwinizm'in genetik bilgiyi geliştiren mekanizma olarak göstermeye çalıştığı **mutasyon**ların ise canlılar üzerinde her zaman için zararlı etkiler doğurduğu bilinmektedir. Genetik bilgiyi artıran ve geliştiren tek bir gözlemlenmiş mutasyon yoktur; buna karşın mutasyonların canlılar üzerinde her zaman için zararlı etkiler doğurduğu çok iyi bilinmektedir. Mutasyonlar her zaman için genetik bilgiyi tahrip etmekte ve ortaya sakat canlılar çıkartmaktadırlar. Evrimleştirici mekanizma olmadığına göre, evrim de yaşanmış olamaz.

Nitekim fosil kayıtları tam da bu gerçeği ispat ederler. Fosil kayıtlarına baktığımızda, ortaya çıkan **tüm canlı gruplarının yeryüzünde bugünkü eksiksiz şekilleriyle ve aniden ortaya çıktıklarını**, hiçbir atalarının olmadığını görürüz.

Kambriyen devirde aniden ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının hiçbir ataları yoktur. Bu canlılar ile sonraki tabakalarda ortaya çıkan balıklar arasında hiçbir ara form yoktur. Balıklarla amfibiyenler, amfibiyenlerle sürüngenler, sürüngenlerle kuşlar ve memeliler arasında da hiçbir ara form yoktur. Bu gerçek evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmekte ve "doğanın çözülememiş bir sırrı" olarak geçiştirilmek istenmektedir. Dolayısıyla kurbağaları ve su böceklerini birer "ara form" örneği sanan İrfan Unutmaz da bu iddialarıyla ciddi bir yanılgı içindedir.

Kısacası canlı gruplarının fosil katmanlarında belirli bir sıra ile ortaya çıkmaları, bu canlıların evrimleştiğinin delili değildir. Bu canlılar, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan bir anda ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarına göre, evrimleşmemiş, yaratılmışlardır. Canlıların ortaya çıkış sıralamaları bu nedenle, ancak "**yaratılışın sıralaması**"dır.

Bilim Dünyasında Reddedilmiş Olan Rekapitülasyon Teorisini Savunma Yanılgısı

İrfan Unutmaz, yazısında 19. yüzyılda yaşamış evrimci bilim adamı **Ernst Haeckel**'den de söz ederek, "Yaratışçılar embriyolojinin babası sayılan Ernst Haeckel'den hiç söz etmiyorlar" demektedir. Evet, BAV camiası çalışmalarında Haeckel'den ve onun ortaya attığı evrimci "Rekapitülasyon" teorisinden fazla söz etmemektedir. Çünkü bütün bunlar, Haeckel'in Rekapitülasyon iddiası da dahil olmak üzere, geçersizliği anlaşılmış ve bilimin gündeminden çıkarılmış konulardır.

Rekapitülasyon terimi, Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Ontogeny Recapitulates Phylogeny" (Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır) teorisini ifade eder. Haeckel, çeşitli canlılardaki embriyolojik gelişimi incelemiş ve embriyoların gelişim süreçleri sırasında, türlerinin yaşamış olduğu evrimsel süreci yeniden geçirdiğini iddia etmiştir. Örneğin Haeckel'e göre insan embriyosu, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen ve ilkel memeli özellikleri göstermekte, en son olarak insana dönüşmektedir.

Oysa **ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır.** İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. **Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığını artık kesin olarak biliniyor**" diye yazar.[82] *American Scientist*'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir: "Biyogenetik yasası **(Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür**. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti."[83]

Konunun daha da önemli bir başka yönü ise, İrfan Unutmaz'ın "embriyolojinin babası" olarak övdüğü Earnst Haeckel'in, ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapan bir şarlatan olmasıdır. **Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır.** Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise şöyledir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkarttıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim

derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[84]

Moleküler Evrim Senaryosunu Savunma Yanılgısı

Evrensel Kültür dergisindeki makalede ayrıca BAV'ın çalışmalarında türler arası evrim kavramının fazlaca hedef alındığı, ancak moleküler evrim kavramının fazla üzerinde durulmadığı iddia edilmekte ve "oysa insanın evriminden önce 'anorganik evrim', 'kimyasal evrim', 'organik evrim' ve 'hücrenin evrimi' gibi aslında hepsi birbirine bağlanan ve evrimin halkalarını oluşturan bir süreç var" diye yazmaktadır.

Bu satırlardan, İrfan Unutmaz'ın BAV camiasının çalışmalarını ya hiç okumadığı ya da anlamadığı açığa çıkmaktadır. Çünkü evrimcilerin "**moleküler evrim"** olarak adlandırdıkları ve cansız maddelerin ilkel dünya atmosferinde nasıl olup da bir canlı hücresini rastlantısal olarak meydana getirdiklerini anlatan senaryo, bizim diğer çalışmalarımızda çok ayrıntılı olarak ele alınmaktadır. *Evrim Aldatmacası* kitabında da bu konu 34 sayfa boyunca incelenmekte ve neden imkansız bir senaryo olduğu tüm bilimsel delilleriyle ortaya konmaktadır.

Cansız maddelerin rastlantısal olarak biraraya gelip canlı bir organizma oluşturabilecekleri düşüncesi, Louis Pasteur'a kadar savunulmuş olan ilkel bir varsayımdır. Pasteur'den bu yana böyle bir oluşumun imkansız olduğu sayısız deneyle gözlemlenmiştir. Kaldı ki, olasılık hesapları da böyle bir rastlantısal oluşumu imkansız kılar. Hücre o kadar kompleks bir yapıdır ki, ünlü İngiliz astronom Fred Hoyle'un ifadesiyle, rastlantılarla oluşması **"bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747'nin oluşması"** kadar imkansızdır.[85]

İşte bu nedenle ilk canlı moleküllerin (proteinler, RNA ve DNA) ve ilk canlı hücrenin nasıl oluştuğu sorusu, evrim teorisini henüz ilk aşamada ve hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kesinlikte çökerten bir konudur. San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın "Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz **en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız; hayat yeryüzünde nasıl başladı**" şeklindeki sözleri 2000 yılına bir kala, evrimcilerin hala bu büyük açmazla karşı karşıya olduğunun çaresiz ifadesidir.[86]

Ancak *Evrensel Kültür* dergisinin evrim uzmanı İrfan Unutmaz her konuda olduğu gibi, bu gerçeğin BAV camiası tarafından çok açık bir biçimde dile getirildiğinden habersizdir.

Madde ve Zamanın Yaratma Gücü Olduğunu Sanma Yanılgısı

İrfan Unutmaz, bilimsel gerçekler hakkındaki tüm bilgisizliğine rağmen, makalesi boyunca evrim teorisini son derece kesin bir üslupla savunmaktadır. Ancak kullanılan üsluptan da anlaşıldığı üzere, Unutmaz söz konusu yazısında materyalist felsefeye olan dogmatik inancını sergilemiştir. Bu inancını, kullandığı "Doğa yasaları varsa, o zaman yaratmaya gerek yok, çünkü onlar herşeyi belirli bir zaman içinde hallediyorlar" cümlesi ile ifade etmiştir.

Burada ifade edilen inanç, **maddenin belirli bir zaman dilimi içinde "yaratma" gücüne sahip olduğu inancı**dır. Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalist felsefe, işte bu varsayıma inanır. Madde ve zamanın biraraya geldiklerinde bir irade sahibiymişcesine, hayatı yaratabileceklerini, evreni, doğayı ve canlı bedenlerini şekillendirebileceklerini savunur. Bu, aslında dikkat edilirse **ilkel putperest toplumlardaki dini inançlara büyük ölçüde benzerdir.** Putperest inançlarda maddesel bir cisim (bir totem, tahtadan yapılmış bir put) "Yaratıcı" sayılmaktadırlar.

Oysa bu ilkel anlayış, hem akla ve sağduyuya aykırıdır, hem de modern bilim tarafından geçersiz kılınmaktadır. Akla aykırıdır, çünkü akıl sahibi her insan, ortada kompleks bir eser gördüğünde bunun maddenin rastlantısal etkileşimlerinin bir sonucu olmadığını, bir aklın ürünü olduğunu anlar. Örneğin bir kitap gören insan, bunun kağıtların ve mürekkeplerin rastgele biraraya gelmesiyle oluşmadığını, aksine bir aklın, yani bir yazarın ürünü olduğunu kavrar. Çünkü kitapta çok büyük bir bilgi vardır ve madde tesadüfler sonucunda ortaya bilgi koyamaz. Bilgi, ancak aklın bir ürünüdür. Evrenin ve canlıların yapısında var olan olağanüstü bilgi de yine maddenin tesadüfi etkileşimleriyle açıklanamaz ve **maddeye hakim olan madde-üstü bir Aklın varlığını** ispatlar. Dolayısıyla, maddeden başka hiçbir şeyin var olmadığını iddia eden materyalist felsefe, bir safsatadır.

Öte yandan, belirttiğimiz gibi bilim de materyalizmi geçersiz kılmaktadır. Materyalizm madde ve zamanı "Yaratıcı" saymakla bunları mutlak varlık saymış olur. **Oysa ne zaman ne de madde mutlak varlık değillerdir.** Madde, insan zihninin algıladığı bir algılar bütününden ibarettir ve tam anlamıyla"gölge varlık"tır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrim Aldatmacası*) Zamanın mutlak bir kavram olmadığı , aksine tümüyle izafi bir kavram olduğu ise Einstein'in rölativite teorisi ile anlaşılmış bulunmaktadır.

Allah ve Din Hakkındaki Cahilce ve Tutarsız İfadeler

İrfan Unutmaz, yazısı boyunca bilimsel konulardaki bilgisizliğini ve tutarsızlığını sergiledikten sonra, yazısının sonlarına doğru sarf ettiği "felsefi" sözlerde bazı muhakeme bozuklukları sergilemiştir. İrfan Unutmaz'ın yazısının sonunda aklınca İslam'ın sorunu gibi göstermeye çalıştığı konular aslında kendindeki mantık ve anlayış bozukluğundan kaynaklanan sorunlardır. Buna bilgisizliği de eklenince, başı sonu tutmayan, kendi içinde çelişkili sayısız iddia ve ifade ortaya çıkmıştır.

a. Zamanın başlangıcı olduğunu kavrayamama sorunu

İrfan Unutmaz, "zamanın bir başlangıcı olduğu ve yoktan var olduğu" gerçeğini şu ifadelerle, kendince İslam'ın bir önyargısı gibi sunmaya çalışmaktadır.

İslami görüşe göre, Allah evreni harekete geçirdiğinde, zamanın ilk anı var olmuştur. Bu andan önce ise hiçbir şey yok, ama Allah vardı.

İrfan Unutmaz, 19. yüzyıldan kalma köhne materyalist felsefe kitapları yerine temel bilimsel gelişmeleri öğrenmeye zaman ayırsaydı, bu söylediklerinin yalnızca İslam'ın görüşü değil, bugün tüm bilim dünyasının ulaştığı ortak gerçekler olduğunu görürdü.

Bilindiği gibi, bugün evrenin var oluşu hakkında kabul edilmiş tek temel görüş "**Big Bang**" yani "Büyük Patlama" teorisidir. Big Bang teorisi **evrenin bir başlangıcı olduğunu** ve bütün varlıkların yaklaşık 15 milyar yıl önce büyük bir patlamanın sonucunda varlık sahnesine çıktıklarını kanıtlamıştır. Bunun gözlemlenmiş ve teorik olarak ispatlanmış pek çok delili vardır. Yıldızların ışık tayflarının kızıla kayması, kozmik fon radyasyonu, yıldızlardaki hidrojen-helyum oranı, evrendeki entropi düzeyi bu somut delillerden birkaçıdır. Ayrıca teorik fizikçilerin, Einstein'in **Rölativite** ve **Kuantum** teorilerinin sentezinden formüle ettikleri denklemler de bugün içinde bulunduğumuz evrenin bir sıfır noktasının patlayarak genişlemesi sonucunda meydana geldiğini göstermiştir. Bugün başta Stephen Hawking olmak üzere, dünyanın bütün önde gelen astrofizikçileri Big Bang teorisinin kanıtlanmış bir gerçek olduğunda hemfikirdirler.

Kısacası Big Bang evrenin, sonsuz yoğunluğa ve sıfır hacme sahip olan bir noktanın patlamasıyla başladığını kanıtlamıştır. Big Bang'in başlangıç safhasına nokta denmesinin sebebi de bilimin insan aklının kavrama noktasını aşan "yokluk" kavramını ancak "nokta" kelimesiyle tarif edebilmesidir. Gerçekte ise hacmi olmayan bir nokta "YOK" demektir. Yani **evren "YOK"tan "VAR" olmuştur.**

Maddenin, enerjinin, zamanın dahi bulunmadığı, tamamen metafizik olarak açıklanabilecek bu hiçlik ortamından bir anda madde ve zaman yaratılmıştır.

Madde olmadan zaman diye bir kavramdan da bahsedilemez. Zamanın maddeye ve maddenin hareketine bağlı bir kavram olduğunu, madde olmadan zaman diye bir kavramın söz konusu olmadığını Einstein Rölativite kuramıyla ispat etmiştir. Bu gerçek bilimsel bir kaynakta da şöyle ifade edilir:

Zaman, varlığına işaret eden mekan olmadan var olamaz; aynı şekilde mekan da zamanın dışında var olamaz. Evren birbiriyle bağdaşmış zaman-mekandan oluşmuş gibi düşünülmelidir.[87]

Bu nedenle, madde Big Bang'le var olduğuna göre, zaman kavramı da Big Bang'le ortaya çıkmıştır. Yani maddeyle birlikte, madde ve hareketin ortak bir türevi olan zaman da sıfırdan yaratılmıştır ve bir başlangıcı vardır. Bu başlangıç anından önce zaman diye bir kavram yoktur, hatta bu anın "öncesi" diye bir kavram bile yoktur. Yani İrfan Unutmaz'ın bilgisizce İslam'ın açmazı gibi göstermeye çalıştığı konu aslında modern bilimin ulaştığı son noktadır.

Buraya kadar ana hatlarıyla özetlediğimiz gerekçelerden çıkan temel mantık şudur: Zamanın bir başlangıcı vardır ve "yoktan" var edilmiştir. Zaman yaratıldığına göre de, onu yaratan Allah'ın zamana tabi ve bağımlı olması gibi bir durum söz konusu olamaz. Bu anlaşıldıktan sonra İrfan Unutmaz'ın aşağıdaki ifadelerindeki tutarsızlık ve mantık zaafı daha net ortaya çıkar. Ancak, İrfan Unutmaz'ın kültür ve bilgi birikimi 19. yüzyıl materyalistlerinin felsefe kitaplarının ötesine geçemediği için kendisi hala zaman kavramının mutlak, değişmez ve ezeli olduğunu sanmaktadır.

İrfan Unutmaz'ın yazısı boyunca dil uzatmaya çalıştığı, oysa bugün modern bilimin de kanıtladığı evrenin "YOKTAN VAR EDİLMESİ" gerçeği, Kuran'da şöyle haber verilir:

O (Allah) gökleri ve yeri yoktan var edendir. (Enam Suresi, 101)

Zamanımızdan tam 14 asır önce insanların evrenle ilgili bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu zamanlarda yine Kuran tarafından bildirilen bir başka gerçek de Big Bang teorisinin,"Başlangıçta tüm evrenin tek bir noktada birarada bulunduğu" açıklamasıyla paralellik göstermektedir.

O inkar edenler görmüyorlar mı ki göklerle yer birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık... (Enbiya Suresi, 30)

Ayrıca, yine Big Bang teorisinin ortaya koyduğu evrenin Büyük Patlama'dan itibaren genişlemekte olduğu ve halen de genişlemeye devam ettiği gerçeği yine Kuran'da 1400 yıl önce bildirilmiştir:

Biz göğü, 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz, genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

b. Zamansızlıkta Zamanın Olduğunu Sanma Yanılgısı

İrfan Unutmaz yukarıda İslam'ın çelişkisi gibi göstermeye çalıştığı ifadelerini takiben, kendince yeni çelişkiler bulduğu zannıyla Allah katındaki zaman kavramını sorgulamaya kalkmıştır. Oysa bu sorgulamada ciddi algılama ve değerlendirme bozukluğu vardır. Bu

ise materyalist düşünce sisteminin insan düşüncesinde oluşturduğu tahribata bir örnek teşkil etmektedir. İrfan Unutmaz'ın kavrayamadığı gerçek şudur:

Evren yaratılmadan zaman diye bir kavram yoktur. Zaman maddenin ve evrenin yaratılmasıyla başlamıştır. Az önce de belirttiğimiz gibi, zamanın bir başlangıcı olduğuna ve yoktan var edildiğine göre, bu başlangıcın gerisinde zamansızlık vardır. Dolayısıyla madde ve zamanı, Allah zamansızlıkta yaratmıştır. Bu nedenle Allah'ın evreni yaratmak için belli bir süre beklemesine de gerek yoktur. Sonuç olarak zamansızlıkta yaratmayı başlatmak için Kendisi açısından 'tercih edip etmeyeceği bir vakit'ten bahsetmek de son derece mantıksızdır.

Tüm bunlara rağmen, İrfan Unutmaz'ın, Rölativite ve Big Bang kuramlarının ortaya koyduğu, "zamanın göreceliği", "zamanın başlangıcı olduğu", aynen madde gibi zamanın da "yoktan var olduğu" konularındaki koyu cehaleti, evrenin var olmasından önce de zamanın geçtiği gibi bir zanna kapılmasına yol açmıştır. Bunun sonucunda da evreni ve zamanı yoktan var eden Allah'ın, zamanın hangi noktasında buna karar verdiği gibi hezeyanlarını İslam'a eleştiri olarak yöneltme akılsızlığına düşmüştür.

c. Allah'ın, Yarattığı Zamana Tabi Olmadığını Kavrama Eksikliği

İrfan Unutmaz, buraya kadar izah ettiğimiz gibi, yaratılanlar arasında yalnızca insanların değil, zaman kavramının da olduğunu bilmiş ve kavrayabilmiş olsaydı, "önce" ve "sonra" kavramının ancak bu yaratılanlar için geçerli olduğunu, Allah için bunları beklemek gibi bir durumun bulunmadığını anlardı. Bununla da kalmaz "Kader" konusunun da zaman kavramına her yönüyle açıklık getiren modern bilimin doğruladığı bir gerçek olduğunu görürdü.

Buraya kadar bir kaçını ele aldığımız ifadeleri, İrfan Unutmaz'ın kavrama güçlüğünü ve yargı bozukluğunu sergilemesi açısından yeterli örnek teşkil etmektedir. Bu nedenle yazısının sonuna kadar devam eden benzeri çarpık mantık örgüsüne sahip, her biri bir diğeriyle çelişen ifadelerine -çok sayıda olmaları nedeniyle- burada tek tek yer ayırmadık.

Sonuç olarak İrfan Unutmaz'ın kendince İslam'ı çıkmaza soktuğunu sanıp sevindiği konular, gerçekte kendisinin ve kendisiyle aynı zihin yapısındakilerin acınacak durumlarını gösteren konulardır. Yaratılış ve İslam gerçeği karşısında ağzından düşürmediği "paradoks" kavramı ise, buraya kadar açıkça anlaşılmaktadır ki, gerçekte kendi yazısını ve yazısında kullandığı çarpık mantıkları tanımlamaktadır.

İrfan Unutmaz, eğer bu yazısını 19. yüzyılın ortalarında yazmış olsaydı; ateist, materyalist çevrelerin ilgi ve takdirleriyle karşılaşabilirdi. Ancak içinde yaşadığımız şu dönemde, 20. yüzyıl biliminin eriştiği noktalardan bütünüyle habersiz, dogmatik materyalist kabuller gözetilerek ilkel bilgiler ışığında hazırlanmış, tutarsız mantıklarla dolu böyle bir yazının kaleme alınmış olması, ancak materyalistlerin felsefelerini terk etmede ve bilimsel gerçeklere uyum göstermede ne büyük zorluk çektiklerini gözler önüne serebilir.

Sonuç

Tüm bunlar göstermektedir ki, *Evrensel Kültür* dergisinde evrim teorisini savunma çabaları içine giren İrfan Unutmaz'ın tüm iddiaları geçersizdir ve içinde bulunduğu koyu bilgisizliğin ve kavrayış eksikliğinin ifadesidir. Bu özellikler sadece söz konusu kişiye değil, evrim teorisini savunmaya çabalayan diğer tüm materyalist çevrelere de aittir. Söz konusu kişiler, 19. yüzyılın köhne felsefelerinden ve düşünce kalıplarından bir türlü kurtulamamakta ve modern bilimin ispat ettiği yaratılış gerçeğini görememektedirler. Bu gerçek karşısında gösterdikleri tüm ümitsiz, cılız ve cahilce çabalar da, gerçekte materyalizmin ne kadar ilkel bir düşünce sistemi olduğunun ve bağlılarının zihinlerinde ne denli büyük bir tahribat meydana getirdiğinin ifadesidir.

Bu çabalarının hedefleri açısından hiçbir etkisi olmadığını, aksine sadece ve sadece yaratılış gerçeğinin doğruluğunun ortaya çıkmasına yaradığını ise bilmelidirler. Materyalizm çökmektedir ve hiçbir materyalist bu karşı konulamaz gerçeğe bir çare bulamayacaktır.

BİLİM ve ÜTOPYA
Dergisi Haziran 1999
Sayısındaki Yanılgılar

Evrimci ve materyalist yazarların mantık bozukluklarının diğer bazı örnekleri, *Bilim ve Ütopya* dergisinin Haziran 1999 tarihli sayısında ortaya çıktı. Kapağında **"Biyoteknoloji: Dinin Sonu Mu?"** başlığının yer aldığı dergide, dini ve özellikle de İslam'ı hedef alan sayfalarca yazı yayınlandı. Bu yazıların en dikkat çekeni, Doç. Dr. Alaeddin Şenel'in, kapağa ismini veren makalesiydi.

Alaeddin Şenel, yine aynı dergide geçtiğimiz aylarda da benzeri birtakım yazılar yazmış, ancak bu yazılarda sergilediği son derece bozuk mantıklar, çelişkili iddialar ve bilimsel cahillikler tarafımızdan ortaya konmuştu. Fakat Şenel, eski hatalarından hiç ders almamışcasına, ateizmi körü körüne savunan ve bunu yaparken de ateizmin insan zihninde ne büyük tahribatlar meydana getirdiğini gösteren yeni bir yazıyla bir kez daha ortaya çıktı.

A. Şenel'in "**Biyoteknoloji: Dinin Sonu Mu?**" başlıklı yazısının genel mantığı şudur: "Eskiden insanlar doğa olaylarının ya da canlıların sistemlerinin nasıl işlediğini bilmiyorlardı. Bilmedikleri için de bunlara doğaüstü açıklamalar arıyorlardı. Ancak bilim ilerledikçe bu olay ve sistemlerin nasıl işlediği çözüldü. Hatta bugün insan, genlere müdahale etme imkanına kavuştu. Öyleyse artık Allah inancı ve dolayısıyla din, terk edilecektir."

A. Şenel'in bu mantığı yeni bir şey değildir; sadece 19. yüzyılda yaşamış birtakım ateist düşünürlerin fikirlerinin tekrarıdır. Başta Şenel'in fikirlerine sıkça başvurduğu Karl Marx olmak üzere, Durkheim, Spencer, Freud gibi 19. yüzyıl materyalistlerinin heyecanla savundukları hikayenin bir devamıdır. Ama önemli olan, bu hikayenin, çok büyük mantık bozukluklarına dayanmasıdır. Bunları şöyle inceleyebiliriz:

1. Doğanın Detaylarının Öğrenilmesi, Yaratılışı Destekler

A. Şenel'in yargı bozukluklarından biri, yaratılışa delil olarak gösterilen konuları anlayamamasıdır. Gerek Bilim Araştırma Vakfı'nın çalışmalarında, gerekse diğer benzeri kaynaklarda, canlıların yaratılışa delil olarak gösterilen özelliği, bu canlılardaki "tasarım"dır. Canlılarda o denli karmaşık ve basite indirgenemez tasarımlar vardır ki, bunların tesadüflerle ve doğal etkenlerle (ya da Darwin'in öne sürdüğü doğal seleksiyon mekanizmasıyla) açıklanması imkansızdır. Nasıl bir kitabın oluşumu, doğal etkenlerle (örneğin kalemin rüzgarla tesadüfen kağıtların üzerine düşüp tesadüfi şekiller çizmesiyle) açıklanamaz ve kendisini var eden bilinçli bir zihnin varlığını ispatlarsa, canlılığın detaylarındaki olağanüstü tasarımlar da Yaratıcı bir Aklın varlığını ispatlar.

Ama A. Şenel ve diğer materyalistler bu konuyu bir türlü anlayamamaktadırlar. Onlar, yaratılışa delil olarak gösterilen konunun, canlıların açıklanamayan özellikleri olduğunu sanmaktadırlar. Örneğin A. Şenel'e göre canlı hücresinin nasıl bir sistemle çalıştığı bilinemediği zamanlarda, hücre yaratılışa delil sayılmıştır. Ama, A. Şenel

sanmaktadır ki, bu yüzyılda hücrenin detayları keşfedilince, delil ortadan kalkmıştır. Bu düşüncesini aşağıdaki satırlarında ifade etmektedir:

"Geriye ne kaldı bilinmedik, Bu (kalıtımla, yaşamla ilgili) moleküllerin laboratuvarda yapay olarak sentezlenmesi kaldı. O zaman Pandora'nın kutusunun kapağı ardına kadar açılmış olacak. Artık aklı başında hiçbir bilim adamı, hücrede tasarım (design), yaradan, erek (amaç), Tanrı arayamaz olacak."

Oysa **bir sistemin nasıl çalıştığına dair detayların anlaşılması, "bu sistem nasıl ortaya çıktı" sorusunu ortadan kaldırmaz.** Aksine, bu soruyu daha da önemli hale getirir. Canlı hücresinin Darwin zamanında bilinmeyen detaylarının ortaya çıkması da, "hücre nasıl ortaya çıktı" sorusunu daha önemli hale getirmiştir. Daha da önemlisi, bu soru, kaçınılmaz olarak hücrenin yaratıldığı gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Çünkü hücrede öylesine olağanüstü bir tasarım vardır ki, asla rastlantılarla, doğal etkenlerle açıklanamaz ve bir Yaratıcının varlığını ispatlar.

A. Şenel'in bu açık mantığı kavrayamaması gerçekten de ilginçtir. O denli çelişkili bir düşünce içindedir ki, "hücre eskiden içi bilinmeyen bir kara kutuydu, şimdi kara kutu açıldı ve yaratılış kavramı yıkıldı" gibi mantıklar kurmaktadır. Oysa hücre yapısı hakkında dünyanın en önemli uzmanlarından biri olan Amerikalı biyokimya profesörü Michael Behe, *Darwin'in Kara Kutusu* adlı kitabında tam da bu konuyu ele almış ve bu kara kutunun açılmasının hücredeki olağanüstü tasarımı ortaya çıkardığını anlatmıştır. Behe, söz konusu kitabında şöyle yazmaktadır:

Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. On binlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... **Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: "Tasarım!"** Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Çünkü, bilinçli bir tasarımı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara.[88]

Behe, Darwin'in kara kutusunun, yani hücrenin açılmasıyla birlikte ortaya çıkan tasarımın, materyalist bilim adamlarında meydana getirdiği şok etkisini de şöyle anlatmaktadır:

Bir zamanlar hayatın kökeni olduğu düşünülen basitliğin bir hayal olduğu ispatlandı. Bunun yerine hücrede indirgenemez bir kompleksik var. Sonuç olarak hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın bizlerde bir şok etkisi yaratmıştır. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardı ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok. İnsanlık uzayın merkezinin dünyadan kalkıp güneşin ötesine ilerlemesine, hayatın tarihinin çoktan ölmüş sürüngenleri içerecek kadar genişlemesine ve sonsuz kainat fikrinin çökmesine dayanabilmiştir. Darwin'in kara kutusunun açılmasına da dayanacaktır.[89]

Hücre denen "kara kutu" açıldığında içinden olağanüstü bir tasarım, yani açık bir yaratılış delili çıkmıştır. Bunu Behe gibi ön yargısız bilim adamları kabul etmektedir. Bu gerçeği gören ama kabul etmek istemeyen evrimciler ise, Behe'nin tarif ettiği gibi, "utangaç bir sessizlik" içindedirler. Ama en garibi A. Şenel gibi bazı kişilerin, kendi savundukları teze ölümcül bir darbe indiren bu "kara kutu"yu, kendi lehlerinde bir gelişme sanarak ortaya çıkmasıdır.

Karşı taraf bu denli büyük bir muhakeme bozukluğu içinde olunca, savundukları şeyin neden yanlış olduğunu onlara anlatmak da zorlaşmaktadır. Biz yine de A. Şenel gibi materyalistlerin diğer mantık bozukluklarını açıklamaya devam edelim.

2. Din, Doğanın Karanlıkta Kalmasını Değil, Araştırılmasını Emreder

Bilim ve Ütopya yazarı A. Şenel, üstte sözünü ettiğimiz mantık bozukluğu nedeniyle, bilimin her yeni keşfini, yaratılış kavramına ve dolayısıyla dine karşı itirazlar oluşturan birer gelişme sanmaktadır. Belki İslam ile Ortaçağ Hıristiyanlığını birbirine karıştırdığı için, bilim ile dini birbirine zıt iki gerçek gibi görmektedir.

Oysa bilimin ilerlemesi ve doğanın sırlarını en derin detaylarına kadar çözmesi, dinin öğrettiği gerçekleri geçersiz kılacak bir gelişme değil, aksine dinin verdiği bilgileri teyid edecek bir gelişmedir. Din, bizlere yaratılış gerçeğini öğretmektedir ve bilim doğayı inceledikçe bunun detaylarını bulmaktadır. Din bizlere evrende büyük bir denge ve tasarım olduğunu bildirmekte, bilim de bunu gözlemlemektedir.

Zaten dinin kendisi, insanları doğayı araştırmaya teşvik eder. Allah, bizlere evrenin nasıl yaratıldığını incelemeyi emretmektedir. Bir Kuran ayetinde şöyle bildirilmektedir:

De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da, böylelikle yaratmaya nasıl başladığına bir bakın, sonra Allah ahiret yaratmasını (veya son yaratmayı) da inşa edip yaratacaktır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir." (Ankebut Suresi, 20)

Yüzlerce Kuran ayetinde, Allah'ın gökleri ve yeri nasıl yarattığı, canlıları nasıl var ettiği anlatılmakta ve insanlar, bu gerçekleri gözlemleyip üzerinde düşünmeye davet edilmektedir. Çünkü doğadaki her detay Allah'ın bir ayetidir ve bu ayetlerin incelenmesi, Allah'ın yaratışındaki mükemmelliğin kavranmasını sağlar.

3. Genetik Mühendisliği, Biyoteknoloji Gibi Bilimsel Gelişmeler Yaratılışla Çelişmez

A. Şenel'in ve diğer pek çok materyalistin anlayamadıkları bir başka nokta, genetik mühendisliği gibi canlıların biyolojik yapılarını geliştirmeye yönelik bilim dallarının yaratılışla herhangi bir çelişki içinde olmadığıdır.

Evrimciler, yaratılışa itiraz getirebilmek için öncelikle, cansız maddenin tesadüfen canlı organizmalar oluşturabildiğini, kompleks organlar tasarlayabildiğini ispatlamaya çalışmalıdırlar. Ama bunu asla ispatlayamayacaklarını bildiklerinden, insanoğlunun bilinçli olarak canlılığa müdahale etmesini yaratılışa karşı evrim lehinde bir delil saymak gibi bir mantık bozukluğu içine girmektedirler. Oysa mühendislerin DNA üzerinde oynamalar yapmalarının evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Aksine, bunlar yaratılışa delildir, çünkü DNA gibi kompleks bir yapının ancak çok bilinçli müdahalelerle geliştirilebileceğini, yani evrimin iddia ettiği "tesadüfen gelişim" iddiasının boş bir hayal olduğunu göstermektedir.

Aynı şekilde **canlıların kopyalanması**nın da evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Aksine bu konu, yaratılışın temel delillerinden birisi olan **"hayat hayattan gelir"** tezinin bir teyididir. Kopyalama konusu göstermektedir ki, insanoğlu tüm akıl ve bilgi birikimine, teknolojisine rağmen sadece var olan canlı bir organizmayı kopyalayabilmektedir. Cansız maddelerden canlı üretmeyi ise asla başaramamaktadır. İnsanın tüm akıl, bilgi ve teknolojisi ile başaramadığı bu işin, "evrim" yoluyla, yani rastlantılarla gerçekleştiğini iddia etmek ise akıl dışıdır.

Kaldı ki, insanoğlunun bilim düzeyini çok ileriye taşıdığını ve -bilim dünyası böyle bir umut taşımamasına rağmen- cansız maddelerden canlı bir hücre yapabildiğini varsayalım. Bu da asla materyalistler adına bir delil oluşturmaz, aksine yaratılışa delil oluşturur. Çünkü böyle bir işin yapılabilmesi için, çok büyük bir bilgi, akıl ve teknoloji devreye sokulacaktır. Bu, belki de insanlık tarihinin en masraflı ve en zor işi olacaktır. Bu ise, yine canlılığın ancak çok bilinçli bir tasarımla, büyük bir akıl ve güçle ortaya çıkabileceği gerçeğini doğrulamış olur. Böyle bir gelişme, evrimcilerin savunduğu "hücre tesadüfen ortaya çıktı" masalına da yeni ve büyük bir darbe indirmiş olacaktır.

4. Cansız Maddeden Canlılığın Kendiliğinden Doğabileceği İnancı, Bilim Dışı Bir Safsatadır

Üstte sözünü ettiğimiz konu, yani cansız maddenin kendiliğinden canlılık oluşturması konusu, 19. yüzyılın ortasında terk edilmiş bir Ortaçağ inancıdır. Ama işin ilginç tarafı, A. Şenel gibi materyalistlerin hala bu efsaneye inanmalarıdır. Stanley Miller'in geçersiz deneyini hala bu efsaneye delil sanmaları ise, artık açık bir bilgisizliktir.

A. Şenel'in bu konuyla ilgili satırları şöyledir:

Cansız yaşamdan canlı yaşama "kendiliğinden" geçiş kuramı laboratuvarda kanıtlanma yolunda... Stanley Miller'ın 1952'de başlattığı (cansız molekülleri sentezleyerek aminoasit yani protein oluşturma yolundaki) deneyler dizisi sürmektedir. Bu tür deneylere, eskilerin yapısı değiştirilerek yeni bir canlı türü üretilmesi ötesinde, cansız maddelerden bir canlının sentezlenmesine dek devam edilecektir.

A. Şenel, "cansız yaşamdan canlı yaşama 'kendiliğinden' geçiş kuramı laboratuvarda kanıtlanma yolunda" derken, yaşanan gerçek bir süreci değil, evrimcilerin 100 yıldır kurdukları bir hayali anlatmaktadır. Dahası, gerçekleri bilerek çarpıtmaktadır. Bugün hiçbir ciddi evrimci, "canlılığın kendiliğinden oluştuğunu gösterme yolunda emin adımlarla ilerliyoruz" demez. Çünkü bırakın canlılığın kendiliğinden oluşması, canlı maddenin en basit yapı taşı olan aminoasitlerin ilkel dünya atmosferinde kendiliğinden oluşması konusu bile büyük bir çıkmaz içindedir.

A. Şenel'in sözünü ettiği **Miller Deneyi**, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında, ilkel dünya atmosferinde aminoasitlerin tesadüfen oluşabileceklerini ispatlamak için düzenlenmiştir. Miller, ilkel dünya atmosferinin metan, amonyak ve hidrojen içerdiğini var saymış ve bu gazları bir deney düzeneğinde birleştirip bu karışıma elektrik vermiştir. Oysa ilerleyen yıllarda bu gazların ilkel atmosferde yer almadığı, ilkel atmosferin ise aminoasit oluşumuna izin vermeyen bir yapıda olduğu anlaşılmıştır. Diğer çalışmalarımızda detaylarıyla incelediğimiz daha pek çok nedenden dolayı, Miller Deneyi'nin geçersizliği kabul edilmiştir. Bugün Miller'in kendisi dahi bunu kabul etmektedir.

Miller Deneyi hikayesinin bu şekilde tarihe karışmasının ardından da, evrimcilerin hayatın kökenini açıklayabilme adına sözünü edebilecekleri hiçbir bilimsel veri kalmamıştır. Hayatın, cansız maddenin içinden rastgele bazı kimyasal reaksiyonlarla doğduğu inancının, bilime aykırı boş bir hayal olduğu ortaya çıkmıştır. Moleküler evrim düşüncesinin en önde gelen savunucularından biri olan, San Diego California Üniversitesi profesörü ve Stanley Miller'in çalışma arkadaşı Leslie Orgel, bu konuda şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla **insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.**[90]

A. Şenel ya bunları bilmemekte ya da görmezden gelmektedir. (Aslında "cansız molekülleri sentezleyerek aminoasit yani protein oluşturma yolundaki deneyler" şeklindeki ifadesine bakılırsa, aminoasitler ile proteinleri aynı şey sanacak kadar büyük bir bilgisizlik içinde olması mümkündür.) Ama A. Şenel her ne kadar "cansız yaşamdan canlı yaşama 'kendiliğinden' geçiş kuramı laboratuvarda kanıtlanma yolunda" dese de, biraz daha bilinçli evrimciler, gerçekte bu konuda çok büyük bir açmaz içinde olduklarının bilincindedirler. Bundan dolayı da en azından susmayı tercih ederler.

5. Doğada Amaç Olduğunu Kabul Eden Bilim Yöntemi (Teleoloji), Modern Bilimin Ulaştığı Son Noktadır

A. Şenel yazısında sık sık doğada amaç (kendi ifadesiyle "erek") gözetmenin bilim dışı bir bakış açısı olduğunu iddia etmektedir. "Teleoloji" olarak bilinen ve doğal olay ya da mekanizmaların belirli bir amaca göre tasarlandığını kabul eden bilimsel yaklaşımın, tarihin eski dönemlerinde kaldığını ve yanlış olduğunu öne sürmektedir.

Oysa A. Şenel bu konuda da ciddi bir yanılgı içindedir. Çünkü doğal olay ya da mekanizmalarda tasarım olduğunu kabul eden **"teleolojik yöntem"**, son 20-30 yıldır bilim, özellikle de fizik ve astronomi alanında büyük bir "geri dönüş" yapmıştır. 19. yüzyılda yaygınlaşan ve "evrende herşey tesadüfidir, hiçbir tasarım yoktur" şeklinde özetlenen materyalist görüş, yerini hızla, evrende insan yaşamını gözeten özel bir amaç olduğunu kabul eden bir görüşe bırakmaktadır. **"İnsani İlke" (Anthropic Principle)** adı verilen bu yeni bilimsel yaklaşıma göre, **evrenin tüm fiziksel dengeleri insan yaşamı için özel olarak ayarlanmıştır.**

Pek çok bilim adamı, bazıları materyalist de olsalar, bu gerçeği kabul etmek durumunda kalmıştır. Örneğin Amerikalı astronom George Greenstein, *The Symbiotic Universe* adlı kitabında, İnsani İlke kavramına nasıl ulaştığını şöyle anlatır:

İnsani İlke'ye ilk kez ilgi duyduğumda, bunu sadece akademik bir ilgi konusu olarak görmüştüm. Evrende yaşam oluşabilmesi için gereken şartları bilmenin ilginç olacağını düşündüm... Bunları bir liste olarak alt alta yazmaya başladım. Liste ilk başta tek bir not defteri sayfasını dolduruyordu, sonra bir dosya kağıdını kapladı, sonra çok sayıda dosya kağıdını doldurdu. Ve büyümeye devam etti... Ama asıl önemli nokta bu değildi. Asıl önemli nokta, listenin garipliğiydi. O kadar çok uyum vardı ki! Okudukça, bu kadar uyumun birer şans eseri ortaya çıkmasının imkansız olduğuna ikna oldum.

Bu, (fizik kanunlarının yaşam için özel olarak tasarlanmış oluşu) nasıl mümkün olabildi?... Kanıtları inceledikçe, ısrarla önemli bir gerçekle karşı karşıya geliyoruz; bir doğa üstü Akıl devreye girmiş olmalıdır. Yoksa acaba bir anda, hiç de o niyeti taşımamamıza rağmen, bir İlahi Varlık'ın var olduğuna dair bilimsel delillerle mi yüz yüze geliyoruz? [91]

Astrofizikçi W. Press ise *Nature* dergisindeki bir makalesinde, **"evrende, akıllı yaşamın gelişmesini destekleyen büyük bir tasarım bulunmaktadır"** demektedir.[92] Ünlü İngiliz astronom Fred Hoyle da, yıldızların merkezinde gerçekleşen nükleer reaksiyonların inanılmaz dengelerini keşfettiğinde şu yorumu yapmıştır:

Kanıtları inceleyen herhangi bir bilim adamının kendisini şu sonucu çıkarmaktan alıkoyabileceğini sanmıyorum: **Fizik kanunları, yıldızların içinde gerçekleştirdikleri sonuçlara bakılırsa, bilinçli olarak düzenlenmişlerdir**.[93]

Kısacası A. Şenel'in tarihe gömüldüğünü sandığı "teleoloji", bugün bilim dünyasının gündemindedir ve Şenel gibi materyalistlerin birkaç asırdır bilim dünyasının gündemine soktukları "evrende amaç yoktur" iddiasını tarihe gömmektedir.

Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton Nature's Destiny: *How the Laws of Biology Reveal Purpose in the Universe* (Doğanın Kaderi: Biyoloji Kanunları Evrendeki Amacı Nasıl Gösteriyor) adlı kitabında bu konuda şu yorumu yapar:

20. yüzyıl astronomisi içinde ortaya çıkan yeni tablo, geçtiğimiz dört asır içinde bilimsel çevrelerde yaygın kabul gören bir var sayıma karşı ciddi bir başkaldırı oluşturmaktadır. Bu var sayım, yaşamın evren içinde ortaya çıkmış tesadüfi ve önemsiz bir kavram olduğu düşüncesidir.[94]

Bilim ve Ütopya yazarları, eğer gerçekten tüm bu gelişmelerden habersiz iseler, biraz araştırmalı, bilimsel literatürü takip etmelidirler.

6. Dinler Evrim Geçirmemiştir

A. Şenel'in yazısında sözü edilen ve *Bilim ve Ütopya* dergisinin diğer yazarları tarafından da sık sık gündeme getirilen bir diğer materyalist iddia, "dinlerin evrimi" iddiasıdır. Bu iddiaya göre, dünya üzerinde önce çok ilahlı ilkel dinler ortaya çıkmış, sonra bunlar kültürel bir evrimle tek ilahlı dinlere dönüşmüştür. Dinin kökeninin vahiy değil, insani düşünceler olduğunu ileri süren materyalistler, bu iddiaya dayanarak İslam'ın da İlahi bir din olmadığını savunurlar. Oysa bu da 19. yüzyılın ilkel bilim anlayışının sonucu olan bir iddiadır ve kesinlikle gerçek dışıdır. 20. yüzyılda Mezopotamya, Hindistan, Mısır gibi kültürler hakkında yapılan antropolojik çalışmalar, "dinlerin evrimi" iddiasını yıkmıştır. *Materyalizmin Sonu* adlı kitapçığımızda açıklandığı gibi, gerçekte tarih içinde ilk ortaya çıkan dinler, tek bir Yaratıcı ilahın kabul edildiği tek tanrılı dinlerdir. Çok tanrılı dinler ise, bu İlahi dinin zamanla bozulması sonucunda ortaya çıkmıştır. Tek İlahın farklı sıfatları zamanla insanlar tarafından ayrı ayrı ilahlar olarak düşünülmüş ve böylece din dejenerasyona uğramıştır. Ünlü antropolog Sir Flinders Petrie, bu yüzyılın başlarında Mısır dini üzerine yaptığı araştırmalardan vardığı sonucu şöyle özetlemiştir:

Eğer ruhlara tapmak tek bir tanrıya tapmaya uzanan bir evrim sürecinin ilk basamağı olsaydı, bu durumda çok tanrılılığın gittikçe tek tanrılığa evrimleşmesinin kanıtlarını görmemiz gerekirdi... Bunun tam aksine tek **görebildiğimiz, din sistemleri içinde tek tanrı inancının her zaman ilk basamak olduğudur...** Çok tanrı inancını ilk oluşumuna kadar izleyebildiğimiz heryerde, bunun tek tanrı inancının bir çeşitlemesi olduğunu görüyoruz.[95]

Eski Yunan'ın dini inançları üzerine araştırmalar yapmış olan Axel W. Persson da, *Tarih Öncesi Yunan* isimli eserinde şöyle demiştir:

İlk baştan beri var olan Tek Tanrı, daha sonra Yunan dinsel mitlerinde gördüğümüz sayısız önemli önemsiz tanrısal kişiliklere dönüşmüştür. Benim görüşüme göre bu **birçok ilahın varlığı, tek ve bir olan bir tanrıyı tanımlayan değişik isimlerin zamanla değişik yorumlanmasına bağlıdır.**[96]

Kısacası ateistlerin diğer iddiaları gibi, dinlerin evrimi iddiası da gerçeklere aykırı bir safsatadan başka bir şey değildir.

Sonuç

İncelediğimiz tüm bilgiler bize göstermektedir ki, Allah'ın varlığını inkar eden ve bu inkarlarını sözde "akılcı" bir zemine oturtmak isteyen ateistler, her zaman çok fahiş mantık bozuklukları ve muhakeme zaafları sergilemektedirler. Burada yazısını incelediğimiz A. Şenel, diğer tüm Bilim ve Ütopya yazarları ve genel olarak ateistlerin hepsi, aynı mantık bozukluğuyla malüldürler. Gerçekte kendilerini çürüten bilimsel gelişmeleri lehlerinde sanmakta, ham hayallere kapılarak din aleyhinde ateşli yazılar yazmaktadırlar. Bu muhakeme bozukluğunun üzerine bir de koyu bir cehalet eklenince, "skandal" olarak nitelenebilecek anlatımlar ortaya çıkmaktadır.

Çalışmalarımızda, gerek Bilim ve Ütopya çevresinin gerekse diğer ateistlerin bu gibi yazılarına bilimsel cevaplar veriyoruz. Ancak isterdik ki, karşımıza çıkan kişiler de en azından ne dediklerini, ne savunduklarını bilen "mantıklı" kişiler olsalardı.

Ama tüm bu mantık bozukluklarının bizlere gösterdiği önemli bir gerçek var. Bu, Allah'ı inkar eden insanların, karşılaştıkları gerçekleri akılcı bir biçimde değerlendiremiyor oluşlarıdır. Nitekim Kuran'da da bu gerçeğin üzerinde ısrarla durulmakta, inkarcıların **"... akıl erdirmeyen bir topluluk..."** (Maide Suresi, 58) oldukları haber verilmektedir.

Ateistlerin yaptıkları en büyük hizmet ise, Kuran'da inkarcılar için verilen "akıl erdirmeyen bir topluluk" hükmünü en güzel biçimde kendi üzerlerinde tecelli ettirmeleridir. Bu halleriyle, iman eden akıl sahibi insanlar için, Allah'ın dilediğine akıl verdiğini ve dileğini akıldan mahrum bıraktığını gösteren birer ibret vesilesi olmaktadırlar.

Tüm bu yaptıkları ise, bu bölümün başında da belirttiğimiz gibi, gerçekte Allah'ın kendilerine belirlemiş olduğu bir kaderdir. Ne yaparlarsa yapsınlar, Allah'ın yarattığı kadere boyun eğmekten kaçamazlar. Yazdıkları her satırı, onlar bunu yazmadan çok önce, zamanın başlangıcından evvel Allah belirlemiştir. Allah Alaettin Şenel'e "Dinin Alası (Yücesi)" anlamına gelen bir isim koydurtmuş ve onu da, tüm *Bilim ve Ütopya* yazarlarını da ve diğer tüm ateistleri de, Kendi dinine istemeden de olsa hizmet edecek kişiler olarak yaratmıştır. Allah'ın kaderi işleyecek ve "**Onlar, Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kendi nurunu tamamlayıcıdır; kafirler hoş görmese bile**" ayetinde (Saf Suresi, 8) haber verildiği gibi, Allah'ı inkar eden materyalist felsefe çok yakında tarih olacaktır.

SONSÖZ

Buraya kadar görüldüğü gibi, Türkiye'de yaratılış gerçeğinin gündeme getirilmesinden rahatsız olan materyalist çevreler, bir süredir umutsuz bir çırpınış içindeler. Bu çırpınışlarını kimi zaman ideolojik dergilerindeki sözde bilimsel makalelerle, kimi zaman "boyalı" gazetelerindeki propaganda manşetleriyle, kimi zaman 20-30 kişiye düzenledikleri cılız konferanslarıyla göstermekteler. Ancak çoktan kaybedilmiş bir davanın peşinde olduklarını hala anlayamamışlardır.

Bu dava çoktan kaybedilmiştir, çünkü gerçeği değil yalanı savunmaktadırlar. Ve gerçek, asla örtemeyecekleri kadar açıktır. Dahası, bu gerçeği savunan insanlar da, asla başedemeyecekleri kadar kararlı ve etkilidirler. *Bilim ve Ütopya* dergisi bunun farkına varmaya başlamış olacak ki, Ekim 1998 tarihli sayısında, "karşı taraf çok güçlü, ne yapabiliriz ki" diyen "yoldaş"larından söz etmekte ve onlara moral vermeye çalışmaktadır.

Aslında "ne yapabiliriz ki" diyen materyalistler haklıdırlar. Gerçekten de hiçbir şey yapamazlar. Çünkü bu, Allah'ın bir kanunudur. Tarihin her döneminde de varlığını reddettikleri, Kendisine isyan ettikleri Allah'ın bu kanunu tarafından saf dışı edilirler. Bu kanun, Kuran'ın bir ayetinde şöyle haber verilmektedir:

Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yokolucudur. (İsra Suresi, 81)

Evet batıl, yani yalan her zaman yok olmaya mahkumdur, yok olması için, "hak"kın, yani gerçeğin gelmesi, ortaya çıkması yeterlidir. Gerçek ise gelmiştir.

ORTAÖĞRETİM DERS KİTAPLARINDAKİ BİLİMSEL HATALAR

GİRİŞ

Bilim sürekli olarak gelişir, ortaya yeni bulgular koyar ve bunlardan yeni sonuçlar çıkarır. Bu nedenle, bir zaman kesin ve tartışılmaz bir bilimsel gerçek sanılan bir teorinin, bir süre sonra bilimsel bulgularla çatıştığı ve aslında sadece hayali bir iddia olduğu ortaya çıkabilir.

İşte evrim teorisi, ya da Darwinizm, bu süreci yaşamış bir teoridir. Bir zamanlar, özellikle de 20. yüzyılın ilk çeyreğinde bilim dünyasının büyük çoğunluğu tarafından kesin ve tartışılmaz bir gerçek sanılmıştır. Ancak daha sonra bilimin ilerlemesi ile ortaya çıkan bulgular, teorinin iddialarının hiçbirinin geçerliliği olmadığını ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bugünkü bilimsel veriler göstermektedir ki;

1) Canlılık, asla evrim teorisinin iddia ettiği gibi cansız maddenin içinden rastlantılarla doğamaz.

2) Doğada canlı türlerini birbirine dönüştürebilecek bir mekanizma yoktur,

3) Fosil kayıtları, canlı türlerinin birbirine dönüştükleri iddiasını geçersiz kılmaktadır.

4) Evrim teorisinin "dolaylı delilleri" sayılan "homoloji" (benzerlik), embriyoloji, körelmiş organlar gibi iddialar geçersizdir ve spekülasyonlardan ibarettirler.

Dolayısıyla bu gerçekler karşısında Darwinizm'in de bir kenara bırakılması, bilim tarihindeki diğer geçersiz ve yanlış teoriler gibi terk edilmesi gerekir. Bilim bugüne dek dünyanın düz olduğu, evrenin merkezinde yer aldığı, atomun bölünemez olduğu gibi birtakım dogmaları reddetmiştir ve Darwinizm'i de reddetmelidir. Nitekim bugün dünyanın pek çok ülkesinde bu yönde bir gelişim vardır. Evrim teorisi çok sayıda saygın bilim adamı tarafından reddedilmekte, bu kişiler yaşamın kökenini açıklamak için "bilinçli dizayn" (Intelligent Design) gibi teorileri gündeme getirmektedirler.

Ancak ne yazık ki Türkiye'nin eğitim sisteminin, bu gelişmeleri çok geriden takip ettiğini görüyoruz.

Çünkü okullarımızda okutulan ders kitaplarında, hala Darwinizm'i bir bilimsel gerçek gibi kabul eden açıklamalar yer almaktadır. Dahası bilimsel yönden geçersiz olduğu bugün en önde gelen evrimci kaynaklar tarafından bile kabul edilen Miller deneyi, at serileri, körelmiş organlar, embriyolojik rekapitülasyon gibi köhne evrimci iddialar, çocuklarımıza ve gençlerimize birer gerçek gibi sunulmaktadır.

Bu bölüm, ders kitaplarında yer alan bu ve benzeri yanılgıları ortaya koymak için hazırlanmıştır. Amaç, ders kitaplarının muhtevasını belirleyen resmi makamlarımıza bu teknik konuda yardımcı olmak ve bu yolla Türkiye Cumhuriyeti'nin ve Yüce Türk Milleti'nin geleceğinin teminatı olan yeni nesilleri bu gibi yanlış anlatımlardan korumaktır.

İlerleyen sayfalarda ders kitaplarındaki yanılgıları madde madde inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, evrim teorisini Türkiye ve Türk Milleti açısından önemli hale getiren bir noktaya değinmek gerekiyor. Bu, Darwinizm'in ideolojik yönüdür.

DARWINİZM'İN İDEOLOJİK YÖNÜ

Darwinizm'i sadece bilim dünyasını ilgilendiren bir iddia olmaktan çıkarıp, tüm bir toplum için önemli hale getiren bu teorinin ideolojik boyutudur. Tüm canlıların ve bu arada insanın nasıl var olduğu sorusuna vermeye çalıştığı cevap nedeniyle Darwinizm, birtakım felsefelerin, dünya görüşlerinin ve siyasi ideolojilerin temelini oluşturur.

Burada Darwinizm'in bu ideolojik boyutunun, özellikle Türk Devleti ve Milleti'ni yakından ilgilendiren iki yönünü belirteceğiz. Bunlardan biri Darwinizm ile materyalist felsefe arasındaki ilişkidir. Diğeri ise, Darwinizm ile ırkçılık, özellikle de Türk düşmanlığı arasındaki az bilinen ama önemli bağlantıdır.

Önce birinci ilişkiyi ele alalım. **Materyalist felsefe**, ya da bir diğer ifadeyle "maddecilik", tarihi Eski Yunan'a kadar uzanan bir düşünce sistemidir. Materyalizm, maddenin yegane varlık olduğu varsayımına dayanır. Materyalist felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, sonsuza kadar da var olacaktır. Yine bu felsefeye göre madde ötesinde başka hiçbir varlık yoktur.

Materyalizmin doğal olarak birtakım siyasi yansımaları da vardır. Bunların başında hiç tartışmasız **komünizm** gelir. Komünizmin kurucusu sayılan **Karl Marx** ve **Friedrich Engels**, aynı zamanda diyalektik materyalizmin kurucularıdırlar. Zaten komünizm, materyalist felsefenin Marx ve Engels tarafından sosyal bilimlere uyarlanmasından başka bir şey değildir.

Komünizm bugün tarihin derinliklerinde kalmış bir ideoloji olarak görülmektedir, oysa gerçekte hala son derece etkilidir. Özellikle de Türkiye açısından bu ideolojinin tahrip edici etkileri devam etmektedir. Çünkü, bilindiği üzere, Türkiye'nin Güneydoğu bölgesinde 15 yıldır kan döken, binlerce polis ve askerimizi şehit eden **bölücü terör örgütü**, açıkça komünist ideolojiye sahip bir örgüttür. Bu örgütü dolaylı ya da dolaysız olarak destekleyen çevreler de yine komünist ideolojiye sahip çevrelerdir.

İşte Darwinizm bu noktada büyük önem kazanmaktadır. Çünkü Darwinizm, ya da evrim teorisi, canlıların yaratılmadığını, tesadüfen oluştuklarını iddia ettiği için tüm materyalist ideolojilerce geniş kabul görmüş, özellikle komünizmin "temel dayanağı" olarak benimsenmiştir. Komünist ideolojinin tüm önde gelen fikri liderleri bu teoriyi olduğu gibi kabul etmişler ve ideolojilerini buna dayandırmışlardır.

Örneğin **Karl Marx**, 1860 yılında Friedrich Engels'e yazdığı bir mektupta, **Darwin**'in kitabı için "bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap budur işte" ifadelerini

kullanmıştır.[1] Yine Marx, 1861 yılında Ferdinand Lassalle'a yazdığı bir mektupta "Darwin'in yapıtı (*Türlerin Kökeni*) büyük bir yapıttır ve tarihteki sınıf mücadelesinin doğa bilimi açısından temelini oluşturduğu için bana çok uygun düşüyor" demiştir.[2] Benzeri şekilde, Çin komünizminin kurucusu **Mao Tse Tung** da, "Çin sosyalizminin temelini Darwin'e ve evrim teorisine dayandırdığını" açıkça belirtmiştir.[3]

Dolayısıyla, komünizme karşı yürütülecek bir fikri mücadelenin mutlaka materyalist felsefeyi ve dolayısıyla evrim teorisini hedef alması gerektiği açıktır. Öte yandan evrim teorisinin bir toplumda yaygın kabul görmesinin, materyalizmi ve dolayısıyla komünizmi besleyeceği de açıktır.

Türk milli eğitiminin, evrim teorisi konusunu ele alırken bu gerçeği göz önünde bulundurması ise zorunludur.

Darwinizm ve Türk Düşmanlığı

Türk milli eğitiminin göz önünde bulundurması gereken ikinci bir konu ise, Darwinizm'in başta belirttiğimiz ikinci ideolojik yönüdür: Türk düşmanlığı.

Evrim teorisi, komünist ideolojinin fikri dayanağı olduğu gibi, Türk düşmanlığının da fikri dayanağıdır. Çünkü teori, insanları **"aşağı ırklar"** ve **"medeni ırklar"** olarak ikiye ayırıp, yüce Türk Milleti'ni "aşağı ırklar" sınıfına dahil etmektedir. Teori, Türklerin tam insan olmadıklarını, maymun-insan arası canlılar olduklarını ve gerçek insan ırkı olan Avrupalılar tarafından zaman içinde yok edileceklerini iddia etmektedir.

Evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin, bu görüşünü birçok yerde açıklamıştır. Örneğin, W. Graham isimli bir arkadaşına yazdığı 3 Temmuz 1881 tarihli mektubunda (daha sonra oğlu Francis Darwin tarafından kaleme alınan *The Life and Letters of Charles Darwin* adlı kitabın 1. cildinin 286. sayfasında yer alan Letter to W. Graham bölümünde de belirtildiği gibi) şu ifadeleri kullanmıştır:

Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde **TÜRK BARBARLIĞINA** karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, **BU TÜR AŞAĞI IRKLARIN** çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini **(yok edileceğini)** görüyorum.

Darwin'in Türk Milleti'ni hedef alan bu çirkin hakaretleri bugün neo-Nazilerin yayınlarında kullanılmakta ve internet aracılığıyla on milyonlarca kişiye ulaştırılmaktadır. Batı'nın, Sevr'den bugüne değişmeyen, aziz Türk Milleti'ni dışlamaya ve ezmeye yönelik arayışlarının arkasında da bu ırkçı ve Türk düşmanı görüşler yer almaktadır.

Petrus Dozy'lerden ırkçı dazlaklara varıncaya kadar tüm Türk düşmanları, fikri dayanaklarını Darwinizm'den almaktadırlar.

Solingen'de Türklere ait evlerin yakılması, Bulgaristan'da Türklere yapılan mezalim, eski Sovyetler Birliği'nin Türk topluluklarını yıllarca esaret altında tutması, Kırım Türkleri'ni Sibirya'ya sürmesi, Özbek ve Kırgız Türkleri'ne büyük baskı uygulaması, Kıbrıs Türkleri'ne yapılan haksızlıklar, Türkiye'nin Avrupa Birliği dışında tutulmaya çalışılması, Avrupa ülkelerinin Türkleri aralarına sokmamak için vize uygulaması, Avrupa Devletleri'nin ve İtalya'nın Türkiye'ye karşı olan düşmanca tavırları, aynı ırkçı anlayışın tezahürleridir.

Buraya kadar görüldüğü gibi Darwinizm, Türk Devleti'nin ve Milleti'nin bekasını tehdit eden üç temel fikri akımın da sözde bilimsel dayanağı konumundadır: Komünizm, bölücülük ve Türk düşmanlığı, evrim teorisinden destek bulmaktadırlar. Elbette ki, Milli Eğitim Bakanlığı'mızın okul müfredatlarını belirlerken bu hususu göz önünde bulundurması son derece büyük bir önem taşımaktadır.

Çünkü, yaratılışı reddederek canlıların tesadüfler sonucu, kendiliğinden var olduklarını, zaman içinde diyalektik kurallarıyla geliştiklerini iddia eden ve Türk Milleti'ne "aşağı ırk" diyen bir görüş, bizzat devletimizin resmi kurumlarının yayınlarında yer aldığı takdirde, gençlerimizin son derece karanlık mecralara sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya kalacakları açıktır. Bu iddialara itibar eden ve evrim teorisinin bilimsel olduğunu

düşünen bir gençten, ülkesine, milletine, bayrağına, devletine bağlı olması, güzel ahlak, aile müessesesinin kutsallığı gibi değerleri yüceltmesi beklenemez. Bu gencin Türklük düşmanı ve komünist olmaya sürüklenmekten başka seçeneği yoktur. Unutulmamalıdır ki, Darwinist gençler yetiştirmek, devletimizin ve milletimizin başına büyük bir belayı musallat etmek ve adeta "binilen dalı kesmek" anlamına gelecektir.

Bu, Darwinizm'in ideolojik boyutudur. Kaldı ki, bu teori sadece bilimsel veriler gözüyle incelendiğinde de, yine ivedilikle reddedilmesi gereken köhne bir iddia olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü 20. yüzyılın bilimsel gelişmeleri, teorinin iddialarını açıkça geçersiz kılmış durumdadır. İlerleyen sayfalarda bu teorinin ders kitaplarımıza kadar girmiş olan iddialarını ve bu iddiaların neden bilimsel bulgulara aykırı olduklarını maddeler halinde inceleyeceğiz.

YANILGILAR ve AÇIKLAMALARI

Kitabın bu bölümü hazırlanırken, Türkiye genelinde, temel eğitim okullarında ya da liselerde okutulan Fen Bilgisi ve Biyoloji kitapları ayrıntılı olarak taranmıştır. Farklı yazarlara ait çok sayıda kitap gözden geçirilmiş, bu kitapların evrim teorisi ile ilgili kısımları özellikle inceleme altına alınmıştır.

Sonuçta ortaya çıkan tablo, bu kitapların tamamına yakınında, somut bilimsel bulgularla uyuşmayan birtakım eski bilgilerin yer aldığıdır. Kitapların yazarları, bazen bilgi eksikliği, bazen de evrim teorisine duydukları dogmatik bağlılık nedeniyle, Darwinizm'i kanıtlanmış bir gerçek gibi gösteren hatalı bilgilendirme ve yorumlarda bulunmuşlardır.

Farklı kitaplardaki bilgi ve yorumlar birbirine çok benzediği için, buradaki inceleme konulara göre yapılmıştır. Bir ya da birden fazla ders kitabında yer alan bir iddia, bilimsel bulgularla karşılaştırılarak incelenmiştir. Ele alınan iddianın hangi ders kitaplarının hangi sayfalarında yer aldığı ise, ayrıca belirtilmiştir.

Kitabın en sonunda ise, bu bölümde incelenen her ders kitabı bir indeks içinde ele alınmış ve bu ders kitaplarının içindeki yanılgılar maddelenmiştir. Bu sayede hem bu kitabı okuyan öğrenciler hem de kitabı kullanan öğretmenler kolaylıkla ellerindeki kaynaklardaki hataları görebilirler.

İlerleyen sayfalarda ele alınacak olan bu iddiaların bir kısmı somut birtakım konularla ilgilidir. (Örneğin doğal seleksiyon konusuyla ilgili olan Sanayi Devrimi kelebekleri gibi.) Ancak bazı iddialar, ders kitaplarının yazarları tarafından çok genel ifadelerle dile getirilmiştir. Örneğin "yeni bulunan fosiller evrim görüşünü pekiştirmektedir" gibi herhangi bir somut bulguya dayanma iddiasında olmayan cümleler, ders kitaplarında sık sık kullanılmaktadır. Bu yüzeysel iddialar da ele alınmış ve bilimsel bulgularla hiçbir şekilde uyuşmadıkları detaylı bir biçimde ortaya konmuştur.

YANILGI 1

"Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler."

Açıklama: Mutasyonlar, canlı hücrelerinde genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon, kimyasal etki gibi dış etkenler sonucunda ya da kopyalama hataları nedeniyle meydana gelen kopma ve yer değiştirmelerdir. Doğada çok ender ve rastgele meydana gelen mutasyonlar genetik bilgiyi tahrip eder, çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda hasarlara neden olurlar.

Oysa ders kitaplarının çok büyük bir bölümünde, mutasyonların canlıları geliştirebildiği, dolayısıyla onları evrimleştirebildiğini iddia eden açıklamalar vardır.

Bu açıklamalar gerçeğe aykırıdır, çünkü bilim, mutasyonların net etkisinin her zaman için zarar verici olduğunu ortaya koymaktadır. Bugüne kadar **doğada ya da laboratuvarlarda hiçbir faydalı (genetik bilgiyi geliştiren) mutasyon örneği gözlemlenmemiştir.** Örneğin, insanlarda meydana gelen mutasyonlar "mongolizm", "albinizm", "cücelik", "kısa bacaklılık", "Down sendromu", "orak hücre anemisi (kansızlığı)" gibi fiziksel ve zihinsel bozukluklara, "kanser" gibi ölümcül hastalıklara yol açmaktadır. Hiroşima, Nagazaki ve Çernobil gibi bölgelerde radyasyona maruz kalarak mutasyona uğrayan insanların hiçbiri evrimleşmemiş, yeni faydalı özellikler kazanmamış ya da yeni bir türe dönüşmemiştir. Tam tersine mutasyon geçiren bu zavallı insanlar sağlıklarını kaybetmiş, sakatlanmış, garip varlıklara dönüşmüş, çoğu da hayatlarını kaybetmişlerdir.

İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan nükleer silahlar nedeniyle oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şu yorumu yapmıştır:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- **pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların** sonucu olabilir?[4]

Bir türün bir diğerine dönüşmesi, gelişmesi, yani evrimleşmesi için o türün yeni özellikler kazanması gereklidir. Bunun için de genetik şifresine bu yeni özellikler ile ilgili yeni ve son derece karmaşık bilgiler eklenmesi gerekir. Oysa bilinçsiz ve rastgele gerçekleşen bir olay olan mutasyon, genetik şifreye yeni bilgi eklemediği gibi, var olan kusursuz ve kompleks genetik yapıya da her zaman zarar verir.

Evrimcilerin evrimi kanıtlama çabası içinde, laboratuvarlarda suni yollardan mutasyona uğrattıkları milyonlarca meyve sineğinden tek bir tanesinde bile bir gelişme, evrimleşme ya da başka bir türe dönüşme gözlemlenmemiştir. Aksine ortaya çıkan tablo,

organlarının yerleri değişmiş, bacakları kafasından çıkmış, organları eksilmiş, sakatlanmış ve çoğu da ölmüş olan meyve sinekleridir.

Sonuç olarak, evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon canlıları evrimleştiren, geliştiren bir mekanizma olmadığı gibi, ölülerin, sakatların, anormal canlıların ortaya çıkmasına sebep olur. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, bu gerçeği şöyle kabul eder:

Ne kadar çok olurlarsa olsunlar, **mutasyonlar herhangi bir evrime neden olmazlar**.[5]

Dolayısıyla, ders kitaplarında yer alan, "Mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar, canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler" iddiası, bilimsel gerçeklerle çok açık bir biçimde çelişmektedir.

Kelime Oyunları ve Mantık Çelişkileri

Ders kitaplarının yazarları da -en azından bir kısmı- mutasyonların mutlak surette zararlı olduğu gerçeğinin farkında olacaklar ki, konuyu çok ilginç bazı kelime oyunları ile geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Örneğin bazı ders kitaplarında, "Mutasyonların yararlı olanları seçilir ve böylece canlılar evrimleşir" şeklindeki geçersiz evrimci iddia tekrarlandıktan sonra, mutasyonun "seçilişinin" delili olarak zararlı bazı mutasyonların doğal seleksiyonla elenişi örnek verilmektedir. Yani yazarlar, faydalı mutasyon örneği vermeleri gereken yerde zararlı mutasyon örneği vermekte ve konuyu "görüldüğü gibi mutasyonlar vardır ve olmaktadır" gibi sığ bir mantık oyunu ile geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

Örneğin, Etem Düzgün, Mehmet Suzan ve Nebahat Suzan adlı yazarlar tarafından kaleme alınan *İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8* adlı kitapta "Mutasyonlar Canlıların Çeşitliliğini Sağlar" başlığı altında bu iddiaya sözde delil olarak şunlar yazılmaktadır:

Bilim adamları bazı küf mantarlarının da kendilerine gerekli bir vitamini yapma yeteneğini bir mutasyonla kaybettiğini gözlemişlerdir. Bu olayda yine kültür ortamına o vitamin eklenirse küf mantarı yaşamaya devam eder ve çoğalır.[6]

Görüldüğü gibi sözü edilen mutasyon zararlı bir mutasyondur. Oysa evrim iddiasının bilimsel bir temeli olabilmesi için doğada faydalı mutasyonların olabildiğinin gösterilmesi gerekmektedir. Ders kitaplarının yazarları, tek bir tane bile yararlı mutasyon örneği olmadığını bildikleri için, üstteki örnekte olduğu gibi, zararlı mutasyonları sıralayarak büyük bir mantıksal çelişki sergilemektedirler.

Diğer ders kitaplarında da, mutasyonların etkileri için cücelik, albinizm, Down sendromu[7], orak hücre anemisi[8], kanser[9] gibi sakatlık ya da hastalıklar sayılmakta, sonra "ama bazı mutasyonlar da faydalıdır" denmekte, ama bu iddiayı destekleyen hiçbir örnek sayılamamaktadır. Bazı ders kitabı yazarları, **"mutasyonlar temelde canlının hayatının devamında sigorta rolü oynar"** şeklinde bir cümle yazabilecek kadar

olağanüstü büyük mantık bozuklukları sergilemektedirler.[10] Buradaki mantık bozukluğu, "trafik kazaları insanın hayatının devamında sigorta rolü oynar" demekle eşdeğerdir, çünkü mutasyonlar da aynı trafik kazaları gibi canlı bedenlerine isabet eden rastgele darbelerdir.

Bazı ders kitaplarında ise, bir canlı türünün genetik bilgisi içinde gerçekleşen ve mutasyonla ilgisi olmayan farklılıklar mutasyon sonucu sanılmakta ve öyle gösterilmektedir. Örneğin Bahattin Soydan, Hüseyin Başak ve Hülya Soydan tarafından kaleme alınan *İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8* adlı kitapta ispinoz gagalarındaki farklılıkların mutasyonla oluştuğu sanılmakta ve şöyle yazılmaktadır:

Bunun yanında ispinozların yiyeceklerini kolay yemeleri için gagalarının büyümesi gibi bazı değişiklikler ise faydalıdır. Faydalı mutasyonlar gelecek nesillere iletilir.[11]

Oysa evrimci biyologlar da dahil tüm bilim çevrelerinin kabul ettikleri gibi, ispinoz gagalarındaki farklılıkların mutasyonla bir ilgisi yoktur. İspinoz gagalarında oluşan çeşitlilik, aynı tür içinde gerçekleşen bir varyasyon (çeşitlenme) örneğidir. (Varyasyonlarla ilgili daha detaylı için bkz. Yanılgı 4.) Anlaşılan, faydalı mutasyon kavramına hiçbir delil bulamayan evrimciler, doğal bir çeşitlenme olayını mutasyon gibi göstererek insanları yanıltmaya çalışmaktadırlar…

Tüm bu gerçekler karşısında, "mutasyonlar yararlı olabilir" şeklindeki bilim dışı evrimci dogmanın bir kenara bırakılması gerekmektedir. Ders kitaplarında, bilimin gereğine uygun olarak gözlem ve deneye dayalı bilgiler aktarılmalı ve dolayısıyla ilgili kısımlar "gözlemlenmiş tüm mutasyonlar zararlı ya da etkisizdirler" şeklinde değiştirilmelidir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi 8, M. Bahattin Hartevioğlu, Ankara: Koza Yayın Dağıtım, 1996, s. 169.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Nihat Bilgin, Kemal Çağıcı, Ankara: Yaprak Yayınları, 1996, s. 161.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı, Erol Ünal Karabıyık, Haman Taşkıran, Atila Şekerci, Bakiye Taşkıran, Erol İslamoğlu, Işıl Karabıyık, Gülay Aytaç, Mahinur Günay, Ankara: Üner Yayınları, 1995, s. 106.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul:Serhat Yayın evi, 1996, s. 169-170.

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A. Ş., s. 99, 105.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Etem Düzgün, Mehmet Suzan, Nebahat Suzan, İstanbul:Düzgün Yayıncılık, s. 190.

Ortaokul Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bekir Onat, Mümin Hatipoğlu, Musa Acılıoğlu, İstanbul:Özer Yayınları, s. 167.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, İstanbul:Salan Yayınları, s. 198.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul:Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 133.

Liseler İçin Biyoloji III, Turan Güven, Özcan Acar, Şengül Demirci, Ayten Toğral, Mübeccel Kazancı, Ankara:Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, 1996, s. 149.

YANILGI 2

"Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır. Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir."

Açıklama: Ders kitaplarında yer alan bir başka yanlış anlatım, doğal seleksiyonun canlıları evrimleştiren ve dolayısıyla yeni türler oluşturabilen bir mekanizma olarak gösterilmesidir.

Doğal seleksiyon kavramı, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdüreceklerini, uygun yapıda olmayanların ise yok olacaklarını öngörür. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Ama bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Geyikler hep geyik olarak kalırlar.

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen, ancak "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. İlk kez Darwin bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Oysa Darwin'den bu yana, doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiltere Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. **Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır.** Bugün Neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.[12]

Evrimcilerin doğal seleksiyonun sözde evrimleştirici gücü olduğuna dair verdikleri en klasik örnek **Sanayi Devrimi** sırasında İngiltere'deki iki kelebek türünün sayılarındaki değişimdir. Sanayi Devrimi öncesinde İngiltere'nin Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renkli olduğundan, bunların üzerine konan koyu renkli güve kelebekleri kuşlar tarafından rahatça ayırt edilip avlanmışlardır. Bu nedenle koyu renkli kelebeklerin

sayısı kendilerini daha iyi kamufle eden açık renklilere göre azalmıştır. Ancak Sanayi Devrimi sonrasında koyulaşan ağaç kabukları üzerinde bu sefer de açık renklilere göre daha zor ayırt edilen koyu renkli kelebeklerin sayısı artmıştır. Açık renklilerin sayısı ise azalmıştır.

Evrimciler bu olayı, "açık renkli kelebekler doğal seleksiyonla koyu renkli kelebeklere dönüştüler" şeklinde yorumlayarak evrime kanıt gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Bu iddia, ders kitaplarımızda da aynı mantıkta anlatılmaktadır. Oysa, olay yalnızca koyu renklilerin avantajlı hale gelerek daha çok hayatta kalma ve çoğalma imkanı bulmaları, bu avantajı kaybeden açık renklilerin ise sayıca azalmalarından ibarettir. Açık renkli kelebek türü evrim geçirerek koyu renkli kelebek türüne dönüşmemiştir. Zira her iki renkteki tür de baştan beri mevcuttur. Yalnızca değişen şartlara göre iki türün sayıları arasında bir farklılık meydana gelmiştir.

Tanımından ve Sanayi Devrimi kelebekleri örneğinden de anlaşılacağı gibi doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Doğal seleksiyonun bir türe yeni bir organ ekleyip, yeni bir özellik katma, bir türün genetik bilgisini zenginleştirme, bir türü bir başka türe dönüştürme, yani evrimleştirme gibi bir gücü yoktur.

Dolayısıyla, ders kitaplarında yer alan "doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır, Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir" şeklindeki yorumlar, bilimsel bulgularla açıkça çelişen açıklamalardır.

Yine Kelime Oyunları ve Mantık Çelişkileri

Evrim teorisinin (neo-Darwinizmin) iddiası, doğal seleksiyon ve mutasyonun birlikte çalışan iki evrimleştirici mekanizma olduğudur. Bu iddiaya göre, mutasyonlar bazen canlılara yeni bir genetik bilgi (dolayısıyla yeni ve yararlı bir özellik) eklerler ve bu da doğal seleksiyonla seçilir. Evrim teorisinin bu iddiası, ders kitaplarında da tekrarlanmakta ve buraya kadar ele aldığımız mutasyon-doğal seleksiyon anlatımları yapılmaktadır.

Ancak evrim teorisi bilimsellik iddiasında olduğuna göre, mutasyon-doğal seleksiyon mekanizmalarının gerçekten evrimleştirici güce sahip olduklarını gösterecek gözlemlenmiş somut örnekler ortaya koymak zorundadır. Oysa evrimciler bunu yapamamaktadırlar, çünkü genetik bilgiyi artıran bir mutasyon şimdiye kadar asla gözlemlenmemiştir. Gözlemlenmiş ya da laboratuvarda denenmiş tüm mutasyonlar, önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi genetik bilgiyi tahrip edici, dolayısıyla zararlı özelliktedirler.

Bazı ders kitaplarının yazarlarının, bu gerçek karşısında önceki sayfalarda değindiğimize benzer bir göz boyamaya gittiklerini görüyoruz. Bu yazarların kitaplarında, önce mutasyon-doğal seleksiyon mekanizmaları ile ilgili klasik evrimci anlatımlar yapılmaktadır. Ardından da, "Bu mekanizmanın gözlemlendiği pek çok örnek vardır" denmekte ve birkaç örnek sayılmaktadır. Ancak bir nokta çok ilginç ve önemlidir. Sayılan

tüm örnekler, genetik bilgiyi tahrip eden ve canlılara zarar veren mutasyonların doğal seleksiyonla elenmesi ile ilgilidir. Örneğin Öner Gücün adlı yazar tarafından kaleme alınan *Liseler İçin Ders Kitabı, Biyoloji 3* adlı kitapta şu örnek yer almaktadır:

Hemofili genini taşıyan hemofili hastası insanların hayatlarını sürdürmeleri normal insanlara göre oldukça zordur. Hemofili hastalarının çocuk sayıları da azdır. Dolayısıyla hemofili geni sürekli olarak seleksiyona uğrar. Bundan dolayı da hemofili geninin frekansı popülasyonda azalır. Seleksiyona uğrayan genin frekansı sürekli azalmasına rağmen tamamen kaybolmaz. Normal frekansını korur. Halbuki seleksiyon sonucu bu genlerin tamamen ortadan kalkması gerekir. Günümüzde hala hemofili geni mevcuttur. Hemofili geninin kaybolmamasının nedeni, normal genlerin mutasyonla hemofili genine dönüşmesidir.[13]

Burada çok önemli bir noktaya dikkat çekmek gerekir: İnsanların mutasyon yüzünden hemofili hastalığına yakalanması, sonra da doğal seleksiyon yoluyla bu hastaların sayılarının azalması, "evrim"e delil değildir. Aksine bu örnek, mutasyon-doğal seleksiyon mekanizmalarının canlıların yapısını geliştirmediğini, sadece bozulmaktan koruduğunu ve sabit tuttuğunu gösterir. Ama ne yazık ki bu gibi örnekler, büyük bir mantık çelişkisi içinde, ders kitaplarını okuyan çocuklarımıza "evrimin bilimsel delilleri" olarak öğretilmektedir.

Bu nedenlerle, ders kitaplarında kullanılan üslubun, "Doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının bir canlıyı evrimleştirdiğine dair bilimsel bir veri yoktur. Bu iki mekanizma, türleri bozulmaktan koruyarak sabit tutan mekanizmalardır" şeklinde değiştirilmesi gerekmektedir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul:Serhat Yayın evi, 1996, s. 170, 172.

İlköğretim Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, İstanbul:Salan Yayınları, s. 198.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, Ankara: Serhat Yayın evi, s. 170-171

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz, Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel, Sadakat Özdemir, İstanbul:Milli Eğitim Basım evi, 1997, s. 179.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Nihat Bilgin, Kemal Çağıcı, Ankara: Yaprak Yayınları, 1996, s. 163

YANILGI 3

"Biyoloji biliminde canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon yoluyla değişerek günümüze kadar geldikleri kabul edilmektedir."

Açıklama: Bunu biyoloji bilimi değil, evrimciler kabul etmektedir. Bunu kabul etmelerinin nedeni ise, bu iddianın birtakım bilimsel bulgularla desteklenmesi değil, bu iddiayı bir dogma olarak benimsemiş olmalarıdır.

Bilimsel bulgular, deney ve gözlemle ortaya konulan somut gerçeklerdir. Bilim de sadece bu tür somut gerçeklere dayanır. Evrim teorisinin savunduğu ve önceki maddelerde ele aldığımız, "Canlılar mutasyon ve doğal seleksiyon yoluyla gelişir" iddiası şimdiye kadar hiçbir deney ya da gözlemle ispatlanamamış bir iddia olduğu için de, bilim tarafından kabul edilmesi söz konusu olamaz. Evrimciler, canlılığın bu şekilde geliştiğine, teoriye olan inançlarının bir sonucu olarak inanmaktadırlar.

Ders kitaplarına girmiş olan üstteki iddiada ise, evrim teorisinin doğru saydığı bir iddianın, "biyoloji bilimi kabul etmektedir ki" şeklinde ortaya konduğunu, yani evrim teorisi ile biyoloji biliminin özdeşleştirilmek istendiğini görüyoruz. Bu, evrimcilerin on yıllardır kullandıkları çarpık bir mantık örgüsünün ifadesidir. Bu nedenle, herşeyden önce bu hatalı mantık örgüsünü ele almak gerekir.

Buna göre, evrim biyoloji biliminin temelidir ve dolayısıyla evrim teorisinin savunduğu herşeyi ister istemez biyoloji bilimi de kabul etmelidir. Bunun ne denli geçersiz ve saçma bir iddia olduğu, sadece bilim tarihinin incelenmesiyle bile anlaşılabilir. Eğer bu mantık doğru olsaydı, evrim teorisinin ortaya atılmasından önce dünya üzerinde bilimsel bir gelişme olmaması, bütün bilimlerin de evrim teorisinin ortaya atılmasından sonra doğmuş olmaları gerekirdi. Oysa **biyoloji, paleontoloji (fosil bilimi) gibi bilim dallarının hepsi, evrim teorisinden önce doğmuş ve gelişmişlerdir**. Evrim ise bu bilim dallarına sonradan uyarlanmış, bu bilim dallarına kabul ettirilmek istenmiş bir varsayımdır.

Bu iddianın mantığa ve bilimin kurallarına aykırı olduğu, kimi zaman daha sağduyulu bazı evrimciler tarafından da kabul edilmektedir. Örneğin, Boğaziçi Üniversitesi Felsefe Bölümü'nden Prof. Arda Denkel, *Cumhuriyet Gazetesi*'nin *Bilim ve Teknik* adlı ekinde yazdığı bir makalede, diğer evrimci bilim adamları tarafından ortaya atılan "evrim bilimin temelidir" iddiasının, mantığın temel kurallarına aykırı olduğunu şöyle belirtmektedir:

Örneğin, **"Evrim Kuramı'nı reddetmek biyolojik bilimlerin, yer bilimlerinin, fizik ve kimyanın bulgularını da reddetmek anlamına gelir" düpedüz yanlış bir önerme**. Çünkü iddia edilen türden bir çıkarım (burada bir modus tollens) elde edebilmek için, önce kimya, fizik, jeoloji ve biyolojinin bulgularını dile getiren kimi önermelerin evrim kuramını içeriyor (implication) olması gerekirdi. Oysa bulgular ya da onların ifadeleri kuramları içermezler; ayrıca onları kanıtlamazlar (demonstration/proof) da.[14]

Bugün çağdaş bilimi evrime bağlı kalmaya zorlayan hiçbir neden yoktur. Bilim, gözlem ve deneye dayanır. Evrim ise, gözlemlenemeyen geçmiş hakkında ortaya atılmış bir varsayım, bir teoridir. Amerikalı bir biyolog olan G. W. Harper bu konuda şu yorumu yapıyor:

Sık sık Darwinizmin modern biyolojinin temeli olduğu iddia edilir. Oysa aksine, **eğer Darwinizme yapılan bütün göndermeler ortadan kaldırılsa, biyoloji biliminde hiçbir değişiklik olmayacaktır**...[15]

Dolayısıyla evrim teorisi ile biyoloji bilimini aynı şey gibi göstermeye çalışmak ve "Biyoloji biliminde canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon yoluyla değişerek, günümüze kadar geldikleri kabul edilmektedir" demek çok büyük bir yanılgıdır. Eğer ders kitaplarında evrim teorisinin iddiaları anlatılacaksa, "Evrim teorisi canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon yoluyla değişerek günümüze kadar geldiklerini savunmaktadır, ama bu biyoloji bilimi tarafından doğrulanmamış bir iddiadır" denmesi daha doğru olacaktır.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz, Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel, Sadakat Özdemir, İstanbul:Milli Eğitim Basım evi, 1997, s. 178.

YANILGI 4

"Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır."

Açıklama: Ders kitaplarında yoğun olarak tekrarlanan bir iddia da, evrim teorisinin gözlemlenebilir biyolojik olaylarla desteklendiği iddiasıdır. Ders kitaplarının yazarları, aynı canlı türüne ait grupların çeşitliliğini ya da çeşitli ıslah yöntemleriyle insanlar tarafından canlı türleri içinde gerçekleştirilen farklılıkları Darwinizme bir delil sanmakta ve öyle göstermektedirler. Bu gibi örneklere dayanan ders kitabı yazarları, "evrim bugün de devam etmektedir" ya da "evrim doğada gözlemlenebilmektedir" gibi yanlış yorumlar yapmaktadırlar.

Bu, büyük bir yanılgıdır ve "**evrim**" ile "**varyasyon**" kavramlarının birbirine karıştırılmasından kaynaklanmaktadır.

Varyasyon genetik bir terimdir ve "çeşitlilik" anlamına gelir. Bilindiği gibi eşeyli üreyen canlılar, genetik bilgilerini anne ve babadan gelen kromozomların birleşmesi ile elde ederler. Bu olay, bir canlı türünün çok geniş bir genetik bilgi kapasitesine sahip olmasını sağlar. Çünkü kalıtsal özellikler nesilden nesile aktarılmakta ve farklı kompozisyonlarda (rekombinasyon) biraraya gelmektedirler. İşte genetik bilginin bu zenginliği, bir canlı türünün içinde geniş bir çeşitlilik sağlar.

Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır. Aynı şekilde bitkiler ya da hayvanlarda da geniş bir genetik potansiyel vardır. Bir canlı türünün sahip olduğu bu genetik potansiyele "**gen havuzu**" adı verilir.

Gen havuzu, çeşitlilik sağladığı gibi, aynı zamanda bu çeşitliliğin sınırlarını da belirler. Örneğin insanların gen havuzunun genişliği sayesinde, farklı saç tiplerine sahip olan insanlar doğar (kıvırcık, düz saçlı, sarı, siyah renkli gibi). Ama insanların gen havuzunda kuş tüylerine ait bir bilgi yoktur. Onun için doğan milyarlarca insanın tek birinde bile, saç yerine kuş tüyü çıkmaz.

İşte bu nedenle de varyasyonla evrimin bir ilgisi yoktur; çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. Oysa evrimin iddiası, farklı canlı türlerinin genetik

havuzlarının birbirine dönüştüğüdür. Örneğin evrimin iddiasına göre, gen havuzlarında sadece pul bilgisi olan sürüngenler, tarihte bir zamanlar tesadüfen kuş tüyü bilgisine de sahip olmaya başlamışlar ve böylece kuşların evrimi başlamıştır. Bu, gözlemlenen genetik kurallarının dışında kalan bir iddia olduğu için, bilim değil spekülasyondur.

Varyasyonların zamanla birikerek evrim oluşturamadıkları da, bugün kesin olarak bilinen bir gerçektir. Darwin, teorisini ortaya attığında bu gerçeğin farkında değildi. Varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu. 1844'te yazdığı bir yazısında, "çoğu yazar doğadaki varyasyonun bir sınırı olduğunu kabul ediyor, ama ben bu düşüncenin dayandığı tek bir somut neden bile göremiyorum" demişti.[16] *Türlerin Kökeni* adlı kitabında da çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili gibi göstermişti. Darwin'in, bu "sınırsız değişim" fikrini en iyi ifade eden ise, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında yazdığı şu cümleydi:

Bir ayı cinsinin doğal seleksiyon yoluyla giderek daha fazla suda yaşamaya uygun özellikler elde etmesinde, giderek daha büyük ağızlara sahip olmasında ve sonunda bu canlının dev bir balinaya dönüşmesinde hiçbir zorluk göremiyorum.[17]

Oysa 20. yüzyıl bilimi ortaya çıkarmıştır ki, ayılar ne denli farklı varyasyonlar ortaya çıkarırlarsa çıkarsınlar, ayı olarak kalmaya devam ederler. Belki bazı ayıların tüyleri koyu renkli, bazılarınınki açık renkli olabilir. Bu farklı varyasyonlar farklı coğrafyalara göç ederek farklı ayı popülasyonları da oluşturabilirler. Ama ayıların içinden ayrı bir canlı türünün doğması mümkün değildir. Çünkü bütün değişimler, ayıların sahip oldukları gen havuzu ile sınırlıdır.

Ders kitaplarında ise bu gibi varyasyon örnekleri "evrim" sanılmakta ve öyle gösterilmektedir. Bu konuda iki temel olaydan söz edilmektedir: Farklı varyasyonların evcilleştirme yöntemiyle ıslah edilmesi ya da coğrafi engellerin varyasyonları birbirinden uzaklaştırması.

Önce **coğrafi engeller konusundan söz edelim**. Bir canlı türünün genetik havuzunun geniş bir potansiyele sahip olduğunu söylemiştik. Eğer bir canlı türü, coğrafi bir engel (toplu göç, bir nehrin yatağının değişmesi, doğal afetler vb.) nedeniyle birbiri ile ilişkisi kesilen iki ya da daha fazla gruba ayrılırsa, bu kez gen havuzu da bölünmüş olur. Kendi içine kapanan gruplarda, zamanla farklı kalıtsal özellikler baskın çıkar ve bu gruplar birbirlerinden farklılaşırlar. İnsan ırklarının oluşumu da böyledir. Sarı ırk olarak bilinen Uzak Doğulular, kendi içine kapalı bir gen havuzuna sahiptirler ve çekik gözlülük, kısa boyluluk gibi faktörler o gen havuzunda baskın çıkmıştır. Zenciler, beyaz ırk ya da kızılderililer de aynı süreçle farklılaşmışlardır. Tek bir ortak atadan gelmelerine rağmen, sahip oldukları genetik çeşitlenme potansiyeli, insanları ırklara ayırmıştır.

Ancak elbette bu durumun "insanın evrimi masalı" ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü çeşitlilik, gen havuzunun sınırları içinde gerçekleşmektedir ve insanlara yeni bir genetik bilgi eklenmemektedir.

İşte ders kitaplarında anlatılan genetik çeşitlilikler (örneğin Porto Santo Adasına yerleştirilen bir tavşan türünün zaman içinde farklılaşarak aynı türdeki tavşanlar ile

çiftleşmemeye başlaması gibi çeşitlenmeler) aynı genetik kurallar içinde gerçekleşen varyasyonlardır. Evrimle ilgileri yoktur.

Kitaplarda anlatılan ikinci varyasyon örneği ise, coğrafi engellerle değil, insanlar tarafından bilinçli yapılan çeşitlendirmedir: **Evcilleştirme ya da farklı hayvan cinslerinin ıslahı.** Örneğin farklı inek cinsleri birbirleri ile çiftleştirilerek bol süt veren inekler elde edilmekte, ya da köpek yetiştiricileri hızlı koşan ve güçlü köpek cinsleri yetiştirmektedirler. Bunların hepsi, gen havuzunun bilinçli bir şekilde ıslahıdır ve canlılara yeni bir genetik bilgi eklemeyen, yani evrimle ilgisi olmayan genetik olaylardır.

Tüm bu varyasyon örneklerinin evrime delil oluşturmamasının en önemli nedeni, başta da belirttiğimiz gibi, varyasyonların kesin sınırlar içinde gerçekleşmesidir. Bu gerçek, 20. yüzyıl bilimi tarafından ispat edilmiş ve "**genetik değişmezlik**" (genetik homoestatis) adı verilen bir ilkeyi ortaya çıkarmıştır.

Darwin Retried adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şöyle yazar:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip **göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini**, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.[18]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, "**Bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar**" diyerek ifade etmektedir.[19]

Bu gerçeklerden haberdar olmayan ve 19. yüzyılın ilkel bilim anlayışı içinde hayaller kuran Darwin ise, varyasyonların sınırsız olduğunu ve dolayısıyla varyasyon yoluyla yeni canlı türleri ortaya çıktığını sanmıştır. Danimarkalı bilim adamı W. L. Johannsen, Darwin'in bu yanılgısını şöyle açıklar:

Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle varyasyonlar 'sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar.[20]

Kısacası, bir canlı türü içinde farklı varyasyonların (hayvan yetiştiriciliğiyle veya doğal yollarla) ortaya çıkmasının, tüm canlı türlerinin tek bir ortak atadan tesadüflerle oluştuğunu iddia eden evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Varyasyonlar, yaratılışı savunan tüm biyologlar tarafından kabul edilen bir konudur ve bugün hiçbir ciddi evrimci de varyasyon konusunun evrime delil oluşturduğunu iddia etmemektedir. Varyasyonu evrime delil sanmak, ancak Darwin'in ilkel bilim anlayışına yakışan bir bilgisizliktir.

Ancak üzücü olan, bu bilgisizliğin ders kitaplarımızda ısrarla tekrarlanmasıdır. Pek çok ders kitabı yazarı, varyasyon ve evcilleştirme konularında örnekler sıralamakta ve

sonra da "bunlar canlıların evrimleştiğinin gözlemlenmiş kanıtlarıdır" gibi yorumlarda bulunmaktadırlar. Ders kitaplarının bilimsel bulgulara uygun hale getirilmesi için, elbette ki bu tür yanlış 19. yüzyıl yorumlarının ayıklanması gerekmektedir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Ortaokul Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, Bekir Onat, Mümin Hatipoğlu, Musa Acılıoğlu, İstanbul:Özer Yayınları, s. 167.

İlköğretim Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, İstanbul:Salan Yayınları, s. 198.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, Ankara:Serhat Yayınevi, s. 170-171.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul:Milli Eğitim Basımevi, 1998, s. 185.

İlköğretim Fen Bilgisi 8, Tekin Polat, Nermin Biçer, İstanbul:Gendaş Yayıncılık, s. 184.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul: Serhat Yayınevi, 1996, s. 169-170.

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara:Pasifik Ders Kitapları A.Ş., s. 106-110, 114-115

YANILGI 5

"Lamarck canlıların çeşitlilik nedenlerini açıklamıştır."

Açıklama: Evrim teorisinin ilk savunucularından olan Lamarck, gerçekte canlıların çeşitlilik nedenlerini açıklamamış, canlıların çeşitlilikleri hakkında tamamen bilim dışı, hayali senaryolar üretmiştir.

Yaşadığı 19. yüzyılın ilkel bilim ve teknoloji düzeyi nedeniyle Lamarck, aynen Darwin gibi genetik, mikrobiyoloji, biyokimya gibi bilimlerden habersizdi. Bu nedenle, canlıların yaşamları boyunca kazandıkları fiziksel özelliklerin gelecek nesillere aktarılabileceğini savunmaktaydı. Lamarck'a göre, aktarılan bu özelliklerin yararlı olanları daha ileriki nesillerde birikerek ortaya yeni türler çıkaracaktı.

Lamarck, bu teorisini, "birkaç nesil boyunca kolları kesilecek insanların zamanla çocuklarının da kolsuz doğacakları" gibi bir safsatayla da açıklamaya çalışmıştı. Yine Lamarck'a göre zürafalar başlangıçta ceylan benzeri hayvanlardı, fakat kuraklık sonucu yüksek dalların yapraklarına uzana uzana boyunları uzamıştı. Lamarck'ın senaryolarının bilim ve gerçek dışı olduğu daha kendi döneminin bilim adamları tarafından ortaya konmuş ve hiçbir bilimsel değeri bulunmayan teorileri bilim tarihinin çöplüğüne atılmıştır. Mendel'in temelini attığı ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimi sonraki nesillere yalnızca genlerin aktarılabileceğini, kazanılan fiziksel özelliklerin ise genetik yapıya yansımayacağı için kesinlikle bir sonraki nesile aktarılamayacağını ispatlamıştır.

Tüm bu gerçekler karşısında, ders kitaplarında, Lamarck'ın bu köhne teorisini bile "bilimsel bir açıklama" gibi gösteren satırların yer alması, son derece sakıncalı bir durumdur.

Ders kitaplarının Lamarck ve Lamarckizm hakkındaki açıklamaları bazen skandal boyutlarına ulaşmakta ve Lamarck'ın 1920'lerde çürütülmüş görüşleri tamamen bilimsel bir gerçek gibi aktarılmaktadır. Örneğin, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak ve Hülya Soydan adlı yazarlar tarafından kaleme alınan *İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8* adlı kitapta, "çevre koşullarındaki değişimler, o çevrede yaşayan canlı türlerini sürekli etkiler" denmekte, sonra da buna delil olarak Lamarck'ın zürafaların boylarının zamanla uzaması iddiası gösterilmektedir.

Aynı yazarlara ait olan *Ders Geçme ve Kredi Sistemine Göre Fen Bilimleri 2* başlıklı kitapta ise, yine Lamarck'ın zürafa örneği bilimsel bir gerçek gibi anlatılmaktadır. Lamarck'ın zürafa çizimlerini kullanan yazarlar, "şekilde çevre şartlarının uzun bir zaman dilimi içinde zürafaların boylarını nasıl etkilediği görülmektedir" diye yazmaktan çekinmemişlerdir.

Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz, Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel ve Sadakat Özdemir adlı yazarlar tarafından kaleme alınan İlköğretim *Fen Bilgisi Ders Kitabı 8* başlıklı ders kitabında ise, yine Lamarck'ın zürafaların boyunlarının uzaması ile ilgili iddiaları

anlatılmakta, ancak bunların bilim dünyası tarafından neredeyse 100 yıl önce reddedilmiş saçma bir düşünce olduğundan hiç söz edilmemektedir.[21] Kitabı okuyan bir ilköğretim öğrencisinin Lamarck'ın teorisini bilimsel bir gerçek sanmaması için hiçbir neden yoktur.

Bu dramatik örnekler, Lamarck'ın köhne evrim teorilerinin bile, belki bilgisizlik sonucu belki de kasıtlı olarak, bazı ders kitabı yazarları tarafından öğrencilere telkin edildiğini göstermektedir. Dünyanın öküzün boynuzlarında durduğu inancından bilimsel olarak pek bir farkı olmayan bu gibi bilim dışı anlatımların, ders kitaplarından bir an önce silinmesi gerektiği ise son derece açıktır.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul:Serhat Yayın evi, 1996, s. 169-170.

Ders Geçme ve Kredi Sistemine Göre Fen Bilimleri 2, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul: Serhat Yayıncılık, s. 91.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz, Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel, Sadakat Özdemir, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1997, s. 180.

YANILGI 6

"Darwin'e ve Lamarck'a göre zürafaların bacakları ve boyları mutasyonlarla uzamıştır."

Açıklama: Ders kitaplarındaki yanılgılar, sadece hatalı evrimci iddiaların aktarılmasından ibaret değildir. Bazı ders kitabı yazarları, savunma niyetinde oldukları evrim teorisinin neyi iddia ettiğinden habersiz olduklarını gösteren vahim ifadeler kulanmışlardır.

Bunların biri, Darwin'in ve Lamarck'ın evrimi mutasyonlarla açıkladığı şeklindeki iddiadır. M. Bahattin Hartevioğlu adlı yazar tarafından kaleme alınan *İlköğretim Fen Bilgisi 8* başlıklı kitapta Darwin'in zürafaların bacak ve boylarının uzamasını mutasyonlarla açıkladığı öne sürülmektedir. Etem Düzgün, Mehmet Suzan ve Nebahat Suzan adlı yazarlar tarafından yazılan İlköğretim *Fen Bilgisi Ders Kitabı 8* başlıklı kitapta ise daha da vahim bir iddia ortaya atılmakta ve **"Lamarck'a göre zürafanın boynu, boyun geninde oluşan bir mutasyon sonucu uzamış** ve uzun boyunlu zürafalar, bu nedenle çevre koşullarına uyum sağlayabilmişlerdir" diye yazılmaktadır.

Mutasyonlar, daha önce de açıkladığımız gibi canlıların genetik şifresinde çeşitli etkenler sonucu meydana gelen hasar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonların varlığı ve DNA'daki genetik şifre üzerindeki zararlı etkisi ise, ancak genlerin keşfinden sonra ortaya çıkmış bir gerçektir. Bu da 20. yüzyılın ilk yarısında olmuştur.

Dolayısıyla Darwin'in ve Lamarck'ın yaşadıkları dönemde ne genetik, ne de DNA'nın varlığı bilinmemektedir. Darwin'in ve Lamarck'ın mutasyon diye bir kavramdan bile haberleri yoktur; çünkü bu kavram onların ölümlerinden çok sonra, 20. yüzyılda ortaya çıkmıştır.

Dolayısıyla Darwin'in ya da Lamarck'ın, zürafaların bacaklarının ve boylarının uzunluğunu mutasyonla açıklaması gibi bir durum teknik olarak imkansızdır. Fakat görülen odur ki, evrim teorisini savunmak niyetiyle ellerine kalem alan bazı yazarlar, konu hakkındaki en temel ansiklopedik bilgilerden bile habersizdirler. Bu vahim bilgi

eksikliklerinin ders kitaplarında yer alıyor olması ise, bu kitapların bir an önce son bilimsel bulgulara göre elden geçirilmesi gerektiğini gösteren çok açık birer işarettir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi 8, M. Bahattin Hartevioğlu, Ankara: Koza Yayın Dağıtım, 1996, s. 169

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Etem Düzgün, Mehmet Suzan, Nebahat Suzan, İstanbul: Düzgün Yayıncılık, s. 193.

Açıklama: Evrimciler, somut bir bulguyu belirtmeyen ve dolayısıyla hiçbir dayanağı olmayan iddialar ortaya atmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. İddiaları bilimsel bulgular tarafından yalanlandığı için, bu tür hayali yorumlar yapmayı tercih ederler.

Bunların ders kitaplarına girmiş olan örneklerinden biri, genetikçilerin yeni canlı türleri ürettikleri iddiasıdır. Oysa bugün konuyla ilgili olan herkes bilir ki, genetik bilimciler hiçbir zaman yeni canlı türleri ortaya çıkaramamışlardır.

Bu konuda aydınlatıcı bir konu, meyve sinekleridir. Meyve sinekleri, çok hızlı üredikleri ve kolaylıkla mutasyona uğratılabildikleri için genetikçilerin üzerinde en çok deney yaptıkları hayvanlardır. Genetikçiler on yıllardır bu canlılar üzerinde her türlü mutasyon deneyi gerçekleştirmiş, ama yeni bir tür üretmek bir yana, her zaman için sakat ve kısır canlılar elde etmişlerdir.

Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

Bu çok çarpıcı ama bu kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki **genetikçiler** evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama **hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller**.[22]

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktılar. **Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır.** Genetikçilerin yarattıkları canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular.[23]

Genetikçiler mutasyon yoluyla canlı türleri üretemedikleri gibi, genlerle bilinçli bir biçimde oynayarak da yine yeni türler üretememişlerdir.

Genetikçilerin yaptıkları, canlıların genleri üzerinde oynayarak, zaten mevcut olan genetik özelliklerin çeşitli kombinasyonlarını elde etmektir. Genetik mühendisliği sayesinde, aynı türün farklı varyasyonlarına dağılmış olan çeşitli genetik özellikler arasından istenen özellikler biraraya getirilmekte ve bu özelliklerin tümünü barındıran bireyler oluşturulabilmektedir. Fakat bunun evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü bu özellikler zaten, o türün tüm varyasyonlarının genetik özelliklerinin toplamı anlamına gelen "gen havuzu"nda mevcuttur. Yeni bir özellik, yeni bir tür elde edilmiş değildir. Örneğin sulu ve tatsız bir portakal cinsiyle, az sulu fakat tatlı bir portakal cinsinin sulu ve tatlı özelliklerini

kodlayan genler biraraya getirilerek sulu ve tatlı bir portakal çeşidi üretilebilir. Ancak görüldüğü gibi bu özellikler zaten baştan beri portakallarda mevcuttur, sadece her birinin tercih edilen özelliklerini birarada toplayan bir portakal çeşidi üretilmiştir. Portakal yine portakaldır, portakalda yepyeni bir özellik ortaya çıkmamıştır. Portakalın gen havuzundaki özelliklerinin yeni bir kombinasyonu elde edilmiştir.

Aynı durum çeşitli evcil hayvanların melezlenmesiyle de elde edilmektedir. Örneğin çok süt veren, fakat fazla et vermeyen bir inekle, az süt fakat çok et veren ineklerin birkaç nesil boyunca melezlenmesi sonucunda hem çok et hem de çok süt veren inekler elde edilebilmektedir.

Açıkça görüldüğü gibi bunların hiçbiri evrim değildir. Çünkü ne yeni bir tür, ne de daha önceden hiç var olmayan yepyeni bir özellik ortaya çıkmaktadır. Aynı türün bireylerinin baştan beri sahip oldukları özelliklerin çaprazlanma yoluyla farklı kombinasyonları elde edilmektedir. Darwin başta olmak üzere evrimciler ise, bu olayı bir göz boyama ve yanıltma unsuru olarak kullanarak, bu durumu evrimin halen devam etmekte olan bir süreç olduğuna örnek göstermektedirler.

Bu yanlış ve bilim dışı anlatımların ders kitaplarından çıkarılmaları gerektiği açıktır.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi 8, M. Bahattin Hartevioğlu, Ankara: Koza Yayın Dağıtım, 1996, s. 169.

YANILGI 7

"Genetik bilimciler yeni canlı türleri ortaya çıkarmayı başarmışlardır."

Açıklama: Ders kitaplarında sıkça tekrarlanan bir iddia da, canlıları gruplara ayırmak için kullanılan biyolojik sınıflama şemasınının evrime bir delil oluşturduğu yönündedir.

Biyolojik (ya da diğer bir ifadeyle taksonomik) sınıflandırma, 18. yüzyılda yaşamış olan ünlü İsveçli biyolog Carolus Linnaeus tarafından geliştirilmiş bir yöntemdir. Bu yöntem içinde canlılar önce bitkiler, havyanlar gibi temel alemlere, sonra omurgalılar, omurgasızlar gibi filumlara, sürüngen, memeli gibi alt sınıflara ayrılırlar. Bu sınıflama içinde en gerçekçi sınıflama düzeyinin "tür" olduğu kabul edilir. Bir tür, benzer özelliklere sahip bulunan ve birbiriyle çiftleşip döl verebilen canlılar olarak tanımlanır.

Evrim teorisi ise, bu biyolojik sınıflandırmayı, kendi iddiasına göre bir sıraya oturtmuştur. Teori, önce tek hücreli canlıların oluştuğunu, bunlardan omurgasız deniz canlılarının evrimleştiğini, sonra da sırasıyla balıkların, amfibiyenlerin ve sürüngenlerin

birbirlerinden evrimleştiklerini iddia etmektedir. Aynı iddiaya göre sürüngenlerden de kuşlar ve memeliler iki ayrı kol olarak doğmuş ve bu evrim insana kadar devam etmiştir.

Dikkat edilirse, evrimcilerin yaptıkları şey, mevcut taksonomi şemasını, kendi teorilerine göre yorumlamaktan ibarettir. Ancak taksonomik şemanın evrime delil olarak yorumlanmasını gerektiren bir neden yoktur. Aksine, bu şema, yaratılışa uygun biçimde de yorumlanabilir. Bunun en açık göstergesi ise, taksonomik şemayı ilk kez ortaya koyan ve bu nedenle biyoloji biliminin babası sayılan Linnaeus'un, türlerin Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldıklarını savunan yaratılışçı bir bilim adamı oluşudur. Dolayısıyla, canlıların balıklar, sürüngenler, memeliler, kuşlar gibi sınıflara ayrılabilir olmaları, evrime delil oluşturan bir durum değildir.

Ancak bu noktada, taksonomik sınıflamanın evrim teorisi tarafından asla açıklanamayan yönleri olduğunu da belirtmek gerekir. Evrimciler, canlılar arasında hayali bir akrabalık (filogeni) ilişkisi kurmakta ve sonra da taksonomik grupları bu hayali ilişkiye göre bir sıraya oturtmaya çalışmaktadırlar. Ama bu sıralama bir türlü söz konusu şemayla uyuşmamaktadır.

Örneğin evrimci iddiaya göre, tüm kuşlar sürüngenlerden gelen ortak bir atadan evrimleşmişlerdir. Evrimciler bunu iddia etmektedirler, çünkü kuşların fosil kayıtlarında daha geç belirmeleri ve aynı sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalmaları onları böyle bir varsayıma yöneltmektedir. Ancak kuşlar ile sürüngenler arasında dev farklar vardır. Bunlardan sadece birisini ele alalım; bu canlıların derilerini. Sürüngenlerin tümünün vücutları pullarla kaplıdır, buna karşılık kuşların vücutları ise tüylerle kaplanmıştır. Ancak pullar ile tüyler arasında hiçbir benzerlik yoktur. Her iki yapı birbirinden tamamen ayrıdır. Nitekim evrimciler pulların tüylere nasıl evrimleşmiş olabileceği konusunda tahmin bile yürütememektedirler.

Ama kuşların tüyleri bir başka canlı grubunun derisindeki bir yapıya oldukça benzemektedir. Bu canlılar memelilerdir ve vücutları kıllarla kaplıdır. Kuş tüyü ile memeli kılı arasında birçok benzerlik bulunur. Bu durumda bir evrimcinin kuşlar ile memeliler arasında bir akrabalık olduğunu iddia etmesi beklenebilir, ama evrimciler bunu yapamazlar. Çünkü diğer taksonomik özellikler ve fosil kayıtları, böyle bir iddiayı imkansız kılmaktadır.

Pullar konusu bir başka yönden daha evrimcileri açmaza düşürür. Sürüngenlerin vücutlarının pullarla kaplı olduğunu belirttik. Ancak sürüngenlerin atası oldukları iddia edilen amfibiyenler (kurbağa ve semenderler), pullarla hiçbir benzerliği olmayan, yumuşak, kaygan ve nemli bir deriye sahiptirler. İşin en ilginç yanı ise, pulların, amfibiyenlerin atası oldukları iddia edilen balıklarda yeniden ortaya çıkmasıdır. Eğer biyolojik (taksonomik) sınıflandırma olmasa, evrimciler sürüngenlerin doğrudan balıklardan evrimleştiklerini öne sürebilirlerdi. Ama bu sınıflandırma, onları, pulların önce tesadüfen kaybolup, sonra yine tesadüfen ortaya çıktığı gibi bir iddiayı savunmak zorunda bırakmaktadır. Dahası bu iddia, kendilerinin koymuş oldukları Dallo Kuralı ile de

çelişmektedir. (Dallo Kuralı'na göre evrimsel süreç içinde kaybolan organ bir daha belirmez.)

Taksonomi, evrimcileri diğer pek çok yönden açmaza sokar. Çünkü kurdukları **her hayali evrim sıralaması, çok benzer özelliklere ve organlara sahip canlıları çok ilgisiz sınıflamaların içine sokmaktadır**. Bunun bir örneği canlıların gözleridir. Bazı canlı gruplarının göz yapıları birbirine olağanüstü derecede benzerdir. Örneğin omurgalı kara canlılarının gözleri ile ahtapotların gözlerinin yapısı tıpatıp aynıdır. Bu durumda, evrimcilerin omurgalı kara canlıları ile ahtapotları aynı evrimsel soy ağacına koymalarını bekleyebilirsiniz. Ama böyle yapamazlar, çünkü başka nedenler, onları ahtapotları apayrı bir soy ağacı içine yerleştirmeye zorlamaktadır.

Bu ise, evrimcileri, göz gibi hiçbir zaman açıklayamadıkları son derece karmaşık bir organın, birbirinden bağımsız olarak defalarca evrimleştiğini iddia etmek zorunda bırakır. Hem de ayrı ayrı evrimleşen gözlerin, birbirine tamamen benzer yapılara "tesadüfen" kavuştuklarını öne sürmek zorunda kalırlar. Ünlü bir evrimci olan Frank Salisbury bu durumun kendisini ne kadar büyük bir açmaza düşürdüğünü şöyle ifade etmektedir:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve antropotlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (Neo-Darwinist) teoriye göre, **farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır**.[24]

Aslında taksonomik şemanın evrimcileri soktuğu açmaz, Salisbury'nin başını ağrıtan sorundan çok daha büyüktür. Çünkü ilerleyen yıllarda yürütülen araştırmalar, evrimcileri, gözün üç kez değil, "**birbirinden bağımsız olarak birkaç düzine defa**", yani 30-40 kez ayrı ayrı evrimleştiğini iddia etmek zorunda bırakmıştır. Bu rakamı hesaplayan kişi, neo-Darwinizmin kurucularından ve yaşayan en önde gelen evrimcilerden biri olan Harvard Üniversitesi biyoloğu Ernst Mayr'dır.[25]

Tüm bunların yanı sıra, evrimcilerin kurdukları taksonomi şemasını tek başına geçersiz kılan bazı canlı türleri vardır. Avustralya'da yaşayan Platypus adlı tür buna bir örnektir. Platypus aynı bir memeli gibi tüylere sahiptir ve yavrularını emzirir, ama sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır ve zehir üretir. Aynı kuşlar gibi bir gagaya sahiptir, ama aynı amfibiyenler gibi zamanının büyük bölümünü suda geçirir. Evrimciler Platypus'u hiçbir biçimde açıklayamazlar, çünkü bu canlı, evrimsel akrabalık şemalarını alt üst etmektedir. Platypus, apayrı canlı gruplarına ait özellikleri üzerinde barındıran bir "mozaik" canlıdır.

Kısacası, canlı sınıflamalarını evrimsel bir akrabalık ilişkisi içine çelişkisiz bir biçimde oturtmak mümkün değildir. Amerikalı biyoloji profesörü Frank L. Marsh, *Varitation and Fixity in Nature* (Doğada Çeşitlilik ve Sabitlik) adlı kitabında bu konuda şu yorumu yapar:

Canlılar basitten komplekse doğru ilerleyen, kesintisiz, sürekli bir seri içine oturtulamamaktadır. Ya da bir varyasyon, bir başka varyasyona daimi bir seri içinde bağlanamamaktadır. Aksine, doğadaki çeşitliliğin son derece kesintili olduğunu

görürüz. Birbirini kademeli bir biçimde izleyen bireylerle değil, birbirinden tamamen ayrı noktalarda toplanmış benzer yapılarla karşılaşırız.[26]

Taksonominin evrim teorisinin karşısına çıkardığı bu açmazlar, ders kitaplarında yer alan "biyolojik sınıflandırma evrime delil oluşturmaktadır" şeklindeki bilgilerin gerçeklerle açıkça çeliştiğini göstermektedir. Bu nedenle bu gibi yanlış ifadeler ders kitaplarından çıkarılmalı ve "biyolojik sınıflandırma, canlı türlerinin küçük değişikliklerle ortak bir atadan geldikleri iddiasıyla uyuşmamaktadır" yorumu eklenmelidir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları

Biyoloji 3, Liseler İçin Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A.Ş., s. 123.

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara:Mega Yayıncılık, 1995, s. 180.

YANILGI 8

"Biyolojik sınıflandırma (sistematik) evrimin delilidir."

Açıklama: "Atın evrimi", ders kitaplarımızda, kendisinden şüphe duyulamayacak kadar kesin kanıtlarla ispatlanmış bir gerçek gibi gösterilmektedir. Oysa gerçekler çok farklıdır. Bir zamanlar evrim teorisinin en çok sözü edilen sözde "kanıt"larından biri olan atın evrimi hikayesi, bugün çok sayıda evrimci tarafından reddedilen ve unutulmaya yüz tutmuş bir skandal niteliğindedir.

Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren **ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir.** Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.[27]

Atın evrimi şemalarının sergilendiği "İngiltere Doğa Tarihi Müzesi"nin yöneticilerinden ünlü evrimci paleontolog Colin Patterson da, hala müzenin alt katında duran bu sergi hakkında şunları söyler:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın

evrimi sergisidir. **Atın evrimi**, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, **yalnızca spekülasyon olduklarını** düşünüyorum.[28]

Peki "atın evrimi" senaryosunun dayanağı nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan düzmece şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış "Eohippus" (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan "Hyrax" isimli hayvanın çok benzeridir.[29]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. Eohippus ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus Nevadensis ve Equus Occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[30] Bu, modern at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi diye bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının en açık kanıtıdır.

Dahası, ünlü paleontolog Pettingrew, modern atın, ataları olduğu söylenen canlılardan yaklaşık 70 milyon yıl önce yaşamış olduğunu belirtmektedir. Pettingrew'e göre, bugünkü tek tırnaklı at, günümüzden 120 milyon yıl önceki Mezozoik Devir'de yaşamış, onun atası olduğu iddia edilen çok tırnaklı at ise, 50 milyon yıl önceki Eosen Devir'de ortaya çıkmış ve 40 milyon yıl önce de nesli tükenmiştir.[31] At serilerinin bu paleontolojik açmazını evrim araştırmacısı Francis Hitching de şöyle ifade eder:

Dünyanın herhangi bir yerinde kaya tabakalarında aşağıdan yukarıya tam bir evrimsel sıra içerisinde at fosili serisi bulunamadı.[32]

Öte yandan, zaten hiçbir temele dayanmayan at serileri, bir de sıralamaya uymayan bazı fosillerin kasıtlı olarak göz ardı edilmesiyle daha da güvenilmez hale gelmiştir. Örneğin Miyosen Devri'nde yaşamış olan "Moropus", ata çok benzediği halde evrimcilerin işine gelmediği için fosil serisine alınmamıştır. *Prehistoric Animals* adlı ansiklopedide şöyle denir:

İki metrelik boyuyla Moropus, hem o devirde yaşamış Meryhippus'tan hem de günümüz atından daha iridir ve küçükten büyüğe doğru olan evrim sıralamasını bozmaktadır.[33]

Tüm bu gerçekler, evrimin önemli delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali ve düzmece sıralamalar olduklarını ortaya koymuştur. Bu nedenle, bu hayali senaryonun ders kitaplarında "evrime delil oluşturan bilimsel gerçek" havasında sunulması, son derece yanlış bir uygulamadır ve düzeltilmesi gerekmektedir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi 8, M. Bahattin Hartevioğlu, Ankara: Koza Yayın Dağıtım, 1996, s. 169.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Nihat Bilgin, Kemal Çağıcı, Ankara: Yaprak Yayınları, 1996, s. 161.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı, Erol Ünal Karabıyık, Haman Taşkıran, Atila Şekerci, Bakiye Taşkıran, Erol İslamoğlu, Işıl Karabıyık, Gülay Aytaç, Mahinur Günay, Ankara: Üner Yayınları, 1995, s. 105.

İlköğretim Fen Bilgisi, Tekin Polak, Nermin Biçer, İstanbul: Gendaş Yayıncılık, 1997, s. 185.

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A. Ş., s. 124-125.

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, 1995, s. 179-180.

YANILGI 10

"Antibiyotiklere dayanıklı bakterilerin oluşumu mutasyonla olur."

Açıklama: Evrimciler, bazı bakterilerin antibiyotiklere karşı direnç göstermelerini evrimin deliliymiş gibi sunmaya çalışırlar. Bu direnç mekanizmasının da mutasyonlar sonucunda meydana geldiğini iddia ederler. Bu iddia ders kitaplarına kadar da girmiştir.

Oysa bakterilerdeki bu özellik, onların antibiyotiklere maruz kalınca geliştirdikleri bir özellik değildir. Çünkü bu canlılar söz konusu özelliklere antibiyotiklerin ortaya çıkmasından önce de sahiplerdir. *Scientific American* dergisi, evrimci bir yayın olmasına karşın, Mart 1998 sayısında bu konuda şöyle bir itirafa yer vermiştir:

Çok sayıda bakteri, daha ticari antibiyotikler kullanılmaya başlamadan önce de direnç genlerine sahipti. Bilim adamları bu genlerin neden evrimleştiklerini ve varlıklarını sürdürdüklerini kesinlikle bilmiyorlar.[34]

Görüldüğü gibi, bakterilerde direnç sağlayan genetik bilginin, antibiyotiklerden önce var olması, evrimciler tarafından açıklanamayan ve teorinin iddiasını geçersiz kılan bir gerçektir.

Dirençli bakterilerin, antibiyotiklerin keşfinden yıllarca önce mevcut olduğu, ciddi bir bilimsel yayın olan *Medical Tribune* dergisinin, 29 Aralık 1988 sayısında da ilginç bir olay aktarılarak belirtilmektedir: 1986'da yapılan bir araştırmada, 1845 yılındaki bir kutup keşfi sırasında hastalanarak hayatını kaybeden denizcilerin buzda korunmuş cesetleri bulunmuştur. Bu cesetlerin üzerinde 19. yüzyılda yaygın olan bazı bakteri çeşitleri tespit

edilmiş ve test edildiğinde, bunların 20. yüzyılda üretilmiş pek çok modern antibiyotiğe karşı direnç özellikleri taşıdıkları hayretle saptanmıştır.

Bu tür direnç özelliklerinin penisilinin icadından önce de birçok bakteri türünde mevcut olduğu tıp dünyasında bilinen bir gerçektir. Dolayısıyla bakterilerdeki direnç özelliğinin evrimsel bir gelişme gibi öne sürülmesi kesinlikle aldatıcı bir iddiadır.

Peki günlük dilde "bakterilerin bağışıklık kazanması" denen süreç gerçekte nasıl oluşur?

Bakterilerin kendi türleri içinde sayısız varyasyonları (çeşitleri) vardır. Bu varyasyonların bir kısmı ise, yukarıda belirttiğimiz gibi, bazı ilaçlara karşı direnç sağlayacak genetik bilgiye sahiptir. Bakteriler belli bir ilacın etkisine maruz kaldıklarında, ilaca dayanıksız varyasyonlar yok olur; dirençliler ise hayatta kalır ve daha fazla çoğalma imkanına kavuşurlar. Belli bir zaman sonra tamamen yok olan dirençsiz bakterilerin yerini, hızla çoğalan bu dirençli bakteriler doldurur. Bir süre sonra, aynı bakteri türü yalnızca söz konusu antibiyotiğe dirençli olan bireylerden oluşmuş bir koloni haline gelir ve artık aynı antibiyotik o bakteri türüne karşı etkisiz olur. Ancak bakteri yine aynı bakteri, tür yine aynı türdür.

Dikkat edilirse burada, evrimcilerin iddia ettiğinin aksine, dirençsiz olan bakterilerin, antibiyotiğe maruz kaldıklarında mutasyon geçirip dirençli bakterilere dönüşmeleri, böylece yeni bir genetik bilgi edinmeleri gibi evrimsel bir süreç yoktur. Yalnızca aynı bakteri türünün zaten baştan beri birarada var olan dirençli ve dirençsiz çeşitleri arasında bir elenme gerçekleşmektedir. Bu ise yeni bir bakteri türünün ortaya çıkması, yani "evrim" değildir. Aksine var olan varyasyonlardan biri yok olmaktadır; yani evrimin tam tersi bir gelişme yaşanmaktadır.

Aynı durum böceklerin DDT'ye karşı bağışıklık kazanmaları konusu için de geçerlidir. Bağışıklığı olan böceklerin bağışıklık genleri DDT'den önce de mevcuttur. DDT'nin icadından sonra önceden de bağışıklık sahibi olan böcekler hayatta kalmış ve çoğalmışlar, bu özelliğe sahip olmayanlar ise elenerek yok olmuşlardır. Sonuçta geriye yalnızca DDT'ye bağışıklığı olan böceklerin oluşturduğu bir popülasyon kalmıştır.

Evrimci biyolog Francisco Ayala; "Böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddelerin böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı" diyerek bu gerçeği kabul eder.[35]

Halkın büyük çoğunluğunun mikrobiyoloji alanında bilgi edinme ve araştırma imkanına sahip olmadığını bilen evrimciler de bu direnç ve bağışıklık konularında açık bir aldatmacaya başvurmaktadırlar. Özellikle de bu konuyu medyada sık sık gündeme getirerek, evrimin çok büyük bir kanıtı gibi sunmaktadırlar. Oysa ne bakterilerdeki antibiyotik direncinin ne de böceklerdeki DDT bağışıklığının evrime hiçbir delil sağlamadığı çok açıktır. Ancak her iki konu da, evrimcilerin teorilerini haklı çıkarmak uğruna ne tür çarpıtma ve göz boyamalara başvurduklarını göstermek açısından iyi birer örnektir.

Bilimsel yönden bir geçerliliği olmayan bu gibi evrimci iddiaların ders kitaplarında bilimsel bir gerçek gibi anlatılmasının sakıncalı bir uygulama olduğu ise açıkça ortadadır.

İddianın Geçtiği Ders Kitapları:

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz,

Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel, Sadakat Özdemir, İstanbul: Milli Eğitim Basımevi, 1997, s. 178.

Ortaokul Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, Bekir Onat, Mümin Hatipoğlu, Musa Acılıoğlu, İstanbul: Özer Yayınları, s. 167.

YANILGI 11

"Yeni bulunan fosiller evrim görüşünü pekiştirmektedir."

Açıklama: Ders kitaplarında yer alan yanlış iddialardan biri de "yeni bulunan fosillerin evrim teorisini desteklediği" iddiasıdır. Oysa aksine, fosil bilimi (yani paleontoloji) Darwin'den bu yana hiçbir zaman evrim teorisini desteklememiş, aksine teorinin önündeki en büyük engel olmuştur. Ne eski ne yeni herhangi bir fosilin evrim teorisine kazandırdığı hiçbir dayanak yoktur.

Fosil kayıtlarının teorinin önüne koyduğu sorun, evrime göre canlı türlerini birbirine bağlaması gereken teorik "ara türlerin" fosillerine asla rastlanamamasıdır. Oysa eğer teori doğru olsaydı, bu ara tür fosillerinden çok sayıda ve kolaylıkla bulunması gerekirdi. Çünkü evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız ara türlerin oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin, balık özelliklerini hala taşımasına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngenler geçmişte yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. İşte evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Çünkü bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır.

Darwin bu gerçeği "Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir" diyerek kabul etmişti.[36] Ancak Darwin bu ara türlerden hiçbir iz olmadığını da biliyordu. Bu yüzden *Türlerin Kökeni* adlı kitabında fosil kayıtlarına özel bir bölüm ayırmış, teorisini destekleyecek fosillerin bulunmadığını, ancak ileride yapılacak araştırmalarla bulunmasını umduğunu yazmıştı.

Oysa Darwin'den sonra 140 yıl boyunca dünyanın dört bir yanında yapılan kazılar, fosiller sorununu evrim teorisinin önünden kaldırmadı. Aksine, teoriyi çok büyük bir çıkmaza soktu. Çünkü bütün fosil kayıtları, evrimcilerin aradıkları ara türlerin asla yaşamadıklarını, aksine canlı türlerinin bir anda ve bugünkü eksiksiz şekilleriyle yeryüzünde ortaya çıktıklarını gösterdi.

Evrimci paleontolog Mark Czarnecki bu konuda şu itirafta bulunur:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar.

Ve bu beklenmedik durum, türleri Allah'ın yarattığını savunan yaratılışçı argümana destek sağlamıştır.[37]

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager da, bir evrimci olmasına karşın aynı itirafta bulunur:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle **karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde ortaya çıkan gruplar** görürüz.[38]

Kısacası fosil kayıtları evrimi desteklememekte, aksine teori için "sorun" oluşturmaktadır. İşte bu nedenle evrimci biyolog Mark Ridley, ünlü evrimci bilim dergisi *New Scientist*'teki bir makalesinde şöyle demektedir: "Hiçbir gerçek evrimci... fosil kayıtlarını yaratılış fikrine karşı evrimi destekleyen bir delil olarak kullanmaz".[39]

Görüldüğü gibi ne eski ne de yeni bulunan fosiller "evrim görüşünü pekiştirmemekte", aksine fosil kayıtları teoriyi geçersiz kılmaktadır. Dahası, yine bazı evrimcilerin kabul etmek zorunda kaldıkları gibi, fosil kayıtlarının gelecekte de evrim teorisini desteklemesi imkansızdır. Çünkü eldeki fosil kayıtları son derece zengindir ve daha fazla araştırma yapılarak, daha önceden bulunmamış ara tür fosillerinin bulunması imkansızdır. Glasgow Üniversitesi paleontoloji profesörü T. Neville George, bu gerçeği şöyle açıklamaktadır:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.[40]

Bilim dünyası bu gerçekleri bilmekte ve kabul etmektedir. Ancak ne yazık ki ders kitaplarında öğrencilere "yeni bulunan fosillerin evrimi desteklediği" gibi tümüyle bilim dışı bir iddia, bir gerçek olarak öğretilmektedir.

Bazı ders kitabı yazarları, soyu tükenmiş canlılara ait fosillerin bulunmasını evrimin bir ispatı sanacak kadar büyük bir bilgi eksikliği içindedirler. Örneğin Namık Berker adlı yazar tarafından kaleme alınan *Liseler İçin Biyoloji 3 Ders Kitabı* adlı kitapta, açıkça "Bir zamanlar yeryüzünde yaşamış ve sonradan ortadan kalkmış canlı fosillerinin bulunması evrimin en önemli kanıtlarındandır" diye yazılabilmiştir.[41] Oysa evrimi ispatlayabilecek olan (ve asla bulunamayan) fosiller, türleri birbirlerine bağlayacak ara form fosilleridir. Farklı türlerin soylarının tükenmiş olmasının, evrim teorisine delil oluşturacak hiçbir yönü yoktur ve yaratılış açıklamasına da tümüyle uyumludur.

Tüm bu nedenlerden dolayı, ders kitaplarında yer alan "fosiller evrimi ispatlayan kanıtlardır" gibi bilim dışı ifadeler çıkarılmalı ve bunların yerine paleontoloji-evrim teorisi ilişkisini doğru tarif eden açıklamalar eklenmelidir. Bu konuda bir evrimci kaynaktan yararlanılabilir ve evrimci paleontolog Mark Czarnecki'nin yukarıda da aktardığımız şu yorumu kullanılabilir:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara:Mega Yayıncılık, 1995, s. 172.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul: Serhat Yayın evi, 1996, s. 169-170.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Etem Düzgün, Mehmet Suzan, Nebahat Suzan, İstanbul: Düzgün Yayıncılık, s. 193.

Ortaokul Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bekir Onat, Mümin Hatipoğlu, Musa Acılıoğlu, İstanbul: Özer Yayınları, s. 167.

YANILGI 12

"Uçan sürüngenler ve eski insan fosilleri birer ara formdur ve evrimin kanıtıdır."

Açıklama: Ders kitaplarında yer alan bir başka büyük yanılgı ise, gerçekte hiçbir "ara tür" özelliği taşımayan bazı canlılara ait fosillerin "ara tür fosili" olarak tanıtılmasıdır. Örneğin Mübahat Türker Küyel, Sevim Tekeli, Esin Kahya, Kenan Gürsoy, Alev Öner, Nurten Baykurt adlı yazarlar tarafından kaleme alınan *Liseler İçin Felsefeye Giriş* adlı ders kitabında şöyle denmektedir: "**Ara formlar (uçan sürüngen, insan iskeleti kalıntıları) evrimin kanıtıdır.**"[42]

Oysa burada sayılan iki temel fosil grubunun, yani uçan sürüngenlerin ve insanların (ya da maymunların) iskelet kalıntıları kesinlikle evrim için bir kanıt değildir. Bunları sırası ile ele alalım.

Uçan sürüngenler, bundan yaklaşık 200 milyon yıl önce Üst Triasik Devir'de ilk kez ortaya çıkmış ve daha sonra ise soyları tükenmiş bir canlı grubudur. Bu canlılar birer sürüngendirler, çünkü sürüngen sınıfının temel özelliklerine sahiptirler: Metabolizmaları soğuk kanlıdır (ısı üretemezler) ve vücutları pullarla kaplıdır. Ancak güçlü kanatlara sahiptirler ve bu kanatlar sayesinde uçabildikleri düşünülmektedir.

Bu canlıların neden evrim için bir dayanak değil, aksine sorun olduklarını açıklamak için, öncelikle evrimi destekleyebilecek yegane fosil türü olan -ve asla bulunamayan- "ara türlerden" söz etmek gerekir.

Evrim teorisinin varsaydığı ara türler, önceki bölümde de ifade ettiğimiz gibi, iki temel canlı grubu arasındaki "yarım" canlılardır. Eğer evrim yaşanmışsa, bu yarım canlılardan milyonlarca tür yaşamış olması gerekir. Çünkü evrim "kademeli gelişim" demektir. Bu teoriye göre, bir balık kurbağaya dönüşmüşse, "yarım balık, yarım kurbağa" milyonlarca canlı olmalıdır. Bazıları %90 balık, %10 kurbağa, bazıları %80 balık, %20 kurbağa özellikleri taşımalı ve böylece yavaş yavaş dönüşüm gerçekleşmelidir. (Bu dönüşümün evrime göre sadece mutasyonlarla, yani canlının genlerinde meydana gelen rastgele değişikliklerle olduğu da unutulmamalıdır.)

Bu hatırlatmanın ardından, **"uçan sürüngenler evrimin kanıtıdır" iddiasını** inceleyebiliriz. Bu iddiayı ders kitaplarına ekleyen yazarlar, anlaşıldığına göre, "Sürüngenlerin geneli karada yaşar, ama bazıları uçan sürüngenlerdir, bu ise karada yaşayan sürüngenlerin bazılarının yavaş yavaş kanatlanıp uçtukları anlamına gelir" mesajını vermek istemektedirler.

Oysa bu tür bir senaryonun hiçbir temeli yoktur. Bunun en açık göstergesi de, **uçan sürüngenlerin, kara sürüngenleriyle aralarında hiçbir geçiş türü olmadan, bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmalarıdır.** Uçan sürüngenler, çok iyi tasarlanmış kanatlara sahiptirler ve bu organlar hiçbir kara sürüngeninde yoktur. "**Yarım kanatlı**" herhangi bir canlıya ise fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır.

Nitekim "yarım kanatlı" canlıların yaşamış olması da mümkün değildir. Çünkü bu tür hayali canlılar, eğer yaşamış olsalardı, ön ayaklarını kaybettikleri, ama henüz uçacak durumda da olmadıkları için diğer sürüngenlere göre dezavantajlı hale geleceklerdi. Bu durumda ise, evrimin kendi kabulüne göre elenip soylarının tükenmesi gerekirdi.

Nitekim uçan sürüngenlerin kanatlarının yapısı incelendiğinde, bunun asla evrimle açıklanamayacak kadar kusursuz bir tasarım olduğu görülür. Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayakları gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama yirmi kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer kara sürüngenleri uçan sürüngenlere evrimleşmişlerse, o halde söz konusu dördüncü parmak da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olmalıdır. Ama fosil kayıtlarında sadece normal beş parmaklı sürüngenlerle, dördüncü parmağı çok uzun olan kanatlı sürüngenler vardır. Omurgalı paleontolojisi alanında dünyanın en önde gelen birkaç isminden biri olan Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda şu itirafta bulunur:

Triasik Devir'de ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptirler... **Atalarının ne olduğu konusunda** ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur.[43]

Kısacası uçan sürüngenlerin evrime delil oluşturan hiçbir yönü yoktur. Ancak "uçan sürüngen" kavramı çoğu kimsenin daha önceden duyduğu bir kavram değildir ve evrimciler de bunu kullanarak bu kavramı çarpıtmaya ve teorilerine delil gibi göstermeye çalışırlar. Sürüngen terimi çoğu insan için sadece karada yaşayan canlıları ifade ettiği için, "uçan sürüngen" kavramıyla "sürüngenlerin kanatlanıp uçması" imajı vermeye uğraşırlar. Oysa kara sürüngenleri ile uçan sürüngenler, aralarında hiçbir evrimsel ilişki olmadan ortaya çıkmışlardır.

Kaldı ki, uçan sürüngenler olduğu gibi, denizde yaşayan deniz sürüngenleri de vardır. (Deniz kaplumbağaları bu grubun halen yaşayan bir türüdür.) Aynı durum memeliler için de geçerlidir. Uçan memeliler vardır (yarasa) ve deniz memelileri vardır (yunuslar ve balinalar). Bu farklı sınıflamalar ise evrime bir kanıt değil, aksine evrim için açıklanamayan büyük birer sorundurlar. Çünkü sürüngen ya da memeli gibi canlı gruplarının, kendi içlerinde bu kadar farklı tür barındırmalarının evrimsel bir açıklaması yoktur.

Kısacası ders kitaplarında evrimin delili olarak gösterilen uçan sürüngen fosilleri gerçekte evrime delil oluşturmaz. Aynı durum, uçan sürüngenlerle birlikte "evrimin delilleri" olarak öğretilen **insan fosilleri** için de geçerlidir.

İnsan fosilleri konusunu incelerken öncelikle bir noktayı vurgulamak gerekir. Yeryüzünde farklı insan ırkları vardır ve bunlar arasındaki anatomik farklılıklar bazen oldukça belirgindir. Örneğin Avrupalı ırkların kafatası hacmi ortalaması 1450 cc. civarındadır. Ama Avustralya yerlilerinde bu rakam 1100 cc. civarındadır ve daha da düşük bireylere rastlanır. Pigmeler oldukça kısa bir boya ve farklı bir yüz morfolojisine

sahiptirler. Eskimoların iskeletleri genel ortalamadan çok farklıdır. Zenciler ile beyazlar arasında bile kaş çıkıntıları ve kas sayısı gibi farklar bulunur.

Bu farklılıklar, özellikle diğer ırklarla en az ilişkiye girmiş, en izole ırklarda belirgin haldedir.

Dolayısıyla, insan iskeletleri arasında belirli bir "çeşitlilik" olması doğaldır. Daha küçük kafataslı, daha çıkık kaşlı, daha kısa ya da daha iri iskelet yapıları olması normaldir. Bu iskeletlerin sahiplerinin hepsi de "normal" insandır ve "ilkel" değildir.

Öte yandan, evrimcilere göre insanın en yakın akrabası olan maymunlar da, çok geniş bir çeşitlilik potansiyeline sahiptirler. Gorillerle şempanzeler ya da babunlar arasındaki fark, oldukça fazladır. Ve maymun türlerinin bazıları diğerlerine göre daha "insansı" yapılara sahiptirler. Dahası, şu anda yaşayan maymun türlerinden onlarca kat fazla maymun türü tarihte yaşamış ve soyları tükenmiştir.

Bu durum, oldukça geniş bir iç çeşitliliğe sahip iki ayrı alan çıkarmaktadır: İnsan fosilleri ve maymun fosilleri. Her iki grubun da kendi içinde geniş bir yelpazeye sahip olması, bu iki alanı birbirine yaklaştırır. Evrimciler de bunu kullanarak, maymundan insana doğru uzanan hayali bir soy ağacı çizerler. Oysa bu soy ağacına yerleştirilen fosillerin bir kısmı soyu tükenmiş maymunlara, bir kısmı ise eski insan ırklarına aittir. (Bu konuda ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrim Aldatmacası: Evrim Teorisinin Bilimsel Çöküşü ve Teorinin İdeolojik Arka Planı*, İstanbul: Vural Yayıncılık, 1999, s. 59-81)

İnsanın kökeni konusunda uzman olan ünlü bir isim, İngiliz anatomist Solly Zuckerman'dır. Zuckerman bir evrimcidir ve insanın maymundan evrimleştiği iddiasını ısrarla savunmaktadır. Ancak Zuckerman bu konuda dürüst bir yorumda bulunmuş ve "İnsanın maymundan evrimleşmesinden elde geriye kalmış hiçbir fosil izi kalmamıştır" demiştir.[44] **Yani insanın maymundan evrimleştiği iddiası sadece bir varsayımdır, ama bu varsayımı destekleyen hiçbir fosil yoktur.**

Bu durumda, ders kitaplarında yer alan "fosil kayıtları evrimin kanıtıdır" şeklindeki yanlış ifadelerin, "**Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngördüğü ara formları ortaya koymamaktadır, canlı türleri fosil kayıtlarında hiçbir ataları olmadan, aniden belirmektedirler**" şeklinde değiştirilmesi, bilimsel bulgulara çok daha uygun olacaktır.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Liseler İçin Felsefeye Giriş, Mübahat Türker Küyel, Sevim Tekeli, Esin Kahya, Kenan Gürsoy, Alev Öner, Nurten Baykurt, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1991, s. 130.

YANILGI 13

"Fosiller canlıların ilkelden komplekse doğru evrimleştiğini gösterir."

Açıklama: Ders kitaplarında sıklıkla fosillerin, canlıların ilkelden komplekse doğru geliştiğini gösterdiği iddia edilmektedir. Oysa bu iddia kesinlikle geçersizdir. Fosiller canlılığın ilkelden gelişmişe doğru geliştiğini değil, aksine farklı komplekslikteki canlı türlerinin, aralarında bir ilişki olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Canlıların ilkelden komplekse doğru gelişmesi kavramı, fosil kayıtlarında, yani somut bilimsel bulgularda değil, sadece evrimcilerin hayal güçlerinde vardır.

Fosil kayıtlarına baktığımızda canlılığın ortaya çıktığı en erken tabakanın Kambriyen Devir olduğunu görürüz. 500-530 milyon yıl önce yaşanan bu devirde, onlarca farklı omurgasız deniz canlısı bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmıştır. Bu kompleks omurgasızlar, kendilerinden önce yeryüzündeki yegane canlılar olan tek hücreli organizmalarla aralarında hiçbir bağlantı ya da geçiş formu bulunmadan birdenbire ve eksiksiz bir biçimde var olmuşlardır.

Bu canlılar, evrimci teorinin gerektirdiği gibi "ilkel" canlılar değillerdir. Bu canlıların çoğunda, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Örneğin trilobitlerin çift mercekli petek göz yapısı, bir tasarım harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; "Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti" demektedir.[45]

Trilobit gözünün yeryüzünde ortaya çıkan ilk görme sistemi olduğunu belirtmek gerekir. Ama bu göz, buna rağmen yine de son derece komplekstir. Dahası trilobitlerde ortaya çıkan petek göz yapısı günümüze dek hiç değişmeden aynen gelmiştir.[46] (Yusufçuk ve arı gibi böceklerin göz yapısı trilobit gözüyle aynıdır.) Bu durum elbette "canlılar ilkelden komplekse doğru gelişti" iddiasını açıkça geçersiz kılmaktadır.

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire birbirlerinden çok farklı omurgasız türleriyle dolup taştığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan ayrı türlerdeki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden geçersiz kılan bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, **o halde, orada meydana gelmiş gibiler.** Tabii ki, bu ani ortaya çıkış, yaratılışçıları oldukça memnun etmektedir.[47]

Kambriyen devrinden sonraki jeolojik devirlere baktığımızda ise, Kambriyen devrinde rastladığımız durumun aslında bir kural olduğunu görürüz: Canlılar hep en kompleks halleriyle ortaya çıkarlar. İlk ortaya çıktıkları halleriyle günümüzdeki yaşayan örnekleri arasında ise hiçbir fark yoktur. Yani, ilkelden gelişmişe doğru giden bir evrimsel süreç yoktur.

Bu nedenle ders kitaplarında yer alan "Fosiller canlıların ilkelden komplekse doğru evrimleştiğini gösterir" gibi bilim dışı açıklamaların çıkarılması, ve bunların yerine "**Canlılık yeryüzünde ilk ortaya çıktığı andan beri son derece kompleks bir yapıya sahiptir**" şeklinde açıklamaların eklenmesi gerekmektedir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, 1995, s. 172, 178.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, Ankara: Salan Yayınları, s. 198.

İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, Ankara: Serhat Yayın evi, s. 171.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 184.

YANILGI 14

"Canlıların körelmiş organları vardır ve bu evrimin kanıtıdır."

Açıklama: Evrimci literatürde uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimciler, "körelmiş organlar"ı hala evrimin en büyük delili sanmakta, bu tür safsataları ders kitaplarına bile taşıyacak derecede bilimden uzak bir tutum sergilemektedirler.

Körelmiş organlar iddiası, bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu. Oysa bu anlayış doğrudan bilgi eksikliğinden kaynaklanıyordu. "İşlevsiz" denilen organlar aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, **"körelmiş organlar**"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.[48]

Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandis, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip olduğu ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan **apandisin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu** belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir: "Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, apandis, kemik iliği gibi başka organlar lenfotik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler."

Ancak ne yazık ki bugün **ders kitaplarımızın önemli bir bölümünde apandis hala, hiçbir işlevi olmayan körelmiş bir organ gibi tanıtılmaktadır**.[49]

Evrimcilerin "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin ise boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun, leğen kemiği çevresindeki kemiklere de destek sağladığı ve küçük bazı kasların tutunma noktası olduğu anlaşıldı. İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar" olarak sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu; tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir büyümenin gerçekleşmesini sağladığı; pitüiter bezin de birçok hormon bezinin doğru çalışmasını kontrol ettiği ortaya çıktı. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözü temizleme ve nemlendirme işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda apandis bulunmaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

İnsanların apandisi vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda apandis bulunmaz. Sürpriz bir biçimde apandis, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?[50]

Kısacası evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu, kendi içinde hem mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur. Çünkü insanlar diğer canlılardan rastlantılarla türememiş, bugünkü formlarıyla eksiksiz ve mükemmel bir biçimde yaratılmışlardır.

Evrimciler tarafından bile terk edilmiş olan körelmiş organlar safsatasının 2000'li yılların Türkiye'sinin ders kitaplarında yer alması ise, kuşkusuz doğru bir uygulama

değildir. Körelmiş organlar konusu, eğer ders kitaplarında mutlaka yer alacaksa, **ancak geçersizliği anlaşılmış köhne bir evrimci iddia** olarak anlatılmalıdır.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A. Ş., s. 123.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 184.

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, 1995, s. 180

YANILGI 15

"Embriyolojik gelişme evrimin kanıtıdır. Memeli bir canlının embriyonal gelişim sırasında solungaç yarıklarının görülmesi evrim sürecinin tekrarı ve kanıtıdır."

Açıklama: Canlılardaki embriyolojik gelişimin evrimin kanıtı olduğu iddiası evrimci literatürde "Rekapitülasyon teorisi" olarak adlandırılır. Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda ve bazı ders kitaplarında, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "**Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır**" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizmin kurucularından George Gaylord Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. **Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor**" diye yazar.[51]

American Scientist'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir:

Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.[52]

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapan bir şarlatan olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[53]

Günümüzde de "birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki", çalışmaları ön yargılı sonuçlar, çarpıtmalar ve hatta sahtekarlıklarla doludur. Çünkü kendilerini evrim teorisini savunmaya şartlandırmışlardır, ama teoriyi destekleyen tek bir bilimsel delil bile yoktur. Ancak ne yazık ki bu tür sözde bilim adamlarının ortaya attıkları safsatalar, ders kitaplarımızın satır aralarında bilimsel birer gerçek gibi yer almaktadır.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara:Mega Yayıncılık, 1995, s. 181-182.

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara:Pasifik Ders Kitapları A.Ş., s. 123

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul:Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 184.

YANILGI 16

"Benzer (homolog) organlar evrimin kanıtıdır."

Açıklama: Farklı canlı türleri arasındaki yapısal benzerlikler biyolojide "homoloji" olarak adlandırılır. Evrimciler bu benzerlikleri evrime delil gibi göstermeye çalışırlar. Bu iddia, ders kitaplarında da bilimsel bir gerçek gibi belirtilmektedir.

Darwin benzer (homolog) organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardı, kartalların da kanatları vardı; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdi. Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdı. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamadı.

Benzer yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamadı. Ayrıca;

1- evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması;

2- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve

3- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak teşkil etmediğini gösterdi.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Bütünüyle Farklı Canlı Sınıflarındaki Benzer Organlar

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı dinozor türleri de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise evrimciler bile iddia edememektedirler. Bu örnekler ve bunlara benzer birçok örnek açıkça göstermektedir ki, evrimcilerin öne sürdükleri, "homolog organlar, canlıların ortak bir evrimsel atadan geldiğini ispatlar" şeklindeki iddianın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Hatta bu organlar, onlar açısından büyük bir çıkmazdır. Göz, kanat gibi birbirine benzer yapılara sahip olan, ama evrimcilerin aralarında evrimsel bağ kuramadıkları bu

organlara biyolojik (taksonomik) sınıflandırma konusunu ele alırken önceki sayfalarda değinmiştik.

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Açmazı

Evrimcilerin homoloji ile ilgili iddialarının ciddi sayılabilmesi için, öncelikle farklı canlılardaki benzer görünümlü (homolog) organların, aynı zamanda benzer (homolog) DNA şifreleri tarafından kodlanmış olması gerekir. Oysa, bu benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedir. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler.

Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) isimli kitabında, homolojinin evrimci yorumunun genetik açmazını şöyle belirtmektedir: "Homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, **görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği** anlaşıldığında çökmüştür."[54]

Ayrıca, yine söz konusu iddianın ciddi sayılabilmesi için bu benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olması gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır.

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermiştir. Bu şekilde bilim, Darwinist tezlerden birinin daha gerçek dışı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Canlılardaki Temel Benzerlikler

Evrimciler, tüm bu gerçekler karşısında, çok basit birtakım mantıklar kurarak, canlıların tümünün DNA'ya sahip oluşları ya da çoğu canlının benzer solunum enzimlerini kullanmaları gibi ortak özellikleri evrime delil olarak göstermeye çalışırlar. Bu iddia ders kitaplarında da "**sitoloji ve genetik evrimin kanıtıdır**" gibi başlıklar altında tekrarlanmaktadır. Oysa canlı organizmalarının DNA gibi ortak bir bilgiye ya da karbon bazlı molekül yapılarına sahip olmaları, ortak bir yaratılışla yaratıldıklarının ifadesi olarak da yorumlanabilir. Bir başka deyişle, bu tür benzerlikler evrime doğrudan delil oluşturmaz. Evrimcilerin bu gibi basit mantık oyunlarına başvurmaları ise, canlıların kökeni hakkında doğrudan delil oluşturan (hayatın kökeni, fosil kayıtları, doğa kanunlarının etkisi gibi) konularda teorilerinin hezimete uğradığını bilmelerinden kaynaklanmaktadır.

İşin düşündürücü yanı, "Bütün binalar tuğlalardan yapılır, öyleyse bütün binalar ayrı ayrı inşa edilmemişler, birbirlerinden evrimleşmişlerdir" iddiasındaki saçma mantıkla aynı mantığa dayanan bu evrimci iddiaların, bilimsel bir gerçek gibi çocuklarımıza öğretilmesidir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, 1995, s. 180-182.

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A. Ş., s. 122-123.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 184.

YANILGI 17

"Biyokimyasal benzerlikler evrimin kanıtıdır."

Açıklama: Evrimcilerin sadece organlar düzeyinde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirinden evrimleştiğinin delili gibi gösterirler. Örneğin evrimci yayınlarda sık sık "insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasında büyük bir benzerlik olduğu" söylenir ve bu, insan ile maymun arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasının kanıtı gibi sunulur.

Bu mantığın en çok tekrarlanan örneği, insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrimciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir ilişkinin ispatı sayarlar. Oysa eğer evrimcilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın maymundan daha yakın bir akrabası olması gerekirdi: "Patates". Çünkü patatesin kromozom sayısı insana goril ve şempanzeden çok daha yakındır: 46. Yani insan ve patates kromozomları eşit sayıdadır. Bu durum, DNA benzerliğinin evrime kanıt oluşturmayacağının çarpıcı bir göstergesidir.

Kaldı ki birbirine çok benzer ve yakın gibi görünen canlılar arasında dev moleküler farklılıklar vardır. Örneğin solunum için gerekli proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin yapısı, aynı sınıflamalara ait canlılarda inanılmaz derecede farklıdır. Bu kriter üzerinden yapılan karşılaştırmalara göre, iki ayrı sürüngen türü arasındaki fark, bir balıkla bir kuşun ya da bir balıkla bir memelinin arasındaki farktan daha büyüktür. Bir başka araştırma, kuşlar arasındaki moleküler farklılıkların, aynı kuşlarla memeliler arasındaki farktan büyük olduğunu göstermiştir. Birbirine çok yakın gözüken bakteriler arasındaki moleküler

farklılığın, memeliler ile amfibiyenler ya da böcekler arasındaki farklılıktan daha büyük olduğu bulunmuştur.[55] Benzer karşılaştırmalar, hemoglobin, miyoglobin, hormonlar ve genler üzerinde de yapılmış ve benzer sonuçlar vermiştir.[56] Prof. Michael Denton bu ve benzeri bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... **Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir**... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[57]

Dolayısıyla canlılardaki benzerliklerin evrime delil oluşturduğu iddiası, ilkel bir bilim anlayışının sonucunda ortaya çıkmış köhne bir mantıktır. Bu nedenle de ders kitaplarında yer alan "Biyokimyasal benzerlikler evrimin kanıtıdır" şeklindeki ifadelerin, bilime aykırı olduklarından, bu kitaplardan çıkarılması gerekmektedir.

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, 1995, s. 180-182.

Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A. Ş., s. 122-123.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 185.

YANILGI 18

"Canlılık ilkel dünyada rastlantılarla doğmuş olabilir. İlkel atmosfer, buna imkan sağlayacak biçimde metan-amonyak ağırlıklıydı ve serbest oksijen içermemekteydi."

Açıklama: Ders kitaplarında "**yaşamın başlangıcına dair farklı görüşle**r" başlığı altında, hayatın kökeni konusunda ortaya atılan birtakım iddialar incelenmektedir. En çok yer ayrılan iddia ise, hemen her ders kitabında, evrim teorisinin iddiası olan "**heterotrof**" tezidir. Bu tez, ilk canlının, çok uzun bir kimyasal süreç sonucunda, ilkel dünya atmosferinde rastlantılar sonucunda ortaya çıktığını iddia eder. 20. yüzyılın ilk yarısında evrimci Rus biyolog Alexander Oparin tarafından ortaya atılan bu iddia, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlemle ispatlanamamış, aksine bu iddianın geçersiz olduğunu ortaya koyan pek çok bilimsel bulgu elde edilmiştir.

Ders kitaplarının önemli bir bölümünde ise heterotrof tezi, yani cansız maddenin içinde rastlantılar sonucu canlı bir hücre çıktığı iddiası, sanki çok fazla bilimsel bulgu ile desteklenen, çok geçerli bir iddia gibi anlatılmaktadır. Ders kitaplarında bu konuda en yoğun olarak verilen örnek ise, Miller Deneyi'dir. Ders kitaplarında kullanılan üsluba bakıldığında, **Miller Deneyi'nin canlılığın cansız maddelerden rastlantılarla oluştuğu iddiasının delili gibi gösterildiği** açıkça görülmektedir.

Oysa Miller Deneyi bugün bilim dünyasında geçerliliğini tümüyle yitirmiş bir iddiadır. Deney, yaklaşık yarım asır önce (1953 yılında) gerçekleştirilmiştir ve o zamandan bu yana ortaya çıkan bilimsel bulgular deneyin hayatın kökenini açıklamak yönünde hiçbir katkısı olmadığını göstermiştir.

Bu konu kitabın 1. bölümünde ayrıntılı olarak incelenmiş ve Miller deneyinin geçersizliği gözler önüne serilmiştir.

Ama ne yazık ki **ders kitaplarımızda, 1960'lı yılların köhne varsayımları tekrarlanmakta** ve "ilkel dünya atmosferi metan ve amonyak içeriyordu, bu sayede aminoasitler oluştu, sonra proteinler, sonra koaservatlar ve sonunda hücre meydana geldi" gibi bilim dışı masallar anlatılmaktadır.

Bu durumda, 2000'li yıllara ulaştığımız şu dönemde, bu gibi ilkel bilgilerin ders kitaplarından ayıklanmasının gerekliliği açıktır. Ders kitaplarında bu konuda "**ilkel dünya atmosferi, karbondioksit, azot ve serbest oksijen içeriyordu, bu şartlar organik moleküllerin oluşması için uygun değildir. Dahası, proteinlerin karmaşık yapılarının, rastlantılarla açıklanması mümkün değildir. Dolayısıyla yaşamın kimyasal yollardan oluşması imkansızdır**" denmesi, bilimsel bulgulara çok daha uygun olacaktır.

Bu sonuç, günümüzdeki evrimciler tarafından da istenmeden de olsa kabul edilen bir gerçektir. San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, şöyle demektedir:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. **Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.**[58]

İddianın Yer Aldığı Ders Kitapları:

Biyoloji 1, Ders Kitabı, Canan Şamlıoğlu, Zehra Akçakaya, İstanbul: Bu Yayınları, s. 62-65.

Liseler İçin Biyoloji 1, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, s. 43-45.

Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 184.

Ders Geçme ve Kredi Sistemi Biyoloji 2, Nejat Sevkal, İstanbul:Gendaş Yayıncılık, s. 36.

SONUÇ

Buraya kadar incelediğimiz tüm bilgiler, Türkiye'deki okullarda okutulmakta olan Fen Bilgisi ve Biyoloji kitaplarında çok ciddi bilimsel yanlışlar olduğunu göstermektedir.

Kitapların yazarlarının çok büyük bölümü, bir 19. yüzyıl dogması olan Darwinizmi, bilimsel bulgular tarafından desteklenen bir teori olarak gösterme yanlışına düşmüşlerdir. Evrimi savunmak adına 30-40 yıl önce bilimsel literatürden çıkarılmış olan köhne iddiaları tekrarlamışlardır. Dahası, Darwinizmin ve diğer evrim görüşlerinin iddialarını bile doğru olarak aktarmayı başaramadıklarını gösteren ciddi bilgi yanlışları yapmışlardır.

Bu durumda bu kitapların ve aslında daha da önemlisi, bu kitapları şekillendiren **müfredatın** yeniden düzenlenmesi gerektiği çok açıktır. Müfredat, Darwinizmi olduğu gibi, yani bilimsel bulgular tarafından desteklenmeyen bir iddia olarak anlatmalı, fosil kayıtları, ilkel dünya atmosferi, popülasyon genetiği gibi konularda doğru bilgiler verecek biçimde revize edilmelidir.

Bu arada yapılması gereken bir diğer düzenleme ise, **yaratılış konusunda ders kitaplarında yapılan açıklamalar**dır. Ders kitaplarının genelinde, "hayatın başlangıcına dair farklı görüşler" başlığı altında, yaratılış da bir görüş olarak anlatılmaktadır. Ancak dikkati çeken nokta, yaratılışın sadece dini kaynaklara dayanan bir görüş olarak tanıtılmasıdır. Oysa **yaratılış, aynı zamanda somut bilimsel verilere dayanmaktadır.** Fosil kayıtlarındaki sistematik boşluklar (canlı türlerinin aniden ve kusursuz yapılarıyla bir anda belirmeleri), canlılıktaki indirgenemez komplekslik ve karmaşık tasarım, cansız maddenin hayat oluşturamayacağını gösteren biogenesis kuralı gibi somut bilimsel gerçekler, canlılığı üstün bir Aklın, yani Allah'ın yarattığını göstermektedirler. Bu nedenle ders kitaplarındaki yaratılış anlatımının da genişletilmesi ve ilgili bilimsel delillerin açıklanması gerekmektedir.

Milli Eğitim Bakanlığı'mızın bu konuya ivedilikle el atması gerekmektedir. Çünkü burada söz konusu olan mesele, diğer pek çok konudan çok daha önemlidir. Evrim ve yaratılış, bizim bu dünya üzerinde nasıl var olduğumuz sorusuna verilen iki farklı cevaptır ve bu iki farklı cevabın çok farklı felsefi sonuçları vardır.

Evrim teorisi, bu kitabın başında da değindiğimiz gibi materyalist felsefenin temelidir. Materyalizm ise, yalnızca maddenin varlığını kabul eden ve her türlü manevi kavramı reddeden bir düşünce sistemidir. Bu düşünce sistemi, vatan için fedakarlık, toplum için özveri gibi erdemleri yok eder ve dolayısıyla devletin ve milletin bekasına yönelik fikri bir tehdit oluşturur.

Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünü hedef alan bölücü terörün de komünist ideolojiye sahip olduğu ve komünizmin de materyalist felsefeye dayandığı düşünülürse, bu

konunun Türkiye'nin yeni nesillerinin yetiştirilmesi için ne kadar önemli olduğu da kendiliğinden ortaya çıkar.

Darwinizm gibi materyalist felsefeye zemin sağlayan ve böylece Türkiye'nin geleceğine fikri bir tehdit oluşturan bir iddianın, hem de bilimsel bulgularla çeliştiği halde, Türk eğitim sistemi tarafından benimsenmesi ve öğrencilere empoze edilmesi, elbette ki son derece hatalı bir uygulama olacaktır.

Bu nedenle, bu hatadan bir an önce vazgeçilmesi ve ders kitaplarının, bu kitaplara sızmış bulunan bilim dışı Darwinist safsatalardan aciliyetle arındırılması gerekmektedir.

YANILGI İNDEKSİ

Aşağıda, Türkiye'deki okullarda en yaygın olarak okutulan ve evrim teorisi konusunda yanılgılar içeren Fen ve Biyoloji kitapları sıralanmıştır. Her kitabın altında, bu kitabın içinde yer alan ve bilimsel gerçeklerle uyuşmayan iddialar belirtilmiştir.

Bu kitaplardaki yanılgıları daha önceki sayfalarda incelemiştik. Burada her kitabı ayrı ayrı almamızın iki temel nedeni var: 1) Gerek öğrencileri gerekse öğretmenleri kaynak olarak kullandıkları kitaplardaki hatalar hakkında bilgilendirmek; 2) Bu kitapları yazan kişilerin ya da içeriğine yön veren kurumların dikkatini çekerek bu önemli konuda daha dikkatli ve duyarlı davranmaya davet etmek.

Kitaplardaki yanılgılar hakkında bilgi istendiğinde, yanılgıya vermiş olduğumuz numaraya göre, önceki sayfalarda yazmış olduğumuz kısımlara başvurulabilir.

1) İlköğretim Fen Bilgisi 8, M. Bahattin Hartevioğlu, Ankara: Koza Yayın Dağıtım, 1996, s. 169.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 2- Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır. Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir.

Yanılgı 6- Darwin'e ve Lamarck'a göre zürafaların bacakları ve boyları mutasyonlarla uzamıştır.

Yanılgı 7- Genetik bilimciler yeni canlı türleri ortaya çıkarmayı başarmışlardır.

Yanılgı 9- Atlar bir evrim sonucunda ortaya çıkmıştır. Atın atası beş tırnaklı iken, bugünkü atlar tek tırnaklıdır.

2) İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Nihat Bilgin, Kemal Çağıcı, Ankara:Yaprak Yayınları, 1996, s. 161.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 2- Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır. Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir.

Yanılgı 9- Atlar bir evrim sonucunda ortaya çıkmıştır. Atın atası beş tırnaklı iken bugünkü atlar tek tırnaklıdır.

3) İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı, Erol Ünal Karabıyık, Haman Taşkıran, Atila Şekerci, Bakiye Taşkıran, Erol İslamoğlu, Işıl Karabıyık, Gülay Aytaç, Mahinur Günay, Ankara:Üner Yayınları, 1995, s. 106.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 9- Atlar bir evrim sonucunda ortaya çıkmıştır. Atın atası beş tırnaklı iken bugünkü atlar tek tırnaklıdır.

4) İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz, Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel, Sadakat Özdemir, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1997, s. 178.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 2- Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır. Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir.

Yanılgı 3- Biyoloji biliminde canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon yoluyla değişerek günümüze kadar geldikleri kabul edilmektedir.

Yanılgı 5- Canlıların çeşitlilik nedenlerini ilk açıklayan kişi Lamarck'tır.

Yanılgı 10- Antibiyotiklere dayanıklı bakterilerin oluşumu da mutasyonla olur.

5) İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul: Serhat Yayın evi, 1996, s. 169-170.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 2- Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır. Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir.

Yanılgı 4- Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır.

Yanılgı 5- Canlıların çeşitlilik nedenlerini ilk açıklayan kişi Lamarck'tır.

Yanılgı 11- Yeni bulunan fosiller evrim görüşünü pekiştirmektedir.

Yanılgı 13- Fosiller canlıların ilkelden komplekse doğru evrimleştiğini gösterir.

6) Ders Geçme ve Kredi Sistemine Göre Fen Bilimleri 2, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, İstanbul: Serhat Yayıncılık, s. 91.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 5- Canlıların çeşitlilik nedenlerini ilk açıklayan kişi Lamarck'tır.

7) İlköğretim Fen Bilgisi 8, Tekin
Polat Nermin Biçer, İstanbul:Gendaş Yayıncılık, s. 184.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 4- Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır.

Yanılgı 9- Atlar bir evrim sonucunda ortaya çıkmıştır. Atın atası beş tırnaklı iken bugünkü atlar tek tırnaklıdır.

8) Ortaokul Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bekir Onat, Mümin Hatipoğlu, Musa Acılıoğlu, İstanbul: Özer Yayınları, s. 167.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 4- Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır.

Yanılgı 10- Antibiyotiklere dayanıklı bakterilerin oluşumu da mutasyonla olur.

Yanılgı 11- Yeni bulunan fosiller evrim görüşünü pekiştirmektedir.

9) İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, İstanbul: Salan Yayınları, s. 198.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 2- Doğal seleksiyonun evrimleştirici gücü vardır. Sanayi Devrimi kelebekleri buna bir örnektir.

Yanılgı 4- Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır.

Yanılgı 13- Fosiller canlıların ilkelden komplekse doğru evrimleştiğini gösterir.

10) İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Etem Düzgün, Mehmet Suzan, Nebahat Suzan, İstanbul: Düzgün Yayıncılık, s. 190.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 6- Darwin'e ve Lamarck'a göre zürafaların bacakları ve boyları mutasyonlarla uzamıştır.

Yanılgı 11- Yeni bulunan fosiller evrim görüşünü pekiştirmektedir.

11) Lise 3 Biyoloji, Selim Korkmaz, Özer Bulut, Davut Sağdıç, İstanbul: Milli Eğitim Basım evi, 1998, s. 133.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 4- Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır.

Yanılgı 13- Fosiller canlıların ilkelden komplekse doğru evrimleştiğini gösterir.

Yanılgı 14- Körelmiş organlar evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 15- Embriyolojik gelişme evrimin kanıtıdır. Memeli bir hayvanın embriyonal gelişimi sırasında solungaç yarıklarının görülmesi evrim sürecinin tekrarı ve kanıtıdır.

Yanılgı 16- Benzer (homolog) organlar evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 17- Biyokimyasal benzerlikler evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 18- Canlılık ilkel dünyada rastlantılarla doğmuş olabilir. İlkel atmosfer, buna imkan sağlayacak biçimde metan-amonyak ağırlıklıydı ve serbest oksijen içermemekteydi.

12) Biyoloji 3, Liseler için Ders Kitabı, Öner Gücün, Ankara: Pasifik Ders Kitapları A. Ş., s. 99, 105.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

Yanılgı 4- Evrim günümüzde de gözlemlenmektedir. Evcilleştirme ya da canlı türleri içindeki çeşitlilikler bunun ispatıdır.

Yanılgı 8- Biyolojik sınıflandırma (sistematik) evrimin delilidir.

Yanılgı 9- Atlar bir evrim sonucunda ortaya çıkmıştır. Atın atası beş tırnaklı iken bugünkü atlar tek tırnaklıdır.

Yanılgı 14- Körelmiş organlar evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 15- Embriyolojik gelişme evrimin kanıtıdır. Memeli bir hayvanın embriyonal gelişimi sırasında solungaç yarıklarının görülmesi evrim sürecinin tekrarı ve kanıtıdır.

Yanılgı 16- Benzer (homolog) organlar evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 17- Biyokimyasal benzerlikler evrimin kanıtıdır.

13) Liseler İçin Biyoloji III, Turan Güven, Özcan Acar, Şengül Demirci, Ayten Toğral, Mübeccel Kazancı, Ankara: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, 1996, s. 149.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 1- Mutasyonların bir kısmı faydalıdır; bu faydalı mutasyonlar canlılara yeni özellikler ekleyerek yeni türlerin, yeni ırkların ortaya çıkmasını sağlar. Canlılar da bu şekilde gelişip değişir ve evrimleşirler.

14) Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Ankara: Mega Yayıncılık, 1995, s. 180.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 8- Biyolojik sınıflandırma (sistematik) evrimin delilidir.

Yanılgı 9- Atlar bir evrim sonucunda ortaya çıkmıştır. Atın atası beş tırnaklı iken bugünkü atlar tek tırnaklıdır.

Yanılgı 11- Yeni bulunan fosiller evrim görüşünü pekiştirmektedir.

Yanılgı 13- Fosiller canlıların ilkelden komplekse doğru evrimleştiğini gösterir.

Yanılgı 14- Körelmiş organlar evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 15- Embriyolojik gelişme evrimin kanıtıdır. Memeli bir hayvanın embriyonal gelişimi sırasında solungaç yarıklarının görülmesi evrim sürecinin tekrarı ve kanıtıdır.

Yanılgı 16- Benzer (homolog) organlar evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 17- Biyokimyasal benzerlikler evrimin kanıtıdır.

Yanılgı 18- Canlılık ilkel dünyada rastlantılarla doğmuş olabilir. İlkel atmosfer, buna imkan sağlayacak biçimde metan-amonyak ağırlıklıydı ve serbest oksijen içermemekteydi.

15) Liseler İçin Felsefeye Giriş, Mübahat Türker Küyel, Sevim Tekeli, Esin Kahya, Kenan Gürsoy, Alev Öner, Nurten Baykurt, İstanbul: Milli Eğitim Basımevi, 1991, s. 130.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 12- Ara formlar (uçan sürüngen, insan iskeleti kalıntıları) evrimin kanıtıdır.

16) Biyoloji 1, Ders Kitabı, Canan Şamlıoğlu, Zehra Akçakaya, İstanbul: Bu Yayınları, s. 62-65.

Kitapta yer alan yanılgılar:

Yanılgı 18- Canlılık ilkel dünyada rastlantılarla doğmuş olabilir. İlkel atmosfer, buna imkan sağlayacak biçimde metan-amonyak ağırlıklıydı ve serbest oksijen içermemekteydi.

SONSÖZ

Bu kitap boyunca Türkiye'deki evrimci çevrelerin bilimsel yanılgılarını inceledik. Ancak tüm bu incelediklerimiz bizlere bir gerçeği daha göstermektedir: Türkiye'deki ateist çevreler, özellikle de ateizmi bilimsellik görüntüsü altına gizlemeye çalışanlar, çok büyük bir panik içindedir. Çünkü inandıkları materyalist felsefe ve bu felsefenin en önemli dayanağı olan Darwinizm, tarihe karışmaktadır. Evrim teorisinin bilim dışı bir masal olduğunu artık bütün Türkiye görmektedir. Canlıların tesadüflerle ortaya çıktığını öne süren evrim safsatası çökerken, yaratılış gerçeğinin kesin delilleri de açıkça ortaya çıkmaktadır. 19. yüzyılın köhne evrim masalları ile bir zaman uyutulan kitleler, ateizmin sadece akılsızlara özgü bir hastalık olduğunu artık anlamış durumdadırlar.

Ateistlerin Korkusu

Ateistlerin içine düştükleri bu korku ve panik atmosferi, yazdıkları her yazıda kendini belli etmektedir. Darwinizmi ve materyalizmi savunmaya kalkanların hepsi, evrim teorisi ya da maddenin aslı konularında ortaya konan gerçekleri aslında önemsemedikleri, bunlara hiç değer vermedikleri yönünde açıklamalar yapmaktadır. Ama her sayıda dergilerinin yarısını bu konuya ayırmaları, her kapakta bu konuyu ele almaları, yine aynı konuda konferanslar, kurslar düzenlemeleri, bu açıklamaların samimiyetsiz olduğunu göstermektedir.

Tüm bu faaliyetlerinden anlaşılmaktadır ki, söz konusu **ateistler, çok güçlü ve ezici bir fikirle karşı karşıyadırlar** ve adeta can havliyle bağlı oldukları felsefeyi savunmaya çalışmaktadırlar.

Dahası, yazıları okunduğunda, bu kimselerin aslında **savundukları fikirlere gerçekte inanmadıkları** da anlaşılmaktadır. Bir insanın bir fikri, gerçekten o fikre samimi olarak inandığı için mi savunduğu, yoksa sadece **"ben bugüne kadar bu fikirle tanındım, reddedersem rezil olurum"** gibi bir endişeyle mi hareket ettiği, o kişinin yazısından anlaşılır. Türkiye'deki evrimci yazarlar ikinci gruba dahildir.

Bunun açık bir göstergesi, yazılarında, açıklama getirmeleri gereken konuları sürekli olarak göz ardı etmeleridir. Yazdıkları yazılara bakıldığında, kurdukları tüm karmaşık ve sözde "süslü" cümlelere rağmen, aslında felsefelerini savunan hiçbir ciddi açıklama yapamadıkları görülmektedir.

Örneğin maddenin sadece insan beyninde oluşan bir algı olduğu, insanın maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamayacağı ve gerçekte bir algılar dünyasında yaşadığı, çalışmalarımız aracılığıyla bu kişilere defalarca izah edilmiştir. Bu kişiler ise bu gerçeği reddetmekte, ancak "maddenin aslına nasıl ulaşırız" sorusuna tek bir cevap dahi verememektedirler. Aksine, hem kendilerine hem de çevrelerine **"sakın bu konuyu**

düşünmeyin, düşünürseniz materyalizmi kaybedersiniz, Allah'a inanmak zorunda kalırsınız" gibi telkinlerde bulunmaktadırlar.

Örneğin *Bilim ve Ütopya* yazarı **Rennan Pekünlü**, Lenin'den alıntı yaparak "duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahlarını yitirirsin... **Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider**. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle **materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme (dini inanca) kaptırırsın...**" diye yazmaktadır. Bu satırlar, maddenin bir algı olduğunu düşünmekten korkan, çünkü bunu düşündüğünde Allah'ın varlığını kavrayacağını bilen bir insanın satırlarıdır.

Aslında bu satırlar, materyalistlerin karşı karşıya oldukları gerçeği anlamaya başladıklarının da ifadesidir. Ama bu gerçeği anlamak onlarda öyle bir korku oluşturmaktadır ki, hemen gerisin geriye dönerek reddetmeye çalışmaktadırlar. Hz. İbrahim ile tartışırken, kendi vicdanlarına başvurup **"Gerçek şu ki, zalim olanlar sizlersiniz (biziz)..."** diyen, ama sonra **"... yine tepeleri üstüne ters dönen..."** inkarcılar gibi davranmaktadırlar. **(Enbiya Suresi, 64-65)**

Konuyu anlatırken elden geldiğince detaya girmemeye, hatta ağızlarına bile almamaya çalışmaktadırlar. Eğer evrimin doğruluğundan ya da maddenin varlığından gerçekten emin olsalar, bizim anlattıklarımızı detaylı ve akılcı bir biçimde ele alıp, sonra da kendi cevaplarını getirmeye çalışırlardı. Oysa konunun mümkün olduğunca az duyulmasını ve az düşünülmesini istemektedirler.

Ateistler de Allah'ın Belirlediği Kadere Tabidir

Ancak tüm bu korku ve endişeler içinde ateizmi savunmaya çalışan yazarların farkında olmadıkları çok önemli bir gerçek daha vardır. **Gerçekte onlar da istemeden de olsa Allah'ın dinine hizmet etmektedirler. Çünkü Allah'a boyun eğmişlerdir.** Yaptıkları herşey, Allah'ın kendileri için takdir ettiği kaderdedir. Yazdıkları her satırı, her cümleyi ve her harfi, Allah ezelde belirlemiştir. Eğer bir kişi zamanın dışına çıkabilseydi, yazdıkları yazıları binlerce yıl öncesinden okuyabilirdi; çünkü kaderde bu yazılar zaten yazılmıştır.

Allah Kuran'da bu gerçeği bizlere açıkça bildirir. **"... O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediği hiçbir canlı yoktur..." (Hud Suresi, 56)** ayetiyle haber verildiği gibi, yeryüzündeki tüm varlıklar, Allah'ın iradesine boyun eğmişlerdir. **"Eğer Allah dileseydi, sizi tek bir ümmet kılardı; ancak <u>dilediğini saptırır, dilediğini hidayete erdirir...</u>" (Nahl Suresi, 93)** ayetiyle bildirildiği gibi, Allah insanların kimine imanı, kimine ise inkarı takdir etmiştir. İnkarcıların, dine düşmanlık göstererek yeryüzünde bozgunculuk aramaları ise, **"Biz, bir ülkeyi helak etmek istediğimiz zaman, onun 'varlık ve güç sahibi önde gelenlerine' <u>emrederiz, böylelikle onlar onda bozgunculuk</u>**

<u>çıkarırlar...</u>" (İsra Suresi, 16) ayetinde öğretildiği gibi, gerçekte Allah'ın emriyle yaptıkları bir iştir.

Bir başka ayette ise, Allah'ın inkarcıları, inkar için özel olarak yarattığı şöyle ifade edilir:

Eğer Rabbin dileseydi, insanları elbette tek bir ümmet kılardı. Oysa, onlar, anlaşmazlığı sürdürmektedirler: <u>Rabbinin rahmet ettikleri dışında. Onları bunun için yarattı.</u> Böylece Rabbinin (şu) sözü tamamlanıp gerçekleşmiştir: "Andolsun, cehennemi cinlerden ve insanlardan, (kafirlerin) tümüyle dolduracağım." (Hud Suresi, 118-119)

Allah işte bu şekilde yarattığı materyalist yazarlara din aleyhtarı yazılar yazmayı, Müslümanlara da bu yazılara cevap vermeyi ilham etmektedir. Bu kişilerin ortaya attıkları evrimci ve materyalist iddiaların her biri, Müslümanların bu iddialara en güzel biçimde cevap vermelerine ve bu cevabı milyonlarca kişiye ulaştırmalarına vesile olmaktadır. Yazdıkları her yazı, daha çok insanın Darwinizm safsatası hakkında bilgilendirilmesine vesile olmaktadır.

Ayrıca yazdıkları yazılarda sergiledikleri tüm bilgisizlikler, mantık bozuklukları ve güvensizlikler, sağduyu sahibi insanların bunları inceleyerek ateizmin ne kadar büyük bir akılsızlık ürünü olduğunu görmelerini sağlamaktadır. Düzenledikleri konferanslarda çalışmalarımızı kast ederek **"sakın o kitapları okumayın"** diye tedirgin mesajlar vermeleri, evrimi savunan hiçbir delil ortaya koyamayıp sadece laf oyunları yapmaları, kendilerine sorulan sorular karşısında aciz kalmaları ya da sinirlenmeleri, hatta seyircileri azarlamaya kalkmaları, gerçekte istemeden de olsa dine yaptıkları büyük birer hizmettir.

Allah, onları bu hizmet için yaratmıştır ve bu hizmeti harfiyen yerine getirmektedirler. Bir ayette şöyle buyrulur:

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? Allah'ın izni olmaksızın, hiç kimse için iman etme (imkanı) yoktur. O, akıl erdiremeyenlerin üzerine iğrenç bir pislik kılar. (Yunus Suresi, 99-100)

Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
Bakara Suresi, 32

NOTLAR

"EVRİM KURAMI KONFERANSI"NDAKİ İDDİALARIN EÇERSİZLİĞİ

1 Bkz. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Maryland: Adler & Adler, 1986.

2 Michael J. Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press 1996, ss. 232-233.

3 *Nature,* cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401.

4 Carl O. Dunbar, *Historical Geology,* New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310.

5 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk,* Cilt 98, 1980, s. 86.

6 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk,* Cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", *Ithaca,* New York: Comstock Publising Association, 1991, ss. 485, 540.

7 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society,* Cilt 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine,* Cilt 177, 1980, s. 595.

8 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist,* 1 Şubat 1997, s. 31.

9 "Old Bird", *Discover,* 21 Mart 1997.

10 "Old Bird", *Discover,* 21 Mart 1997.

11 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.

12 S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology,* Vol 3, 1977, s. 147.

13 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.

14 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.

15 Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.

16 Colin Patterson, *Harper's*, Şubat 1984, s. 60.

17 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, ss. 30-31.

18 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe,* ss. 30-31.

19 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Sphere Books, 1984, s. 230

20 Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopœdia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd. 1984,120.

21 *Bilim ve Teknik Dergisi*, Kasım 1998, Sayı 372, s. 21.

22 Jacques Millot, "The Coelacanth", *The Scientific American*, Aralık 1955, Sayı 193, s. 39.

23 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 32.

24 Maria Genevieve Lavanant, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1984, Sayı 197, s. 22.

25 Jacques Millot, "The Coelacanth", *The Scientific American*, Aralık 1955, Sayı 193, s. 39.

26 Maria Genevieve Lavanant, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1984, Sayı 197, s. 22.

27 Philip E. Johnson, *Darwin on Trial*, 2.b. Illinois: Intervarsity Press 1993, s. 131.

28 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61.

29 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61.

30 Richard B. Bliss & Gray E. Parker, *Origin of Life*, California 1979, s. 14.

31 S. L. Miller, "Production of Amino Acids Under Possible Primitive Earth Conditions",

Science 1953, Sayı 117, s. 258.

32 Kevin McKean, *Bilim ve Teknik*, Sayı 189, s. 7.

33 Philip H. Abelson, "Chemical Events on the Primitive Earth", *National Academy of Science Proceedings*, Sayı 55, 1965, s. 1365.

34 J. P. Ferris & C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society*, Cilt 97, Sayı 11, 1975, s. 2964.

35 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7.

36 Charles F. Davidson, "Geochemical Aspects of Atmospheric Evolution", *National Academy of Science Proceedings*, Sayı 53, 1965, s. 1200.

37 R. T. Brinkman, "Dissociation of Water Vapor and Evolution of Oxygenic the Terrestrial Atmosphere", *Journal of Geophysical Research*, Cilt 74, Sayı 23, 1969, s. 5366.

38 Richard B. Bliss & Gray E. Parker, *Origin of Life*, California 1979, s. 25.

39 Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", *Interdisciplinary Science News*, Sayı 13, 1988, s. 348.

40 Philip Johnson, *Darwin on Trial*, s. 68-69.

41 Pierre Paul Grasse, *Evolution on Living Organisms: Evidence for a New Theory of Information*, Academic Press, Ocak 1978.

42 B. G. Ranganathan, *Origins?* , Pennsylvania: The Banner of Truth Trust 1988.

43 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books Ltd. 1985, s. 145.

44 J. H. Tiner, "Isaac Newton: Inventor, Scientist and Teacher", *Mott Media*, Michigan, 1975.

45 Bkz. Henry Morris, "Men of Science, Men of God", Master Books, 1982.

46 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, s. 229.

47 Stefan Bengston, *Nature* 345: 765, 1990.

48 Wu and Wang 1987, Kelley and Etler 1989, Kelley and Xu 1991, Wood and Xu 1991.

49 Huang et al. 1995, Wood and Turner, 1995.

EVRİMCİ YAYINLARDAKİ İDDİALARIN GEÇERSİZLİĞİ

1 Earth, "Life's Crucible", Şubat 1998, s. 40

2 Earth, "Life's Crucible", Şubat 1998, s. 40

3 Sir Fred Hoyle, Nature,12 Kasım 1981

4 A. I. Oparin, Origin of Life, s. 196.

5 National Geographic, "The Rise of Life on Earth", Mart 1998, s. 68

6 Earth, "Life's Crucible", Şubat 1998, s. 34-36

7 Ümit Sayın, Bilim ve Ütopya, "Yaratılmayış, Yaşam Nasıl Başladı?", Ekim 1998

8 Bulletin of American Meteorological Society, "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Kasım 1980, s. 1329

9 Clemmey, Harry, and Nick Badham, "Oxygen in the Precambrien Atmosphere: An Evaluation of the Geological Evidence", Geology, 10 Mart 1982, s. 141

10 National Geographic, "The Rise of Life on Earth", Mart 1998

11 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York, 1982, s. 204

12 G.G. Simpson and W. Beck, An Introduction to Biology (New York: Harcourt Brace and World, 1965), s. 241

13 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated," American Scientist (Vol. 76, Mayıs-Haziran 1988, s. 273

14 Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution. New York, 1988, s. 138

15 Derek A. Ager, The Nature of the Fossil Record, Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, s. 133

16 Jean Philippe Noel, "Les Oiseaux de la Discorde", Science et Vie, Ekim 1997, no: 961, s. 82

17 Nature, vol. 382, 1 Ağustos 1996, s. 401

18 Feduccia Alan, "Evidence from Claw Geometry Indicating Arboreal Habits of Archæopteryx", Science, cilt 259, s. 792, 5 Şubat 1993

19 Nature, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s.401

20 Palmer Douglas, "Learning to Fly", New Scientist, cilt 153, s. 44, 1 Mart 1997

21 Alan Feduccia, "Evidence from Claw Geometry Indicating Arboreal Habits of Archæopteryx", Science, cilt 259, s. 792, 5 Şubat 1993

22 Olson, Storrs, Feduccia, "Flight Capabilitiy and the Pectoral Girdle of Archæopteryx, Nature, vol. 278, Mart 15, 1979, s. 248

23 Jean Philippe Noel, "Les Oiseaux de la Discorde", Science et Vie, no: 961, s. 83, Ekim 1997

24 Pat Shipman, "Birds do it. Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 31

25 Jacques Millot, "The Cœlacanth", The Scientific American, Aralık 1955, sayı 193, s. 39

26 Barbara J. Stahl, "Vertebrate History: Problems in Evolution", s. 148, 1985

27 Barbara J. Stahl, "Vertebrate History: Problems in Evolution", s. 148, 1985

28 Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reveiws of the Cambridge Philosophical Society, cilt 44, s. 393

29 Roger Lewin, "Bones of Mammels", Science, cilt 212, s. 1492, 26 Haziran 1981

30 George Gaylord Simpson, "Life Before Man", s. 42, 1972

31 "Who Doubts Evolution?", New Scientist, cilt 90, s. 831, 25 Haziran 1981

32 Pierre Paul Grasse, Evolution of Living Organisms, New York Academic Press, 1977, s. 82

33 Discover, "Old Bird", 21.3.1997

34 Discover, "Old Bird", 21.3.1997

35 Philip Abelson, National Academy of Science Proceedings, cilt 55, s. 1365

36 J.P. Ferris - D.E. Nicodem, Nature, cilt 238, s. 269

37 Preston E. Cloud, Science, cilt 160, s. 730

38 Stanley Miller, "Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules", Molecular Evolution of Life, s. 7, 1986

39 J.P. Ferris - C. Chen, Journal of American Chemical Society, 97:11, s. 2966

40 Stanley Miller - Jeffrey L. Bada, Science, cilt 159, s. 423

41 Stanley Miller, "The Origins of Life on the Earth", s. 33, 1974

42 Stanley Miller, Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, Molecular Evolution of Life, s. 5, 1986

43 Stanford University Press, Stanford, California, 1990

44 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, 1983, s. 197

45 B.G. Ranganathan, Origins Pennsylvania: The Banner of Truth Trust 1988, s. 34

46 Alexander I.Oparin, Origins of Life, s. 132-133

47 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 94

48 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse. Cosmos, Bios, Theos I a Salle IL: Open Court Publishing, 1992, s.241

49 Dean Kenyon. "Going Beyond Naturalistic Mindset in Origin -Of- Life Research"; The Creation Hypothesis: Scientific Evidence for an Intelligent Designer. ed J.P. Moreland., Intervarsity Press, Doqners Grove, 1994, s.68

50 Roger Lewin, "A Downward Siope to Greater Diversity", Science, vol. 217, 24.91982, s. 1239

51 George P. Stavropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", American Scientist, vol. 65, Kasım-Aralık 1977, s. 674

52 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, "Order Out of Chaos", 1984, s. 129

53 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, "Order Out of Chaos", 1984, s. 175

54 Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth.
Summit Books, New York:1986, s. 207

55 George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, s. 58

56 Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, s. 261

57 George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, s. 65

58 Rennan Pekünlü, "Aldatmacanın Evrimsizliği" Bilim ve Ütopya, Aralık 1998

59 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

60 Earnest A. Hooton, Up From The Ape, New York, 1931, s. 332

61 Solly Zuckerman. Beyond The Ivory Tower, ss. 75-94, Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, Sayı 258, s. 389

62 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992

63 Alan Walker, Science, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

64 Time, Kasım 1996

65 S. J. Gould, Natural History, vol. 85, 1976, s. 30

66 Solly Zuckerman. Beyond the Ivory Tower, 1970, s. 19

67 Stephen Jay Gould, "Darwinism and the Expansion of Evolutionary Theory", Science, vol. 216, Nisan 23, 1982, s. 386

68 Colin Patterson, "Cladistics", İngiliz BBC televizyonundaki röportajından, 4 Mart 1982

69 Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters, "Natural History", vol. 86, Temmuz-Ağustos,1977, s. 28

70 Douglas J. Futuyma. Science on Trial. New York, Pantheon Book, 1983. s. 197

71 Charles Darwin, The Origin of Species by Means of Natural Selection, s. 134, Senate Press, 1995

72 Derek Ager. "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, no 2, s. 133, 1976

73 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, cilt 48, s. 1, Ocak 1960

74 Richard Dawkins, The Blind Watcmaker, London: W. W. Norton 1986, s. 229

75 Colin Patterson, "Cladistics", İngiliz BBC televizyonundaki röportajından, 4 Mart 1982

76 B. G. Ranganathan, "Origins?", Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust 1988

77 Prof. Ali Demirsoy, "Kalıtım ve Evrim", s. 61

78 Solly Zuckerman, "Beyond The Ivory Tower", New York; Toplinger Pub. Co., 1970, s. 75-94

79 F. Spoor, B. Wood, F. Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of human Bipedal Locomotion", Nature, 23 Haziran 1994, s. 645-648

80 Duane T. Gish, Dinosaurs by Design, Master Books, AR, 1996, s. 65-66

81 Pat Shipman, "Birds do it.. Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 31

82 G.G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241

83 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, vol. 76, May/June 1988, s. 273

84 Francis Hitching, "The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong", New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204

85 Fred Hoyle, Nature, 12 Kasım 1981

86 Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40

87 Paul Strathern, "Einstein ve Görecelik Kuramı", s. 62

88 Michael J. Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, ss. 232-233

89 Michael J. Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, ss. 252-253

90 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78

91 George Greenstein, The Symbiotic Universe: Life and Cosmos in Unity, William Morrow: New York, 1988, s. 25-27

92 W. Press, "A Place for Teleology?", Nature, vol. 320, 1986, s. 315

93 Fred Hoyle, Religion and the Scientists, London: SCM, 1959; M. A. Corey, The Natural History of Creation, Maryland: University Press of America, 1995, s. 341

94 Michael Denton, Nature's Destiny: How the Laws of Biology Reveal Purpose in the Universe, The New York: The Free Press, 1998, s. 14-15

95 Flinders Petrie, The Religion of Ancient Egypt, Constable, London, 1908, ss. 3-4.

96 Axel Persson , The Religion of Greece in Prehistoric Times, University of California Press, 1942, s. 124.

ORTA ÖĞRETİM DERS KİTAPLARINDAKİ BİLİMSEL HATALAR

1 Convay Zirkle, Evolution, Marxian Biology and the Social Scene. 1959, s. 86.

2 K. Marx, F. Engels, Seçme Yazışmalar, 1844-1869, Ankara:Sol Yayınlar, 1.b., Kasım 1995, s. 141.

3 K. Mehnert, Deutsche Verlags-Anstalt, Kumpf um Mao's Erbe., 1977.

4 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, Cilt 123, 29 Haziran, 1956, s. 1159.

5 Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 88.

6 Etem Düzgün, Mehmet Suzan, Nebahat Suzan, İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Düzgün Yayıncılık, s. 190.

7 N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, İlköğretim Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, İstanbul:Salan Yayınları, s. 196.

8 N. Sefa Çimen, Hayrettin Sönmez, Osman Yılmaz, İlköğretim Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, İstanbul:Salan Yayınları, s. 196.

9 Bekir Onat, Mümin Hatipoğlu, Musa Acılıoğlu, Ortaokul Fen Bilgisi 8, Ders Kitabı, İstanbul:Özer Yayınları, s. 167.

10 Cengiz Yalçın, Hamza Yılmaz, Musa Doğan, Selma Şimşek, Şevket Üzün, Tevfik Yıldırım, Nuri Korkmaz, Gülçin Gültiken, Cemile Taşçıoğlu, Arife Evrensel, Sadakat Özdemir, İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, İstanbul:Milli Eğitim Basımevi, 1997, s. 178.

11 İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, Bahattin Soydan, Hüseyin Başak, Hülya Soydan, Serhat Yayınevi, ss. 169-170.

12 Colin Patterson, "Cladistics", Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC.

13 Öner Gücün, Liseler İçin Ders Kitabı, Biyoloji 3, Pasifik Ders Kitapları, s. 106

14 Arda Denkel, Cumhuriyet Bilim Teknik Eki, 27 Şubat 1999.

15 G. W. Harper. "Alternatives to Evolution", School Science Review, Vol. 61, Eylül 1979, s. 26.

16 Loren Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s. 186.

17 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184

18 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33.

19 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, s. 36.

20 Loren Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s 227.

21 İlköğretim Fen Bilgisi Ders Kitabı 8, İstanbul:Milli Eğitim Basımevi, 1997, s. 178.

22 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, New York, Harper & Row, 1983, s. 48

23 Michael Pitman, Adam and Evolution, London: River Publishing, 1984, s. 70.

24 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338.

25 John Travis. "Eye-Opening Gene: How Many Times Did Eyes Arise?", Science News, Vol. 151, 10 Mayıs 1997, s. 288.

26 Frank L. Marsh, Varitation and Fixity in Nature, California: Pacific Press Publishing, 1976, s. 7.

27 Boyce Rensberger, Houston Chronicle, 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.

28 Colin Patterson, Harper's, Şubat 1984, s. 60s

29 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields, 1982, ss. 30-31s

30 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, ss. 30-31.

31 L. Du Nouy, Human Destiny, New York: The New American Library, s. 74.

32 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, 1982, ss. 30-31.

33 Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 252.

34 Stuart B. Levy, "The Challange of Antibiotic Resistance", Scientific American, Mart 1998, s. 35.

35 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, Cilt 239, Eylül 1978, s. 64.

36 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179.

37 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 Ocak 1981, s. 56

38 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, Cilt 87, 1976, s. 133.

39 Mark Ridley, "Who Doubts Evolution?", New Scientist, Vol. 90, 25 Haziran 1981, s. 831.

40 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, Cilt 48, Ocak 1960, ss. 1, 3.

41 Namık Berker, Liseler İçin Biyoloji 3, Ankara:Ders Kitabı, Mega Yayıncılık, 1995, s. 172.

42 Mübahat Türker Küyel, Sevim Tekeli, Esin Kahya, Kenan Gürsoy, Alev Öner, Nurten Baykurt, Liseler İçin Felsefeye Giriş, İstanbul:Milli Eğitim Basımevi, 1991, s. 130.

43 Carroll. Vertebrate Paleontology and Evolution. s. 336.

44 Solly Zuckerman, Beyond the Ivory Tower, s. 64.

45 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, Cilt 50, Ocak 1979, s. 24.

46 R. L. Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press, 1995, s. 31.

47 Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton 1986, s. 229.

48 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173.

49 Liseler İçin Biyoloji 3, Ders Kitabı, Namık Berker, Mega Yayıncılık, Ankara 1995, s. 180

50 H. Enoch, Creation and Evolution, New York: 1966, ss. 18-19.

51 G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241.

52 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, Cilt 76, Mayıs / Haziran1988, s. 273

53 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204

54 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London, Burnett Books, 1985, s. 145.

55 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, s. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, Of Pandas and People, Haughton Publishing Co., 1990, s. 35-38.

56 142 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, s. 98-99, 199-202.

57 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 290-91

58 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78